

TEWATERI AUCTIONARIUM

VOCUM PAUCARUM, RECTE AUT SECUS PRO ÆGYPTIACIS HABITARUM.

NEMO facile erit, ut spero et confido, qui non magnopere laudet assiduum operam, conquirendis atque illustrandis vocabulis Æg., per tot tam diversos veterum scriptorum libros ubique sparsis, a Jabl. præclare navigatam. Quis autem miretur, aut ej. diligentiam fugisse voces pauciores vere Æg., aut silentio esse prætermittas alias intactasque relictas, etsi dudum a viris erud., bene vel male, Ægyptiacis annumeratas. Igitur scribo ego quidem auctionarium paucarum istius generis vocum; sed quod ut alii e scriptoribus, maxime veteribus Gr., velint adaugere, vehementer opto. Sciens prætereo nomina plura propria, hominibus urbibusque et vicis indita, sine dubio Æg., sed quorum origo aut admodum incerta est, aut mihi saltem penitus incognita. Lectori cuique attento, sive Historicorum, qui res Æg. attingunt, imprimis Herod., Diod. S. et Fl. Josephi, sive Geographorum, Strabonis, Steph. Byz. aliorumque, sive Periegetarum recent., qui per Æg. fecerunt iter; tali igitur lectori difficile non erit, opus Jabl. meumque appendicem exemplis novis cumulate amplificare. Curandum mihi erat, ne auctionarium in nimiam excrescere et molem, tædiumque pareret lectori benigno.

'Αθῆναι, urbs Athenarum, et 'Αθηνᾶ, Minerva. Monet Berkel. ad Steph. Byz. p. 42., "opus non esse, ut diu in enodanda nominis 'Αθῆναι etymologia desudemus, cum unicuique, imo et pueris, sit notissimum, nom. accepisse παρὰ τὴν 'Αθηνᾶν, quoniam Minerva—præ ceteris Diis Deabusque ibidem culta fuerit." Hactenus bene. Dubium vix est, quin nomina 'Αθῆναι et 'Αθηνᾶ eand. habeant originem. Sed quam? Tacet Berkelius. Disputant eruditi alii. V. Muncker. et van Staveren ad Fulgent. Myth. ii. 2. p. 667., viros doctos in Pitture Ant. d'Ercolano, t. vi. p. 17, 18., et Albert. ad Hesych. v. 'Αθῆναι, qui adjungit: "Sed verius ex Æg. ling. illud Deæ nom. arcessi, norunt docti." Videtur nom. ductum e Neitha s. Netha, inverso nempe literarum ordine. Æg. veteres a dextra in sinistram literas scripsisse, testatur Herod. ii. 36. Neitha credebatur eadem, quæ Lat. Minerva, Gr. 'Αθηνᾶ. Cf. supra p. 161, 2., item annotationem de v. 'Αστὺ p. 40., ac Schindtii diss. de Colonia Ægyptiorum Athen., in Comment. Societ. Antiq. Londin. V. i. p. 238—259. Consentit Barthélemy t. xxxii. Comm. Acad. Inscript. p. 232. Originem Æg. haud displicuisse Hemsterh. ac Valckenaerio probe novi. Nec dissentiebat Ruhnkens. meus, ut e colloquio intellexi. Wesseling., quo præceptore optimo in Antiquitatis Gr. studio uti mihi contigit, rem minus certam exploratamque existimabat.

["'Αθηνᾶ, ἄς, ἡ, Minerva, Pallas. Proverbialiter 'Αθηνᾶ τὸν αἰλουρον, s. συγκρίνεις, dicitur ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα, veluti si quis ob glaucos oculos selem Minervæ compareret, inquit Suidas (v. Zenobium et Diogenianum). Eadem Dea vocatur etiam 'Αθηναία: quod vocab. præcedente antiquius esse creditur: annotat enim Eustath. (Od. Γ. p. 1456, 50. Cf. Eustath. ad Il. A. p. 84.) ex veteribus, ὡς ἐπειδὴ ἤρξαντο 'Αθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν (qua de re inf. in 'Αθηναῖος) τότε ἤρξαντο ἡ Παλλὰς λέγεσθαι τρισυλλάβως 'Αθηνᾶ. Atque adeo docet non a poetis solum ita nominari, verum etiam a prosæ scriptoribus, afferens e Demosth. Orat. in Aristocr. οἱ σύμμαχοι ἀριστοτεῖον τῇ 'Αθηναίᾳ ἀνέθεσαν. ("Ἀριστοτεῖον τῇ 'Αθηνᾷ, i. e. symbolice dictum pro τῇ τῶν

'Αθηναίων πολιτεία, οἱ σύμμαχοι sc. τοῦτον τὸν στέφανον ἀνέθηκαν." Reisk. p. 616, 3. Lege 'Αθηναίη ex Eustathii loco.) Et ex Plat. Euthyd. Ἐρκεῖος Ζεὺς καὶ φράτριος, καὶ 'Αθηναίη φρατρία. (31. p. 82. ed. Routhii, qui sic edidit, de Eustathii loco nihil monens, Ζεὺς δ' ἡμῖν πατὴρ ὡς μὲν οὐ καλεῖται, ἔρκεος δὲ, καὶ φράτριος, καὶ 'Αθηνᾶ φρατρία. Platoni 'Αθηναίη ex Eustath. l. c. restituendum esse, monet Porson. p. lvii. ad Xen. K. A. vii. 3. 39.) Videtur tamen hoc 'Αθηναίη præsertim esse Ionic., potiusquam Attic. et pro 'Αθηνᾶ seu 'Αθήνη ita dici ut σελήνη pro σελήνῃ: præsertim quum ap. Herod. i. (19. et sæpe alibi) legatur. Ap. Hom. certe frequens est, qui Il. a. (200.) dicit etiam, ἔγνω Παλλὰδ' 'Αθηναίην. (Fallitur H. St. Formæ huj. productæ usus Ionicis scriptt. cum Atticis vetustioribus communis: v. Schæf. ad L. Bos. Ellips. p. 534. s. 577. 849. 923. et ad Gregor. Cor. p. 394. Porsonus p. lvii. ad Xen. Anab. vii. 3. 39., Σύνθημα δ' εἶπον 'Αθηναῖοι:—"Rem acu tetigisse censeo Binghamum, qui Minervæ nom. tesseram fuisse suspicatur: 'Αθηναίαν enim plane dant MSS. Pār. Eton. Neque obstat forma vocis, quæ forsitan ποιητικωτέρα cui videri posset, quin eam Xenophon usurparit: v. sup. ad L. v. p. 421. Sed et Aristophanes hoc vocab. non dedignatus est Av. 829. Τί δ' οὐκ 'Αθηναίαν ἔωμεν Πολιάδα; 1652. Ἐπὶ κληρον εἶναι τὴν 'Αθηναίαν δοκεῖς. Eq. 760. Τῇ μὲν δεσποίνῃ 'Αθηναίῃ." Adde Pac. 271. ὦ πότνια δεσποῖν' 'Αθηναία. Cf. Sturzius de Dial. M. et A. p. 173. unde discas, hujusmodi formas paragógicas adeo in ceteriorem Græcitatem transiisse.) Dores 'Αθαναίαν dicunt. Theocr. (xv. 80.) Πότνι' 'Αθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριδι; veneranda Minerva. (xxviii. 1. 'Αθανάα, unde contr. 'Αθανᾶ, 'Αθηνᾶ.) Appellatur et 'Αθήνη: pro quo 'Αθᾶνα dicunt Dores. Hom. Il. δ. (439.) γλαυκῶπις 'Αθήνη, Il. ε. (1. 61. 121. 256. 840. 856.) et rursum Il. ε. (908.) ἀλαλκομένης 'Αθήνη. Itidemque alibi sæpe. Dicta autem hoc nomine putatur quasi 'Αθήλη, quod ubera non suxerit, utpote e capite Jovis prognata. (v. Eustath. ad Il. A. p. 83.)

[“Ut vero ad 'Αθηνᾶ redeam, tradit Hesych. ex Megaclide, ita vocari etiam εἶδος αἰλου, genus quoddam tibiæ: ut et J. Poll. iv. (77.) ubi etiam nominis rationem affert, quoniam nimirum eo imprimis Νικηφόρος Theb. usus fuerit εἰς τὸν τῆς 'Αθηνᾶς ἔμνον. (MSS. νόμον, notante Kuhnio, qui hæc loca indicavit: J. Poll. iv. 66. Νόμοι δ' αὐτῶν, Διὸς, 'Αθηνᾶς, Ἀπόλλωνος: Hesych. Ἀρμάτειον μέλος' ἐνιοι δὲ τὸν τῆς 'Αθηνᾶς νόμον, ἄλλαι τὸ ταχὺ, ἀπὸ τοῦ ἄρματος: pro ἀπὸ in Cod. Marc., teste Schow, legitur ἐπὶ. Plato in Cratylō c. 31. Νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς 'Αθηναίας νόμου προαύλιον στομανλήσαι. V. Plutarch. de Musica vol. x. p. 673. Wyttēb.) Porro ab 'Αθηνᾶ seu 'Αθήνῃ, quatenus Deæ nom. est, deriv. est 'Αθήναιον, signif. τὸ ἱερὸν τῆς 'Αθηνᾶς, Templum seu fanum Minervæ, ut 'Ηραῖον, Ἀπολλώνιον, Ποσειδώνιον, Διονύσιον, Δημήτριον, dicitur Templum seu fanum Junonis, Apollinis, Neptuni, Bacchi, Cereris. (Ποσειδάωνιον autem Doricum est) Herod. v. (95.) τὰ ὄπλα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ 'Αθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ, suspenderunt in fano Minervæ quod in Sigeo est. Ceterum quoniam poetæ Gr. in Athenæo sua carmina antiquitus recitabant, ut Latini in templo Apollinis et Musarum, inde factum ut Athenæon pro auditorio seu diatriba usurpari consuerit: cuj. usus exemplum ex Hieron. habemus: Omne Athenæum (inquit) scholasticorum vocibus consonabat. (Lamprid. in Alex. Sever. c. 35. “Ad Athenæum, audiendorum et Gr. et Lat. rhetorum vel poetarum causa,

frequenter processit." Aurel. Vict. de Cæs. c. 14. "Ludum ingenuarum artium, quod Athenæum vocant, constituere." Loquitur Aurel. de Athenæo Romæ constituto ab Adriano ad similitudinem Athenarum, quod quidam putant fuisse in Capitolio.) Rursum 'Αθηναίων dictum fuit promontorium quoddam, quod ibi Minervæ fanum esset, ut ex Strabone (p. 88. et 355. ed. Falc., et Plin. iii. 5. et Steph. Byz.) discimus, e quo refert Eustath. ὅτι περί που τὴν τῶν Καμπανῶν πρόκειται πρὸς τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ τὸ 'Αθηναίων ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ 'Αθηναῖς ἱερὸν. Item 'Αθηναῖς hinc deriv. videtur, signif. oleam, quoniam ej. plantæ inventio ad τὴν 'Αθηναῖν refertur. 'Αθηναῖς, inquit Etym., ἡ ἐλαία καὶ 'Αθηναία, ἡ ἀγριελαία: pro quo 'Αθηναῖς Hesych. habet 'Αθηναί. ('Αθηναῖς φυλὴ J. Poll. viii. 109.) Sed et 'Αθηνογέρων hinc nominari dicitur qui in senectute literis operam navare incipit: quia Minervæ studiis præsese credebatur. Item et propria nomina sunt hinc derivata: nimirum 'Αθηνώδωρος et 'Αθηναῖος, et 'Αθηναῖον, de quibus v. Suid.

['Αθηναί, nom. urbis Atticæ clarissimæ, denominatæ κατὰ τὴν 'Αθηναῖν, ut Serv. ap. Virg. (G. i. 12.) annotavit: notum enim est, eam præ ceteris Diis Deabusque cultam in ea urbe fuisse, et cognominatam πολιὰδὰ ἀκ πολιοῦχος, quasi tutatricem urbis seu arcis, in qua et fanum ei extructum erat. Hesych. teste 'Αθηναί dicitur non solum τὸ ἄστυ, verum etiam ἐλαία: quod tamen parum credibile videtur: ideoque rectius ap. Etymol. scribi existimo 'Αθηναῖς, ἡ ἐλαία, oliva. Civis 'Αθηναίων urbis nominatur 'Αθηναῖος, et fœm. genere 'Αθηναία. Masculinum, passim obvium est, non itidem fœmininum, euj. aliqua subjungam exempla. Pherecr. 'Αθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις. Cantharus Τηρεῖ, Γυναῖκ' 'Αθηναίαν, καλὴν τε κάγαθὴν. Itidem Diphilus Themistoclis filiam appellat 'Αθηναίαν ξένην. Philemon quoque ita usurpasse comperitur et Pindarus, teste Suida. Phrynichus tamen *ἀνάττικον esse vult hanc voc., miraturque cur Pherecrates, quum sit Atticissimus, ea usus sit. Itidem Megacles ap. eund. Suid. tradit, 'Αθηναῖος quidem dici viros Athenienses, mulieres autem non itidem 'Αθηναῖας, sed Ἀττικὰς, s. Ἀθηναῖδας, idque αἰδοῖ τῆς πολιοῦχος 'Αθηναῖας, nimirum ἵνα μὴ τὴν ἀγαμὸν αἰ γαμοῦμεναι τῇ προσσηγορίᾳ καταισχύνωσι. Alii vero qui 'Αθηναῖας dicere vetant, τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται ἢ ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεὸν, utpote quæ 'Αθηναία nominatur. (V. Schol. Aristoph. ad Av. 829. Eust. ad Il. A. p. 84.) Steph. quoque annotat, non solitas fuisse nominari 'Αθηναῖας, sed ἄστας: non quoniam 'Αθηναῖαι vocari nequissent, sed quod viros etiam ipsos ἄστους appellabant: quia primi Athenienses invenisse τὰ ἄστυ et τὰς πόλεις memorantur, unde et τὴν ἀκρόπολιν suam proprio nomine πόλιν nuncuparunt. (Eustath. ad Il. A. p. 119.: Νῦν δὲ τοῦτα ἰστέον, ὅτι τὴν παρὰ τῷ Ποιητῇ ταύτῃ ὀνόματι, πληθυντικῶς ἄλλοι ὀνόμαζαν: καὶ εἰσι καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα διαφορούμενα κατ' ἀριθμὸν.) 'Αθήνην γὰρ τὴν πόλιν καὶ Ἀθήνας εὐρίσκομεν, καὶ Κρήτην καὶ Κρήτας, καὶ ἀκρωτήριον Μάλειαν Μαλειάς, καὶ ἄλλα διάφορα. "Urbes et oppida, quæ plurali numero efferuntur, hanc habent appellandi rationem ab origine, quia e pluribus vicis natæ sunt: v. Aristot. Politic. i. i." Salvin. ap. Politum ad Eustath. "Ratio cur Athenæ in plurali numero diceretur, est, quia, ut Steph. Byz. tradit, Theseus undecim oppidorum populos in unum coegit, unaque curia, et Magistratū Athenis constituto, congregavit, et ob id festum συνοικίων, h. e. contuberniorum, in honorem Minervæ instituit, quod et Plut. in Theseo narrat. Eadem est ratio nostræ Venetiarum urbis, quæ ex multis parvis insulis in eam magnitudinem majestatemque coaluit." Forcellin. in Lex. v. Athenæ.) Ab eodem Ἀθηναί sunt præterea tria (quatuor) adverbia, et verbum unum. Adverbiorum quod ordinem alphabetico sequendo primum occurrit, est

'Αθήναζε, Athenas: signif. motum ad locum. Xen. in Polit. Athen. πλεῖν ἐπὶ δίκας 'Αθήναζε. Sic Plato, ἦξεῖν προθύμως 'Αθήναζε. Secundum (et tertium,) quo motus de loco significatur, est 'Αθήνηθεν, ἐξ 'Αθηνῶν. (et *'Αθηνόθεν, qua forma utitur Cerealius Epigr. iii. 3. Κεῖται δ' ἀμφήριστος, 'Αθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ Νειλίου ἦν γένος.) Tertium (quartum) habet signific. in loco, 'Αθήνησι, Athenis. ἐν 'Αθήναις. Athen. l. xiv. ἐδίδαξε δ' 'Αθήνησι τὰς κομωδίας τὰς ἐαυτοῦ. Et alibi, ἔθος ἐστὶν 'Αθήνησι, moris est Athenis. Verbum autem inde derivatum, est 'Αθηναῖω, ὦ, (Athenurio) Athenas appeto. 'Αθηναῖον ἐπιθυμῶ. Meminit ej. Luc. in Pseudologista, (c. 12.) sed rejiciendum docet ut parum usitatum." H. St.—Gregor. Cor. de Dial. Attica p. 165. (cf. p. 648.): Τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς Ἀθήνας 'Αθήναζε πορεύομαι λέγειν, καὶ (τὸ) ἐν Ἀθήναις 'Αθήνησι σοφιστεύω, καὶ τὸ ἐξ 'Αθηνῶν 'Αθήνηθεν ἐρχομαι, καὶ τὸ εἰς οἶκον οἶκαδε, ἐξ οἴκου οἰκοθεν, ἐν οἴκῳ οἰκοί. Apolloniūς περὶ ἐπιρρήματων ap. Bast. ad Gregor. p.

167.: Μόγως τὰ διὰ τοῦ ζε (ἐπιρρήματα) τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ἔραζε, θύραζε, *'Αφίδαζε, *Θήβαζε, οὐκ ἀπιθάνως, τοῦ ζ καὶ τοῦ δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδόν, κλύζω κλύδων, κνίζω κνίδης (κνίζω κνίδη,) ἐζω ἐδος. Cf. Schol. Ven. ad Il. Γ. 29. Lex. S. Germ. Rhetor. Sophist. ap. Bekkeri Anecd. Gr. p. 352.: 'Αθήναζε Πλάτων ἐν 'Οδυσσεῖα. Παρμενίδῃ τὸ μέντοι ἐν τῷ περὶ ψυχῆς ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον· φησὶ δ' (ἐν) τούτῳ. Καὶ γὰρ οὐτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδ' εἰς (οὐδεὶς) πάντῃ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν 'Αθήναζε· καὶ τὸ παρ' Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμού λόγῳ ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον τὴν σύνταξιν· γράφει δὲ οὕτως. Ἐπειδὴ γὰρ ἀπώκεις τὴν 'Αθήναζε, καὶ ἀπαλλάγῃ τῆς κληρουχίας. "Voces ἐν 'Οδυσσεῖα quid h. l. sibi velint, expecto qui me doceat," (an legendum, ἐν Πολιτεῖα?) "Parmenides Platonis quod nomen ignorat sic incipit: Ἐπειδὴ 'Αθήναζε οἰκοθεν ἐκ Κλαζομένων ἀφικόμεθα. Nec minus nota sunt verba e Phædonis initio citata. Fischer. ad. h. l.: "Significat ἐπιχωριάζειν commorari, et 'Αθήναζε est Athenis; nam Priscian. 18. p. 721: Illi (Attici) ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις: et nos, Habitat Romæ et habitat Romam." Antiphontis locum jam Ruhnken. Opusc. (Lug. Bat. 1807.) p. 248. publici juris fecit." Bastius ad Gregor. p. 880. Schæferus ad Gregor. p. 168. "'Αθήνηθεν, syllabæ penultimæ talium vocum nonnulli iota subscripserunt: Schol. Ven. ad Il. viii. 304. Ἀρίσταρχος, *Αἰσώμην, καὶ ἡ Ζηνοδότου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, repugnante Heynio T. v. p. 469." Thom. M. p. 14.: 'Αθήναζε κάλλιον, ἢ εἰς Ἀθήνας. 'Αθήνηθεν, οὐκ ἐξ 'Αθηνῶν, 'Αθήνησιν, οὐκ ἐν Ἀθήναις. Cf. Zonaras p. 60., Mæris p. 27., et Sturzium Lex. Xenoph. EDD.

['*'Αθηναία, τὰ (ἱερά.) Minervæ festum, postea Παναθηναία adpellatum, ut ostendit Meursius libro singulari de Panathenæis c. ii. "Harpocratio: Πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο, ὡς δεδήλωκεν Ἰστρος ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν. Suidas: Τὰ δὲ Παναθηναία, πρότερον Ἀθήναια ἐκαλεῖτο. Pausan. in Arcad.: Οὐχὶ ἐτι δὲ τὰ παρ' Ἀθηναίοις Παναθηναία θεῖναι πρότερα ἀποφαίνομαι· τούτῳ γὰρ τῷ ἄγῳι Ἀθήναια ὄνομα ἦν. Invenioque eo nomine ap. Schol. ad Aristoph. Av.: Τῇ Ἀθηνᾷ, Πολιάδι οὖσῃ, πέπλος ἐγίνετο παμποίκιλος, ὃν ἀνέφερον ἐν τῇ πομπῇ τῶν Ἀθηναίων." Sed et τὰ Χαλκεῖα itidem Ἀθήναια vocabantur, notante eod. Græc. Fer., Opp. t. iii. p. 785., quia nimirum in Minervæ honorem celebrabantur. Suidas Χαλκεῖα εὐρητὴ Ἀθήνησι δημόδης, καὶ ἀρχαῖα πάλαι, ἅ τινες καὶ Ἀθήναια καλοῦσιν. (Pro πάλαι Kusterus malit πάνν, sed ante Kust. sic emendarat Meursius Græc. Fer., v. Χαλκεῖα.) EDD.

['Παναθηναία, τὰ, Panathenæa: festum et sacra Athenis olim ab Erichthonio Vulcani filio instituta, postea a Theseo renovata. Is enim, ut in vita ipsius Plut,

* [Fallitur H. St. "Τὰ Παναθηναία alii Erichthonio adscripserunt auctori. Hyginus in Henioco. 'Alii anguina tantum erura habuisse Erichthonium dixerunt, eumque primo tempore adolescentiæ ludos Minervæ Panathenæa fecisse, et ipsum quadrigis concurrisse, pro quibus factis inter sidera dicitur collocatus." Apollodor. iii. (14. 7.) de Erichth.: Καὶ τῶν πανθηναίων τὴν ἑορτὴν συνοστήσατο. Sed ea tunc Ἀθήναια appellata. Nam quæ postea vocata sunt Παναθηναία, ea certe instituit Theseus. Pausan. viii. 2., Τούτῳ γὰρ τῷ ἄγῳι Ἀθήναια ὄνομα ἦν, Παναθηναία δὲ κληθῆναι φασὶν ἐπὶ Θεσίῳ, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐτίθει συνειλεγμένων εἰς μίαν ἀπάντων πόλιν. Inde lux verbis his Harpocratonis: Ἦγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθὰ φησὶν Ἑλλάνικος τε, καὶ Ἀνδροτίων, ἐκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀπολόδοτος πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο, ὡς δεδήλωκεν Ἰστρος ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν. Et verbis hisce Suidæ: Ἦγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν πρῶτος Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου· τὰ δὲ Παναθηναία πρότερον Ἀθήναια ἐκαλοῦντο. Harpocratonis verba ita accipiebat Jos. Scaliger, quasi diceret, Auctorem τῶν Παναθηναίων Erichthonium fuisse; sed ante Erichthonium Ἀθήναια vocata, non Παναθηναία. Falso, longeque a mente veterum scriptorum. Παναθηναία non sunt ante appellata, quam Theseus universos Atticæ populos in unam civitatem cogeret. Tum demum, a coactis in unam Athenarum civitatem universis, tanquam omnibus communia, appellationem illam acceperunt. Plut. in Theseo: Καταλύσας οὖν τὰ παρ' ἐκάστοις πρυτανεῖα, καὶ βουλευτήρια, καὶ ἀρχάς, ἐν δὲ ποιήσας ἀπασὶ κοινὴν ἐνταυθα πρυτανεῖαν, καὶ βουλευτήριον, ἔπειτα νῦν ἱδρύται, τὸ ἄστυ, τῇ τε

refert, postquam Atticæ incolae eis ἐν ἄστει συνῴκισε, καὶ μῖα πόλεως ἓνα δῆμον ἀπέφηνε πῶς σποράδας ὄντας καὶ δυσανακλήτους πρὸς τὸ κοινὸν πάντων συμφέρον, κατέλυσέ τε τὰ παρ' ἐκάστοις πρυτανεία καὶ βουλευτήρια καὶ ἀρχὰς, ἐν δὲ ἐποίησεν ἅπασιν κοινὸν πρυτανεῖον καὶ βουλευτήριον· τὸ ἄστυ τὴν τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε, καὶ Παναθηναία θυσίαν ἐποίησε κοινήν. Id enim festum et ea sacra communiter celebrabant illi Atticæ incolæ, qui ex diversis oppidis municipiisque in unam urbem unamque civitatem a Theseo fuerant coacti. Ante vero nominata fuisse Ἀθήναια, Ister tradidit Atticorum l. iii., i. e. Minervæ sacra, Minervalia, ut quæ in honorem Minervæ agerentur: Παναθηναία autem, διὰ τὴν τῶν πάντων τῆς Ἀττικῆς οἰκητόρων eis ἐν Ἀθηνῶν ἄστει συνοικισιν, ut jam dictum est: Suida quoque cum schol. Aristoph. scribente fuisse εὐροτήν ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θεσέως γινομένην συνοικισμῷ. eum enim συναγαγεῖν τοὺς δῆμους εἰς ἄστυ. Porro duplicia fuere Παναθηναία: alia annua, alia quinquennialia, annuis celebriora: quamobrem et μεγάλα Παναθηναία vocabantur: ut ap. Isocr. μικρὸν πρὸ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. Item in argumento orat. Demosth. in Mid. annotatur, Παναθηναία fuisse μικρά τε καὶ μεγάλα: quorum hæc quidem solita fuisse τελεῖσθαι κατὰ πενταετηρίδα, at τὰ μικρά κατὰ τριετηρίδα. Ibid. subjungitur, ἐν τοῖς μεγάλοις consuevisse fieri γυμνάσια τινα, καὶ προβάλλεσθαι ἀφ' ἐκάστης φυλῆς ἓνα γυμνασίαρχον, λαμβάνοντα χρήματα εἰς τὸ γυμνάζειν τοὺς ἐπιτελέσοντας τὴν εὐροτήν, καὶ δώσοντας τοῦτων δαπάνας τοῖς τῆς ἐαυτοῦ φυλῆς. Inde igitur est quod Xen. in Symp. (i. 2. cf. Ath. iii. 4.) dicit, ἣν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἵπποδρομία. Et Demosth. Pro Cor. (c. 34.) ἀναγορεύσαι Παναθηναίους τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι. Eum qui his ludis vicisset, præmiū asportasse ferunt olei amphoram et coronam oleaginam plexam. Sunt qui Quinquatria seu Quinquatrus interpretentur, ut quæ et ipsa in Minervæ honorem agerentur: videntur tamen ea Romæ fuisse anniversaria. V. Fastos Ovid. (iii. 809.) Porro παρὰ τὰ Παναθηναία dicitur Παναθηναϊκὸς, Panathenæicus: ut Παναθηναϊκὴ πομπή ap. Thuc. (i. 20.) Pompa Panathenæis ducta vel duci solita. Et Παναθηναϊκὰ ποτήρια, Pocula quibus Panathenæorum festo utebantur: quorum quæ maxima erant, erant δίχρα, et his majora, ut est ap. Athen. xi. (494. f.—495. b. :—Ποσειδώνιος ὁ φιλόσοφος ἐν ἑκτῇ καὶ τριακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν, ὡς οὕτως καλουμένων τινῶν ποτηρίων μέμνηται, γράφων οὕτως· Ἦσαν δὲ καὶ δνύχινοι σκύφοι, καὶ συνδέσεις τούτων, μέχρι δικουῶν καὶ Παναθηναϊκὰ μέγιστα, τὰ μὲν δίχρα, τὰ δὲ καὶ μεζονα.—Κράτης δ' ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου, γράφει οὕτως· Οἱ χόες, πελίκαι, καθάπερ εἶπομεν, ὠνομάζοντο· ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγείου, πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς ἐοικώς, ἥνικα ἐκαλεῖτο πελίκη.) Item Λόγοι Παναθηναϊκοὶ extant, Isocratis et Aristidis, habiti eo festo." H. St. Athen. v. 199. d., de Ptolemæi Philadelphi Dionysiaca Pompa e Callixeno: Ἀμφορεῖς Παναθηναϊκοὶ δεκαεῖ. Simonidis Epigr. lxxv. (p. 381. ed. Gaisf.): Καὶ Παναθηναίους στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις Ἑξῆς, ἀμφορεῖς ἐλαίου. In Panathenæis enim singulæ olei amphoræ singulis dabantur victoribus. Cf. Pindari Schol. ad Nem. x. 65. et Meursius de Panathenæis c. xi., Opp. t. ii. p. 571. Et hoc est quod Panathenæicum oleum vocant, sc. illud quo donabantur Panathenæorum victores, ex oleis Minervæ sacris, quæ μορίαι dicuntur. Athen. xv. 688. f., ex Apollonio Herophilio de Unguentis: Τὸ δὲ Παναθηναϊκὸν λεγόμενον, ἐν Ἀθήναις. Plin. xiii. 1.: "Panathenæicum suum (oleum) Athenæ perseveranter obtinuerunt." EDD.]

Αἴγυπτος, Ægyptus. De origine istius nominis multa, sed non parum diversa. Satis erit, unum consuevisse Perizon. Orig. Æg. c. i. [Cf. Abeli Hist. Monarch.

et J. P. Heinii Diss. S. ii. 6., qui Ægypti nom. ex Aicaphor derivant, approbante Cupero. EDD.] Esse voc. Æg. ΗΙΧΩΦΘΩ, Ægophthash, domus mundana Vulcani, vult Forster Epist. ad Mich. p. 8. Mullerus, in præf. ad Sat. Obs. Phil. p. 2, 3., jubet conferri ἱχθυῖς lacus, palus, unde, mutata *h* in *p*, natum est γυπτ, cui si præfigatur ΗΙ, Coptice domus, integram vocem Αἴγυπτος habebis. Alia dedit Didymus Taurinensis (Valperga) in Rudimento Literaturæ Copt. p. 8—11., lectu digna, sed longiora, quam quæ hic describantur. Ægyptios patriam snam appellasse ΧΗΥΙ, dictum est p. 405. Immo vero, quoties in Gr. Inscript. Roset. nom. Αἴγυπτος, legitur toties ΧΗΥΙ in Ægyptiaca, monente Akerblad in Epist. ad Sacyum p. 33.

[“Αἴγυπτος, Ægyptus: nom. et fluvii et regionis, denominatæ ab Ægypto filio Beli, ut ex Charace refert Steph. Fluvius, idem est qui Nilus. cuj. meminit Hom. Od. ξ. (257.) canens, Περπταῖοι δ' Αἴγυπτον εὐρρείτην ἰκόμεσθα. Et alibi, (versu seq. et Od. ρ. 427.) Σησα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας. Verum quod ad præcedentem locum attinet, Αἰγύπτου nomine ibi potest accipi etiam regio, et per εὐρρείτην intelligi Riguum, seu Pulchris aquis riguum. Nam ita a Nilo exundante rigatur ut pluvis non indigeat: unde merito ποταμίτις olim nominata fuit, alio nomine dicta etiam Aeria, ut Steph. tradit et Gell. xiv. 6. (Fallitur II. St., ut et Spondanus, a Barnes. his verbis merito castigatus:—“Patet ex masculino epitheto Ægyptum hic non dici de terra, sed de fluvio: præterea hoc epitheton semper de fluvio ap. Hom. dicitur.” II. 2. 34. Ναιε δὲ Σατνιόντος εὐρρείτασ παρ' ὄχθας. Eustath. Δηλοῖ δὲ, ὡς καὶ πρὸ τούτων, καὶ ὅτι Αἴγυπτος καὶ ὁ Νεῖλος ἐκαλεῖτο· φησὶ γάρ· “Αἴγυπτον εὐρρείτην ἰκόμεσθα” καὶ, “Σησα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας.” Pausan. ix. 40. “Ὀμηρος—τοῖς ἀρχαίοις ἐχρήσατο ὀνόμασιν—, καθότι καὶ Αἴγυπτον τὸν ποταμὸν εἶπεν, οὐ Νεῖλον. Vide Od. γ. 300. δ. 581. ubi Eustath. Αἰγύπτου, ὁ ἐστὶ Νεῖλος—ὃν “Ὀμηρος μὲν οὕτως καλεῖ· Ἡσίοδος δὲ, ὡς ἂν νεώτερος, Νεῖλον ἤδη καλούμενον οἶδεν αὐτόν. Respexit ad Hesiodi Theog. 338. ubi v. Tzetzam: cf. Arrian. Exped. Alex. v. 6. p. 203. Apollon. Lex. Hom. Hesych. et Grammat. S. Germ. ap. Bekkeri Anecd. Gr. p. 361. Αἴγυπτος· ὁ Νεῖλος ποταμὸς· ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων Αἴγυπτος ἐκλήθη. Certe Genes. xv. 18. et Judith. i. 9. Nilus fluvius ποταμὸς Αἴγυπτος dicitur. Eustath. ad Od. ρ. 426. Αἴγυπτος μὲν ἀπλῶς ἡ χώρα ἢ καὶ ἡ πόλις εἴη· ὁ δὲ μετὰ προσθήκης Αἴγυπτος ποταμὸς, τὸν Νεῖλον δηλοῖ.) Inde Αἰγύπτιος, Ægyptius, Oriundus ex Ægypto. Hom. II. ρ. (fallitur; versus enim occurrit in Odys. ρ. 432. et ξ. 263.) Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς. Ubi nota ἀνδρῶν, quod in prosa frequentius omittitur: ut quum dicunt Αἰγυπτίων βασιλεῖς. Rursum Αἰγύπτιος cum aliis etiam substantivis junctum reperitur: ut quum proverbio dicitur Αἰγύπτιος πλινθόφορος, Ægyptius laterum bajulator, quoniam διαβάλλονται οἱ Αἰγύπτιοι ὡς (αἰεὶ) ἀχθοφόροι (όντες), Suid. (Hoc proverbio usus est Aristoph. Av. 1133. ubi vide Schol. Suidas v. Ἀραιτο, ex Aristoph. Ran. 1406. ἴσως οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι· πολλαχοῦ δὲ ὡς ἀχθοφοροῦντων Αἰγυπτίων μέμνηται. “Notum est ex Herodoti Euterpe, ut plerique reges assidue coegerint eos cæmenta portare ad exstruendas præcipue pyramides.” Bergler. Et Αἰγυπτία κληματὶς ap. Suid. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ὑπομήκων, ὅποῖος ἦν Ζήνων ὁ Κιτιεύς. Diog. Laert. in Zenonis Vita: Ἰσχυρὸς ἦν, ὑπομήκης, μελαγχρὺς· ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κληματίδα· καθά φησι Χρυσίππος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν. Huc respexit Suid. Proverbium autem hoc,

πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε, καὶ Παναθηναία θυσίαν ἐποίησε κοινήν. Antea Ἀθήναια vocabantur, ut liquet e Pausan. Ergo, quod ex Istro dicit Harpocrat., πρὸ τούτου Ἀθήναια κεκλησθαι, non significat id, quod putat Scalig., ante Erichth. vocata fuisse Ἀθήναια, ea sc. quæ sub Erichth. Παναθηναία, qua quidem interpretatione nihil a fide, aut a veritate est alienius. Sed significat seu Ister, seu Harpocratio, antequam Παναθηναία vocarentur, nuncupata eadem Ἀθήναια. Id demum est τὸ πρὸ τούτου, quod Suid. dicit πρῶτον, videlicet πρὸ τούτου τοῦ ὀνόματος Παναθηναίων, nec potest ullo modo ad Erichth. referri. Sed qui Παναθηναία instituta fuisse ab Erichth. dixerunt, li ex temporum errorum consuetudine sunt locuti, quando jam inde a Theseo Παναθηναία, non, ut ante Theseum, jam inde ab Erichthoni temporibus, Ἀθήναια nominabantur. Hinc Suid.: Παναθηναία· Ἀθήνησιν εὐροτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θεσέως γινομένῳ συνοικισμῷ· πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθίου, τῷ ἡραϊστῷ, καὶ τῆς Ἀθηνῆς· ὅστις δὲ ὑπὸ Θεσέως συναγαγόντες τοὺς δῆμους εἰς ἄστυ. Politus ad Eustath. vol. ii. c. 592. Cf. Scang. in Euseb. Chron. dclxxxix., et Jo. Meurs. Panathen. c. 2. 3. Apollodori loco laudato addit Meursius. “Vocat Apollodor., pro sui ævi adpellatione, Παναθηναία, quæ tunc temporis Ἀθήναια indigetata: idem facit Diod. S. iv. (60.), τῶν δὲ Μίνως υἱῶν Ἀνδρόγεως μὲν ἢ τῆς Ἀθηνῆς κατήχησε, Παναθηναίων συντεταγμένων, Αἰγίως βασιλευσσας.” Alii non Erichthonium, sed Orpheum auctorem faciunt: Theodoret. Therap. i., καὶ τῶν Διόνυσίων, καὶ τῶν Παναθηναίων, καὶ μάλιστα καὶ τῶν Θεσμοφορίων, καὶ τῶν Ἐλευσινίων, τὰς τελετὰς Ὀρφέως, ἀπὸ Ὀρφέως, εἰς τὰς Ἀθήνας ἰκόμισιν. EDD.]

notante Kustero, ideo in homines graciles et longos dicebatur, quod Ægyptiæ clematides essent longæ et tenues, ut testatur Plin. xxiv. 15.) Et Αἰγύπτιος δικαστής, de iudice integro atque incorrupto, ut annotat Cæl. Rhod. xii. 46. (xxiii. 14.) Et ap. Hesych. Αἰγυπτία ἐμπολή, ὁ ῥῶπος, καὶ τὰ ἐκεῖθεν φορτία, varii generis merces, et sarcinæ ex ejusmodi mercibus, ut Αἰγυπτία ἐμπολή hic idem sit quod sup. Αἰγυπτία ἐμπολή. Affert autem id ex Eurip. Item Αἰγύπτιον ἐλαιον, Oleum Ægyptium: (Major unguentorum atque oleorum pars ap. celebriores veterum auctores Ægyptiorum cognomina sibi vindicavit propter myrrhæ copiam, notante Gorræo. Hippocrates, ut Gal. in Exegesi scribit, quatuor eorum genera recenset, de quibus hæc sunt sigillatim notanda.) quod ipsi κίκι et κίκινον ἐλαιον appellant. Et Αἰγύπτιον ἐλαιον λευκόν, quod ex liliis paratur, indeque * κρίνινον et σουσινον ἐλαιον nominatur. ("Eo utitur sæpe Hippocr. l. i. περὶ γυναικ. et λευκόν simpliciter dicitur l. ii." Gorr.) Itid. Αἰγύπτιον μύρον, unguentum Æg., confectum e flore spiciæ Æg. alioque nomine dictum μετώπιον. ("Sunt qui Hermolaum et Ruellium secuti, Galenum erroris insimulant quod metopium idem fecerit cum ungueo Æg., propterea quod Didymus ap. Athen. xv. 689. b. unguentum Æg. stacten faciat, metopiumque a Dioscor. et Paulo, valde ab Æg. diversum ponatur. Sed meo quidem iudicio stacte et unguentum Æg. non parum inter se differunt: etenim unguentum hoc ex pluribus commixtis, puta cinnamomo, myrrhæ, et aliis constabat, ut patet e Theophr. de Odoribus: erat vero stacte, unguenti genus omnium simplicissimum, ut ibid. docet Theophr., quam ex sola myrrhæ constituisse tradit Athen. xv. c. 15. Dioscor. ipsius myrrhæ pinguitudinem fuisse scribit: neque contrarium innuit ipse Athenæi locus, ubi tantum asserere videtur Didymus, unguentum Æg. fuisse ab Achæo pro stacte expositum, sed eo loci potius, interrogantis instar de illo ambigere videtur." Gorr. Athenæi verba sunt hæc: -Του δ' Αἰγυπτίου μύρου μνημονεύων Ἀχαιοὶ ἐν Ἀθλοῖς φησὶν * Ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθον Δώσουσι κόσμον, χριμάτων τ' Αἰγυπτίων. Μή ποτε, φησὶν ὁ Δίδυμος, τὴν καλουμένην στακτὴν λέγει, διὰ τὴν σμύρναν, ἣν εἰς Αἰγυπτίον καταγομένην κομίζεσθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ubi Schweigh. "Æg. unguenti, cum id genus aliis, meminit Antiphanes ap. Athen. p. 553. d. et Anaxandrides ibid. e. et mox xv. 690. a.: frequens ejusd. mentio ap. Theophr. de Odor." Cf. l. ii. 66. d. iii. 124. b.) Et Αἰγύπτιον μύρον λευκόν, quod paratur liliis et aromatibus, ideoque * κρίνινον nuncupatur, dictum alioquin et σουσινον μύρον et Μενδήσιον, ("Eo sæpe utitur Hippocr. in tota γυναικείων πραγμάτων, et lib. de Superfæt. appellatur εὐάδες, idem et μύρον λευκόν simpliciter dicitur l. i. περὶ γυναικ. Eo vero antiquitus mulieres utebantur nimium cutis candorem oculare volentes: appellabant autem, etiam alio nomine παιδέρωστα, ut auctor est Pausan." Gorræus.) Gal. ap. Hippocr. Αἰγυπτίου σκύτους seu δερματος nomine accipiendum ait τὸ εὐτόνον τε καὶ μαλακόν. (3. de Fract. t. 29.) Eidem ap. eund. Αἰγυπτία στυπτηρία est ἡ σχιστὴ καὶ τριχῆτις. (Franzius p. 416. edidit, Αἰγυπτίαν στυπτηρίαν ἣν δὲ καὶ Σχίστην καὶ Τρισχίστην ὀνομάζομεν: Ald. τρισχίστην: Gorræus, σχιστὸν καὶ τρισχίστον. Cf. Hippocr. de Ulcer. x. 3. 4. xii. 11. Ap. Aretæum Acut. l. 9. describuntur Αἰγύπτια καὶ Συριακά ἔλκεα, fœda quædam tonsillarum ulcera in Æg. et Syria frequentia, unde Ægyptia et Syriaca ulcera vocantur. Αἰγυπτία "nom. est medicamenti stomatici, quod habetur ap. Paul. vii. 14.: constat melle, oleo, resina Terebinthina et croco liquefactis in cacabo: illius usus est in reliquiis inflammationum sub finem discutiendis. Est et Αἰγυπτία pessi nom., cuj. compositionem Paulus explicat vii. 24.: constat melle, resina Terebinthina, butyro rosaceo vel susino, croco, quibus inflammatio abest æruginem addunt. Est etiam huj. nominis Emplastrum Cephalicum Andromachi, quod describitur ab Aetio xv. 13. Constat cera, spuma argenti, thymiamate, lana succida usta, aristolochia, thure, squamma æris, stomomate, myrrhæ, opopanace, et oleo Sicyonio vel antiquo; eximiam habere inquit discutiendi et emolliendi vim, et ulcera maligna ad cicatricem perducendi. Describitur paulo aliter a Gal. l. vi. c. γένη, c. 8. et 9. ex diversis auctoribus, atque etiam c. 12. ex Damocrate. Αἰγυπτία præterea nom. liquidi collyrii est ap. Gal. κ. τοπ. iv. 7. ad callos et oculorum albugines. Est et Αἰγυπτία, auricularis cujusd. compositionis nom., descriptæ a Gal. κ. τοπ. iv. 1. Est et medicamenti nom. ad nervorum vul-

nera, quod a Gal. describitur κ. γένη iii. 9. ibidemque ex variis auctoribus multiplex." Gorr. Αἰγύπτιον γῆρας. Lex. Rhetor. Sophist. ap. Bekkeri Anecd. Gr. p. 361. Αἰγύπτιον γῆρας: Σοφοκλῆς· Πρωτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθρώπου σταχύν, Ἐπειτα φοινίζαντα γογγύλων μόρον, Ἐπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον. Αἰγύπτιον ὄνομα ἐθνικόν, καὶ κύριον τοῦ Ἰθακησίου γέροντος: cf. Hesych. An Sophocles respexit ad Homeri loc. Od. β. 15.? Τόσα δ' ἐπειθ' ἦρος Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν, Ὅς δὴ γῆραῖ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἤδη.) Sed et Αἰγυπτία, Ionice Αἰγυπτίη, dicitur pro Αἰγυπτία χώρα, Æg. regio: i. e. ipsa Ægyptus: sed ap. poetas præsertim. Ab hoc porro Αἰγυπτία, vel ab Αἰγύπτιος etiam, est possessivum Αἰγυπτιακός. Athen. iv. (150.) τρίτη δέ ἐστιν ἰδέα δεινῶν Αἰγυπτιακῆ, Ægyptiaca, Ap. Æg. usitata. Idem Athen. (xiii. 560.) xiv. (616.) citat Αἰγυπτιακά cujusd. Lyceæ Naucratis (et l. iii. 83. Asclepiadis, et l. i. 34. xi. 470. xv. 679. 680. Hellanici, et l. iv. 150. Lyncei Samii) i. e. libros conscriptos de Ægypto et rebus Ægyptiacis. (Plut. de Fluvii c. xvi. citat Thrasyllum ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς.) Præterea ab Αἰγυπτos sunt duo adverbia. Primum, quod qualitatem signif., est Αἰγυπτιστὶ, Ægyptiace, Æg. more. Theocr. (xv. 48.) οὐδεὶς κακοεργὸς Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρ' ἐρπον Αἰγυπτιστὶ, i. e. Æg. astu, (Pro παρέρπον Valck. ad Theocr. Adonias. p. 356. reponit παρειπών:) traduntur enim Æg. fuisse callidi et versuti: unde et αἰγυπτιάζειν pro πανουργεῖν dicitur, ut paulo post docebo. (Et Αἰγυπτιστὶ, Æg. lingua, Herod. ii. 46. Καλεῖται δὲ ὁ, τὸ τράγος καὶ ὁ Πάν Αἰγυπτιστὶ, Μένδης: 156. Αἰγυπτιστὶ δὲ Ἀπόλλων μὲν ὦρος.) Alterum adverbium est locale, nimirum Αἰγυπτόνδε, In Ægyptum. Hom. (Od. ρ. 426.) Αἰγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδόν. Insuper ab Αἰγύπτιος sunt duo verba. Primum est Αἰγυπτιάζω, neutralem habens signific.: declarat enim Ægyptios imitor: ut quum dicitur aliquis Αἰγυπτιάζειν τῇ φωνῇ, In loquendo aut dicendo Ægyptios imitari, Æg. linguam æmulari. (Lucian. Philops. c. 31. Ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπιρρήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασά κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος: Conviv. c. 18. Καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ.) Item Αἰγυπτιάζειν dicuntur qui Ægyptios dolis et astu æmulantur, seu Qui Æg. astutia et versutia utuntur, Qui dolose et callide agunt ut Ægyptii: nam Æschylo teste, Δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι: unde et Theocr. dixit παρέρπειν Αἰγυπτιστὶ in l. c. Meminit huj. significationis Suidas Αἰγυπτιάζειν exponens πανουργεῖν et κακοτροπεύεσθαι: quo sensu et Κιλικιάζειν dicitur, ut docui init. t. ii. col. 5. b. (Aristoph. Thesm. 920. Οἱ μ', ὡς πανοῦργος καὶ τὸς εἶναι μοι δοκεῖς, Καὶ τοῦδε τις ἐμβούλος οὐκ ἔτος πάλαι Ἰγυπτιάζει: ἀλλ' ὁδε μὲν δώσει δίκην. "Αἰγυπτιάζειν hic est vox anceps: tam enim significare potest de Ægypto quædam garrire, vel loqui, quam Æg. versutiam et fraudulentos mores imitari." Kuster. Schol. Aristoph. ad Nub. 1128.: Αἰγυπτιάζειν τὸ ὑπουλα πράττειν. Hesych.: Αἰγυπτιάζων κακοτροπευόμενος. Eust. ad Il. 741, 21. Od. 1494, 16. Hesych.: Αἰγυπτιασμένη κατάστασις οὕτως ἐλέχθη ὑπὲρ Ἰώνων. Pro Αἰγυπτιασμένη Cod. Hesychii Marc., teste Schow, habet Αἰγυπτιασμένος. G. Wakefieldius ad oram Hesychii pro κατάστασις legit κατάκασις. Certe Hedericus in Lex.: "Αἰγυπτιάζω, aduro." Αἰγυπτιάσαι Eustath. ad Od. p. 1484. interpretatur ἐπικαῦσαι, adurere. Etym. M. p. 29. 23.: Αἰγυπτιάζειν τὸ πανουργεῖν καὶ * σκυθρωπεύεσθαι: p. 29. 18. Αἰγυπτos—σημαίνει παρὰ τῷ Θεολόγῳ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἐντεῦθεν, Αἰγυπτos τὴν σκυθρωπὴν καὶ * δώκτριαν ἁμαρτίαν. * Αἰγυπτιαστὶ, Joseph. c. Apion. i. 14.) Alterum verbum ab Αἰγύπτιος derivatum, est Αἰγυπτίω, active significans, Ægyptium reddo, seu Æg. modo nigrum atrumve reddo: sunt enim Ægyptii ex ardore solis nigriores. Meminit huj. significationis Hes., Αἰγυπτίωσαι exponens μελᾶναι, denigrare, atrum reddere. Sic certe accipitur in senario hoc, Χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λαμπρὴν φλογὶ Αἰγυπτίωσει, (Αἰγυπτιάσει ap. Eust. ad Od. p. 1484. 27.) cutem tuam sol splendens suis flammis Ægyptiam reddet, i. e. atram seu nigram more Ægyptiorum perustorum solibus." H. St. Berkeleyus ad Steph. Byz. v. Αἰγυπτos p. 56.:—"Salmasius in Hesychii loco scribendum censet, Αἰγυπτῶσαι μελᾶναι, quod proprie significaret, Nigrum reddere, uti solum Ægyptium est; nam non potest formari tale verbum ab Αἰγύπτιος, sed ab Αἰγυπτos, et tali forma etiam ap. Phavorinum (et Etym. M. p. 30. 18.) legitur: Αἰγυπτῶσαι μελᾶναι καὶ ἐπικαῦσαι, verum, si scribendum

esset Αἰγυπτῖωσαι, libenter concederem illud ab Αἰγυπτῖος formari debere." Verb. Αἰγυπτῖω in Lex. suum recepit Schneider. Salmas. in Solin. p. 936. b. i. — "A colore tincturæ, quæ ibi primum reperta est, Φοίνικας Græci appellavere, ut Λίβυας et Μαύρους a colore vultus, quod nigri essent. Etenim Λίβυς antiqua lingua Gr. niger, ut et Μαύρος. Sic Αἰθίοψ nom. quoque Gr. idem significans. Sed et Αἰγυπτος." "Ægyptium," ut ait Scalig. ad Fest., "vocabant nigrum s. fuscum: Glossæ, Ægyptium. φαίον. In quo secuti sunt Græcos, qui Αἰγύπτιον, μέλαν vocabant. Græci cum scirent ab ipsis Ægyptiis Nilum Νῆλῳ vocari, b. e. μέλαν, ἰσοδυνάμῳ verbo suo αἰγύπτιον reddiderunt. Sic quum scirent Edom ἐρυθρόν Græce reddi, ab eo τὴν θάλασσαν ἐρυθραίαν appellaverunt sinum Arabicum." Fallitur H. St., derivans adv. Αἰγυπτιστὶ ab Αἰγυπτος. Imo descendit ab *Αἰγυπτίζω, quod verbum prætermittere non debuerant Lexicographi. Sic a *Πελοποννησιζω derivatur *Πελοποννησιστὶ, et Dorice Πελοποννασιστὶ. Apollon. περὶ ἐπιρρήματων MS. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 91.:

Τὰ διὰ τοῦ στι ἐκφερόμενα (ἐπιρρήματα) ἄμεινον ἡγήτεον ἀπὸ ρημάτων παρήχθαι, ἣ καὶ συννύσχειν τὰ ρήματα, καὶ ταῦτα πάντα εἰς ἓν περατούμενα, καὶ καθὼς ἀπὸ μιᾶς συνζυγίας τῶν ρημάτων μία σχεδὸν καὶ ἡ συνζυγία τῶν ἐπιρρημάτων. Εὐλογόν τε καὶ τὸ διηλλαγμένον τοῦ ἐπιρρήματος συνδιηλλάχθαι τῷ πρωτοτύπῳ. Οὐ γὰρ πιθανὸν παρὰ τὸ Ἑλλήν τὸ ἐλληνιστὶ, μᾶλλον δὲ παρὰ τὸ ἐλληνίζω. Παρὰ γοῦν τὸ Θραξ (Cod. τω δραξ) πάλιν διάφορον κατὰ τὴν κατάληξιν ὄν, οὐκ ἂν τὸ αὐτὸ παρακολουθήσειεν θρακιστὶ, παρὰ δὲ τὸ θρακίζω τῆς αὐτῆς πάλιν ἐχόμενον συνζυγίας. Οὕτως ἔχει παρὰ τὸ δωριζω δωριστὶ, καὶ *αιολιστὶ, βαρβαριστὶ, *μηδιστὶ, *συριστὶ, *σκυριστὶ, καὶ ἐπεὶ ἅπαζ τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω, ἦν καὶ τὸ συνὸν ἐπιρρῆμα συμμετεिल्φὸς τοῦ πάθους ἰαστὶ, καὶ σαφές ἐστι πάλιν τὸ *ἰωνιστὶ τῷ ἰωνίζω παρέκειτο.

* Αἰγυπτιογενής, ὁ, ἡ, s. * Αἰγυπτιογενής (γένος). Æschylus Pers. 34. Σουσισκάνης, Πηγασταγών Αἰγυπτιογενής. Blomf.: "Sic Ald. Turn. Pors. Med. Barocc. Mosq.: ceteri Αἰγυπτιογενής, synecphonesi Atticis ignota: Suppl. 31. Ἑσμὸν ὑβρστέην Αἰγυπτιογενή." Αἰγυπτιογενής tamen Schol. ad Pers. habet: utrumque agnoscit Schneiderus in Lex. Æschylus Suppl. 1060. Ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι Γάμον αἰγυπτιογενῆ μοι, (pro ἀπαλέξαι Turn. habet ἀπαλλάξαι.) * Ægyptilla, gemma nigri et cærulei coloris, sic vocata, quod frequens in Æg. reperitur. Plin. xxxvii. 10. Isidor. Orig. xvi. 11. Αἰγύπτῃς ad Αἰγυπτος nihil pertinere videtur. "Αἰγύπτῃς Hes. σίντῃς, ἀσκαλαβώτῃς, Noxius, Stellio. Ita enim reponit Varinus pro Ἀγύπτῃς, consentiente etiam serie alphabetica." H. St. Cod. Hes. Marc., teste Schow, habet: Αἰγύπτῃς σύντῃς. ὁ καλοβότῃς. Lex. Rhetor. Sophist. ap. Bekkeri Anecd. Gr. p. 361.: * Αἰγύπτῃς συνβότῃς, νόμειν. Voc. αἰγύπτῃς ignorat Schneideri Lex. EDD.]

* Ἀμβρής, nom. libri eujusd. sacri. Scribit Horapollon i. 38., Ἐστὶ δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμματέυσιν (loquitur de Scribis Sacris Æg., qui dicuntur ζῶν καὶ θάνατον διακρίνειν) καὶ βιβλὸς ἱερὰ, καλουμένη Ἀμβρής. δι' ἧς κρίνουν τὸν κατακλιθέντα ἁρρώστον. Editum καὶ βιβλὸς, ἱερὰ καλ. Ἀ., haud posse defendi, bene vionuit ce Pauw p. 323. addens, Ἀμβρής, haud dubie voc. Æg. esse. Præverat Mercerus, p. 185. scribens, nom. esse Æg., quantum conjicere licet. Non memini voc. ἈΜΒΡΗΣ alibi legere. Neque extat in Lex. La Crozii. Nihilo tamen minus recte habetur Æg., teste Horapolline, qui dicitur a Suida, Φαινυβύθews, κώμης τοῦ Πανοπολίτου νομοῦ, γραμματικὸς, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. Ad integrum Horapollinis locum recte attendentibus, facilis nobis possit oriri suspicio, ex Ἀμβρής factum esse verb. Ἀμβρίζειν, ab Hesychio expositum θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς. Sed intercedunt Pauwius et Albertius, [cui "ἀμβρίζειν pro ἀβρίζειν positum" videtur, "ut ἀβραι, vel ἀβραι potius, sunt θεραπεῖναι." G. quoque ad ἀβρα referendum censet. H. St. in Indice Thesauri hanc vocem agnoscit, nihil præter Hesychii locum afferens. EDD.]

* נֶגֶן, Æg., non esse voc. Hebr., sed origine Æg., deinde ab Hebræis civitate donatam, existimabat Hannerus Obs. Crit. §. 19., testante Blumbergo l. c. p. 17, 18., qui tamen addit, nondum se posse induci, ut ei suffragia sua transcribat. Inscriptionis Phœnicicæ Oxon., quam post Barthelimum, t. xxx. Comment. Acad. Inscr. Paris., et Swintonum, t. liv. Act. Acad. Scient. Londi-

nens., nova interpretatione a. 1802, illustravit Akerblad, vox prima est נֶגֶן, de qua idem p. 14. scribit: "Voc. נֶגֶן nihil aliud est, quam נֶגֶן Hebr.; sive quod Phœnicii anoc pronunciaverint, more Æg., a quibus hanc vocem accepisse Hebræos ipsi Rabbini testantur; sive quod jod illud finale hic fuerit omissum." Idem significare videtur La Crozius Lex. v. אֶחָד.

* Arapotes. Plin. v. 10.: qui lacus, Marea, antea Arapotes nominabatur. Erat forte nom. Æg. ἈΡΕΣ, — ΠΙΣΟΤΠ, Areh-phot, custodia occidentis. Vide annot. sup. p. 132. ex Epist. Forsteri p. 13.

* Ἀρνονφίς videtur nom. Æg. hominis, quem Dio Cassius t. ii. p. 1183. appellat μάγον Αἰγύπτιον, testaturque, Mercurium aerium ab eo artibus quibusdam magicis invocatum esse ita, ut tempore Marci Aurelii Imp. exercitus largiori pluvia recrearetur.

* Astaroth, Jud. ii. 13. est vox Æg. ἌΣΤΑΡΩΤ, Venus; si credas Blumbergo in præf. ad Fundam. L. Copt. p. 23.

* Azazel. Vox explicatu difficilior, Lev. xvi. 8. "Quid obstat, quin hariolemur esse (voc.) Æg.?" Marshamus Can. Chr. p. 205. Sed vide, præter interpretes, S. Ravium in not. ad Shawi Itin. p. 400.

* Borith. Scribit La Croze ad Jabl. t. iii. Thes. Ep. p. 172.: "Cogita quæso, an vox בֹּרִית, Jeremiæ ii. 22. et Malachiæ iii. 2., non tibi videatur præ se ferre vestigia quædam Ægyptiasmi." Multa de voce, de origine Æg. nihil, Michaelis in Commentt. Societati Sc. Goetting. per annos 1758—1762. prælectis, diss. vii., et in Suppl. Lex. Hebr. p. 229—232.

Βύσσος, linum xylinum. Forsterum si audias, de Byssio Antiq. p. 9, 48, 49. Ægypto debet vocem originem, composita ex ΕC et artic. ΠΙ, mutata litera Æg. Π in Gr. Β. Phœnicium vero nom. putat Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. p. 161., Persicum vel Arabicum Relandus Diss. Misc. P. i. p. 212. ["Βύσσος, ου, ἡ, Lini quoddam genus ap. Indos, teste Polluce vii. (75. Byssi Indicæ meminit Philostr. Vit. Apollon. ii. 20.: Στολὴν δὲ εἶναι τοῖς μετὰ τὸν Ἰνδὸν λίνου φασὶν ἐγγχωρίου, καὶ ἰσοδύματα βύβλον, καὶ κυνήν, ὅποτε νοῖ' καὶ βύσσω δὲ τοὺς φανερωτέρους αὐτῶν φασὶν ἐστάλθαι' τὴν δὲ βύσσον φύεσθαι δένδρον φασὶν, ὁμοίον μὲν τῇ λεύκῃ τὴν βάσιν, παραπλησίον δὲ τῇ ἰτέᾳ τὰ πέταλα' καὶ ἡσθῆναι τῇ βύσσῳ φησὶν ὁ Ἀπολλώνιος, ἐπειδὴ τοῖς φαιῶ τρίζωνι καὶ ἐς Αἰγύπτον δὲ ἐξ Ἰνδῶν ἐς πολλὰ τῶν ἱερῶν φοιτᾷ ἡ βύσσος. H. I. Philostr. byssum confundit cum gossypio. Vide Strab. xv. p. 447. e. Nearcho, et Eustath. ad Dionys. 1116. Arethas in Apocalypsin c. 57., ad Strabonis loc. respiciens, Τοιοῦτον γὰρ ἡ βύσσος φλοιὸς δένδρου Ἰνδικοῦ, εἰς λίνον κατεργασμένη. Hieron. in Ezech. c. 27.: Byssus in Ægypto quam maxime nascitur.) "Ex quo τὰ βύσσινά φάρη, maximo habita in pretio. Teste enim Plin. xix. 1. Asbestino lino principatus in toto orbe datur: proximum byssino, mulierum maxime deliciis circa Elim in Achaia genito. Cui scriptula quaternis denariis. ut auri, quondam permutata se reperisse ait." (Fallitur Forsterus de Byssio Antiq. p. 5., affirmans Plinium solum hæc de Byssio circa Elim in Achaia genita habere; byssum enim Eleam cum byssio Hebræa comparat Pausan. in Eliacis, et flavedine differre dicit, quæ major sit in Hebræa. Vide Pausan. v. 5. vi. 26. Theocr. ii. 73., ἐγὼ δὲ οἱ ἄ μεγάλοιτος Ὀμάρτεν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα.) "Hesych. tamen βύσσον esse ait χρῶμα ἀντὶ τῆς ὕλης παραδιδυμώμενον, quæ βύσσινά quoque exponit πορφύρεα, purpurea, (et βύσσινον πορφυροῦν), ut Suidas etiam βύσσον significare ait βαφὴν ἐκ πορφύρας, et βύσσινον τὸ βύσσῳ βεβαμμένον. Sed perperam uterque; nec enim coloris genus est, sed delicatissimi lini et diversi a purpura, ut e Luca etiam patet (xvi. 19.), ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον. (Prov. xxxi. 22., Ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἐν αὐτῇ ἐνδύματα.) Sic. Exod. xxv. (4. Καὶ ὑακίνθου, καὶ πορφύρας, καὶ κόκκινον διπλουν, καὶ βύσσον κεκλωσμένην, καὶ τρίχας αἰγείας), et xxvi. (1. Δέκα) αὐλαίας ἐκ βύσσου κεκλωσμένης, (καὶ ὑακίνθου, καὶ πορφύρας, καὶ κόκκινου κεκλωσμένου χερουβίμ), αὐλαία ex byssino stamine (31. Καὶ ποιήσεις καταπέτασμα ἐξ ὑακίνθου, καὶ πορφύρας, καὶ κόκκινου κεκλωσμένου, καὶ βύσσου νενησμένης.) H. St. Apocalyps. xviii. 16. ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφύρον, s. ἐνδύμα s. ἱμάτιον, quod sæpe omittitur. Excerpta e Moschopulo MS. in Agapetum ap. Fabric. Bibl. Gr. xii,

p. 306.: *Βύσσος* τὸ κόκκινον βάμμα, ὅπερ λέγουσι ἰδιωτικῶς ἀληθινόν, καὶ λέγεται ἀπὸ τοῦ βύειν τοὺς ὄσους, ἡγουν τοὺς ὀφθαλμούς· λέγεται δὲ καὶ τὸ κόκκινον ἔνδυμα, *βύσσος*. Etym. M. et Zonaras: *Βύσσος* εἶδος βοτάνης, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς βαπτόμενα ἱμάτια, *βύσσινα* λέγονται. Phavor. et Zonaras: *Βύσσινον* κόκκινον. Hesychii et Suidæ interpretationem non probant Sopingius, G. J. Vossius Etym. L. L., Jo. Croius Obs. in N. T. p. 115. et Kusterus, "quodnam *βύσσος*, ut aiunt, "non est coloris, sed lini genus," et "aliud est byssus, aliud purpura, ut e veteribus scriptoribus satis constat: male ergo ista Suidas confundit." His similia scripsit Hoffmannus, qui in Lex. Universali Lucæ locum attulit, et subjungit: "Unde colligitur a purpura vestem byssinam distinctam fuisse, quod notandum contra veteres Grammaticos, qui byssinum colorem purpureum interpretati sunt." "Hesych., Suid., et Etym. M.," ait Forsterus de Byssos p. 3., "byssum de colore purpureo intelligunt, sed certe falluntur: id probabile videtur, temporibus quo vixere, byssum pro colore usurpatam fuisse." "Byssus de colore purpureo," inquit Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 219., "etiam exponitur a quibusdam, a flore byssi vel lini, qui purpurei coloris est." "Vestes mollissimæ ac tenuissimæ," ut scribit Pitiscus Lex. Antiq. Rom., "ex illa lini specie pretiosissima conficiebatur, et hæc, quoniam pretiosissima, et, ut dixit Plin. xix. 1., mulierum delicie erant, ideo ferme purpura tegebantur, quæ res veteres grammaticos in errorem impulit, ut byssinum colorem purpureum interpretarentur." "Purpuream alicubi nasci, aut succum fundere purpureum, quo inficiantur, et tingantur alia, legere non memini, præterquam apud Grammaticos, quos de his rebus decedentes facile nemo ferat. Sic *Βύσσον* χρώμα, colorem (purpuræ) explicat Hesych., et Suidas, *βύσσω* βεβαμμένον, byssum tinctum. Bisetus in Aristoph. de amorgide, ὁ ἐστὶν εἶδος χρώματος, ὁμοίον βύσσῳ. Notatus hic error ab H. Steph. et Emilio Porto." Ol. Celsius in Hierobot. t. ii. p. 178. Sed omnes hi critici hodierni in magno versantur errore, cum Grammatici veteres sic exponendo minime errent. Verum vidit Bochart. Geogr. S. P. II. l. i. c. 14. p. 415.: "Amorgina (ἀμόργινα) pro purpureis ideo sumi suspicor, quia colore purpureo plerumque imbuebantur; qua ipsa de causa byssus quoque pro purpura usurpatur." Byssinæ vestes non "purpura tegebantur," ut censet Pitiscus l. c., sed inficiebantur. "Aliud est, quod intactum præterire sit religio," inquit Bochart. ibid. P. I. l. iii. c. 4. p. 156., "byssinas sc. vel e bysso vestes, quod genus est lini tenuissimi, purpureum colorem non raro imbibisse: unde in Scriptura toties (vide loca ab H. Steph. supra laudata) byssus et purpura, vel purpura et byssus pro purpurea bysso per figuram ἐν διὰ δυοῖν: atque inde factum, ut byssus pro purpura sumeretur, et byssinus pro purpureo." Cf. Schleusner. Nov. Lex. Gr. Lat. in N. T. Inducebantur autem bysso varii colores. 1. Purpureus. Hunc cocci mixtura elegantior fieri, docet versus Empedoclis ap. Plut. de Def. Orac. c. 41.: "Ἄλλα γὰρ ἄλλοις οἰκεῖα καὶ πρόσφορα, καθάπερ τῆς μὲν πορφύρας ὁ κύαμος (f. l. χυλός), τῆς δὲ κόκκου τὸ νίτρον δοκεῖ τὴν βαφὴν ἄγειν μεμιγμένον· βύσσῳ δὲ γλαυκῆς κρόκου καταμίσγεται, ὥς Ἐμπεδοκλῆς εἴρηκε." Empedoclis versus corruptus est, quem ita citat Ol. Celsius l. c., *Βύσσω* δὲ *γλαυκοῖο* κρόκου καταμίσγεται ἄνθος. De croco ad tincturas usurpato vide Spanh. ad Callim. H. in Apollin. 83. Sturzius ad Empedoclis Carm. 293. legit, *Βύσσω* δὲ *γλαυκῇ* τὸ κρόκου καταμίσγεται ἄνθος, "ἄνθος, h. e. color, necessarium videbatur ut adderetur, et poterat illud nom. facile absorberi a seq. ὥς." Idem Sturzius in Addendis malit, *Βύσσω* δὲ *γλαυκῇ* κόκκῳ καταμίσγεται αἶμα, ut *κόχλος* sit murex, ut in Naumachii monitis nuptialibus v. 62., *Εἴματα δ' εἰναλῆς* ἐρυθθαίνετο αἵματι κόκκῳ. Sed fortasse rectius scripsisset, *Βύσσος* δὲ *γλαυκῇ* κόκκῳ καταμίσγεται ἄνθος, vel *Βύσσω* δὲ *γλαυκῷ* κόκκῳ καταμίσγεται ἄνθος. Κρόκου, κόκκῳ, an κόκκῳ legas, Plutarchi et Empedoclis sensus dubio procul est, purpuram s. byssum mixtura cocci s. conchylii elegantior fieri. Plin. ix. 38. de purpurarum succo: "Buccinum Pelagio admodum alligatur, nimisæque ejus nigræ dat austeritatem illam nitoremque, qui quæritur, cocci: ita permistis viribus alterum altero excitatur aut astringitur." ix. 41. "Quin et terrena miscere, coccoque tinctum Tyrio tingere, ut fieret hyssinum." Plin. xxviii. 10.: "Glaucioni granum habet crocei coloris:" recte ergo *γλαυκὸς κρόκος* ap. Empedoclem. Cinnamus Hist. Jo. et Man. Comnenorum p. 36. "Ve-

nienti (novæ Imperatrici) obviam effusæ sunt tum aliæ illustrissimæ matronæ, tum et Alexii quondam conjunx, induta byssina veste, ceterum auro et purpura ornata. Sed ob colorem in byssino purpureum et nigricantem cum atrata videretur, quænam illa esset lugubri et magnifico habitu, percunctata circumstantes est." 2. Color niger bysso inducebatur. Plut. de Is. et O. c. 39.: *Οἱ ἱερεῖς ἄλλα τε δρῶσι σκυθρωπά, καὶ βοῦν διάχρυσον ἱματίῳ μέλανι βυσσίνῳ περιβάλλοντες, ἐπὶ πένθει τῆς θεοῦ δεικνύουσα.* Byssum candor maxime commendabat. Apocalyps. xix. 8., "Ἦνα περιβάλλεται βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρὸν; 14., Ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καὶ καθαρὸν. The-mist. Or. xiii. p. 301.: *Καὶ εἶδον ἐγὼ ἑναγχοῦ ἐν τῷ ἅστει τοῦ Ἀντιόχου ἄνδρας ἐκ Σούσων καὶ Ἐκβατάνων ἀφ' ἡγεμόνων σὺν κηρυκείοις, καὶ γράμματα ἀρχαῖα βύσσῳ λευκῇ ἐνελεγγμένα.* Tertull. de Cult. Fem. c. 13., Vestite vos serioe probitatis, byssino sanctitatis, purpura pudicitie. Eucher. Instruct. i., Byssus castitatis vel continentie candor. "Quæritur autem nou immerito, num byssus natura nascatur alba, an arte candor ei concilietur, ut communi lino? Braunius, p. 131., 'Byssus natura est alba et candidissima.' Sic Rabbini. A. Ezra Ex. xxv. 5. 'Tenuis est et alba et non tingitur.' At Pausanias de bysso nondum laborata: *Ἡ δὲ βύσσος ἢ ἐν τῇ ἡλει, λεπτότης μὲν ἕνεκα, οὐκ ἀποδοῖ τῆς Ἑβραίων, ἐστὶ δὲ οὐκ ὁμοίως ξανθή.*" (Vide Philostrati loc. supra laud.) "Alii colorem ipsi aureum trihuunt. Casaubonus Animadv. ad Athenæum p. 173. 'Byssi color ut auri, sub flavi genere continetur.'" (Jul. Scalig. Exerc. 325, 13., 'Byssinum aureo proximum statuunt a bysso liui genere: nunc quoque e sericis crudis quidam simile texunt.' Antonius Thylenius byssum ait coloris fuisse pene aurei.) "Rectissime Bodæus: 'Variat color byssi pro ratione soli in quo nascitur,' Comment. ad Theophr. p. 426." Ol. Celsius l. c. "Lapidi asbesto byssi vel lini appellationem veteres applicuerunt, quod et ipse in fila contorqueri et texti possit: hinc autem factum, ut materia illa, quæ minera est, pro bysso vel lino accepta sit a multis. Sed distinguit evidentissime Plin. xix. 1., dum lino asbestino principatum in toto orbe adscribit, proximum byssino." Ol. Celsius l. c. Cum serico byssum aliquando confudisse Gr. et Lat. scriptores, res est manifesta, ut Strabo xv. p. 987. ed. Falc., e Nearchō: *Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ σπρικὰ, ἕκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου.* Cf. Eustath. ad Dionys. 1116. et Salmas. in Solin. p. 212. a. Eucher. ad Salon. c. 3., Byssus genus serici grossioris pariter et fortioris. De bysso plura vide infra ad v. σπρικὸν et βόμβυξ. Dicitur non modo ἡ βύσσος, byssus, sed et τὸ βύσσον, byssum, quanquam Lexicographi hanc formam non agnoscant. Suidas: *Βύσσινον* τῷ βύσσῳ βεβαμμένον. Sic locum citat Vossius Etym. L. L. nescimus quæ auctoritate fretus; Kusterus enim edidit, *Βύσσινον* βύσσῳ βεβαμμένον, de lectionis varietate nihil monens. Diserte tamen Steph. Byz. v. *Βυσός*: *Τὸ μὲν τοι βύσσος θηλυκὸν βαρύνεται, ἀφ' οὗ καὶ βύσσινον.* Gloss. MS. in Proph. ap. Bielium in Lex., *Τῷ βύσσῳ τῷ βυσσίνῳ.* Isidor. Orig. xix. 27.: "Byssum genus est quoddam lini nimium candidi et mollissimi, quod Græci papatem vocant." In v. papatem mendum est: lege Papaverem: Græcis enim *μήκων* non solum notat papaver, sed etiam textum byssinum s. lineum. Hesych.: *Μήκωνες* τὰ τῆς πίννης περιττώματα (τριχώματα), καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ μέρος, καὶ ὕφασμα βύσσινον. A pinnarum capillitio et molli lanositate tenuis vestis *μήκων* appellata; nam et nebatur ejusmodi pinnarum vellus, et vestes ex eo texebantur. Inde vestis papavera ap. Lucilium et Plin. Vide Salmas. in Solin. p. 792, 3. et Vossius Etym. L. L., et nos infra ad v. *μήκων*. "Βύσσινος, Byssinus, qui ex bysso est, ὁ ἐκ βύσσου, ut προσκεφάλαια βύσσινα πα-ραλουργῇ ap. Athen. vi. (255., et 257., τῶν βυσσίνων προσκεφαλαίων.) Sic *βυσσίνη σίνδων* ap. Herod. ii. 86. et *βύσσινον φάρος* (Sophocles) ap. Plut. (περὶ Ἀρετῆς κ. Κακίας c. 2.) Æschylus Sept. c. Theb. 1041., *Κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος*, Pers. 129. *Βυσσίνους δ' ἔν πεπλοῖς πέση λακίς.* Eurip. Bacch. 819. *Στεῖλαι νῦν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους.* Plut. de Pythiæ Orac. c. iv.: *Τὶ γὰρ, εἶπεν, ὡ ξένη, κωλύει τάντ' εἶναι καὶ λεπτόν, καὶ πυκνόν, ὅσπερ τὰ σπρικὰ καὶ τὰ βύσσινα τῶν ὕφασμα-των, ἐφ' ὧν καὶ Ὀμηρὸς εἶπεν* *Χαίροντας δ' ὀθονῶν ἀπο-εἴβεται ὕγρον ἔλαιον, ἐνδεικνύμενος τὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτότητα τοῦ ὕφους, τῷ μὴ προσμένειν τὸ ἔλαιον, ἀλλ' ἀπορρεῖν καὶ ἀπολισθαίνειν τῆς πυκνότητος, οὗ δέησι, (lege cum Wyttenb., οὐ διεσῆς.)* "Ap. Plut. in Apophth.

(T. i. Pt. ii. p. 691. ed. Wyttenb.), Parysatis ἐκέλευε τὸν (πρὸς) βασιλέα μέλλοντα μετὰ παρρησίας διαλέγεσθαι, βυσσίνους χρῆσθαι ῥήμασι, admonens libertatem inloquendo temperandam esse lenitate quadam, et asperitatem mollitie; nisi potius βυσσίνους legendum, ut quidam habent Codices, ut velit regem a verbis liberioribus ad scuticas et flagra devenire, i. e. verbera: fuit enim Parysatis animo iracundo et fero vindictæque cupidissimo, ut patet ex historiis. Cœl. Rhodig. xii. 39. (xxiii. 7.) βυσσίνους λόγους esse ait Verba quæ sublimitatem habent ac nitorem, ut Phileph. quoque βυσσίνους ῥήμασι in illo Plut. loco interpr. Gravibus atque ornatis verbis." H. St. Byssinā verba sunt, ut exponunt Ol. Celsius Hierobot. t. ii. p. 177., Gesnerus Thes. L. L. h. v., et Forsterus de Byssio p. 46., mollia, blanda, mulcendis regum auribus apta; mollitia enim omne byssi genus excellebat. Aristoph. Nub. 911. Ῥόδα μ' εἶρηκας (ubi Reiskius male coniecit εἶρηκας, ab εἶρω, necto,) Rosas mihi nexuisti, Proverbium ad eos, qui dicunt quæ grata sunt: cfi. Schol. et Suid. v. ῥόδον. Lucianus Herc. Gall. c. 4. t. iii. p. 84.: Οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριέεσαν ἀφῆσιν εὐανθῇ τινα· λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Respicit ad Hom. Il. γ. 152. De H. St. errore v. M. Maittaire ad Plut. Apophtheg. p. 98. EDD.]

["Βυσσοφαρεῖ Hes. exp. μεγαλοφαρεῖ, forsitan tamen sonat potius βύσσινον φάρος ἐνδεδυμένω." H. St. Sopingius pro βυσσοφαρεῖ reponit βυσσοβαρῆ, Hesych., Βυσσοβαρῆ· μεγάλα, ἀπὸ τῶν καταφερομένων εἰς βυθὸν διὰ τὰ βάρη. Kusterus glossam hanc sic refingit: Βυσσοβαρεῖ· μεγαλοβαρεῖ. EDD.]

[Sub v. βύσσος, lini genus, H. St. ponit βύσσος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, pro quo Suid. habet μύρτον in Κριθῇ, Schol. Aristoph. ad Pac. 965.: Πρὸς τὴν κριθὴν παίζει, ὅτι τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον κριθὴν ἔλεγον, τὸ δὲ γυναικεῖον, βύσσον. Marcus Argentarius in Epigr. Anal. t. ii. p. 266., βύσσω τοῦτο περισκεπάζω (τοῦτο sc. πέος, quod ostendebat feminæ). Sic edidit Jacobsius; Alhertius tamen ad Hesych. scribit βυσσῶ: "Βυσσὸς," inquit, "vel idem est cum Hesychii βυττός" (Βύττος· γυναικὸς αἰδοῖον), "vel cum βυθός, pro quo sup. βυσσός." Βύττος Salmasio ad Tertull. de Pallio p. 123. est i. q. Μύττος. "Μυττός Hesych. τὸ γυναικεῖον μύριον," H. St. Sic, notante Salmas. ibid., βύρμηξ μύρμηξ, βύσταξ μύσταξ, μολγὸς βολγός, Lat. bulga, βέλλειν μέλλειν, βεμβράδες μεμβράδες, μῆκα βῆκα, unde becum pro corneo rostro, βάσκα μάσχα Lat. masca, βάμβα βάμμα. "Satyricum signum, pudendum subrectum instar Satyrici. Hinc Mœtinum, et signum subrectum pro eodem in Lucillii versu, Nam quid Mœtino, subrectoque huic opus signo? Perperam autem Mœtino pro Mœtuno scribitur: nam Muttunus, vel Muttonus verum ej. nom. Gr. μυττός, et μυττῶν μυττῶνος (Voc. *Μυττῶν H. St. non agnoscit,) unde hic muttonus et muttunus. Tertulliano, Sterculius et Muttunus. Ita legit in Lucillio auctor Glossarum: Muttunus. Προβασκάνιον ὡς Λουκίλλιος. Sed μυττός Græcis τὸ γυναικεῖον significat, non τὸ ἀνδρεῖον, quum tamen muttunum et muttonum ex eo Latini pro virili tantum usurpent. Hesych., Μυττός· τὸ γυναικεῖον. Numen erat Πριαπῶδες, Muttuni Tuttuni nomine, Romanis matronis cultum, quod utriusque obscœni appellationem videtur habuisse. Male ap. Festum scribitur Mutini Titini, pro Muttuni Tutuni. Arnobius iv. 'Etiamne Tutunus, cuj. immanibus pudendis, horrentique fascino, vestras inequitare matronas, et auspicabile ducitis, et optatis.' Ita vetustissimus liber Regiæ Bibliothecæ, non Mutunus, ut vulgo legitur. Paulo post vetus idem liber habet: 'Supplices, hoc est, uno procumbimus, atque est uno.' Quæ cum inquinatissima sint, sic constat emendanda: 'Supplices Mutunus procumbimus, atque Tutuno.' Sic duplex ejusdem Dei nom. Mutunus, Tutunus. Ex utroque obscœno videtur appellatio composita. Μυττός Siculum, vel Æolicum pro μυττός de pudendo muliebri. Inde μυττῶν μυττῶνος, et Lat. muttonus. Ποσθῆ et ποσθῶν, qui ingens habet virile, Æolice ποσθῶν ποσθῶνος, inde Lat. Puttunus et Tuttunus: nam t et p invicem permutabant tam Æoles, quam veteres Latini. Utriusque igitur sexus pudendum habuit hoc numen, vel certe utriusque pudendi simulacrum eodem sacello consecratum. Ideo promiscue muttunum, muttoniumque pro virili usurparunt; et fortasse in versu Lucillii utrumque designatur, 'Nam quid mœtuno subrectoque huic opus

signo? Nam mœtunum pro muliebri posuit; subrectum signum pro virili. Utrumque ἀντὶ τοῦ προβασκάνιον ap. veteres, et arcendo fascino in usu fuit." Salmas. in Solin. p. 220. Ceterum ad voc. Βύττος pertinere videtur Σάβυττος. "Σάβυττος ap. Hesych. de quodam tonsuræ s. rasuræ forma, s. de pudendo muliebri," II. St. Hesych.: Σάβυττος· εἶδος ξυρήσεως εἰς καλλωπισμὸν, πότερον δὲ τοῦ πώγωνος, ἢ τῆς κεφαλῆς, ἀδελον· τινὲς δὲ, τὸ γυναικεῖον. Photius: Σάβυττος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἀπὸ τοῦ σάπτεσθαι καὶ βύεσθαι, ὡς καὶ σάθη (Cod. D. σάττη, recte), Σαβύττης· ξυρήσεως εἶδος. Pro Σαβύττης Schleusnerus Cur. Nov. in Phot. reponit Σάβυττος. Photius alibi pro Σάβυττος habet Σάβυττα s. Σαβύτη: Σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ Σάκτην (Hesych. σάκαν, sed Suidas quoque habet σάκταν), καὶ Σάβυτταν (Cod. D. σαβύτην: Suidas, σάμβυτον,) καὶ σέλιον (Suid. σέληνον), καὶ ταῦρον, καὶ ἕτερα πολλά. EDD.]

[Schneiderus in Lex.: "Βύσσος—die Seide von Pinna marina, πίννη." "Sed usus ille huj. vocabuli, qui multas sæpe confusiones peperit," notante Schweigh. ad Athen. iii. p. 89. c., "nonnisi recentiorum quorundam inventum est, leviter corrupta et perperam accepta ista ap. Aristot. scriptura deceptorum." "Quod me pene fugerat, ad pinnæ lanam," ut scribit Bochart. Hieroz. L. ii. c. 45. P. i. p. 490., "multi referunt Aristot. H. A. v. 15., Αἱ δὲ πίνναι ὄρθαι φύονται ἐκ τοῦ βύσσου ἐν τοῖς ἀμύμδεσι, καὶ βορβοράδεσι, quæ Gaza ita reddidit, Pinnæ erectæ locis arenosis cænosisque e bysso i. e. villo, s. lana illa pinnali proveniunt. Scaliger quoque, Pinnæ surrectæ enascuntur e bysso in sabuletis et cæno. Et Rondeletius, Pinnæ e bysso proveniunt." (Villebrunius, quem merito castigat Schweigh. l. c., Mais les pinnes s'attachent droites par leur byssus.) "Sed Gesnero id suspectum est. 1. Quia pinnarum villus non appellatur byssus uspiam, sed lana, aut vellus. 2. Sive byssum, aut lanam appelles, ex eo villo pinna non provenit, sed potius villus e pinna. 3. Byssus pro lino femininum est" (sed vide loca supra laudata): "itaque dicendum fuisse ἐκ τῆς βύσσου, non ἐκ τοῦ βύσσου. 4. Proinde, mutato accentu, legendum contendit ἐκ τοῦ βυσσου, i. e. e fundo maris proveniunt" (Camus in sua Historiæ Animalium Aristot. ed. p. 272., Les pinnes naissent droites du fond de la mer), "qui fere pinnarum naturalis est locus. 5. Inde est, quod Athenæus (l. c.), hunc ipsum locum Aristotelis referens, pro ἐκ τοῦ βύσσου habet ἐκ τοῦ βυθοῦ, e fundo. Et de pinna dicit Oppian. Hal. ii. 186., "Ὅστρακον αὐτὸ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας, Testa quidem profundas maris plagas obtinet. Et Nicand. Alex. 391. quædam editiones sic legunt, Κνώδαλα φυκίοντα, βαθὺς ἄτε βόσκειται ἄλμης, Animalia in alga degentia, quæque pascuntur in fundo maris, i. e. pinnæ et conchæ reliquæ, quas recenset continuo post." (Falsa est hæc lectio, de qua silet Schneiderus, qui sic edidit, "Ὅσσα τε περὶ ἑντος ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης Κνώδαλα φυκίοντας ἄτε βόσκειται ἄλμοις. Scholia: Καὶ ὅσα κατὰ τοὺς φυκίοντας ἄλμοις, ὅ ἐστιν αἰγιαλοὺς, περιβόσκειται κνώδαλα, κωβίω, καὶ τὰ τοιαῦτα.) "Quibus rationibus cum videatur vir doctissimus etiam ab invitis assensum extorquere, miror, cur Casaubonus ὁ μέγας (ad Athen. l. c.) inter utramque hanc sententiam hæreat ita suspensus, ut nesciat cui se addicat. Ego ut rem certam assero, Græcos vetustiores nihil scripsisse de lana pinnæ, nec ejus meminisse quentquam ante Jubam et Androstenem, quos pares, aut suppare fuisse putaverim. De ea saltem ap. Ctesiam nihil extabat, nec ap. eos, qui scripserunt de rebus Alexandri, quos Strabo, et Diodorus diligenter evoluerant. Nec ante Procopium Græcorum ullus est, quod sciam, qui vestis meminerit ex ea materia confectæ. Sed Talmudici doctores, qui Babylone degebant, de mercibus Indiæ sui temporis potuerunt citius et certius doceri, quam Græci." V. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 218—20. Fallitur Salmas., ibi dicens, "Lanam nemo unquam byssum appellavit, aut appellatam legit." Isidor. Orig. xix. 22.: "Byssina candida ex quodam genere lini grossioris; sunt et qui genus quoddam lini byssum esse existimant." Locum in mendo cubare recte suspicatur Forsterus de Byssio p. 4., cui reponendum videtur, 'Sunt et qui genus quoddam lanæ byssum esse existimant.' "Isidorus enim jam observaverat byssum esse confectam ex quodam genere lini: hæc præterea correctio fit magis probabilis, si consideres verba J. Pollucis vii. 17., Καὶ μὴν καὶ τὰ βύσσινά, καὶ ἡ βύσσος, λίνου ἢ

είδος παρ' Ἰνδοῖς ἤδη δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίους ἀπὸ ξύλου τι ἔριον γίγνεται." Sed Pollucis verba, (quæ male accepit Ol. Celsius l. c.) notante Salmas. ibid., non ad byssum, quam Pollux in sequentibus a lana aperte distinguit, sed ad ériozylon s. gossypium referenda sunt. "Uno eodemque capite," inquit, "tractat Pollux de bysso, de ériozylo, et de bombyce: illi capiti male titulus factus est àb imperitis, περὶ βυσσίνων, quasi sc. et bombycina byssinorum nomine censeantur, aut gossypina, quod absurdissimum est." Philostratus tamen, cuj. locum integrum supra attulimus, dubio procul byssum confundit cum gossypio. Conr. Gesnerus, Salmasius, Bochartus, et Schweighæuserus dicunt pinnarum lanam aut comam nusquam appellari byssum. At Hesychius v. μήκων vestem ex illa lana confectam βύσσινον ὕφασμα appellavit: vide nos supra. EDD.]

* Gossypium, linum xylum. Nomen servavit Plin. xix. 1.: "Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui Gossipion vocant, plures Xylon, et ideo lina inde facta Xylina. Parvus est, similemque barbatae nucis defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur. Nec ulla sunt eis candore molliæ præferenda. Vestes inde sacerdotibus Ægypti gratissimæ." Compositum e tribus vocibus Æg., **RUIC** sepulcrum, **WOC** arbor vel lignum, **PIEC** byssus, unde Cossepies, deinde scriptum Gossipion, proprie significans sepulcri arborem byssinam, vel arborem ferentem byssum sepulcrem, [quia sindones byssinas, in fascias concisas Ægyptii in condiendis corporibus adhibebant.] Ea est sententia Forsteri l. c. p. 71. ["Interiorem gossypii lanuginem vocat bombycem, quam sequior ætas inde bombacem dixit. Verba illa desunt Plinianis exemplaribus, "Similemque barbatae nucis defert fructum." Sed habent tantum, Parvus est, cujus ex interiore bombyce lanucetur. Forte, lana netur. Pro illis autem, Nec ulla sunt eis candore, molliæ præferenda, sic iidem libri exhibent, Nec nulla sunt cum candore molliore pixfora. Quæ depravatissima esse omnes vident. Ego sic emendanda esse video, Nec ulla sunt cum candore molliora et spissiora. Quæ indubitatissima correctio est. Non solum molliæ et candore præcipua lana xylina, sed etiam spissa est. Tò πάχος eidem quoque tribuit Pollux: Ἠδη δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίους ἀπὸ ξύλου τι ἔριον γίγνεται, ἐξ οὗ τὴν ἐσθήτα, λινὴ ἂν τις μᾶλλον φαίη προσοικέειν, πλὴν τοῦ πάχους, ἐστὶ γὰρ παχυτέρα. Ita legendum ac distinguendum. Lineæ similem esse vestem dicit, quæ ex gossypii lanugine textitur, nisi quod sit spissior. Ergo præter candorem et molliem lini peculiare habet τὸ πάχος gossipium, quod non inest lino. Hoc est, quod dicit Plinius." Salmas. in Solin. p. 209. EDD.]

[Huc referenda est vox * Gossampinus, * Gossimpinus, s. * Gossympinūs, de qua Plin. xii. 10. et 11.: "Tyli insulæ excelsiore suggestu lanigeræ arbores alio modo, quam Serum. His folia infœcunda: quæ, ni minora essent, vitium poterant videri. Ferunt cotonei mali amplitudine cucurbitas, quæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo faciunt. Arbores vocant gossampinos, fertilior etiam Tylo minore, quæ distat X. M. pas. Juba circa fruticem lanugines esse tradit, linteaue ea Indicis præstantiora." "Libri," ut ait Salmas. in Solin. p. 211., "habent gossympinon. Puto esse, gossypinon. Manifesto confundit fruticem gossypion, quod in Ægypto nascitur Arabiam versus, cum istis arboribus Indicis et Arabicis ἐριοφόροις. Nam et frutex ille etiam ἐριοφόρος, et in nucem lanam fert. Theophrastus, unde habet illa, nihil de arborum nomine dicit. Quod habetur in lemmate capitis, De gossampinis et arboribus, ex quibus vestes fiunt, hoc suppositum et spurium. In Indice Ms. ita scribitur: "Arbores, Persici maris. Insularum arbores. Gorsidinum arbor. Chynas arbos." At in ipso textu scriptum est, "Arbores vocant gossympinon." Omnino legendum, gossypinon. Idem est, quod gossypion vocavit l. xix. 1. (l. c.) de erioxylo. Nec res certe multum diversa, nisi quod ibi arbores lanam gerunt, hic frutex est." EDD.]

[* Cyna. Plin. xii. 11. (Juba tradit) "Arabiae arbores, ex quibus vestes faciant, cynas vocari, folio palmæ simili." Index Manuscriptus ap. Salmas. in Solin. p. 211. habet Chynas. "Arab. cinan est velum; cina est velum sponsæ, si forte ad has voces pertineat. Sed cyna quoque, vel potius cynea est canis fluvialis, pellis; sicut enim a

γαλέη ἢ galea, sic a κυνέη κυνὴ cynea." M. Martinus Lex. philolog. EDD.]

* Damanhur nom. est plurium urbium in Æg., teste Abulfeda in Descr. Æg. p. 8. Cujus originem esse Æg., suspicatur Michaelis in notis p. 44., adjungens, admonitum se esse a Woide, nom. Coptice scribi oportere Tamanhur, **TΔ** sive **ΘΔ** multis præfigi vocabulis, **UΔ** significare locum, indeque fieri, ut varia nomina Geographica a **UΔ** incipiant, et **ΣΟΥΡ** habere notionem tremendi, ergo Manhur esse posse locum horroris. Invenisse se nominis Æg. Damanhur etymologiam fere certam exploratamque, Woideanam vero, a Michaelis memoratam, nullo pretio æstimandam esse, per literas mecum communicavit Akerblad. cuj. annotationem exoptamus omnes. Existimat Michaelis, urbem Damanhur, cujus l. c. meminit Abulfeda. non esse Hermopolin parvam, quod volunt Sicardus et d'Anvillius, sed Menelaum, de qua Strabo xvii. p. 1155.

* Etham, locus ad mare Arab. Nom. in Hebr. Codice scribitur **ETHAM**, ab interpr. Alex. Ὀθὼμ, Ex. xiii. 10. Creditur esse Æg., scriptumque **ΔΤΙΟΥ**, et significare τὸ πέρας τῆς θαλάσσης, terminum maris. Ita Forster in Epist. p. 31., Niebuhr Descript. Arabiæ p. 408., Rosenmuller in Schol. ad Ex. l. c. Quibus omnibus lumen præstulerat Jabl. de Gosen p. 58., ubi plura suo exemplo adscripsit, quæ in nova libri editione inveniuntur.

* Ἐλβονθίς, nom. urbis inter Æg. et Cyrenen, teste Steph. Byz., ad quem nūnī notarunt interpretes. E conjectura Semleri in notis Germanicis ad Plut. de I. et Os. p. 251., Elbonthis est nom. Æg. ejusd. urbis, quæ Gr., appellatur Ἐλεφαντίνη. Multa de Elephantine narrat Herod. ii. 28—32., adjungens c. 32., nonnulla se accepisse a Cyrenæis.

* Ἐμβης. In lapide literato ap. Gruter. p. cccxiv. 2. **H IEPA ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΑΝΙΚΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΔΙΟΚ ΗΛΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΡΑΙΗΔΟΣ—ΕΤΕΙΜΗ- CAN EMBHON ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΓΕ- ΓΡΑΜΜΕΝΗΣ ΤΑΞΕΩΣ Κ. Λ.** Vix dubium est, quin Embes nom. Æg. debeat haberi. Forte significet Sacerdotem et Prophetam Æg. consecratum Besæ, de quo numine supra p. 52.

* Ἐριχθόνιος nom. est Regis Athen. sed gente Æg. Qua de causa originem in lingua Æg. quæsitavit Schmidtus in Comment. Soc. Antiq. Londin. V. i. p. 246.

* Ἐρμοσχολίος. Hesych. interpretatur γῆν, additque, Ægyptium ante sic dictam esse. Steph. Byz. v. Αἰγυπτος habet Ἐρμοχύμιος, quod defendit Berkel. Aliis aliter visum est in notis ad Hesych. Conjectura Reiskii si probaretur, legis Ἐρμοσχολίος, non foret dimicæ ad judicandum, cur isto nomine Ægyptus quondam appellata sit. Cf. dicta ad vv. Ἐρμῆς, et Σχοῖνος, p. 68. 335. Comparantur dicta p. 406.

* Ἐρπῖς, Vinum. Usus ea voce est Lycophr. 579., Ἐρπῖν τε βέβαιον, ἢ δ' ἀλοιφᾶτον λίπος. Ante eum usa quoque est Sappho, poetria Lesbia, ap. Athen. ii. 8. p. 148. ed. nov., Ἐρμᾶς δ' ἐλὼν ἔρπιν, θεοῖς οἰνοχόησεν. Ubi malim ἔρπιν. [In Schneideri Lex. legitur ἔρπῖς: qua auctoritate fretus, ἔρπῖς malit Noster, nescimus. EDD.] Qui voc. Gr. dicerent, a vero aberrasse, dudum monuit H. Steph. Thes. i. p. 1259., secutus Eustath. ad Od. l. p. 360. scribentem, Ἐστὶ δὲ ἔρπῖς Αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος καθὰ καὶ ὁ Λυκόφρων οἶδε. Lycophroni, de Ægypto loquenti, adscripsit Tzetzes, Αἰγύπτιοι ἔρπιν καλοῦσι τὸν οἶνον, et hoc Hipponactis attulit, Ὅπον τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει. Cf. Schweigh. ad Athen. p. 273, 274., et La Crozius in Lex. p. 21., veterum scriptorum non immemor, observansque **HPH** passim de vino usurpari. ["Sappho vinum vocavit ἔρπιν, quod Coptitæ appellant περηρ, pe herp," notante L. Picquesio, ap. Potterum ad Lycophr. 1428. EDD.] Rariores quondam in Æg. fuisse vineas, satis certum videtur, non item, an omnino defuerint. V. Athen. i. p. 126. sq., ibi notas, Wesseling. ad Diod. t. i. p. 19. et Valcken. ad Herod. p. 120. Testatur Abulfeda in Descr. Æg. p. 7., Alexandriam esse sitam in insula arenosa, quæ tota est vineis hortisque obsita, et p. 23., urbem Esne sive Asna, veterum Latopolin ex sententia d'Anvillii, habere palmas et vineas. Ad quem utrumque locum legendæ annotationes Michaelis p. 40. et 99. Alexandriam affluere uvis, testatur quoque Ibn al-Vardi in Ægypto p. 40. In numo Hadriani Heracleopolitano

figura stolata insidet monti, e quo vitis provenit. V. Zoega l. c. p. 130.

* **אֵלֶּיךָ**, oliva, quæ vox frequentatur in Cod. Hebr., sed habetur **Æg. ΧΩΙΤ** a Jablonskio, in Thes. Epist. La Croz. t. i. p. 184. Vide tamen Mich. Suppl. ad Lex. Hebr. p. 611, 12.

* **תֵּבָה**, arca, Ex. ii. 3. 15., et alibi. Forsterus in Mantissis p. 113—115. originem vocis repetit ex **ΒΛΙ—ΧΟΙ** vel **ΒΗΤ—ΧΟΙ**, ut significetur navis e ramis s. foliis palmæ parata; quale genus navigii Nilotici adhuc in usu est, teste Pocockio. Ap. Strab. xvii. p. 562. [1173.] pro Πάρων, quam dicit naviculam e scytalidibus compactam ita, ut textilis videatur, Παρθων rectius legi, Forsteri est conjectura. Scholtzius, in Reperit. Lit. B. et Or. t. xiii. p. 28, 29., voc. Hebr. opinatur ducendam ex **Æg. ΘΗΒΙ**, quæ invenitur Ex. ii. 3, 5, 6., vel ab **ΖΗΠ** abscondere, unde **ΤΖΗΠ** absconditorium, vas abscondendis rebus vel personis ad earum conservationem idoneum. Didymus Taurinensis (Valperga) p. 68. dubitat, an **ΘΗΒΙ**, **Θίβη**, fiscella plexa in modum arculæ. voc. **Æg.** sit, an Gr. Adde Albert. ad Hesych. v. **Θήβα** (**Θήβη**) **κιβώτιον**. Locum mihi in memoriam revocavit Wyttenb., plura dicturus in Comment. ad Plut. de Isid. p. 359. E.

* Iannes et Iambres, nomina propria hominum **Æg.**, servata a Paulo 2 Tim. iii. 8. Eandem rem putant plerique narrari a Mose Ex. vii. 11., sed ipsa Magorum nomina illic reticere, non tamen ignota Judæis antiquis et aliis. Præter Wetstenium et reliquos interpretes loci Paulini legantur Jabl. de Remphah §. vi. p. 26, 27., van Goens in Diatr. de Cenotaphiis p. 130, 131. 138, 139., et in notis ad Porphy. de Antro Nymph. p. 98, 99. Ego paucis de origine nominum, in quibus tamen scribendis non consentiunt Judæi et Christiani, neque etiam codd. MSS. Epistolæ Paulinæ. Pro **Ἰαννης** est in vers. Copt. **ΙΑΗΗC**. Servatur in eadem **ΙΑΥΒΡΗC**. In fragmentis versionis Sahid., nuper vulgatis, locus Pauli desideratur. Duo codd. Gr., Augiensis et Boernerianus, præbent **Μαμβρης**, ceteri **Ἰαμβρης**. Hæc igitur lectio retineuda. Originatio Hebr., a van Goens memorata, valde dubito, an cuiquam placitura sit. Credibile magis fit, nomina esse **Æg.** Scripserat in literis ad Blumbergum, eo monente in præf. ad Fund. L. Copt. p. 27, 28., Ludov. Picques, esse Iannes nom. **Æg. ΧΑΗC**, gratiosum significans, Iambres vero ducendum ex **ΑΥΒΡΗC**, quod librum sacrum notat, cuj. interpretes **Æg.** Magi se profitebantur. Paria de nom. Iambres dedit de Schmidt de Sacerd. **Æg.** p. 136.

* **Κασίωρις** s. **Κασσιώρις**, ut scribit Ptolemæus, nom. est regionis, inter Gazam et Pelusium sitæ, ubi celebre templum **Διὸς** * **Κασίου**, et urbs, * **Κάσιον** dicta. Vid. Surita ac Wesseling. ad Anton. Itin. p. 152. Isti regioni recte datum nom. terræ desertæ, **Æg. ΧΑ—ΧΑΙC**, Chadsaie, vel **ΚΑΖΙ—ΧΑΙC**, et omisso **Ι**, **ΚΑΖ—ΧΑΙC**, Kahdsaie; observante Forstero in Epist. ad Mich. p. 17.

* **Κασλuchæi**, Gen. x. 14. Bocharti sententiam, Colchos, gentem ortu **Æg.**, intelligentis, Geogr. iv. c. 31. non probat Michaelis, Spic. Geogr. P. i. p. 276., sed qui sint, adhuc se ignorare fatetur. De aliorum interpretatione plura illic adduntur. Forsterus l. c. nom. exponit de regione prope Pelusium, dicta terra deserti paludosa, lutosa, **Æg. ΧΑ—ΧΑΙC—ΔΟΙC**. Non displicuit id Rosenmullero in Scholiis.

* **Καπθoræi**, Gen. x. 13. 1 Chron. i. 12. Deut. ii. 23. Jer. xiv. 4. Amos ix. 7. Magnum est sententiarum divorcium in explicando isto nomine Capthor. Intelligitur vel Cappadocia, vel Creta, vel Cyprus, vel quæ alia regio aut insula. Post Bochartum, Calmetum, in diss. de origine Philistæorum, et Swintonum, de Inscrip. Citiis et Numis Samaritanis p. 78—85., nemo uberius de Capthor dixit, quam Michaelis in Spic. Geogr. i. p. 292—308., et in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1338—1340. Suspiciatur autem, esse nom. **Æg.** Favet conjecturæ Forsterus Epist. p. 17, 18., cui videntur Capthoræi circa Tamiathim s. Damiathem habitasse, sic dicti de **ΚΑΖ—ΠΕΤΟΗC**, terra Hori, vel quæ

ad Horum spectat, et quæ est Horo, i. e. soli, sacra.

* **כְּנִים** Ex. viii. 12—14. Ps. cv. 31. Intelliguntur vulgo pediculi. Ita Fl. Josephus ii. Ant. 14. 3. Quam sententiam Bochartus imprimis ornavit, Hieroz. pt. ii. l. iv. c. 18. Rectius tamen, ut videtur, culices, **σκνίπες**. Interpr. Alex., Philo Alexandr. t. ii. p. 97., Origenes, **Ægypti** incola, t. ii. p. 139., et Hieron., rerum **Æg.** valde peritus, t. i. p. 1540., habent **σκνίπες**, s. **σκνίπες**, **sciniphæ**, ciniphes, cyniphes. Lectu dignæ sunt animadversiones Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. p. 1200—1206. Junge Rosenmullerum in Scholiis ad Ex. viii. 12. Cum dialecti Orientales omnes penitus ignorent voc. **כְּנִים**, **Æg.** esse, ambo suspiciantur. Non nego. Observatu tamen dignum est, in vers. Copt. inveniri **ΛΕΛΗΥ** s. **ΛΕΣΑΕΥ**, vocem Hebrææ **כְּנִים** plane dissimilem.

* **Κίκερος**, **ὁ χειρσαῖος Κροκόδειλος**, Hesych. interprete, Utrum nom. ductum esset a Copt. **ΧΑΡΟΥΚΙ**, an aliunde, dubitavit Bochart. Hieroz. t. i. p. 1063. Alberti in subsidium advocat **Æg. Κικί**, de quo vide sup. p. 110. sq.

* **Kolzom**, Arab. **كولس**, parvum oppidum ad litus maris Arabici in latere **Æg.**, unde totum mare accepit nom. Maris Kolzom. V. Abulfedam Descr. **Æg.** p. 7. cum notis Gagnierii, vel p. 30. ed. Michaelis, qui in notis p. 117. observat, plane incertum esse, Græcæne an Arabicæ, an neutrius, i. e. **Æg.**, originis sit.

* **Κοπτῶ**, pro quo alii minus recte **Κοπτὸς**, nomen urbis **Æg.** notum magis, quam est ejusdem notatio. In verbis Plutarchi de I. et O. p. 462. ed. Oxon., **ὅπου τῇ πόλει μέχρι νῦν ὄνομα Κοπτῶ**. "Ἐτεροι δὲ τοῦνομα σημαίνειν οἰόνται στερῆσιν τὸ γὰρ ἀποστερεῖν, **ΚΟΠΤΕΙΝ** λέγουσι, videtur aliquid difficultatis inesse. **Στερεῖν** et **ἀποστερεῖν** dicitur **Æg. ΥΩΝC** vel **ΨΗΡ**. V. Lex. La Croz. p. 132. 142. Vox **κόπτειν** aut huic similis iisdem non in usu erat. Conjectura Marklandi, scripsisse Plut. **κόπτειν** "Ἕλληνες λέγουσι, dubito, an satisfaciât Criticis, consilioque et toti orationi scriptoris, ab aliis forte in errorem ducti. Semlerus in notis Germanicis ad eund. Plut. locum p. 212. nom. **Κοπτῶ** ducit e vocibus **Æg. ΧΜ** s. **ΚΜ**, terra, regio, et **ΦΘΑΥ**, Vulcanus. E Cophtho ait Gr. deinde fecisse **Αἰγυπτος**. Nomine Coptorum non veteres **Ægyptios**, sed indigenas eorum posteros, religione Christianos, ab Arabibus intelligi, recte monet Michaelis ad Abulf. p. 100. At vero Coptos non dictos esse de **Κοπτῶ**, celebri Thebaidos emporio, quod Arabes **كوت**, appellant, observat Renaudot. t. i. Litur. Orient. p. 115., confirmatque Valperga l. c. p. 8., cum Copti non vocentur a **كوت**, sed a **كبط**, alia litera media, unde **كبط** **Ægyptius**, et **كبطية** **Ægyptia**. Quibus in vocibus nominis **Αἰγυπτου** mutatum censet γ in **ق**, π in **ب**, et amissum **αι**, ut Thalmudicis **לפטי** lingua Coptica, **Ἀθιοπιβ** **Ἰλδ** est **Ægyptus**.

* **Kus**, urbs **Æg.**, quam Abulfeda p. 17. vocat **قوس**. Videtur non diversa ab Apollinopoli parva, de qua Strabo xvi. p. 1128. xvii. p. 1170. Ita post d'Anvillium; Michaelis, qui p. 76. adjungit. "Kus nom. est **Æg.** et antiquum, quod unde fluxerit, non habeo dicere." De Hebr. nom. **כּוּשׁ** plane non cogitandum, refragante etiam orthographia.

* **Cytis** est Arabiæ insula, in qua Troglodytæ prædones eruerunt Topazium, teste Plin. xxxvii. 32. qui eandem collocat ad fauces Maris Rubri, vi. 34. Appellatur **Γυθιτης** a Ptolemæo iv. 8., ubi forte **Κυθις** legendum existimat Forsterus in Mantissis **Æg.** p. 121. 123, 124. nom. ducens a **ΚΥΤ**, quærere. Eadem opera illustrare vult et emendare hæc Plinii verba: Topazin enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi. Pro Topazin scribere debuerat Cytin. Lingua vero Troglodytarum erat **Æg.**, vel affinis ejusdem dialectus, quam Romani pro lingua peculiari habebant. ["Hæc insula Cytis quoque legitur Chytis, inter Emendationes ex aliis Plinii Editionibus." Forsterus l. c. EDD.]

* **Lehabim**, **להבים**, Gen. x. 13., de quibus Geographi, imprimis Michaelis Spicil. pt. i. p. 262—267. Intelligit nomum Libyæ, s. partem **Ægypti** occidentalem, de qua Strabo xvi. p. 1160. Assentitur Forsterus Epist. p. 15. De origine nominis abeunt in diversa. Alter quærit in

Hebr. **ללה**, flamma, vel Arab. **نوب**, sitire; alter putat Æg., atque nomum Libyæ, extra fines Ægypti situm, hacque multo altiore, dictum esse **ḠA—OÏHΞ**, alta habitatio. Incerta ea sunt; sed fabulosa, quæ alii de nomine Libyæ præbent.

* Leviathan, **ליתן**, Job. iii. 8. xl. 20. Ps. lxxiv. 14. Ies. xxvii. 1., et alibi, de quo Th. Hasæus dissertationem eruditam conscripsit. Sitne intelligendus Crocodilus, quæ sententia probabilior, an Balæna, an Draco, an Orca, an quod aliud animal marinum portentosæ magnitudinis, non hic mihi disputandum, de origine nominis tantum agent. Hebr. vel Arabicum plerisque videtur. Consulantur Schultens et Vitranga ad l. c. Ægyptium suspicabatur Hasæus l. c. p. 109., et in Thes. Epist. La Croz. i. 147, 8., ubi expetit, ut La Croz. suam de ista voce sententiam exponat. Quid responderit, haud scio. Jablonskius autem in eod. Thes. p. 184. opinionem Hasæi in dubium vocat, additque de La Crozio: "Memini te ante hos sex septemve annos veriore aut potius verissimam nominis huj. originationem mihi explicuisse." Sed quam, non addit, nec aliunde mihi innotuit. Nom. Leviathan non esse Æg., aperte affirmat Jabl. p. 52. huj. Glossarii. Contra tamen Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1429. scribit: "Derivationem attingere vix audeo, nomen enim reliquis dialectis sororiis ignotum, peregrinum esse possit, an forte Ægyptium; quis enim negare sustineat, præter illud, quod vix dum attuli (**Χάμψαι**), alia quoque Ægyptiis domestici monstri nomina fuisse?" In monumentis Æg., adhuc vulgatis, non mihi invenire nom. Leviathanis aut simile, de Crocodilo positum.

* Ludim, **לודים**, Gen. x. 13. 1 Chron. i. 11. Ex eruditiss. Michaelis pt. i. Spic. Geogr. p. 256—260., Suppl. Lex. Hebr. p. 1417., et Forsteri Epist. p. 13, 14, unam leviter attingo. Non debent intelligi Lydi, eodem fortasse nomine dicti Jer. xlvi. 9. Ezech. xxvii. 10., xxx. 10, neque Lydæi, populus a Semo ortus, Gen. x. 22., sed colonia Æg., habitans in regionibus, quas Æg. quondam appellabant Auases, s. Oases, dictaque Æg. **Ἐλαιοῦσα**, Elouehdsæie, i. e., alta s. elata habitatio deserti. Conjecturam Forsteri de loco habitationis **לודים** non rejicit Michaelis, sed legi vult **לודים**, quia Oases Æg. in hunc usque diem Elvachath **الوجات** dicuntur.

* Lychnos nom. Æg. Pelusii, e sententia Forsteri Epist. p. 16. 33, 34., scribendum **Λοισι—Νοῦης**, vertendumque Luti habitatio. Testem appellat Hieronymum, Epist. li. p. 161. t. iv. p. 84. ed. Martian. scribentem: "venit Pelusium, visitatisque fratribus, qui in vicina eremo erant, et in loco, qui dicitur Lychnos, morabantur." Lychnos et Pelusium unam eandemque fuisse urbem, haudquaquam his verbis docetur, sed ad locum, cui nom. Lychnos, forte monasterium in vicino deserto, prope Pelusium situm, adisse Hilarionem, fratres visitaturum. Cf. Michaelis pt. ii. Spic. Geogr. p. 36.

* **Μανέρως**. Mignotus in Comm. Acad. Inscript. V. xxxvi. p. 95—100. de **Μανέρως** prolixius disputavit, ut ostenderet, voces **Μανέρως** et **Λίγος** eandem habere significationem. Cautilena nempe appellabatur **Λίγος**, non de aliquo, cui nomen Linus, sed de v. Phœnicia **לל** lamentatio, orta e verbo **לל** sive **לל**, quod in Hiphil habet notionem murmurandi, conquerendi, ejulandi. De voce altera scribit. "L'ancien mot Egyptien manar ou maner, que les Grecs ont rendu **μανέρως**, ne signifioit qu'un avertissement ou un signal. Dans les langues orientales **נר**, **נר**, ou **נר**, signifie aussi conseil, souvenir, avertissement, signal; de-là le nom encore en usage dans tout l'Orient **מנאר** ou **מנאר**, pour désigner le lieu d'où l'on donne le signal et l'avertissement pour la prière. Le Cântique, qui n'avoit été composé, suivant plusieurs Egyptiens, que pour faire souvenir l'homme de sa mortalité, pour l'avertir de ce qu'il seroit un jour, pour l'instruire et lui conseiller d'user sobrement et avec modération des biens et des plaisirs de la vie, a pu à juste titre être appelé manar ou maner." In Lex. Croz. has similesve voces non inveni. Forte alibi prostant. Quod si verum, digna est hæc interpretatio, quæ accuratius indagetur.

* Manfalut, nom. oppiduli in latere Nili occidentali,

Abulfeda p. 23. vocat **منة قلاوط**. Nom. varie scribitur. "Quod Græcum tibi nom. fuerit, non constat: sed hoc, quod nunc habet, non dubiam prodit Copt. originem. Est, ut ita dicam, Memphis Loti. Sic ipsi Copti explicant, exilium Loti, forte melius, portum securum Loti," rel. Verba sunt Michaelis not. ad Abulfed. p. 101—103.

* Messil, nom. Copt. urbis Æg., dictæ Fovva ab Abulfeda, ab aliis paulo aliter, nomenque habentis a bonitate malorum Punicorum, aliorumque pomorum. Ita Michaelis not. ad Abulfedam p. 47, 48., addens e Messil factum esse Gr. **Μέττης**. Hujus meminerunt Steph. Byz. et Geographi alii. La Croz. Lex. p. 42. scribit: **Μεσση**, Mesil, Phueh, urbs Ægypti.

* Michoë, Troglodytice. Scribit Plin. vi. 29.: "Troglodytice, quam prisci Michoen, alii Midoen dixerunt." Est illa vox Æg., nam Troglodytæ erant vicini ex parte Ægyptiis. et partem versus Arabicum sinum tenebant. **Μεχου** Mehau est **σπήλαιον** vel **τρώγλη**, **ΟΫΗΣ** habitatio: itaque Mehacueh, quod Lat. et Græci vix aliter efferre potuerunt quam Michoë, erat habitatio speluncæ, i. e. exacte Troglodytice." Legis verba Forsteri Epist. p. 7, 8.

* Migdol, urbs Æg., cuj. fit mentio Ex. xix. 2., ac sæpius alibi. Græci vocant **Μάγδαλος**. Hinc in Anton. Itin. p. 171. Magdolo, ubi quondam male Magdolon. Opus tamen non est, ut cum viro erudito in annot. MSS. **Μαγδαλός** ap. Steph. Byz. mutetur in **Μαγδαλός**. Migdol ob collium frequentiam Æg. dicebatur **Μεψωλλ**, multitudo collium. Cui etymologiæ favere Copt. interpretem, qui præbet **Μεψωλλ**, censet Forsterus Epist. p. 29. In vers. Copt. invenitur **Μεψτωλλ**, Quæ tamen scripturæ differentia parum conjecturæ, si ea probanda esset, obstaret.

* **Μετρί**, Ægyptus. Frequentius scribitur numero duali, aliquoties tamen et **Μετρί**. Prætermisiss ceteris omnibus, quæ monuere Bochart., Reland., Mich. pt. ii. Spic. Geogr. p. 157—160., et Suppl. Lex. Hebr. p. 1542, 43, tantum monebo, e sententia Forsteri Epist. p. 8. esse voc. Æg., scriptam **Μεψωλλ—ΡΗ**, quæ significet agrum solis. Pro nom. Hebr. habet cum aliis Jabl. de Gosen diss. vii. §. 1. Dubitat Michaelis, sitne origine Hebr., an Arab., an Æg. Wahl ad Abdollatiphum p. 20, 21., ortum censet ex **Μετορπο**, regnum. Pro sua opinione Forsterus citare potuerat Fl. Josephum, 1 Ant. vi. 2. testantem, suo adhuc tempore Ægyptum ab indigenis vocatam esse ***Μετρηον**, Ægyptios ***Μετρηαίους**. Huc fortasse etiam facit nom. primi regis Heliopolitani in Ægypto ***Μετρηαίμ**, ap. Syncellum p. 52. 53. 21. Dicitur is Mestres a Plinio xxxvi. 8., ut fide codicum MSS. Harduinus edidit. cum antehac legeretur Mitres, qui in solis urbe regnabat. Cf. Vignolli Chronol. S. t. ii. p. 716, 717. 765. Unum tamen Forstero officere videtur. Quoties in Cod. V. T. nom. **Μετρί** occurrit, nunquam id servarunt interpretes Copti, scribentes **ΧΗΙ**. Verum id est. Interpretes tamen Gr., lique Alex., retinuerunt **Μετρηαίμ** vel **Μετρηαίμ**.

* Moloch, nomen idoli. An Æg.? Sic visum est Mullero Gloss. S. p. 12. et Blumbergo l. c. p. 23., monumentibus, **Μολοχ** Æg. esse Martem, qui Israelitis, vix Ægypto egressis et ad idololatriam Æg. redeuntibus, notus fuerit. Præverant Kircherus Prodr. Copt. p. 147, t. i. Œdipi p. 328. ii. p. 415., et Hottingerus Biblioth. Orient. p. 313. Ab iis non dissentit Beyerus in Addit. tam. ad Selden. de Diis Syris p. 243. Sitne Moloch numen idem, quod aut Jupiter, aut Mars, aut Saturnus, aut sigillatim Saturnus cælestis, nunc quidem nihil ad me. Præter interpretes S. Codicis V. et N. T., legi possunt Seldenus l. c. Syntagm. i. c. 6. toto, Beyerus Addit. p. 242—262., Michaelis Suppl. Lex. Hebr. p. 1231. 1514. Numen Ammonitarum fuisse, ex 1 Reg. xi. 7. certo novimus; non item, an quoque Ægyptiorum veterum, et circa tempora Mosis. Nom. Moloch Æg. habitum non est a La Crozio et Jabl. Nec legitur **Μολοχ** in vers. Copt. Lev. xviii. 21. xx. 2. sq., sed **ΑΡΧΙΩΝ**, ut Alex. habent **αρχων**. Servatum est quidem ab interpr. Copt. utroque, Memphitico et

Sahidico, Act. vii. 43.; sed huic consequens nequaquam est, ut vox Æg. debeat existimari, cum interpretes reliqui omnes, quod sciam, eandem retinuerint, non tantum in Act., sed etiam in V. T. locis plerisque. Recte ergo Schol. ad Lev. xviii. 21. τὸ Ἑβραϊκὸν, Μολὼχ ἔχει, καὶ οἱ λοιποὶ δὲ ἐρμηνεύονται τοῦτο τεθεῖκασιν.

Mumia. Significatio ususque vocis notior est, quam origo. Ducitur e ling. Arab., Pers., Armenica. Huj. rei non meminisse, nisi Wahl in not. ad Abdollatiphum p. 225. in auxilium advocasset Copt. **UOYH**, perseverare, durare, perpetuo manere. Si verbum Æg. esset **UOYU**, me perlubente conjectura comprobaretur. Notatu dignum hoc Ciceronis Tusc. Q. i. 108.: Condiunt Ægyptii mortuos, et eos domi servant; Persæ etiam cera (ⲓⲛⲉⲣⲁ) circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.

* Naphthuchaei, **נַפְתֻּחַ**, Gen. x. 13. 1 Chron. i. 11. qui fuerint, et unde dicti, id in controversia est. Legantur Bochart. iv. Geogr. c. 29. et Michaelis pt. i. Spic. Geogr. p. 267—270., Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1663, 4. Nom. esse Æg., ambo agnoscunt, ducuntque e Νέφθς, de qua Jabl. in Panth. atque supra in Glossario p. 160, 1. Non longe abit Forster Epist. p. 15., sed addit, voc. **ΧΩ** vel **ΧΔ** non raro terram significare, nom. igitur fore **ΗΕΦΘΗΟΥΧΔ**, terram ventosam, Nephtheucha, intelligi vero debere terram desertam Ægyptum inter et Arabicum sinum.

* Necho, nom. proprium regis aut forte regum plurium Ægypti, adjectum communi ipsorum nomini Pharaō, 2 Reg. xxiii. 29. 2 Chron. xxxv. 20. Jer. xlv. 2., alibi. Hebr. scribitur **נְכֻ**, Gr. Νεκὺς et Νεκῶ ab Herod. ii. 158, 159. iv. 42., Νεχῶ in Fl. Josephi Ant. x. 5. 6., et ap. interpretes Alex., Νεχῶς Josephi de B. J. v. 9. 4. Nom. esse origine Hebr., opinantur Leusdenius, Simonis, alii. Male. Rectius habetur Æg. Vid. Michaelis ad Jerem. l. c. et Suppl. ad L. H. p. 1639., monens, Alexandrinos, linguæ rerumque Ægyptiarum peritiores, sapienter sua in interpretatione retinuisse Νεχῶς. Notationem nominis nescire me fateor. Conjecturis valde incertis equidem nolo indulgere. Fieri tamen potest, ut e rebus, ab isto rege gestis, quas Herod. narrat, et Vignolius Chronol. ii. p. 133—148. docte illustrat, lux clarior aliis affuigeat.

* Νεὺλ Æg. sermone patrio vocabatur Rhinocorura s. Rhinocolura, si fides Epiphanio Hær. xlv. (lxvi.) c. 83. p. 703., scribenti, ῥινοκόρουρα γὰρ ἐρμηνεύεται Νεὺλ· καὶ οὕτω φύσει οἱ ἐπιχώριοι αὐτὴν καλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τῆς Ἑβραϊδος ἐρμηνεύεται, κληροί. Videntur οἱ ἐπιχώριοι distinguī ab Hebræis, atque adeo intelligi Ægyptii. Petavius in animadv. p. 270. monet, Epiphanium in nomine Νεὺλ ante oculos habuisse Hebr. **נַחַל**, cum Alex. מצרים נַחַל יְרֵד, les. xxvii. 12. vertissent ἕως ῥινοκορούρων. Verba Epiphanii non neglexit Ikenius, ut ostenderet, non significari

Nilum, sed exiguum flumen sive torrentem ad Rhinocoluram, in mare mediterraneum labens. Scripserat Millius diss. de Nilo et Euphrate Terræ Sanctæ terminis, insertam Diss. Misc. p. 183—220. De Nilo aliter iudicabat Ikenius t. ii. Diss. p. 95—138. Causam deinde suam tutatus est Millius in Disputatione Exegetica, a. 1746. ed. Respondit Ikenius in Symbolis Literariis t. iii. p. 222—225. 388—519. Opposuit ei Millius a. 1749. Dissertationem Exegeticam secundam de Nilo Terræ S. termino. De re eadem disceptarunt Mullerus Sat. Obs. c. 9. et Michaelis in Suppl. L. H. p. 1626—1628. Nemo eorum præterit testimonium Epiphanii, Omnes fere Νεὺλ ex **נַחַל** illustrandum censuere. Atamen Michaelis not. ad Abulfedæ Descr. Æg. p. 68, 69., ita scribit: “ Si quis de nomine antiquo et Ægyptio (Neel aut Nechel) urbis certi quid docuerit, quod forte e linguæ Copt. monumentis antiquioribus fieri possit, non ingratum geographiæ et historiæ studiosis facturum putem.”

Νεῖλος, Nilus. Cujus est originis? An Gr.? Servius ad Virg. Georg. iv. 291. Nilum dictum vult a trahendo νέαν ἰλύν. Quod et Plut. de I. et Os. p. 103., cum not. Squirii, his verbis dicit, nec tamen notationem quærens. Cf. Etym. M. p. 602. [9. Zonaras p. 1392. Phavorinus, Tzetzes ad Lycophronem 119., cum Mulleri nota, Eustath. ad Dionys. 222. EDD.] An Hebr. a **נַחַל**? Ea plerorumque est sententia, viro-um etiam in republica literaria principum, in quibus Wesseling. ad Diod. i. 63. An Arabicæ? Placuit id Ikenio l. c. p. 103., Mullero l. l. p. 2—4., aliis. An vero rectius dicitur nom. vere Æg.? Jabl. ducit ex **ΗΕΙ—ΔΔΗ**, ut significetur fluvius certo et determinato tempore ascendens. V. Panth. pt. ii. p. 156. sqq. Non discordat Georgius ad Fragm. Liturg. p. 321. Cum sit tantum ad nostram usque ætatem opinionum divortium, quis miretur, Scaligerum in notis ad Festum p. 14. scripsisse: “ Cur Nilum vocarint, non magis mihi liquet, quam cur Istrum Danubium, Eridanum Padum, Ararim Sagonam.” Arabicum nomen esse contendit Abdollatiphus in Memorab. Æg. p. 107, 108. ed. Tubing. Aliorum testimonia, ad Græcam nominis originem attinentia, consulto præteribam. Nollem tamen, verba Heliodori essent ommissa, Æthiop. ix. p. 444. testantis, Nilum celebrari Ægypti superioris servatorem, inferioris patrem et opificem, νέαν ἰλύν δι’ ἑτους ἐπάγοντα, καὶ Νεῖλον ἐντευθεν ὀνομαζόμενον.

[Quod ipsum Nonnus Panopolitanus optime expressit, Νεῖλον ἐφημίζαντο φερώνυμον, οὐνεκα γαίης Εἰς ἑτος ἐξ ἑτους πεφορενμένος ὑγρὸς ἀκοίτης Χεῦματι * πηλῶντι νέην περιβάλλεται ἰλύν. Quid quod et Dionys. Perieg. 228. Οὐ γάρ τις ποταμῶν ἐναλγικίος ἔπλετο Νεῖλῳ, Οὐτ’ ἰλὺν βαλέειν, οὐτ’ ἐχθρὸς ὀλβον ἀέξειν. Schol., Καίτοι καὶ ἄλλῳ τρόπῳ τὸ Νεῖλος ἡνυμολόγηται, παρὰ τὸ νέαν, ἥτοι ἐνιαυσίαν, ἄγειν ἰλύν κ. τ. λ. “ Νεῖλος, οὐ, ὁ, Nilus, Ægypti Fluvius,” H. St., qui et ipse dicitur ὁ Αἰγυπτος,

* [Plurima Nili Lat. et Gr. scriptoribus perhibentur et celebrantur nomina. Nos. omissis reliquis, in præsentī de iis tantum agemus, quæ ad Orientales linguas pertinent.]

[* **Νῆλ** s. Æthiopicum Nili nom. Nilus, in Æthiopia, dum illam peragrat, ab illius regionis incolis vocatur Siris; idem vero, ubi Syeneh attingit, et ad fines Ægypti pervenit, nomen jam multo clarius atque celebrius Nili consuevit. Dionysius Perieg. 221. “ Ἐν θεν πιστάτοιο κατερχεται ὁ Νῆλος Νῆλος, ὃς ὅτιοι λίμνηται ἐν ἀντολίῃ πολλὰς ἔρπον, Σῆρς οὐκ Αἰθίοπων καλεῖται.” Cf. δὲ Σούλης Ἑρμῆτι συγγραφῇ μετ’ αὐτοῦ Νῆλος ἴσται. Steph. Byz. τὸ Νῆλος καλεῖται Αἰθίοποι τοὺς καὶ Αἰθίοποις εἶναι τὴν Σῆρς μετ’ ἧς ὀνομασται Σῆρς. Cf. Festus Avienus v. 334. et Priscianus v. 210. “ Simi la de hic Nivio notam Flum. v. 9. et Eoun. c. 32.,” inquit Jabl. Panth. Æg. iv. i. p. 145. Sed fallitur vir doctus; nam, teste Salm. in Solin. p. 298. a., “ Libri omnes Solini Nigris hic legunt, non Siris; ita caliter in Nigri legisse videtur, nec hodie scriptum est Siris. Libri Plinii eo loco scribunt Siris. Legendum esse Nigris, tum ex hoc Solino, tum magis ex ipso Plinio patet; nam Nigrum appellatum Nilum, ubi Æthiopiam ab Africa disceps, paulo ante tradidit.”—Iterum Salmas. p. 299. a. “ Nigrin vocari, priusquam Nilus vocetur, Solin. et Plinius affirmant, Dionysius Sirin. Vitruvius Dyrin ait nominari, postea Nigrum. Ita enim scribit: “ Ex monte Atlante Dyrin qui ortus ex sententia Æthiopia, progreditur per occidentem ad iacum Heptabolum, et mutato nomine dicitur Niger.” Ita libri. Gr. Νῆλος. h. e. idem qui et Nigris et Niger Plinio: hunc eundem Nigrum Vitruvius Meroen circumcingere scribit, et ubi pervenit ad cataraact, inter Elephantinen et Syenen, Nili nom. assumere, quæ Solini sententia est, ut omnino constet hic scribendum esse, “ quo Nigris vocatur.” Excerpta Solini legunt, ut in scriptis codicibus Plinii legitur, “ quo Siris vocatur.” in Tabula Pentingeri Siris quoque vocatur: “ Fluvius Sirin.” Et post aliquantum intervallum: “ Hoc nomen quidam Grin vocant, alii Nilum appellant; dicunt eundem faciat. Ergo Nigris, Siris, Diris, et Siris idem fluvii nomen. Certe confundunt hæc nomina scriptores, immo potius hæc ipse fluvius, qui per Garamantas Æthiopus finit, et sub terram absconditus Nubam paludem efficit. Hic sine dubio Siris dicitur auctori Tabulæ, et aliis Siris, propter affinitatem horum elementorum. Fortasse et Grin. Ut nihil ibidem mutandum sit in illis: “ Hoc flumen quidam Grin vocant.” Nam ut Νῆλος aliis est Nigris, sic Grin Siris. Hebræi Nilum vocabant **נַחַל**, Schicor, quod Æthiopes lingua sua dixerunt Schichri, ut monuit Scaliger. Hinc Σῆρς, Siris, et Grin, vel etiam Diris corrupta.” Eustath. ad Dionys. 222.: τὸ δὲ Σῆρς, οἱ μὲν βάρβαροι φασὶν εἶναι ὄνομα, ἥτοι Αἰθιοπικὸν καὶ τὸ Νῆλος. δι’ οὗδ’ ἔχρηται λέγουσι ζῆντιν Αἰθιοπικῇ ὀνομασίᾳ αὐτοῦ, εἰς οὗδ’ εἰς Ἑλληνικῇ Σῆρδος· πῶς δὲ τὸ Σῆρς ἴσται. “ Venit mihi aliquando in mentem,” inquit Jabl. Panth. Æg. iv. i. p. 151., “ posse nomen eadem Copti Sinum Maris Arabici, quem vulgo Mare Rubrum vocant, dixerunt Mare Sari, i. e. sarsarum, quemadmodum Hebræi. ab Ægyptiis edocti, mare idem simili nomine **סַרִי**, Mare juncum appellant. Nam mare hoc magna junci s. sareos copia abundat. Quemadmodum vero mare illud a juncō, et an Ægyptiis et ap. Hebræos, nomen traxisse certum est, ita, cum eadem plane hic suppetat ratio, fluvius Nilus dici pariter potuit Fluvius juncus; nam et in eo magna reperitur junci copia.” * **Μῆλας**, “ Quem-

vide nos sub hac voce. Hesiod. Theog. 337. Τηθὺς δ' de Nil, et n'étoit connu que sous le nom d'Ægyptus.— Ὀκεανῷ ποταμούς τέκε δινήεντας, Νεῖλόν τ', Ἀλφειὼν τε, Ce uom de Nil, qui n'a pas été connu d'Homère, l'a été καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην. Ubi vide Schol. "Du temps d'Hésiode; et c'est un argument qu'on peut ajouter à d'Homère le fleuve d'Ægypte n'avoit pas encore le nom ceux qu'on a d'ailleurs, pour prouver qu'Hésiode vivoit

admodum Nilus Hebræis ob nigricantes aquas, et quia teriam humectando reddit nigram, Sichor s. Sior, h. e. Niger dictus est; ita et Græcis eadem de causa vocatus est Μελᾶς, Plutarcho et Eustathio testibus, indeque et veteribus Latinis Melo appellatus." G. I. Vossius Orig. Idolol. ii. 74. p. 346. Plut. de Fluviiis c. xvi.: Νεῖλος ποταμὸς ἐστὶ τῆς Αἰγύπτου, κατὰ πάλιν Ἀλεξάνδρειαν, ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Μελᾶς, ἀπὸ Μελανός τοῦ Ποσειδῶνος. V. Eustath. ad Dionys. 222. Hesych.: Μελᾶς· βαθύς, ἢ ποταμός. V. Hesychii Interpretes, Serv. ad Æu. i. 745. iv. 246. Georg. iv. 291., Fest. vv. Alcedo, Alumento, et Melo.

* Νεῖλος. Hesych.: Νεῖλος· ποταμός. Horapollon i. 21.: Νεῖλου δὲ ἀνάβασιν σημειῖοντες, ὃν καλοῦσιν Αἰγυπτιστὶ Νοῦν, ἐρμηνεύειν δε σημαίνει νίον, ποτὲ μὲν λίοντα γράφουσι, ποτὲ δὲ τρεῖς ὑδρίας μεγάλας, ποτὲ δὲ οὐρανὸν καὶ γῆν ὑδρὶ ἀναβλύζουσαν.

* Nuchul. Pomponius Mela iii. 9. "In Hesperiorum finibus fons est, quem Nili esse, aliqua credibile est: Nuchul ab incolis dicitur, et videri potest non alio nomine appellari, sed a barbaro ore corruptus." Ad q. l. ex Anonymo, qui solet Æthico subiungi, hæc laudat Is. Vossius: "Fontem Dara nominant, ceteri vero accolæ Nuchul vocant." Verum Nuchul ille, ut observat Jablonskius, a Geographis locatur in Mauritania, longissime a fontibus et fluentis Nili, etsi veteres quidam, decepti forte etiam nomine Nuchul, in illa regione fontes Nili quærendos esse, nugarentur.

* Ὀκεανὸς s. * Ὀκεανός. Diod. S. i. 12.: Τὸ δ' ὕδρον ὀνομάσαι λέγουσι τοὺς παλαιούς Ὀκεανόν, ὃ μεθερμηνεύμενον μὲν εἶναι τροφὴν μητέρα, παρ' ἱνίοις δὲ τῶν Ἑλλήνων Ὀκεανὸν ὑπάρχειν ὑπελθόντα· περὶ οὗ καὶ τὸν ποιητὴν λέγουσι, Ὀκεανὸν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν· οἱ γὰρ Αἰγύπτιοι νομίζουσιν Ὀκεανὸν εἶναι τὸν παρ' αὐτοῖς ποταμὸν Νεῖλον, πρὸς ᾧ καὶ τὰς τῶν θεῶν γένεσις ὑπάρχει. Pro Ὀκεανῷ ambo Cl. Fl. ὠκέλημην, "quod sine controversia ex altero ortum, etsi leviter vitiatum." Wesseling., qui addit. "Forte Pherecydes suum ὠλήνῳ inde extudit ap. Clem. Alex. Stromat. vi. p. 741. et Origen. vi. in Cels. p. 664. a.: a Pherecyde accepti Lycophron, studiosissimus tenebrarum sectator, v. 231." Ægyptiorum opinioni, Nilum suum pro oceano censentium, occasionem dedisse videntur Homerus et veterum illi, quibus Ὀκεανός ingens fluvius fuit visus, sicuti docent Schol. in Eur. Orest. 1377., notante Wessel.

Quod ad nom. * Αἶτος attinet, v. Diod. S. i. 19., ubi Wessel.: "Forte et hinc lux accenditur Ammiano xxii. 15. 'Nilus æstuans inundatione ditissima ad Cataractas, i. e. præruptos scopulos, venit, et quibus præcipitans ruit potius, quam fluit: unde Atos olim accolæ usu aurium fragore assiduo deminuto,' etc. Videtur enim obiter Aeti titulum tetigisse, et, Unde Aetos olim et accolæ, scripsisse. Sed hanc conjecturam, neque enim alio eam loco habuerim, doctiores considerant."

* Τρίτων, Lycophr. 118. et 576. (ubi v. Tzetz.) Apollon. R. iv. 269. Cf. Plin. v. 9. An Nilus ὁ Τρίτων dictus sit a Tritone, Africæ fluvio, alii viderint. Inter veteres enim fuerunt, qui in Libya Nili fontes quæserint. De hoc fluvio vide Herod. iv. 178. Eustath. ad Dionys. 267. et Meursius de Regibus Atheniensium, Opp. t. i. p. 588. Tzetzes ad Lycophr. 847.: Τινὲς δὲ φασιν, ἐν Αἰθιόπῃ εἶναι τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου, ὡς Διὸς, ἀλλ' οὐκ ἐστὶ τοῦτο ἀληθές. Strabo vi. p. 397. ed. Falc., Ὁ Νεῖλος ἐν τῇ Αἰθιόπῃ, μικρὸν πρὸ (ἀπὸ) τῶν πηγῶν: "Sequitur Jubam, qui, teste Plinio v. 9. fontes Nili in Mauritania esse scripserat, et inde per Libyam eum ad Æthiopas et Meroen deducebat, quæ sententia non solum a Plinio et suo imitatore Solino, sed etiam a Dione Nicæo ap. Xiphilinum, a Pausania in Atticis, a Duri Samio, antiquo auctore, qui de Libycis scripserat, ab Ammiano Marcellino L. xxii., Vitruvio viii. 1., et aliis, approbata est." Palmerius. Jam inter omnes constat Nilum oriri in Nubia. "Pausanias ipsum Euphratem Nilum postea fieri contendit in Corinthiacis: Εὐφράτην ὄντα εἰς ἑλὸς ἀφανίζεσθαι, καὶ αὐτὴς ἀνίσταται ὑπὲρ Αἰθιοπίας, Νεῖλον γίγνεσθαι. Nempe totum Erythræum et Indicum mare lacum esse crediderunt veterum nonnulli, quæ mira fuit imperitia." Nic. Lloyd.

* Ἀσταπόπος, et * Ἀσταβόρας. Plinius v. 9. "Nilus medius Æthiopus secat, cognominatus Astapus, quod illarum gentium lingua significat aquam e tenebris profluentem. Insulas ita innumeras spargit, quasdamque tam vastæ magnitudinis, ut quancumque rapida celeritate, tamen dierum quinque cursu non brevior transvolet: circa clarissimam earum Meroen, Astaboras lævo alveo dictus, hoc est ramus aquæ venientis e tenebris; dextero vero Astasopas, quod lateris significationem adjicit: nec ante Nilum quam se totum aquis concordibus rursus junxit, sic quoque etiamnum Nigris, ut ante, nominatus, per aliquot millia, et in totum Homero Ægyptus, aliisque Triton." (Salmas. in Solin. p. 297. d., pro latensis, e libris reponit lateris, adeo ut Astapus sit aqua e tenebris profuens Æthiopica lingua; Astaboras, ramus aquæ venientis e tenebris; Astasopas, latus aquæ venientis e latebris. Hæc videant, inquit, qui Æthiopicam callent.) Hæc eadem Melæ sententia est, quem sequitur Plinius. "Hic e desertis Africæ missus, nec statim navigari facilis, nec statim Nilus est: et cum diu simplex suusque descendit, circa Meroen late patentem insulam in Æthiopia diffunditur, alteraque ex parte Astaboras, altera Astasopas dictus est: ubi rursus coit, ibi nomen hoc capit." In Solino p. 43. a. legitur: Dextero alveo Astasopas, lævo Astaboras. "In vetustissimo Regio," ut ait Salmas. l. c., "Astasopas, et ad oram Astapes: scribendum Astasobas, et mox Astaboras: ita enim Græce dicuntur, Ἀσταπόπος, Ἀσταβόρας, et Ἀστυβάρας. Astaboram alii non brachium Nili, sed alium amnem, qui in Nilum influit, esse tradunt, ut Astasopum, et Astasobam. Æthicus noster nondum editus vocat Astroborim, et de eo sic habet: 'Hic Astroboris a Nilo elongans efficit circulum immensum, qui circulus includit magnitudinem terrarum, in qua est civitas metropolis, quæ Meroe appellatur. A divisione Nil, vel separatione Astroboris usque ad Meroen oppidum millia cclx.' Multa alia de Nilo ibi legas, quæ nusquam alibi visuntur." Strabo xvi. p. 1096. xvii. p. 1116. ed. Falc. "Astaboram et Astapum et Ptolemæus commemorat, sed quod vult Eratosthenes cingere eos Meroen, longe aliter Ptolemæus. Heliodorus non multum ab Eratosthene dissentit L. x. p. 460. ed. 1619., ubi de Meroe scribit: Ἡ γὰρ ἡ Μέρῳ μητρόπολις οὕσα τῶν Αἰθιοπῶν, — τὸ τ' ὄνομα ἐκινικῶς μὲν ὡν. Hæc mentem istius loci aperiuunt. Astapum autem Heliodorus non nominat, sed Asasobam, qui est Eratosth. Ἀστυβάρας, et ita in Heliodoro lego. V. Plin. v. 9. (l. c.) et Vitruv. viii. 2." Casaub. Strabo xvii. p. 1162.: Ἀνωθεν δ' ἐκ νότου τὰς συμβολαίας τῶν ποταμῶν τοῦ τε Ἀσταβόρα, καὶ τοῦ Ἀσταπόδος, καὶ τοῦ Ἀστυβάρα. Eustath. ad Dionys. 226.: Ἐπεροὶ δὲ φασί—ἐμβάλλειν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἑω. δυο ποταμοὺς περιλαμβάνοντας ἧπον· ἐμμεγεθὲ καὶ ὀνομαστὴν τὴν Μέρῳ· ὡς ὁ μὲν Ἀσταβόρας, ὁ δὲ Ἀσταπόπος καλεῖται. Plinius l. c., "Astapus Æthiopum lingua significat aquam e tenebris profluentem," nec a Plinio dissentit Diod. S. i. 37.: Οἱ δὲ περιουκόντες τὴν νῆσον—οἰκέων ἐταξάν προσηγορίαν. Nomina Nili, quæ Plinius recitat, sic emendat et explicat Fr. Junius ad Gen. x. 7. "Dicitur Nilus in Æthiopia tribus nominibus, Chascapus, i. e. e tenebris profuens: tum, qua Meroen alluit, lævo alveo, Chascabora s. Chascavora, fons aut rivus e tenebris aquas fundens; dextro autem alveo, Chascatzaphes, i. e. e tenebris exundans, quia Nilus in tenebris subterraneis ante mersus in Æthiopia, quasi redivivus emergit illis partibus." Respicit, quantum ad initia, notante M. Martino Lex. philolog., ad 1277, quod Hebr. Chald. et Syr. est obtenebrari, et quantum ad fines, ad hæc tria, 1277, augeri, crescere; et 1277, fons, puteus; et 1277, fluor, exundatio.

* Φρουρῶν. Eratosth. Catal. Regnū Thebæorum Ægypti num. xxxvii.: Θεβαίων ἡγεμονίαν Φρουρῶν, ἧτοι Νεῖλος. "Constans autem est Catalogi illius mos, ut primo ponatur regis ejusque nom. 1277. et deinde ejus interpretatio Gr. addatur. Itaque Phnron Ægyptii idem significat, quod Gr. Nilus. Autumo Φρουρῶν nom. fuisse Nili, quom Ægyptii in Sacris illo compellabant tempore, quo agris jam decedebat, illiusque aqua sensim quotidie deficiebat. Hoc enim sane Φρουρῶν Ægyptiis innuit. 2277, Hnron, vocem Ægyptii usurpant de aquis subsidentibus, deficientibus, et cessantibus, sicuti de aquis diluvii, jam decrecentibus adhibetur, Gen. viii. i. 7., et de aquarum impetu cessante. Ps. lxxxix. 9. neque minus de re quacunque desinente, uti Num. xi. 2. (ubi verba 2277-2277 HXG ΠΙΧΡΩ, vertenda sunt, cessavit ignis,) et xvi. 48. Si voci huic addas notam generis masculini, habebis Φ-2277, quod Græci aliter exprimere non possunt, quam Φρουρ, et si denique adjicias terminationem Gr., enascetur Φρουρῶν, quod in Catal. Eratosthenis legitimus. Nilus proprie dicebatur hicce fluvius ab adscensu, quando se in agros effundebat. Phnron a descensu, quando eosdem derelinquebat. Sed videtur nom. hoc posterius nonnisi in Sacris quibusdam adhibitum, auditumque fuisse. Illud tamen regi Theb., forte tempore Nili ex agris Æg. descendentes nato, imponere placuit. Symbolum huj. Phnronis, sive Nili descenditis cernitur in Tabula Bemina, prope finem Segmenti secundū, in Figura GG. Edit. Amstel. Exhibetur illic rana loti flori insidens. Nam lotus (vide supra l. ii. c. vi. §. 9.) proveniebat in campis uliginosis Ægypti infer., postquam Nilus illis jam decederat. Et eodem tempore, (Ovid. Met. l. 422. xv. 375. Horapoll. i. 25.) ex limo adhuc semihumido, prosigni ranas existimabant Ægyptii. Et memorabile omnino est, quod cum 2277, uti observavi-

mus, Æg. dicatur aqua subsidens, ac sensim deficiens, iidem ranam vocarint ΧΡΟΥΡ, quæ fere vox eadem est, et nonnisi aspiratione a priori differt. Sed hac de re forte aliquando plura ad Tabulam Bemina." Jabl. Panth. Æg. iv. 1. p. 159—161. Quod ad Nili septem ostia attinet, nomina sunt, teste Herod. ii. 17., Πηλούσιον, Κανωβικόν, * Σεβεννυτικόν, * Σαΐτικόν, * Μενδήσιον, * Βολβίτινον, * Βουκολικόν. Ὁ Νεῖλος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῶν Καταδούπων, ρεῖ, μέσσην Αἰγύπτον σχίζων, ἐς θάλασσαν· μέχρι μὲν νυν Κερκασῶρον πόλιος ρεῖ εἰς ἑὸν ὁ Νεῖλος· τὸ δὲ ἀπὸ ταύτης τῆς πόλιος· σχίζεται τριφασίας ὁδοὺς· καὶ ἡ μὲν πρὸς τὴν τρέπεται, τὸ καλεῖται Πηλούσιον στόμα· ἡ δὲ ἑτέρα τῶν ὁδῶν πρὸς ἑσπέρην ἔχει· τοῦτο δὲ Κανωβικόν στόμα καλεῖται· ἡ δὲ δι' ἰθὺα τῶν ὁδῶν τῷ Νεῖλῳ ἐστὶ ἡδὲ ἀνωθεν φερόμενος, ἐς τὸ ὄξυ τοῦ Δελτα ἀπικνύεται· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦτου, σχίζων μέσον τὸ Δελτα, ἐς θάλασσαν ἔξει, οὗτε ἑλαχίστην μοῖρην τοῦ ὕδατος παρεχόμενος ταύτην, οὗτε ἥμισυ αὐτομαστὴν· τὸ καλεῖται Σεβεννυτικόν στόμα· ἐστὶ οἱ καὶ ἑτέρα εἰσφύσια στόματα ἀπὸ τοῦ Σεβεννυτικοῦ ὑποσχισθέντα, φέροντα ἐς θάλασσαν· τοῖσι ἀνωθεν κίεταί· τὰ δὲ τῷ μὲν Σαΐτικῳ αὐτίων, τὰ δὲ Μενδήσιον· τὸ δὲ Βολβίτινον στόμα καὶ τὸ Βουκολικόν οὐκ ἴθαγενία στόματα ἐστί, ἀλλ' οὐκ ἔστι. Pro Κανωβικόν, Σαΐτικόν, et Βουκολικόν, alii habent * Ἡρακλεωτικόν, * Ταντικόν, et * Φατικόν. Diod. S. i. 33.: Ἐξήμισυ δ' ἐς τὴν θάλασσαν ἐκ τὰ στόμασιν, ὡς τὸ μὲν πρὸς τὴν κικλινόμενον καὶ πρῶτον, καλεῖται Πηλουσιακόν, τὸ δὲ δευτέρον, Ταντικόν, εἴτα Μενδήσιον, καὶ Φατικόν, καὶ Σεβεννυτικόν, ἐπὶ δὲ Βολβίτινον, καὶ τελευταῖον Κανωβικόν, ὁ τινὲς Ἡρακλεωτικόν ὀνομάζουσιν. "Ostiorum hunc ordinem probant Strabo xvii. p. 1153, Plin. v. 10., Ptolemæus Geogr. iv. p. 116.; alii aliter, de quibus Chr. Cellarius G. A. iv. p. 21. Quod autem Nostro Phnron, s. ut Codd. edunt, Φατικόν, id Straboni Φατικόν, Plinio Phatmiticon, s., quod in scriptis invenit Salmas. in Solin. p. 339., Phatmiticon, Ptolemæo Παθμητικόν, veteri ejus interpreti Ulmensis editionis Patmiticon. Unde Φατικόν h. l., aut certe Φατικόν, verius censeo: ad quam formam το Νεῖλου στόμα Φαγητικόν in L. xx. 76., quod neque H. Valcsio in Ammian. xxi. 15. latuit, corrigendum." Wesseling. Edd.]

après Homère." Dacier. ap. Clark. ad Odyss. γ. 300. V. Eustathii loc. supra ad voc. Αἴγυπτος laud. Eurip. in Archelao ap. Valck. Diatr. p. 30.: Νείλον λιπὼν κάλιστον ἐν γύαις ὕδωρ, "Ὅς ἐκ *μελαμβρότοις πληροῦται ῥοαῖς Αἰθιοπίδος γῆς, ἥνικ' ἂν τακῇ χιῶν, Τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου κατ' αἰθέρα. Euripides hac in re Anaxagoræ præceptoris dicitur sententiam sequutus Diodoro Sic. i. p. 46., ubi Helenæ initium adferitur. Increscentis in Ægypto Nili causam Æschylus etiam quæsit in nivibus Æthiopie solis ardore liquefactis. Idem Æschylus Suppl. 886. "Ὅς ἐρωτᾷς· ὁ μέγας Νείλος ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψει—Ἐν αἵστον ὕβριν. "Mira est emendatio Scalig. "Ὡς ἔρως γοῶς ὁ μέγας. Νείλος κ. τ. λ." Butler. Unde hæc duxerit Butlerus, nescimus. Jos. Scalig., teste Valck. Diatr. p. 53., sic emendabat in margine libri sui, quem servat Leidensis Bibliotheca, ne litera quidem adjecta, "Ὁ ἔρως γῶς, ὁ μέγας Νείλος. "Quæ perdocta magni viri correctio nititur," ait L. C. V., "ut puto, Æg. veteri traditione, quam nobis Heliodorus conservavit Æth. ix. p. 423. et 424.: Θεοπλαστοῦσι τὸν Νείλον Αἰγύπτιοι,—ἀντίμιμον οὐρανοῦ τὸν ποταμὸν σεμνηγορούντες ("Ὅς ἀντὶ Δίας ψεκᾷ Αἰγύπτου πέδον—ὑγραίνει, Eurip. Helenæ v. 2.)—ἀ δὲ ἐκθειάζουσιν ἐκεῖνα· του εἶναι καὶ ζῆν ἀνθρώπους ὑγρᾶς τε καὶ ξηρᾶς οὐσίας σύνοδον μάλιστα νομίζουσιν—καὶ τὴν μὲν ὑγρὰν τὸν Νείλον, θατέραν δὲ τὴν Γῆν τὴν αὐτῶν ἐμφαίνειν—πρὸς δὲ τοὺς μύστας "Ἴσιν τὴν γῆν, καὶ "Ὀσίριν τὸν Νείλον καταγγέλλουσι—ποθεῖ γοῦν ἀπόντα ἢ θεὸς, καὶ χαίρει συνόντι. Hæc minime protrita miror omissa Jabl. de Nilo agenti Panthei Æg. iv. 1. ubi conferri poterit p. 168. accedant ista Philostrati de V. A. vi. c. 1. de Indo et Nilo: Ποταμοὶ ἀμφοῖν ὅμοιοι περαίνουσι γὰρ τὰς ἡπείρους ἐν ὥρᾳ ἔτους, ὅποτε ἡ γῆ ἐρᾷ τούτου, nempe τοῦ περαίνεσθαι, cujus sensum turpem cogitabat Sophista." (Fallitur vir doctus; Jablonskius enim totum Heliodori locum protulit p. 173.). Νείλος vocabatur Αἰγύπτιος Ζεὺς, ob inundationem loco pluviarum, et ob sæcunditatem et τὸ ζωογόνον. Pindarus Pyth. iv. 99. χρόνῳ "Υστέρῳ νάεσσι πολλεῖς ἀγαγὲν Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα, ubi divinitas ejus exprimitur, ut filius Saturni, et Ζεὺς Ægyptius. Schol. Τέμενος Νείλου Διὸς τὴν Αἰθύνην φησί, ἥτοι τὸν Νείλον ἀντὶ τοῦ Διὸς φησιν· ἐπεὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τιμᾶται ὡς Θεός· καὶ Παρμένων, Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε· ἀναλογεῖ γὰρ τοῖς τοῦ Διὸς ὁμῖροις τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ. Parmenonis versus ab Athenæo v. 203. c. citatur. Quod Nilo Ægyptii festum celebrent, καὶ ἄδουσι τὰς ᾠδὰς, ἃς τῷ Διὶ ἄδουσιν, ὡς τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Διὸς ἔργον ποιούντος, ex Aristæneto Historico refert Nonnus Συναγωγῇ Ἱστοριῶν ad β. Σηλιτ. Gregor. p. 168. sq. c. 25. "Hinc Nilo Fluvio, non secus atque aliis Diis, a superstitione Æg. gente Templum erecta, Sacerdotesque consecrati fuerunt. Ab eo nom. habuit urbs olim non incelebris Nilopolis, in qua et Templum fluvio huic dedicatum visendum erat; et extant passim Numi, nomine Nilopolitani signati." Jabl. Panth. Æg. iv. i. p. 170. Et urbs ipsa, et Templum Nilo in ea dedicatum, Νείλος dicebatur, si Stephano Byz. fides sit habenda: Νείλος· πόλις Αἰγύπτου· Ἐκαταῖος ἐν περιγησίᾳ αὐτῆς· καὶ ἱερὸν Νείλου ποταμοῦ· τὸ ἔθνικόν τῆς πόλεως, *Νεῖλοπολίτης· εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη ἐκκληται (Νείλος), ὀφείλει ἐπεσθαι τῷ κτητικῷ τοῦ ποταμοῦ Νεῖλαιος, ὡς Ἀπολλωνίης φησιν. Sic enim verba ista accepit Caussin ad Horapollonis Hieroglyph. p. 238. ed. Pauw.: "Νείλος tria significat, fluvium, urbem, et templum, Νείλος, πόλις Αἰγύπτου, καὶ ἱερὸν Νείλου." Sed verum vidit Berkelius, cui legendum videtur in Steph. B., Νειλούπολις· πόλις Αἰγύπτου: "liquet hoc evidenter," inquit, "e gentili addito, Νεῖλοπολίτης." Ptolemæo iv. 5. dicitur Νειλούπολις, Eusebio Hist. Eccles. vi. ἡ τοῦ Νείλου καλουμένη πόλις, quod recte Rufinus Nilopolis vertit. Ap. Goltzium in Numo legitur, ΝΕΙΛΟΠΟΛΙΤΩΝ. Per Stephani B. verba, ἱερὸν Νείλου ποταμοῦ, nihil aliud intelligi debet, quam quod tota Nilopolis esset quasi Nili Templum. Iu hac enim urbe visendum erat Nili Templum, et cives ejus fortasse adeo huic superstitioni addicti erant, ut urbs ipsa merito appellaretur Nili Templum, "De Nili fontibus tanquam remotissimis et impervestigabilibus proverbium fecit Pindar. Isthm. vi. 31., Μυρία δ' ἔργων καλῶν Τέμνηθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι, Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν, Καὶ δι' Ὑπερβορέους." Ritterhus, ad Oppiani Cyneg. ii. 85. Fallitur vir doctus. Per Nilum et Hyperboreos intelligendi sunt terrarum fines: "Latissime famarum," inquit Poeta, "ab Æacidis gestarum sparsa est

per orbem terrarum, usque ad extremum Austrum et Septentrionem." Phasis et Nilus ap. veteres poetas sunt extremi navigandi fines. Pindarus ipse Isthm. ii. 61., Ἄλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φάσιν θερμαῖς, Ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλῳ, πρὸς Ἀκτὰς. Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herod. iv. 45., Οὐδ' ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὅτεν μὴ εὐσση γῆ, οὐνόματα τριφάσια κέεται, ἐπωνυμίας ἔχοντα γυναικῶν, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλός τε ὁ Αἰγύπτιος ποταμὸς ἐτέθη, καὶ Φᾶσις ὁ Κόλχος· οἱ δὲ Ταναῖν ποταμὸν, τὸν Μαίητην καὶ Πορθμήϊα τὰ Κιμμέρια λέγουσι. Eurip. Androm. 651., ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τὴνδ' (δδὸν) ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς Ὑπέρ τε Φᾶσιν. Cf. Strab. ii. p. 108. et Plin. iii. init., et Heynium ad Pindari loc. Ortum Nili investigare frustanei laboris conatus olim habitus est, unde in Proverb. abiit, Nili caput quærere, quod usurpatur de re supra humanas vires ardua, Quam sententiam primus videtur prodidisse Herodotus, qui scribit, neque Ægyptiorum neque Afrorum quenkum a se repertum, qui fateretur, se scire Nili ortum. Hunc alii secuti sunt. Ap. Lat. scriptores vox Nilus usurpatur pro fossis s. canalibus, quibus aqua in locum aliquem deducitur: cujus generis erant ii, qui aquam in privatas domos derivabant, et qui spectaculis circumdari solebant. Cic. Q. Fr. Epist. ult. l. 3.: "Imagines istæ, et palæstra, et piscina, et Nilus, multorum Philotimorum est." Id. de Legg. ii. 1.: "Ductus vero aquarum, quos isti Nilos et Euripos vocant, quis nou, cum hæc videat, irriserit?" Cf. Salmas. ad Solin. p. 638. b. 639. g. et Casaub. ad Ælium Lampridium p. 153. ed. Par. 1620. "Ut ad hasticos redeamus, non ineptum foret, eo vocabulo equestres ludos intelligere, quorum nunc usus est multiplex, et sæpe hastis concurritur, et dicuntur vulgo clostra, quod claustris obsepantur temporariis, sicuti veteribus Euripos s. Nilos, ut in Legibus Cicero scribit, circumducere moris fuit." Cæl. Rhodig. Lectt. antiq. xxi. 18. An hæc buj. vocabuli notio in ullo scriptore Gr. reperitur, nescimus. Euripi differunt a Nilis, quod hi majusculi essent, Euripi exiliores. Ap. Strab. xvi. p. 1100. ed. Falc. vox Nilus peculiari sensu dicitur de fluviali regione quadam in Arabia: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ ποταμία τις Ἰσίδος λεγομένη, καὶ ἄλλη τις Νείλος, ἀμφὺ καὶ λίβανον καὶ σμύρναν παραπεφυκότα ἔχουσαι. Νείλος ap. poetas est filius Oceani et Terræ, qui Nilo fluvio nom. suum imposuit. Hesiod. Theog. 337. l. c. De eo sic scribit Cic. de Nat. Deor. iii. 16., "Alter (Hercules) traditur Nilo natus, Ægyptius, quem aiunt Phrygiæ literas conscripsisse:" c. 22., "Vulcanus secundus in (ex) Nilo natus, Phthas, ut Ægyptii appellant, quem custodem esse Ægypti volunt:"—" (Mercurius) quartus Nilo patre, quem Ægyptii nefas habent nominare:" c. 23., " (Dionysus) secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse. " (Minerva) secunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt." Schol. ad Apollon. R. iv. 269.: "Ὁ δὲ Νείλος οὕτω τοπρότερον ἐκαλεῖτο, Τρίτων· μετωνομάσθη δὲ ἀπὸ Νείλου τοῦ Κύκλωπος, τοῦ Ταντάλου, βασιλεύσαντος τῆς χώρας, ὡς Ἑρμῖππος φησιν. Eustath. ad Dionys. 222.: Τινὲς Νείλόν φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ἀτλαντος, βασιλεύσαντος τῶν ἐκεῖ· ἄλλοι δὲ, ὅτι: Μελας πρότερον καλούμενος, μετεκλήθη Νείλος ἀπὸ τινος Νείλου βασιλέως πατρὸς, ἐκεῖ ῥιψαντος ἑαυτὸν· τινὰς μὲντοι, ἀπὸ τινος Νεῖλασιον κεκλησθαι οὕτως αὐτὸν εἰπόντας, οὐκ εἰ λέγοντας ἀπελέγχει ὁ Ἀρριανός. Schol. Apollon. R. iv. 276.: Δικαιάρχος ἐν πρώτῳ μετὰ τὸν Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος Ὄρον βασιλεῖα γεγονέναι Σεσόγχωσιν (Σέσωστριν Schol. MSS.) λέγει· ὥστε γίγνεσθαι ἀπὸ τῆς Σεσογχώσιδος (Σεσώστριδος ibid.) βασιλείας μέχρι τῆς Νείλου ἔτη διςχίλια φ, ἀπὸ δὲ τῆς Νείλου βασιλείας μέχρι τῆς πρώτης ολυμπιάδος ἔτη ὕλτ. ὡς εἶναι τὰ πάντα ὁμοῦ ἔτη διςχίλια ἐννακόσια, λς. V. Larcher. Chronol. Herodot. t. vii. p. 367. ed. nov. Wesseling. ad Diod. S. i. 63.: "Dicæarchus (l. c.) Nilum inter et Sesonchosin, qui Sesostris, annos interserit bis mille quingentos; quod, si numeri bene habeant, veridicem exsuperat, ut recte J. Perizon. Orig. Æg. 18.; id melius, quanquam non satis accurate, quod a Nilo ad Olymp. i. annos 433. computat: vixit enim ex utriusque sententia post bellum Trojanum, a quo prima Olympias annis 408. abest." De Nilo, Vulcani patre, vide Diogen. præf. seg. i. De alio Nilo hæc habet Philostratus Heroic. iii. 4.: Αἰθῶπα μὲν γὰρ γενέσθαι Μένονα, δυναστεύσαντα ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ· ἐφ' οὗ καὶ τὸ Ὑάμμιον ὄρος ἀναχωσθῆναι λέγεται ὑπὸ τοῦ Νείλου. Erat

tosth. in Catal. Regum Thebæorum Ægypti, num. xxxvii., *Θηβαίων ἐβασίλευσεν Νεῖλος Φρουρών, ἦτοι Νεῖλος.* Cf. Marshamum Can. Chron. sec. x. et notam nostram ad v. *Φρουρών.* Secundum alios scriptores Nilus fluvius nom. accepit a Rege, cui nomen

[* *Νεῖλεὺς.* Diod. S. i. 19.: *Τελευταίας δὲ τυχεῖν αὐτὸν (τὸν Νεῖλον) ἥς νῦν ἔχει προσηγορίας ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος Νεῖλεως:* 63., *Ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς οὐδὲν αὐτῶν ἔργον παντελὲς οὐδὲ πρᾶξις ἱστορίας ἄξια παραδέδοται, πλὴν ἐνός Νεῖλεως· ἀφ' οὗ συμβαίνει τὸν ποταμὸν ὠνομάσθαι Νεῖλον τὸ προτοῦ καλούμενον Αἴγυπτον· οὗτος δὲ πλείστας εὐκαίρους διώρυγας κατασκευάσας, καὶ πολλὰ περὶ τὴν εὐχρηστίαν τοῦ Νεῖλου φιλοτιμηθεὶς, αἷτιος κατέστη τῷ ποταμῷ ταύτης τῆς προσηγορίας.* Scribitur non modo *Νεῖλεὺς*, sed et *Νηλεὺς*: vide Tzetzæ loc. infra ad v. *Νεῖλως* laudatum. Sed *Νηλεὺς* est fortasse Dorica forma pro *Νεῖλεὺς*: nam idem Tzetzæ ad Lycophr. 119., de etymologia vocis *Νεῖλος* loquens, habet hæc: *Τὰ εἰ διόθογγα οἱ Δωριεῖς εἰς ἡ τρέπουσιν, οἷον πλειῶν πληῶν, μειῶν μῶν.* Cf. Etym. M. v. *Νεῖλεως*, p. 602, 23. A *Νεῖλεὺς*, si Tzetzæ fides l. c., descendit adj. *Νεῖλειος*.

[* *Νεῖλως* Græcis in usu fuisse, patet ex adjectivis *Νεῖλῳειος*, *Νεῖλῳος*, *Νεῖλῳτης*, *Νεῖλῳτις*. Sic Apollon. R. ii. 516. *Μινωίδας ἔφλεγε νήσους*, ubi Scholia: *Μινωίδας δὲ τὰς Κυκλάδας νήσους λέγει, ὅτι Μίνως θαλασσοκρατήσας ἐβασίλευσε τῶν Κυκλάδων νήσων, ἐξελάσας τοὺς Κῆρας.* Sic ab ἥρως descendit ἡρώϊος, ἡρώος.

[* *Νεῖλῑς.* Plin. v. 9. "Nilus originem, ut Juha rex potuit exquirere, in monte inferioris Mauritaniae non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quem vocant Nilidem." In lacu Nilide pisces reperiri ait alabetas, coracinos, siluros, crocodilum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex hoc lacu ortum habere Nilum, quia omnes illi pisces Nili familiares. Addit Plinius: "Inde ob argumentum hoc Cæsareæ in Iseo dicatus ab eo spectatur hodie." Ita scribit Salmas. in Solin. p. 295. c., expunctis verbis, Nili ortus creditus. "Ait Nilidem lacum Cæsareæ in Iseo ab Juba dedicatum fuisse, ob hoc argumentum, quod Nili origo credatur esse. Intelligit simulacrum, vel picturam illius lacus a Juba fuisse dicatum in templo Isidis apud Cæsaream, urbem Mauritaniae." * *Νεῖλιον* (* *Νεῖλιος*. male scribitur in Forcellini Lex.) Plin. xxvii. 8.: "India et bas generat, et Nilión, fulgore hebeti ac brevi, et cum intueare, fallaci: Sudines dicit et in Syvero Atticæ flumine nasci: est autem color fumidæ topazii, aut aliquando melleæ: Juba in Æthiopia gigni tradit, in littoribus amnis, quem Nilum vocamus, et inde nomen trahere." Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex.

[* *Νεῖλαιος*, αἶα, αἶον. "Νεῖλαιη μοῦσα in Epigr." H. St., sc. Leonidas. Alex. xvii. ed. Meineke: *Θυεῖ σοι τόδε γράμμα γενεθλιακάσιν ἐν ὥραις, Καίσαρ, Νεῖλαιη Μοῦσα Ἀεωνίδεω*, i. e. Alexandrinus poeta Leonidas. Athen. vii. p. 312. a.: "Νεῖλαιοὶ δὲ εἰσιν ἰχθύες (ubi *Νεῖλῳοι* MS. Ep.). Vox extat in Steph. Byz. v. *Νεῖλος*. Ælius Spartianus de Severo p. 70.: "Jucundam sibi peregrinationem hanc propter religionem Dei Serapidis, et propter novitatem animalium vel locorum fuisse." Palatinus habet, Animalium belleorum, e qua lectione Salmas. feliciter eruit, Animalium Nileorum, vel Nilæorum. "Nam etiam alibi," inquit vir doctus, "Nilæum pro Niliacum legimus e veteri scriptura, et Steph. Byz. *Νεῖλαιος* a Nilo fluvio κτήτικόν deducit." A *Νεῖλαιος* derivatur

* *Νεῖλαιεύς*, uti a *Κρηταῖος* *Κρηταεύς*. Leonidas Alex. xxvi.: *Δῶρον ὁ Νεῖλαιεύς πέμπει Ἀιδοπόλος.* Hoc vocab. prætermisit Schneider.

[* *Νεῖλειος*, εἶα, εἶον, a *Νεῖλεὺς* formatum. Vide Tzetzæ loc. infra ad v. *Νεῖλως*. A Gr. *Νεῖλειος* descendit Lat. *Nileus*. Ovid. Met. v. 187., At *Nileus*, qui se genitum septemplex Nilo Ementitus erat.

* *Νεῖλῳεῖς*, ὅσσα, ὅεν, (quod non agnoscit Schneiderus) occurrit ap. Zonaram p. 1392.: *Νεῖλῳεν νᾶμα· τὸ τοῦ Νεῖλου*, ubi Cod. A. *Νεῖλῳεν*. "An pro *Νεῖλῳον*, quod malim pro *Νεῖλῳεν*, (quanquam sic etiam Phavor.), donec reperiatur locus?" Tittmann.

[* *Νεῖλῳεῖος*. Hesych.: *Τυφλῖνος ἰχθὺς Νεῖλῳεῖος.* Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex.

Νεῖλῳίς, ἡ. "Νεῖλῳίδες πυραμίδες, Niloticæ pyramides, in Epigr." H. St., Anal. iii. p. 219. no. 318.

* *Νεῖλῳος* (Schneidero ignotum) Eustathii et Tzetzæ loca mox laudanda nobis conservarunt. V. supra v. *Νεῖλιον*.

* *Νεῖλῳίος*, (Schneidero ignotum). V. Tzetzæ

loc. * *Νεῖλῳος*. Schweigh. ad Athen. p. 312. l. c.: "Possessivi nominis forma *Νεῖλῳοι*, quam habet h. l. Codex Epitomæ" (pro *Νεῖλαιοι*, quod edidit Schweigh.), "nescio an sequiori ævo propria fuerit. Holstenius quidem ad Steph. Byz. p. 221. e Tzetzæ Chiliadibus (x. c. 300.) eam citat, quasi vix alibi occurrentem." Non sic scripsisset vir doctus, si Berkellii notam legisset. *Νεῖλῳος*, quod mirum est, prætermisit Schneider. *Νεῖλῳος* cum Schweigh., an *Νεῖλῳος* cum H. Stephano, scribendum sit, ambigi potest. Omnibus adjectivis iota subscribi debet, ut videtur, in quibus Attici id non pronunciabant, sed ὡι in ὦ contrahebant. V. Piers. ad Mær. p. 300. Valck. Epist. ad Roverum p. lxxviii. Bast. ad Gregor. Cor. p. 719. Gaisford. ad Poet. Min. Gr. p. 408. Fischerum ad Wellerum i. p. 119. Sic *πατρώϊος*, Attice *πατρώος*; *μητρώϊος*, Attice *μητρώος*; *ἡρώϊος*, Attice *ἡρώος*; *Νεῖλῳίος*, Attice *Νεῖλῳός*. Gregor. Cor. de Attica Dialecto p. 177.: "Ἀδιαφύτως τινὰς τῶν λέξεων προφέρουσιν, οἷον πατρώος ἀντὶ τοῦ πατρώϊος: cf. p. 441. et p. 630. 673. 687. Ceterum Horapollinis Hieroglyphicorum titulus est, Ὁραπόλλωνος Νεῖλῳον Ἱερογλυφικά. Per *Νεῖλῳον* intelligendus est Alexandrinus. (Suidas: Ὁραπόλλων, Φαινυβυθεως, κόμης τοῦ Πανοπολίτου νομοῦ, γραμματικὸς, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.) "Ad urbem Nilopolin in Nomō Heracleopolitano perperam referunt quidam; raro enim vel nunquam forte ita dictus est Urbis istius civis." Pauw. Recte: nam, teste Steph. Byz., τὸ ἔθνηκὸν τῆς πόλεως, *Νεῖλοπολίτης*. "Si autem sola urbs vocata fuerit Nilus," ut addit Steph. Byz., "non addito vocabulo πόλις, tunc sequendum est possessivum fluvii, quod est *Νεῖλαιος*, uti perhibet Apollonius." Sed fallitur Pauw. præf. p. ii., *Νεῖλῳος* accipiens pro Ægyptius, et egregie fallitur Causinus p. 238., cui Horapollon "dictus Niliacus" videtur "non communi nomine quasi idem esset ac Ægyptius, ut nonnulli voluerunt, sed a Nilo urbe Ægypti." Dubio procul Ὁραπόλλων *Νεῖλῳος* est Horapollon Alexandrinus, ut *Νεῖλαιη Μοῦσα Ἀεωνίδεω*, Alexandrinus poeta Leonidas, ut *Νεῖλαιεύς Ἀιδοπόλος*, Alexandrinus, *Νεῖλογενεὺς Ἀεωνίδεω*, Alexandrini. Plut. de Is. et O. v.: *Παίειν δοκεῖ καὶ μάλιστα πολυσταρκίαν ποιεῖν τὸ Νεῖλῳον ὕδωρ πινόμενον.* "Νεῖλῳα τὰρίχη, Niliaca salsamenta ap. Luc." H. St. Lucian. iii. Navig. 259.: "Ἄλλ', ὦ γὰρ, πρὸς τῆς Ἰσίδος, καὶ τὰ Νεῖλῳα ταῦτα τὰρίχη τὰ λεπτὰ μένῃσιν ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέρμιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν. Νεῖλῳα, festi dies ap. Heliodorum ix. p. 423., quos Nili restagnationis tempore comissando, piscando, navigando hilares consumeabant Ægyptii: Diod. Sic. i. 36.: *Οἱ δ' ὄχλοι πάντα τὸν τῆς πληρώσεως χρόνον ἀπολελυμένοι τῶν ἔργων, εἰς ἀνεσιν τρέπονται, συνεχῶς ἐστιώμενοι, καὶ πάντων τῶν πρὸς ἡδονὴν ἀνηκόντων ἀνεμποδίστως ἀπολαύοντες:* cf. Ælian. H. A. x. 43. et Libanius Orat. pro Templis ap. Valesium ad Eusebii Vitam Constantini iv. 25. De hoc festo tacet Meursius in Græc. Fer. "Eustath. ad Od. δ. p. 1500. 5., ut ait Berkel. ad Steph. Byz. l. c., "tria localia a v. *Νεῖλος* format: *Τοπικά δὲ παράγωγα Νεῖλου, ὅτι οὐ μόνον Νεῖλιος καὶ Νεῖλῳος, ἀλλὰ καὶ Νεῖλῳίτης, δηλον ἐκ τοῦ, Οἱ δὲ Νεῖλῳται ἰχθύες δηλαδὴ τινες, γλυκεῖς εἰσιν, ὁ κεῖται παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ. Facetosi admodum sunt Jo. Tzetzæ versus, quibus plurima Nili derivativa complectitur, Chil. x. 300.:*

*Νεῖλῳους δ' εἶπον ῥύακας ἐπιστολῶν νῦν λόγους,
Νεῖλῳων, Νεῖλῳίων δὲ γράφειν βενυμάτων δέον,
Καὶ σὺν αὐτοῖς Νεῖλῳίων δὲ διὰ γραφῆς ἰώτα,
Ὡς ἐκβληθέντος ἐν αὐτοῖς τοῦ ω τῶν Νεῖλῳίων.
Νεῖλῳίων τοῦ Νηλεὺς δὲ, καὶ διόθογγον Νεῖλεως
Ὡς ἐκ Νηλεὺς καὶ τοῦ Νεῖλεως *διόθογγος γράφει γράφον.*

Varia derivativa hic versiculi exhibent, sed *Νεῖλῳος* potissimum est in usu. Eustath. ad Dionys. p. 109., *Περὶ τὰ Νεῖλῳα στόματα κ. τ. λ.* Proclus ad Armenios de Fide: *Ἐπειδὴ γὰρ πᾶν τὸ γινόμενον, ἢ ἐξ οὐκ ὄντος γίνεται, ὥς ὁ οὐρανὸς μὴ πρότερον ὦν, ἢ ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος ἀλλοιοῦται, ὥς τὸ Νεῖλῳον ρεῖθρον ἐξ ὕδατος εἰς αἷμα μετεβλήθη.* Per Tzetzæ *Νεῖλῳους ῥύακας* intelligendæ sunt S. Nili Epistolæ, ut apparet e præfixo in MSS. Epigrammate, notante L. Holstenio.

[* *Νεῖλῳίτης*, ον, ὁ, Nili incola. Wakefieldius ad oram Hederici: "Eustath. Od. 173, 32." Athen. vii. 309.: *Οἱ δὲ Νεῖλῳται κορακῖνοι, ὅτι γλυκεῖς καὶ εὐσαρκοί, ἐτι δὲ ἡδεῖς, οἱ πεπειραμένοι ἴσασιν.* Huc respexit Eustath. ad Od. δ. p. 1500, 5. l. c.

* *Νεῖλῳίτης*, ἡ. Oraculum ap. Euseb. Præp. Evang. ix. p. 242.: *Οἱ τὸ καλὸν πίνον-*

τες ὕδωρ Νειλώτιδος αἴης. Æschylus Prom. 838.: Οὐτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα Νειλῶτιν. Quam vocem Latine expressit Martial. x. 6., Picti tunica Nilotide Mauri, et Lucan. x. 142. Nilotis acus. * Νειλογενής, ὁ, ἡ, (γένος). Leonidas Alex. viii. ed. Meineke: Οὐράνιον μίμημα γενεθλιακαῖσιν ἐν ὥραις Τοῦτ' ἀπὸ Νειλογενοῦς δέξο Λεωνίδεω, i. e. Alexandrini. Macroth. Saturn. i. 16.: Argutus Niligena, et gentis accola numerorum potentis. * Νειλοθερής, ἑὸς, ὁ, ἡ, (θέρω). Æschylus Suppl. 73. τὰν ἀπαλὰν Νειλοθερῆ παρείαν. Schol.: Τὴν ἐν τῷ Νειλῷ θερισθεῖσαν, ὅ ἐστι, βλαστῆσαν ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τῶν σταχύων δὲ ἡ μεταφορά. “* Εἰληθερη conj. Schutzius auctoremque adducit Hesychium, Εἰληθερῶν ἡλιαζόμενος. Εἰληθερῆσαντες ἐν ἡλίῳ θαλφθέντες. Εἰλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, ἡ θερμασία. Εἰληθερεῖν ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι. At in edit. sec. reposuit * Νειλοθαλή, quæ est etiam Pearsoni (Casauboni) conjectura, sed mihi lectio vulgata sufficit.” Butler. * Νειλορύτος, (quod

Schneiderus, nescimus cur, omisit). Leonidas Alex. xxv.: Ἡτρία μοι βύβλων χιονώδεα σὺν καλάμοισι Πέρμπεις, Νειλορύτον δῶρον ἀπὸ προβολῆς. “Toupius volebat προχοῆς pro προβολῆς, ut Νειλορύτος προχοῇ sit ostium Nili: at est Νειλορύτος προβολή, promontorium, quod Nilus alluit: h. l. omnino pro Ægypto positum.” Meineke. * Νειλιακός. Hoc vocab. ignorat Schneideri Lex. In titulo Horapollinis Hieroglyphicorum pro Ὠραπόλλωνος Νειλῶν Codex Morellii habet, Νειλιακοῦ. Certe e Gr. Νειλιακός fluxit Lat. Niliacus, in Martiale frequenter occurrens. Ovid. de Ar. Am. 3. 318. Niliacis carmina lusa modis.

* Νειλωτικός. Exemplum huj. vocis e Gr. scriptore depromptum nondum vidimus. Martial. vi. 80. Nilotica tellus, Lucan. ix. 130. Nilotica rura, Seneca Quæst. Nat. 3. c. 25. a med. Nilotica aqua. * “Νειλαγάθια, τὰ, Cosmas. Indicopl. p. 149. eine Nilfrucht.” Schneider. * Νειλομέτριον, τό. Heliodorus Æth. ix. p. 445. ed. Bourdelot., (qui totum Strabonis xvii. p. 1157. ed. Falc. locum descripsisse videtur): Οἱ δὲ τὴν τε φρεατίαν τὸ Νειλομέτριον ἐδείκνυσαν, τῷ κατὰ τὴν Μέρμιν παραπλήσιον. Fuit puteus quidam in Nili ripa e saxo quadrato constructus, in quo et maxima et minima et mediocria Nili incrementa adnotabantur: nam putei aqua cum Nilo pariter crescebat et decrescebat. Erant in putei pariete notæ quædam insculptæ incrementorum, et perfectorum et aliorum. Hæc itaque observantes Ægyptii incrementa cognoscebant. Vide Tabulam Bembinam, cujus Segmentum secundum auspicatur Figura, in qua Nilometrium exhibetur. Cf. Jablonskius Panth. Æg. iv. i. p. 173. * Νειλοσκοπεῖον i. q. Νειλομέτριον. Diod. S. i. 36.: Διὰ δὲ τὴν ἀγωνίαν τὴν ἐκ τῆς ἀναβάσεως τοῦ ποταμοῦ γινομένην, κατεσκευάσται Νειλοσκοπεῖον ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐν τῇ Μέρμει· ἐν τούτῳ δὲ τὴν ἀνάβασιν ἀκριβῶς ἐκμετροῦντες οἱ τὴν τοῦτου διοίκησιν ἔχοντες, ἐξαποστέλλουσιν εἰς τὰς πόλεις ἐπιστολάς, διασαφύντες πόσους πήχεις ἢ δακτύλους ἀναβέβηκεν ὁ ποταμός, καὶ ποτε τὴν ἀρχὴν πεποιήται τῆς ἐλαττώσεως. Cod. Vat. pro Νειλοσκοπεῖον habet Νειλοσκοπίον, quæ est forma recentioris Græcitat. EDD.]

* Ζοῖς nom. insulæ et urbis in nomo Sebennytico, teste Strabone xvii. p. 1154. Meminit Plut. de I. et O. p. 508. ed. Ox. Steph. Byz. e Strabone recte emendarunt Holsten. et Berkel. Ζοῖς est quoque in Hieroclis Synecdemo p. 724. Alibi scribitur Ζοῦῖς, Ζοῖς, aut magis depravat. De origine Æg. vix ambigitur; quæ autem sit, non docetur. In numo Hadriani sit mentio nomi * ΖΟΙΤΗΣ. Edidit primus Belley t. xxviii. Comm. Acad. Inscr. p. 542., repetit Zoëga in Num. Æg. Imp. p. 116., addidit taxen numum similiter inscriptum, ante anecdotum. [Χοῖτες nomos. Plin. v. 9. EDD.]

* Οὐσανώπειρα. Sic cognominatam Æg. Cleopatram e numis affirmat Scalig. ad Euseb. Chron. p. 267. Tantum virum incaute alii secuti sunt. Neque vox est Æg.; neque in legitur in numis, sed ΘΕΑΝ ΣΩΤΗΡΑ, vel ΘΕΑΝ ΣΩΤΕΙΡΑ. Comparetur Spanhem. de V. et P. N. p. 385. 409., cujus fonte hortulos suos irrigavit Le Moyne t. ii. Var. Sacr. p. 129, 130.

* Οὐάφρη est cognom. regis Æg., etiam Pharaonis dicti, in vers. Gr. Ier. xlv. 30., Hebr. scribitur וַפְרִי, pro quo Michaelis malit וַפְרִי. Din ante eum idem placuit Scavigero ad Euseb. p. 82. Communi Pharaonis nomine solo appellatur Jer. xxxvii. 5. 7., Ezech. xix. 3. Inteligitur rex idem, qui dicitur Ἀπρίης ab Herod. ii. 161, 162. 109. iv. 159., et Diodoro Sic. i. 68., ubi notavit Wesseling. Vide eund. ad Ierod. p. 186., sed imprimis Vignolium

Chronol. t. ii. p. 148—150. Cognomen regis Ægyptiacum non una ratione pingitur, Οὐάφρη, Οὐάφρης, Οὐάφρις, Vaphres, Ephrée, Waphris. Longius recedit Φρήν, quod habent Aquila et Theodotion, sed forte culpa librariorum, ut suspicatur Montfaucon. Quando retinetur Οὐάφρη, quod est in Gr. interpretatione Jeremiæ, item ap. Clem. Alex. Strom. i. p. 395., haud contemnenda est Jabl. conjectura, Æg. Pharaonem istum vocasse ΟΥΗΒ—ΦΡΗ, littera Β in hoc nomine, ut euphoniæ consuleretur, absorpta a sequente littera Ψ. Vide Diss. viii. de Gos. §. 4. in not., et Panth. P. i. p. 304. Hophra igitur esset Sacerdos Solis; cujusmodi cognomen dignitati regiæ in Ægypto haudquaquam repugnat.

Πάκτων, genus navigii Æg., Strabo xvii. p. 1173. [Διέβημεν δὲ εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πάκτωνος· ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον, ὥστ' εὐοκνεῖται * διαπλοκίνω· ἐστῶτες δ' ἐν ὕδατι ἡ καὶ σανιδίους τισὶ προσκαθήμενοι, ῥάδιως ἐπεραιώθημεν οὐ δεδιότες· ἀκίνδυνα γὰρ ἐστὶν ἂν μὴ τις * ὑπέργομον ποιῇ τὸ πορθμεῖον.] Quæ lectio si vera est, vocabuli origo me fugit. E Forsteri conjectura si legitur Παίθων, explicationem non tam esse difficile, monui p. 432. E cod. Medic. varietatem lectionis exemplo meo Gronovius non adscripsit. [Cf. H. St. Thes. iii. 271. e. “Strabonis descriptio,” ait Schefferus de Milit. Nav. iv. 1. p. 261., “facit, ut credam singulare ibi genus indicari, nec aliis in locis cognitum aut usitatum; cur enim alias tam diligenter descripsisset? et certe structura ipsa docet, quæ nescio quomodo mihi videatur convenire cum ista coriaceorum, quibus veteres Ægyptii, Herodoto testante, usi sunt in Euphrate.” Mirum est originem vocis, quæ Græcismum redolet, Forsterum et Tewaterum fugisse, præsertim cum Strabo ipse eam a ν. πήγνυμι, unde πηκτός s. πακτός, derivatam esse indicet, (ὁ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον): post Strabonem H. Stephanus l. c., Salmasius, et Schneiderus in Lexico hanc etymologiam sequuntur. Ut nobis quidem videtur, πάκτων est nom. navigii ab Alexandrinis Græcis sic vocati. “Pacton scapha est e pluribus composita fustibus, vel lignis inter se alligatis. Πακτών i. q. πηκτών: πακτά et πηκτά, τὰ ἐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένα: unde πακτώσαι, et πηκτά δωμάτων, fores e pluribus asseribus compactas. Hyginus ap. Charisium (p. 108. ed. Putsch.): ‘Ab Actio navigantes stadia xl. veniunt ad Isthmum Leucadiensium; ibi solent iteris minuendi gratia remulco, quem Græci πακτῶνα dicunt, navem traducere.’ Hæc corrupta sunt. Nec enim remulcus i. q. Gr. πακτών. Navis trahitur remulco, at πακτών, genus naviculæ, vel scaphæ. Omnino scribendum, ‘Remulco, quam Græci πακτῶνα dicunt navem, traducere,’ i. e. navem quam Græci πακτῶνα dicunt, remulco traducere. Vox remulcus Græca est * ῥυμουλκός; unde ῥυμουλκεῖν, τῷ ῥυμῷ ἔλκειν de navibus, quæ fune trahuntur. Auctor Periphi Maris Erythræi, Καὶ ῥυμουλκοῦσιν αὐτὰ σταθμοῖς ἤδη τεταγμένοις, i. e. remulco trahunt. Sic ῥυμός, remus. Ita lorum tubæ vocarunt, teste Servio. Sic ματτήν, mattea, et similia sexcenta. Sisenna remulca dixerat pro remulcus ap. Nonium; ‘Si quæ celeriter solvi poterat, in altum remulca retrahit.’ Nonius legebat in verbis Sisennæ, Remulcare trahit. Et remulcare dictum interpretatur, quasi molli tractu ad progressum mulcere, quod ineptum est. Remulcare non aliud posset ibi significare quam remulco trahere, ῥυμουλκεῖν. Sed verum est eo loco legendum, Remulca retrahit, aut, Remulcans trahit, h. e. ῥυμουλκῶν. Latini videntur codicarias (s. caudicarias) appellasse, quos Græci πακτῶνας. Varro de Vita Populi Romani l. iii.: ‘Quod antiqui plures tabulas conjunctas codices dicebant, a quo in Tiberi naves codicarias appellamus.’ Immo codicariæ e codicibus junctæ pluribus, quæ sunt σκυταλίδες, et similes διαπλοκίνωις, quæ e papyro texebantur. Ratellos, vel radellos hodie vocamus hujusmodi codicarias naves, vel pactones.” Salmas. in Solin. p. 785. Ante Salmasium Malaspina ad Cic. Epist. 9. l. v. Attic. Hygini locum ap. Charisium censuerat ita constituendum, ‘Remulco, quam Græce πακτῶνα dicunt navem, traducere,’ quoniam remulcus et πάκτων diversa sint. Non idem censuit veterum Glossarum auctor, qui, πάκτων remulcus, notante Wesselingio Obs. i. 28. “Quidquid sit de nomine Gr.,” ut ait Gesnerus Thes. L. L. v. Remulcus, (ap. Hyginum) intelligi videtur fossa per Isthmum ducta, adhibitis quocunque modo funibus, vel hominum manu vel jumentorum nisu tractis, transmissas brevi itinere naves circumnavigationem procur-

rentis peninsulae compendi factam." Salmas. scribit *πακτων*, at Glossæ, H. Steph., Schneiderus, et Wesselingius rectius *πάκτων*. EDD.]

* *Πάρεμφις*, urbs Aegypti, cujus meminit Steph. Byz. v. [*Πάρεμφις πόλις Αιγύπτου ὁ πολίτης*, * *Πάρεμφις*. EDD.] In numo Caii occurrit nom. ΠΑΡΕΜΦΙΩΝ,

monente Holstenio. De numine Remphah, ΠΗΥΦΕ, urbem dictam esse conjecit Jabl. de Remphah p. 81. Eandem forte Abulfeda in Descr. Aeg. p. 9. appellat Farāma, pro quo Copti aiunt Baramus, monente Michaelis in notis p. 48.

Πηλούσιον. Pelusium, ἀπὸ τοῦ πηλοῦ accepisse nom., Strabo scribit xvii. p. 1155, et vulgo creditur. Aliter Kocherus t. ii. Misc. Obs. Crit. p. 138., cuius hæc verba sunt. "Parum fit verisimile, antiquam sane Aegypti urbem Gr. nomine insignem fuisse, quare malim, manente commodissima hac nominis ratione, ab Aeg. v. ΛΑΙΩΙ, βόρβορον et πηλὸν significante, præposito artic. ΠΙ, illud derivare, quod et sono et significatione cum Gr. πηλὸς forte congruens, Gr. etymo occasionem dederit." Nisi fortasse alia officiant, non certe oberit mutatum ΠΙ in Πη, cum dialecto Theb. articulus quoque ΠΕ scribatur. [Cf. H. St. Thes. t. iii. p. 279.]

* Pibeseth, ΠΙΒΕΣΕΘ, Ezech. xxx. 17., videtur eadem urbs, quæ Bubastus. V. supra p. 53., not. An Pibeseth Aeg. ΠΙΒΩΥΤ dicta? Cf. Jabl. p. ii. Panth. p. 82, 83.

* Pihachiroth, ΠΙΧΑΧΙΡΩΘ, Ex. xiv. 2, 9., pro quo tantum ΠΙΧΑΧΙ Num. xxxiii. 8. Nec de situ loci, seu in deserto Arabico. sive in ipsa Aegypto, neque de nominibus aliis, tam antiquo, Cleopatris, quam recentiori, Ad-Sjerud, hic disputandi locus est. Quorum rerum cupidi consulant Pocockium in Descript. Or. t. i. p. 227. vers. Belg., Shawium t. ii. Itin. p. 60—62. vers. Belg., et Schutte in Diss. de Itinere Israel. per Desertum p. 18—20. Ad institutum meum maxime attinet indagatio nominis Pihachiroth. Diu ac varie originem vocis e ling. Hebr. duxerunt interpretes, opinantes ΠΙ significare τὸ στόμα, ut ipsi Alexandrini præbent, ostium, fauces, vallem, aut quid aliud, ΠΙΧΙ esse foramiua, siccitates, libertates, cetera. Malim habere in numero vocum Aeg., præeunte La Crozio ap. Vignol. t. i. Chronol. p. 637., et Jablonskio Diss. v. de Gos. §. 9., qui plura exemplo suo adscripsit, deinde a me vulganda. Non dissentit Schutte p. 20. Est ergo ΠΙ—ΛΑΧΙ—ΠΩΥΤ locus viridi gramine ornatus. Mira tamen possit videri inconstantia interpretationum Gr. et Copt. Præbent Alex. Ex. xiv. 2, 9. ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως. Ut assolent, Copti eos sequuntur,

ΥΠΕΥΘΟ ΗΨΕΡΒΙ. At vero Num. xxxiii. 7. et 8. Alex. præbent τὸ στόμα Εἰρώθ atque solum Εἰρώθ,

Copti ΡΩΥ ΥΠΙΡΩΘ et ΠΙΛΡΟΘ. Major econstantia est, non bonitas, auctoris nov. vers. Gr. Penta-teuchi ex unico cod. Ven., in qua ter τὸ στόμα τῶν Ἑρῶν, semel πρόσωπον τῶν Ἑρῶν. An intelligi voluit Heroopolin? An scripsit Ἑρώθ, quod pro Εἰρώθ est in cod. MS. interpretis Alex.?

* Pithom, urbs ab Israelitis in Aegypto condita, Ex. i. 11. Interpretes Alex. scribunt Πειθῶ, Πιθῶμ, Φιθῶμ, quæ est in codd. varietas lectionis. Coptus habet ΠΕΘΩΥ, non tantum isto in loco, sed etiam Gen. xvi. 28, 29., ubi Græci de suo addiderant καθ' Ἑρώων πόλιν, quod codd. Hebr. omnes ignorant. Esse Pithom nom. Aeg., vix dubitatur. Hasæus in Biblioth. Brem. Cl. v. p. 588. ducit ex ΠΙ et ΘΩΥ, cui, sed incerta fide, attribuit notionem herois. Etenim comparatio interpretationis Alex. et Copt. Gen. xvi. rem ad liquidum non perducit. Jabl. Diss. v. de Gos. §. 9. vertit terminum maris. Forsterus Epist. p. 31. ΠΕΘΩΥ significare scribit locum clausum, munitum, macerie cinctum. Ita fere Mullerus Sat. Obs. p. 191. Certum est, ΘΩΥ poni de maceria Eph. ii. 14., et pro obturare Ps. lxii. 11., ut monet La Crozius Lex. Estne Pithom eadem urbs, quæ non modo a Steph. Byz. vocatur Πάραμος, πόλις Ἀραβίας, sed et ab Herod. ii. 158., ad q. l. leg. Wesseling. Adde Vignolium t. i. Chronol. p. 624., Anonymum in Misc. Obs. Crit. V. iii. p. 33, 34.,

et Schutte l. c. p. 12—14. In Antonini Itin. p. 163. et 170. occurrit Thou. Erat in via, qua itur Pelusio Memphin, prope Hero s. Heroopolin. Pro Thou legendum Thoum, atque intelligendum Pithom s. Patumum, suspicatur Schutte, Theologus liberaliter eruditus; cuj. conjecturæ forte non puduerit magnum Wesselingium, hæsitantem, quid de Thou existimari fas esset.

* *Πηψ*, linum, gossypium. Sæpius invenitur in libris Mosaicis, item Ies. xix. 9. xlii. 3. xliii. 17. Hos. ii. 9. E dialectis O. O. alia atque alia ratione vocem illustrare interpretes conantur. Cum Jos. ii. 6. mentio fiat *Πηψ*, esse eam origine Aeg., scribendamque ΠΙ—ΨΕΩΤΣΙ, opinatur Forster de Byssos p. 63, 64. Originario multis videbitur tortuosa et obscura.

* Raamses, urbs in Gosenitide, ab Hebræis condita, Ex. i. 11., ubi dicitur *רעמסס*, ab interpretibus Alex. *Ρααμ*, quod etiam legitur Gen. xvi. 28. pro *רעמס*. Longior disputatio Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. p. 2256—2261., aut Mulleri in Sat. Obs. p. 188—190., non me suspensum detinebit, tantum de origine nominis quærentem. Jabl. Diss. iv. de Gos. §. 8. urbem Aeg. appellatam judicat *PHUEWYH*, agrum solis, non diversam ab Heliopoli. Adsentitur Forsterus Epist. p. 30., et Schutte l. c. p. 4—7. Arabibus Heliopolis dicitur *فونس*, Fons Solis, vel Oculi Solis. Vide Schultens. Ind. Geogr. in Vit. Saladini v. MISR, et Michaelis ad Abulfedam p. 125. sq. E sententia Mulleri fuit Raamsis nom. Aeg. *ΡΑΙΩΥΩ*, per compendium pro *ΒΑΡΙ ΡΑΙΩΥΩ*, civitas hominum pastorum, deinde vocata *Αἶαρις*.

* Said, Aegyptus superior. Utrum id nom. ei datum sit ab Arabibus. Aegypti victoribus, an ex Aegypto Arabice versum, non prorsus certum judicatur. Vid. Michaelis ad Abulf. p. 9.

* *Σαμαθῶ*. In scidula, Glossario adjecta, Jabl. annotarat: "Σαμαθῶ, magnus, observante La Crozio meo in Collectaneis suis MStis." Frustra voc. quæsi in Lex. La Croz. et libris Copt. Aliud agens, tandem loco alieno inveni. ap. Steph. Byz., p. 525. scribentem, *ΜΑΤΝΑ*, *νησος Αἰβυκή*. Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ *Λιβυκῶν*, ἡ κατὰ τὴν *Λιβύων* φωνὴν *Σαμαθῶ*, ὁ ἐστὶ *μεγάλη* τὸ ἐθνικὸν *Μαγνήτης*, διὰ τὸν *Λιβυκὸν τύπον* καὶ τὸν *Αἰγύπτιον*. Fuisse insulam Lycæ. non Libyæ. in qua nulla isto nomine insula memoratur, observat Bochartus Geogr. ii. c. 12. p. 745., cujus verba repetunt Berkelius et de Pinedo. Vox *Σαμαθῶ* habetur Punica, ducta ex *ΣΑΜ* vel *ΣΑΜΙ*. Quidquid id est, de origine Aeg. nihil constat.

* Senator, primus arietis decanus, iu cod. Firmici MS., quo usus est Scaliger. In editis legitur Asiccam, attamen sequitur Senacner. Voc. Senator explicari posse *ΣΙΟΥ* *ΗΩΥΡ*, levis conjectura est Jabl. in Thes. Epist. La Croziano t. i. p. 177.

* Sin, *Σιν*, Ezech. xxx. 15, 16. Ies. xlix. 12., creditur vulgo nom. Pelusii Aegyptium. Recte, an secus, vix dicam. Comparentur annotationes Doederleinii ad Jerem. Forsteri in Epist. p. 33, 34., Michaelis in Spec. Geogr. p. ii. p. 32—42., et Suppl. Lex. Hebr. p. 1741, 1742.

* *Σκίγκος*, Crocodilus terrestris, de quo Dioscor. de Mat. Med. ii. 71., *Σκίγκος ὁ μὲν τις ἐστὶν Αἰγύπτιος*, ὁ δὲ Ἰνδικός, ἄλλος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ γεννώμενος. ἕτερος δὲ ἐν τῇ *Αἰβύα* (non *Ανδία*, ut alii legerunt) τῆς *Μαυρουσιᾶδος* εὐρίσκεται. Nom. sine dubio Aeg. dicit Wahl in notis ad Abdollatiphum p. 143., incertior tamen de ipsa origine. En verba: "Ich dürfte ihn vielleicht Koptisch *iskev-γρη* (*ICREH—XHP*) den Uferschlange, oder *iskev-χαρουκι* (*ICREH—XAPOTRI*) den Uferkrokodil, oder *iskev-ουόρ* (*ICREH—ΟΥΣΟΡ*) den Uferhund schreiben." Si litoris s. ripæ ratio posset haberi, rectius huc referretur Aeg. *CREH*, et *kos* diceretur terminatio Gr. ["*Σκίγκος*, pro quo et *Σκίγκος* scriptum invenitur, crocodilus est terrestris: alius in Aegypto, alius in India, alius in rubro mari nascens, Vide Dioscor. ii. 71. Interpr. quidam Scingus, quidam Scincus scribunt." H. St.]

* *Στρίλων*, nom. Planetæ ap. Aegyptios. Joannes Laurentius Philadelphiensis Lydus, in opusc. de Mensibus p. 21., scribit, *Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν Στρίλβοντι, ἐνὶ τῶν πλανήτων κατ' Αἰγυπτίους οὕτω καλουμένῳ, ἀνέθεντο—*

Ἑρμού δὲ τοῦτον Ἕλληνες εἶναι βούλονται. In cod. Barberin. nihil hic de Ægyptiis. Certe ad ipsorum linguam Στίλβων non pertinet. Nom. Gr. est stellæ Mercurii, non Veneris, [aut Apollinis] quod alii volunt. Vid. Cicero de N. D. ii. 20., Suid. v. Ἐποχή, c. n. Kusteri, et Hesych. v. Στίλβων, ibi Alberti. [Cf. H. St. Thes. iii. p. 1036. d. In loco Jo. Laurentii Philadelph. Lydi per verba κατ' Αἰγυπτίους intelligendi sunt non Ægyptii, sed Alexandrini Græci Astronomi, qui Mercurii stellam sic appellabant. Hunc esse huj. loci sensum, liquido patet ex Etym. M. p. 697. 50., ubi junguntur Ægyptii et Astronomi, qui nom. πυρόεις, quod, ut στίλβων, dubio procul est Gr., non Æg., stellæ Martis tribuisse dicuntur: Πυρόεις Πυρόεις ἀπολάμπεται ἀστὴρ, Ἀπολλώνιος, ὅτι ὁ ἀστὴρ ὁ Ἄρης, ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Ἄρης λέγεται, ὑπὸ δὲ Αἰγυπτίων καὶ ἀστρονόμων, Πυρόεις, ὑπὸ δὲ Χαλδαίων Ἡρακλῆς, περὶ παθῶν. Respexit ad Apollon. R. iii. 1377., ubi vide Scholia. (Pro περὶ παθῶν, ut e Scholiis istis apparet, legendum, Περιγενῆς περὶ μαθηματικῶν s. μαθημάτων, ut Schol. Ms. a Schæfero editus habet.) Achilles Statius ap. Elmenhorstium ad Apul. p. 72., qui nomina memoriæ tradidit, quæ Ægyptii Planetarum singulis indere solebant, et eundem, quem Auctor libelli περὶ Κόσμου (ubi vide Kap-pium p. 38.) secutus est, ordinem retinet, dicit Mercurii stellam non Στίλβοντα (ut in Jo. Laurentio Philadelph. Lydo) ab Ægyptiis i. e. Alexandrinis Græcis Astronomis, appellari, sed Ἀπόλλωνος ἀστέρα. Τὰ ὀνόματα τῶν πλανητῶν, inquit, διαφόρως ἐκλήθησαν, καὶ περὶ τοῦ χρόνου ἐκάστου διαφωνία πολλὰ γέγονε πολλοῖς Αἰγυπτίοις γὰρ καὶ Ἕλλησι (ὁ Φαίωνα) τοῦ Κρόνου ὁ ἀστὴρ, καίτοι ἀμαυρότατος (obscurissimus) ὢν λέγεται, ἀλλὰ παρ' Ἕλλησι μὲν κατὰ εὐφημον λέγεται οὕτω, παρὰ δὲ Αἰγυπτίους Νεμέσεως ἀστὴρ. Δεύτερος ὁ τοῦ Διὸς, καθ' Ἕλληνας Φαεθὼν, κατὰ δὲ Αἰγυπτίους Ὀσίριδος ἀστὴρ. Τρίτος ὁ τοῦ Ἀρέως, παρὰ μὲν Ἕλλησι Πυρόεις, παρὰ δὲ Αἰγυπτίους Ἡρακλέους ἀστὴρ. Τέταρτος ὁ τοῦ Ἑρμοῦ, δεδοσθω γὰρ νῦν τέταρτον αὐτὸν εἶναι· εἴρηται γὰρ, ὅτι διαφωνία πολλή περὶ τῶν ἀστέρων τούτων ἐστίν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Ἡλίου, ὁ τοίνυν τοῦ Ἑρμοῦ ἀστὴρ καλεῖται, παρὰ μὲν Ἕλλησι Στίλβων, παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις Ἀπόλλωνος ἀστὴρ. Πέμπτος ὁ τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ μὲν Ἕλλησιν Ἑωσφόρος. EDD.]

* Σώγχις, nom. proprium Archiprophetae Ægyptii, cujus discipulus fuisse Pythagoras dicitur, ap. Clem. Alex. Strom. i. p. 356., ubi pro Σώγχιδι, quod retinuit Potterus, rectius legi Σώγχιδι Sylburgius notarat. Testatur Jamblichus de V. P. c. 2 et 3., testantur et alii, Pythagoram, auctore et suasore Thalete, in Ægyptum esse profectum, et se tradidisse in disciplinam prophetarum. Sonchidis vero non meminerunt. Negligenda non est annotatio, quam debeo humanitati Wyttenbachii nostri. "Clem. Alex. aut e turbidis haurit fontibus, aut limpidos turbat: certe hausisse videtur e Plut. de Is. et Os. p. 354. D. Idem in Solone p. 92. E. Solonis doctores Psenophin et Sonchin memorat."

* Tacona urbs eadem fuit, quæ Heracleopolis, Æg. appellata ΘΑΧΩ, ἡ Ἡρακλέους, vel Ἡρακλεόπολις. Ita Jabl. in notis MSS. ad Diss. de Gosen p. 84.

Topazius. De ipso lapide, non est, ut hic quidpiam dicatur, sed duntaxat de origine nominis. Quam qui quærent in Gr. verbo τοπάζειν, quærere, investigare, lepide fallebantur. Si fides aliis ap. Plin. xxxvii. 32., Topazin lingua Troglodytarum habet significationem quærendi, atque inde dicuntur Topazos insula et lapis Topazius s. Topazium. De verbis Plinii dictum est p. 437. Nasci lapidem istum in sinu Arab., vel in Ophiode insula, veteres una fere voce testantur. V. Diod. S. iii. 39. c. n. Wesselingii. Jungatur Psellus de Lapid. p. 36. scribens, Τοπάζιον λίθος ἐστὶ διαφανὴς, ὑέλω παρεμφερὴς· φέρεται δὲ εἰς τὸν Ἀράβικόν [Ἀραβικόν] λεγόμενον κόλπον ἐν τινὶ πελαγίᾳ νήσῳ, ubi Bernard citat Glossas Iatr. MSS., in quibus, Ἀράβιος λίθος, ὁ Τοπάζιος. In verbis Epiphani de xii. Gemmis p. 7., inventus est autem, lapis Topazius, in Topaze civitate Indiæ, utrum significetur Æthiopia, an Arabia, incertum videtur. Legantur Fogginii annott. Addit Epiphan., Topazium Alabastris quibusdam negotiatoribus parvo pretio venditum esse, Alabastris quoque Thebæis pretio distraxisse majori, Thebæos nihilominus obtulisse reginæ, quæ tunc teruporis imperabat. Alabastris s. Alabastritæ et Thebani erant Ægyptii. Parum abest, quin existimem, Indiam e mente Epiphani esse Ægyptum, quæ eodem nomine appellatur ab Hygino Tab. cclxxv., Jovis in India Thebas, rel. In-

telligi Thebas Ægyptias, docent verba sequentia. Cf. ad istum locum Munckerus et Van Staveren p. 392. Disputata a me pertinent inprimis ad originem nominis, quæ aut Arabica judicatur, aut Æg. Forsterus Mantissis Æg. p. 121. sq. Topazium dictum censet de promontorio, quod a Ptolemæo appellatur Βάζιον, situm in vicinia Topazi insulæ, Æg. forte vocatum ΤΑΠ—ΒΑΧΧΗΙΝΙ, vel ΤΑΠ—ΒΑΧΧΗΙΝΙ, Tap-bad-seini. Conjecturam magno eruditionis apparatu exomavit Forster, non tamen, ut puto, omnibus persuasit. Scire admodum desiderabam, an a Teifaschio, in libro MS. de Gemmis et Lapidibus pretiosis, Topazius quoque commemoratus esset. Dubius hærebam, quia de eo plane nihil in argumento capitum, quod extat in Spec. Arab. Ravii p. 43, 44. Ea de re a me consultus, item, an e Teifaschio vel aliunde fortasse vocis Topazium origo, seu Ægyptiaca, sive Arabica, posset constabiliri, comiter respondit Vir Cl. his ipsis verbis: "Topazii nom. neque ap. Teifaschium neque ap. alium ullum scriptorem Arab. inveni. Est in Bibliotheca Reipublicæ Gallicæ codex manu exaratus versionis Arab. libri Aristotelis περὶ Λίθων. Agitur in eo de lxxv. lapidum generibus; in quorum tamen catalogo, quem debeo humanitati illustris de Sacy, Topazius non invenitur. Neque Persis hoc nom. usitatum esse credo. Certe in tractatu Persico Thusii de gemmis, cujus apographum possidet Bibliotheca Leydensis, non occurrat. Puto gemmam, quæ nobis Topazius appellatur, ap. Arabes sub nomine Hyacinthi flavi الباقوت الاصف contineri, quod jam observavi, speciminis Teifaschi p. 91. Ap. veteres nom. hoc longius patebat, atque de pluribus diversis gemmarum speciebus adhibebatur; non tamen prorsus eadem significatione Græcis accipiebatur ac Latinis. Ad illustrandam obscuri vocabuli originem nihil novi afferre possim. Nam quæ alii scripserunt, inprimis de insula quadam maris rubri Topazion dicta, ea tibi notissima esse scio." [Cf. H. St. Thes. iii. p. 1597.]

* Thammuz, ἡμ, nom. idoli, Ezech. viii. 14., incertum, cujus. Alii aliud intelligunt, e. g. Venerem, Bacchum, Orum, Apin, Serapin, Isidem, Osiridem, Adonidem. Legendus præ ceteris Selden. de Diis Syris p. 330—340., et Beyer. in Additam. p. 312—317. Jungantur tamen Lowth et Venema ad Ezech. loc. Si Thammuz fuerit Adonis, et numen origine Æg., quæ multorum est sententia, negligi haud debet, quod auctor Chronici Paschalis s. Alexandrini habet p. 130., Θαμὺζ, ὃπερ ἐρμηνεύεται Ἀδωνίς (Ἀδωνίς). De notatione nominis magnopere non solum indocti, sed etiam docti dissentiant. Præeunte Kircheri, voc. esse Æg. alii autumant. V. Blumbergi præf. ad Fund. L. Copt. p. 24. Rectius forte alii censent Hebr. de ipsa tamen etymologia multum diversi. Consulatur unus Venema p. 171—173., cujus conjectura, pro ἡμ legendum ἡμ ἡμ veni Thammuz, si tam foret probabilis, quam est ingeniosa, aliunde posset illustrari et exornari. Sed id nunc non ago.

* Troë. "Mons situs ex opposito Mempheos, et vicus appositus ei, vocabatur Troë, teste Strabone; et nunc mons idem obtinet nom. Iebel Tourah, id vero quod Æg. est ΤΩΟΥ—ΡΗ Toure, mons Solis." Verba sunt Forsteri Epist. p. 31., cui ante oculos observabatur locus Strabonis xvii. p. 1162., ὃν πέραν (in scriptis codd. ὅπερ, monente Casaub., in Medic. tantum πέραν, omisso ὃν, ut Gronovius meo in exemplo notavit) ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, Τρωϊκὸν τι καλεῖται πετρώδες ἱκανῶς ὕψος, —καὶ κόμη πλεσιόν—Τροία καλουμένη, κατοικία παλαιὰ τῶν Τρώων. Adde Diod. S. i. 56. cum not. Wesselingii p. 66.

* Ὑψηλῖς, vicus Ægypti, teste Steph. Byz., deinde urbs, eaque princeps et sedes Episcopi. V. Cellarium Geogr. Ant. iv. p. 47., e quo intelliges, dici ab aliis Ὑψηλή, haberique nom. Gr., loco inditum a situ altiori. In Numo Hadriani Imp. est Ὑψηλῶν, appicto ariete, quod symbolum forte petiit ab urbis etymo, observante Zoega in Num. Æg. Imp. p. 124. Nam ΟΥΟΒΩ Coptis albus, ΨΙΑΙ aries; inde Οὐβουιλῖς et Ὑψηλῖς, pari fere pronuntiatione. In Hieroclis Synecdemo p. 731. est Ὑψηλή, ubi Wesselingius alia.

* Φάρβαιθος nom. Æg. est urbis inter Bubasticum et Busiriticum amnes sitæ. Nom. ΦΑΡΒΑΙΤ Lexico suo inseruit La Crozius p. 109. A Græcis varie scribitur. Rectum est Φάρβαιθος, redditumque Hierocli

a Wesselingio p. 728., auctoritate Ptolemæi et Stephani Byz., quibus adjungatur Herodot. ii. 166., ubi Νομός * Φαρβαιθίτης, et imprimis numus Hadriani Imp., in quo ΦΑΡΒΑΙ. Primum e Museo Regio editus est a Belley t. xxviii. Comm. Acad. Inscr. p. 543, 544., deinde a Zoega in Num. Æg. Imp. p. 118., insuper monente, Pharbaithum nom. accepisse a palmarum proventu, Φ—ΕΡ—ΒΗΤ ὁ φέρων φοίνικας. Quæ observatio si vera est, non male ab aliis nom. pingitur Φάρβητος.

* Φίλα, urbs et insula Æg., cujus mentio perfrequens fit. Sita erat supra Syenen. Nom. varie scribitur. Herod. iv. 178. dicitur insula Φλά, conspirantibus codd. scriptis omnibus, quamvis ex eo dederit Steph. Byz. Φίλα. Cf. Wesseling., et ad Diod. S. t. i. p. 25., qui vocat Φίλας. Ap. Steph. Byz. v. Τακομψὸς pro Φιλία reponendum esse Φίλα, dūdum animadvertit Salmas. Strabo mox præbet Φιλὰς l. xvii. p. 1155., mox Φιλὰς p. 1173. Prius servavit Tzetzes ad Lycophr. 212. In Antonini Itiner. p. 164. Philas, ubi quondam e barbari temporis usu Filas, dedit Wesselingius, quem vide et Suritam in notis. A Lucano etiam appellantur Philæ l. x. v. 313., dicunturque ‘Ægyptia rura, regni claustra,’ ubi alia eruditi interpretes. Nom. Philarum sine dubio restituendum in Olympiodoro ap. Phot. Biblioth. cod. lxxx. p. 193., ubi διέχοντος ἀπὸ τῶν Φιλῶν διάστημα ἡμερῶν πέντε, lepidio errore. vertitur, a meis contriulibus quinque dierum intervallo distantem, cum paucis ante locutus esset de Thebis et Syene, urbibus Æg. Idem nom. Plutarcho ut redderetur, voluit Wesseling. ad Diod. S. l. c., cum antehac ederetur πύλας, de Is. et Os. p. 359. Eodem circiter tempore Squirius Φίλας probavit, recepitque nuper Wytttenbach. p. 326. Quid plura? Ne lectori gravis sim ac molestus istiusmodi observationibus Geographicis, aut longius ab instituto aberrem, adjiciam pauca de origine nominis. Estne Gr.? Ita vulgo statuitur. Favent Diod. S. l. c., Seneca ap. Serv. ad Virg. Æn. vi. 154., Procopius l. i. de B. Pers. c. 19., Schol. ad Lucani l. c., alii. Sæpe ac diu multumque equidem dubitavi, suspicatus, nom. esse Æg., lumen præferente Reinesio Var. Lect. ii. c. 5. Suspicioni non paulum firmitati ac roboris accessit ex consensu Amplissimi Akerblad, mihi per literas anno superiori significantis, nom. non sibi videri Gr., invenisse autem se istius germanam etymologiam, quam, nt et reliquis observationes, ad hoc Glossarium pertinentes, utinam Viro eximio per negotia publica, quibus nunc præpeditus est, quam primum cum eruditis liceret communicare. Quas dum avidissime expectamus, contenti simus animadversione Forsteri in Epist. p. 36., urbem Philarum Æg. dictam suspicantis ΦΟΥΗΣΑΛΗΙ vel ΦΟΥΟΣΑΛΗΙ, altam habitationem. Adjungit, forte Philas intelligendas Ies. lxvi. 19., ubi 75, ita tamen, ut eodem nomine omnis Nubia, quæ certe est superior habitatio, quam reliqua Ægyptus, exprimi videtur. Alia dedit Michaelis Suppl. l. Hebr. p. 2005.

Φύσα piscibus Niloticis annumeratur a Strab. xvii. p. 1179., et Athen. vii. 88. p. 312. [sed absque ullo formæ indicio.] Dicitur Æliano H. A. xii. 13. ἰχθὺς Αἰγύπτιος, θαυμάσαι ἄξιος, certe admirabilis, si vera sunt, quæ, fide aliorum, de Physa ibidem narrantur. Sitne nom. Gr., an Æg., dubito. Certe in Forskali Descript. Animal. neque piscem inveni, neque nom. huic simile. [“Gesperus in H. Aq. p. 747. putat intelligi,” ut scribit Schneid. ad Ælian. l. c., “orbem primum Rondeletii, quem Belonius in Nilo circa Saïticam præfecturam capii ait, a Græcis propter corporis inflati formam φλασκοψαρον dictum. Est is tetraodon, cujus venter aculeatus vesicæ similis inflatus. Eum describit Hasselquist. Itiner. Palæstin. p. 441. et Forskaol. p. 76. qui piscem ait per os inflatum distendi in globi formam, propter laxam abdominis cutem.” Idem monet in Addendis p. 584.:—“Φύσαν piscem Nili ex inflatione corporis definire non licet; habent enim tetraodontes et diodontes hoc commune naturæ munus cum balistis et ostracionibus, ut docet Herrmann in Comment. Tabulæ Affinit. p. 311. De φλασκοψάρω recentiorum Græcorum vide descriptionem anatomicam ap. Feuillee Beschreib. der Arzneypflanzen t. i. p. 89.” Cf. Hesych. v. φύσα, et H. St. Thes. iv. p. 258. b. Schneiderus in Lex. hoc vocab. non posuit. In Athenæo, Æliano, Strabone, et Hesychio est φύσα. H. Steph. tamen in Thes. l. c., et Schneiderus ad Ælianum in Indice generico Animalium male scribunt φύσα. Schneiderus in Æliani textu edidit

φύσα, quod in nota retinet, at in Addendis p. 584. habet φύσαν. EDD.] Pleraque nomina piscium Niloticorum, de quibus Athen. l. c., videntur Gr., pauca tamen Æg. De Ἀβραμὺς dixit Jabl. p. 4. Ad voc. Λάτος, quo etiam piscis genus, quod in Nilo flumine imprimis gignitur, eodem teste appellatur, adscripsit Casaub.: “opinor, veræ Græciæ fuit incognitus, et id nom., nisi fallor, vel Italic. vel Æg.” E Kircherō tamen dedit La Croze Lex. p. 33., ΡΟΥΛΩΤ, lucius latus, piscis. [“Λάτος, ον, ὁ, Latus, piscis qui candidissimus et suavissimus est quocunque paratus modo, unde Archestr. ap. Athen. vii. (p. 312. e.), Τὸν δὲ λάτον τὸν κλεινὸν ἐν Ἰταλίῃ πολυδένδρῳ Ὁ Σκυλλαῖος ἔχει πορθμὸς, θαυμαστὸν ἔδεσμα.” H. St. O. i. δ’ ἐν τῷ Νεῖλῳ ποταμῷ, inquit Athenæus, γινόμενοι λάτοι, τὸ μέγεθος εὐρίσκονται καὶ ὑπὲρ διακοσίας λίτρας ἔχοντες· ὁ δὲ ἰχθὺς οὗτος, λευκότατος ὢν, καὶ ἡδιστός ἐστι πάντα τρόπον σκευάζομενος· παραπλήσιος ὢν τῷ κατὰ τὸν Ἰστρον γινομένῳ γλάνιδι. Memoratur a Strabone l. c., ubi male editur λάτης pro λάτος. Sed, teste Falconerio, “scripti, λάτος, Marg. Cas. sic Par. 4. Med. 3. Bre. Esc. Mosc. καὶ ὁ λάτος Par. 1. Med. 4.” Latus est Nilotica perca Rondeletii. EDD.]

* Phut, 𐤒𐤕, Gen. x. 6.. Jer. xlv. 9. Ezech. xxvii. 10. Nahum. iii. 9. Qui sunt Phutæi, et ubi quærendi, et unde dicti? Ex omnibus, quæ, post Bochartum, copiose disputarunt Michaelis Spic. Geogr. i. p. 160—166., Suppl. Lex. Hebr. p. 1995., et Forster in Epist. p. 12, 13., unum hæc præcipue pertinet, conjectura nempe de origine nominis Ægyptia, e qua Phutæi nom. habuerint a v. ΠΩΟΤΠ, Occidens, neglecta a Græcis aliisque litera postrema Π. Additur, Phutæos habitasse extremam Africam versus Occidentem. Facilius mihi est, etymologiam hanc judicare incertam, quam meliorem in medium afferre.

Χονδριτών mentio fit in vers. Alex. Gen. xl. 16., pro Hebr. 77, in quo interpretando admodum variant et vett. et recentiores. V. Fagium, Drusium, Cartwrightum et Rosenmullerum ad istum locum, imprimis tamen Michaëlis Suppl. L. Hebr. p. 696. Non meminisse hujus vocis, nisi L. Picques, in Commercio Literario p. 321., eam existimasse videatur Ægyptiam, ut quoque 77, de qua dixi supra p. 14. Qui secum recolat interpretis Copt. studium imitandi Alexandrinos, mirari desinet, eum quoque dedisse ΡΟΗΤΡΙΤΗΣ. Vox Gr. est. Χονδρίτην ex Tryphone habet Athen. iii. c. 74. Χόνδρινον ἄρτον ex Archestrato, iii. c. 77. ubi perperam ante editum Χόνδριβον. Suid., Χονδρίτης, σμιδαλῖς. Hesych. dedit, Χονδρίτης, σμιδαλῖς, et Χονδρίτης, [Cod. Ven. χονδρίτων, EDD.] παχεῖα σμιδαλῖς. De vario usu vocabuli Χόνδρος nota sunt omnia. Plura hic, opinor, nemo desiderabit. [Vide H. St. Thes. iv. p. 563.]

* Ψχεντ, insigne quoddam regium. Vix potero huic qualicumque auctionario rectius finem et modum facere, quam commemoranda voce, sine dubio Ægyptiaca, in monumento antiquo nostra ætate primum inventa, nusquam alibi reperiunda, nec satis adhuc illustrata. Legitur in Gr. Inscript. Roset., l. 44. Tab. ær., sive p. 21. ed. Ameilhon. In medio aurearum coronarum ἀσπιδοειδῶν dicitur fuisse Η ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΨΧΕΝΤ ΗΝ ΠΕΡΙΘΕΜΕΝΟΣ ΕΙΣΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΜΕΜΦ, regium insigne dictum ΨΧΕΝΤ, quo redimitus (Ptolemæus Epiphanes) introivit in templum Mempheos. Quo modo nom. scriptum sit in ejusdem monumenti parte Æg., adhuc ignoro, sed valde aveo scire, multo tamen magis, quid de ejusd. notatione videatur probabile Amplissimo Akerblad, harum rerum hodie præ ceteris existimatori docto et intelligenti. Dubium ab initio visum est Eruditissimo Ameilhon, Eclaircissemens sur l’Inscript. Grecque du Monument trouvé à Rosette p. 90, 91., debeatne Βασιλεῖα accipi de tunica regia, an intelligi diadema, sive corona regia, a reliquis decem coronis ante memoratis diversa. Tandem tamen posterius ei præplacuit. Adjungam vero hæc ejus verba: “ΨΧΕΝΤ est un mot de l’ancienne langue Égyptienne, dont je dois abandonner l’explication à ceux de nos savans, qui se sont livrés à l’étude des langues orientales.” Quoniam in ordinem cum nec cooptatus sim, nec per ætatem cooptari queam, diem ex die expectabo, ut statuant ii, quid de hac voce ac nonnullis aliis, quas equidem leviter tetigi, sit judicandum. In ipsa senectute quotidie discere magnā mihi et mirifica voluptas.

L. C. VALCKENAERII

DISSERTATIO DE VOCABULO

ΒΑΡΙΣ.

Vocabulum creditur esse originis Orient. Phavor. a *βάρος* deducit, in Gr. Biblior. versionibus frequens. Quid dicant Grammatici? *Báris* genus navis. Hesych. tentatur. *Báris* navis Æg. ap. Herod.; Persica, Æschylo. Cymba Charontis ita dicta. Fullerus naves Baridas vocatas conjicit a *בירה*. Naves a figura, quam cum aliis rebus habebant communem, nominatæ. Phavor. et Hesych. tentantur. Navis *κῆτος* dicta. Hyginus emendatur. Anne *Báris* sit a *βάρος*? Voces quædam Phœnicia, quæ ex *בירה* videntur ortæ.

VOCABULUM *βάρης*, quo non raro usi fuerunt et alii, et veteres antiqui fœderis interpretes, sit ipsum orientale *בירה*, Gr. tantum veste indutum, si viris eruditis sit auscultandum, dubitari non potest. Operam igitur ludunt Grammatici, qui vocabuli apud se non nati Græcam arcessitum eunt originem. Phavor. certe vocem illam a *βάρος* deflexam existimat, quia turres, porticus, et quæ plura hac voce designantur, non nisi inagno molimine construi possunt ac fabricari: *Báris*, παρὰ τὸ βάρος, τροπῇ τοῦ βραχέος, σημαίνει δὲ τὸν πύργον, καὶ τὴν κλίνην, καὶ στοᾶν, καὶ πόλιν, παρὰ τὸ μετὰ βίας πολλῆς ἀρπρῆναι. Sed, qui ad Amos i. 12. (ubi voc. *אַרְמֹנִית* *βάρεις* reddiderant Aquila et Symm.) attexuit scholion, voc. Syr. esse credidit; observat enim domus amplas Syr. bareis fuisse dictas: *Báreis* ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλας οἰκίαι, quod scholion B. Montfaucon. in notis ad Hexapl. Orig. cit. l. Amosi appinxit.

Semper utique Alex. interpr. domus amplæ, arcis, palatiive significatu, hanc vocem usurpaverunt; frequenter illa Hebr. *בירה* reddentes, uti Dan. viii. 2. et alibi, (semel dictionem *הַבִּירָה* *ἀβιρὰ*, pronuntiavit Nehemiæ interpres, c. i. 1.) frequenter, quæ idem plane significant, voces alias, *אַרְמֹנִית* videlicet Ps. xlviii. 3. 13. et *הַיִּל* Ps. xlv. 9. ubi *הַיִּל* a palatiis eburneis, vertunt: ἀπὸ βάρων ἐλεφαντίνων: ad q. l. omnino consulendus est J. Drusius Animadv. ii. 44. Huc refer illa, quæ ap. Suidam legas et Phavor. [et Zonar. p. 373.] *Báreis* ἐλεφάντιναι, αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκκλησίαι, μὴ δὲ τῇ πίστει, ἐν αἷς γεραίρεται ὁ θεός: quæ verba, ex aliquo in illum Psaltis locum commentatore, descripsisse Suidam judicat L. Kusterus. Basilium evolvo, qui in hunc Ps. l. p. 190. *βάρεις*, inquit, οἱ μέγιστοι τῶν οἰκῶν λέγονται. Aquila quoque, Symm., Theodotion, ac reliqui, quorum fragmenta collegit Montfaucon, in exprimenda voce *אַרְמֹנִית* eodem usi fuerunt vocabulo, sicuti ex lexicis, quæ vir eruditus Origenis Hexaplis subtexuit, disci potest. Aquila, Prov. xviii. 19. pro *כְּבִירָה* *ὡς μοχλὸς βάρους* habet. Ubi *βάρεις* eand. vocem vertit Aquila, Amos ii. 5. *οἰκήσεις* scripsit Theodotion: qui tamen Ies. xxiii. 15. *עִיר אֲרָמֹנִית* *ἐξήγειραν βάρεις αὐτῆς* reddiderat. Pro

ipso *בִּרְנִית*, quod Alex. *οἰκήσεις* interpretati fuerant, incertus quidam *βάρεις* posuit.

[Zonaras p. 373. *Báreis* τὰ πλοῖα, οἱ πύργοι, αἱ στοᾶι, τὰ τεῖχη. Tzetzes ad Lycophr. 747. *Báris* νῦν μὲν τὸ πλοῖον σημαίνει, σημαίνει δὲ καὶ θρόνους, πύργους, αἰλᾶς, στοᾶς, καὶ τοίχους. De castello munito legitur ap. Josephum Archæol. 15. 11. 4. de B. J. i. 3. 3. i. 5. 4. EDD.] Hesych. ac Suid. vocem exposuerunt murum, porticum, turrim, palatium, munimentum, ac urbem. Hes.: *Báris* —τεῖχος, ἡ στοᾶ, ἡ πύργος. Præter illa Suidas habet: *Báreis*—αἰλαί. Σφαῖραι. (φρουραὶ legendum censuit G. D'Arnaud.) Quo murorum firmet significatum, locum ex Juliano, (illum enim hic respici docuit me D'Arnaud) adducit: Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν, τουτέστι τευχῶν, ille vero βαρῶν murorum gerebat curam, paulo post: *βάρεις* δὲ, αἱ, στοᾶ καὶ πόλεις. Eadem reperio ap. Phavor. nisi quod *βάρεις* ipsi quoque sint: μεγάλα καὶ ὑπόβαθροι πέτραι, grandes lapides, sive fulcra. Sed si ex Hebr. vocabulo τὸ *βάρης* fuerit formatum, principem arcis significatum voci adscribere debuissent Lexicographi, a quo reliquæ notiones commode fluxisse censerentur.

Genuinum vocis ac primarium significatum pressius sequuntur Ephorus, ac Posidippus, quorum hic vocem domum exponit, ille vero plures domus in unum collectas, ap. Steph. Byz.: *Báris*, πόλις. Λέγεται *βάρης* ἡ οἰκία, ὡς Ποσιδίππος καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἐφορος.² Ambo profecto bene! Baris etenim primum quidem unica *οἰκία* dicebatur, sed, quum crescens hominum multitudo, pluribus circa eam extractis tuguriis, vicum efficeret, ipsi dein illi collectioni Baris indita fuit appellatio, quin imo *συνοικία* mœnibus lapsu temporis inclusa, veterem nihilominus conservavit denominationem. Urbem Italiæ memorant Geographi *Οὐερήτον*, antiquitus *Βάριν* dictam. Barium Festo memoratur, ubi, "Barium," inquit, "urbem Italiæ appellaverunt conditores ejus expulsi ex insula Bara, quæ non longe est a Brundusio." Eandem procul dubio innuit Horatius, ubi iter suum Roma Brundusium describit, Serm. i. Sat. v. 97. Postera tempestas melior: via pejor, adusque Bari mœnia piscosi. Ad q. l. Cruq. interpres scribit: "Barium civitas est Apuliæ,

¹ [Vide L. C. V. Opuscula philolog. crit. orat., conjunctim edita, Lips. 1808. 8. t. i. pp. 143—152. 132—4. EDD.]

² [Ammonius: *Βάρης* μιν ἰσθὶν Αἰγύπτου πλοῖον λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου. "Emendandum procul dubio, ὡς Ποσιδίππος, aut, si id inavellis, Ποσιδίππος. Fundus emendationis Stephanus est Byz. *Βάρης* ἡ οἰκία, ὡς Ποσιδίππος καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἐφορος. Et quis amplius hac de re dubitet? Posidippum eundem illum intelligo, quem citat Schol. Apoll. R. i. 1291. Τούτω δὲ Ποσιδίππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερικίδης. Ἐφορος δὲ, κ. τ. λ. Ubi Ephori et Posidippi testimonia junguntur, hunc adcuratæ diligentia Grammaticus Epigrammatographum vocat, ut adeo recte conjecerit G. J. Voss." L. C. V. Animadv. ad Ammon. p. 44. EDD.]

alia autem est, quæ Grammatico Theodisto dicta est Baris."

Verum enimvero, præter illa quæ memoravimus, voc. Βάρις navim quoque ap. Græcos designavit: primariam quinimo hanc vocis fuisse significationem ex iis, quos memoravi, Grammaticis, jure merito quis collegerit. Non solum Suidas [et Zonaras] βάρις, πλοῖα, et Phavor. βάρις τὰ πλοῖα, καὶ βάρις τὰς ναὺς, λέγουσιν οἱ Ἴωνες: sed et plus una vice hunc significationem vocis attribuit Hesych., et in v., et in "Αβαρις mediterraneum, qui navibus plerumque caret, ἄβαριν dictum notat: "Αβαρις ὁ ἡπειρώτης,² καὶ μὴ ἔχων βάριν. Idem: Βουβάρις,³ μεγαλονάτης, παρὰ τὴν βάριν: et Βούβαρις (Salm. pro Βουβάρις) νεὺς ὄνομα παρὰ Φιλίστω. Alibi rursus: βαρπύργος, (sic depravate legitur,) πορμεῖο περὶ ἀμφόδων,⁴ ad q. l. in ora alterius Bibliothecæ Franeq. Codicis adscripsit J. Fungerus: "Vera lectio est: βάρις, πύργος, πορθμεῖον π. α. in Psalmis sæpe occurrit hæc vox, ut Ps. cxxii. (v. 7.) πυργοβαρεῖς. Origine Hebr. dictio, nam פָּרִיץ palatium, Basilica, Soping." Hoc modo locum constituit Palmerius: β. π. πορθμεῖον ὑπὲρ ἀμφόδων, quæ vertit: baris, turris, ponto, (s. navis transmissoria) ad jumenta transfretanda. Si quis audaciorem conjecturam probaverit, en, quæ Glossographum scripsisse arbitret: Βάρις, πύργος, πορθμεῖον παρ' Αἰγυπτίοις. Ap. Ægyptios certe πορθμεῖα talia βάρις fuisse nuncupata, inter eruditos constat. Jos. Scaliger, in notis ad fragm. p. 44. de Baride, inquit, Æg. navi multi meminerunt, Herod., Diod., alii. Ap. Herod., tribus in locis, navigiorum illo nomine insignitorum memoriam reperi. L. ii. 41. navim, quæ ex iusula Prosopitide missa, ad singulas civitates appellebat, ut in eam sepeliendi boves immitterentur, βάριν nuncupat. Βάρις eidem dicitur, quæ in urbem Bubastin Dianæ sacra facturos deferebat, ib. c. 60. ubi magnam utriusque sexus, ἐν ἐκάστη βάρει, scribit fuisse hominum multitudinem, quorum plures, ἐγγρόμψαντες τὴν βάριν τῇ γῇ, palantes per civitates discurrebant, etc. Cap. denique ejusd. lib. ii. 96. onerariæ, quam accuratissime depingit, Æg. navi, nom. βάρις ab indigenis impositum fuisse adnotat, τοῦτο γὰρ δὴ, inquit, οὐνομά ἐστι τοῖσι πλοίοιςι τούτοιςι, numero autem hæc navigia ap. ipsos fuisse longe plurima indicat, quum addit: ἐστὶ δὲ σφι τὰ πλοῖα ταῦτα πληθεῖ πολλά. Cf. Jungermann. ad Poll. i. 82., ubi βάρις, πορθμεῖον.

Sed præterea Æschylus quoque Persicas naves βαρίδων vocabulo appellat, Pers. [v. 1076. Ἴη * τρισκάλοις βαρίσιν ὀλομενοι. EDD.] 552. Ἐέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε * δυσφρόνως Βαρίδεσσι ποντίαις. Ad q. l. Schol. naves illas ab urbe quadam Pērsidos, Baris dicta, denominationem suam traxisse opinatur. 'Ο Ἐέρξης δὲ, αἶτ, πάντα τὰ κακὰ δηλονότι ἐπέσπε καὶ ἐπεσπάσατο ταῖς βαρίδεσσι, ναυσὶ, ταῖς ἀπὸ τῆς Βάρεως οὐσῆς [ἦτις ἐστὶ πόλις Περσίδος, ἐξ ἧς καὶ αἱ νῆες βάριδες] πάσας γὰρ κατέθραυσεν ἐκεῖσε.⁵

Cymba, qua ad inferos deferebantur umbræ defunctorum, βάρις dicitur, in Epigr.,⁶ quo loquens introducit Diogenes Cynicus. Partem ejus profert Suid. v. Βάρις. Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βρίθεται ὀκρυδέσσα Βάρις ἀποφθιμένην, τὸν κύνα Διογένην. Reddo: Quamvis cymba gemat tristi sub pondere pressa, Me tamen hac

Cynicum suscipe Diogenem.

Cetera vocabulum hoc significatione obviæ Ægypto originem suam debere, ex Oriente saltem repetitum, forsitan affirmari posset: sitne in Orientalibus linguis superstes radix, a qua non incommode potuerit proserpere, disquirere licet. Vir quidam eruditus, vocabuli significatus, quo cymbam denotat, in Hebr. בַּר, originem se reperisse existimat. Licet enim foveæ, puteive notio vocis בַּר sit præcipua, altera tamen sepulcri eidem etiam adhæsit; procul omni dubio, quod et vetustissimi ævi homines in speluncis locisve subterraneis sepeliebantur, uti, ne alia jam adducam, vel ex sola Patriarcharum, quam tradit Moses, historia liquet quam clarissime. Recte igitur puteus et sepulcrum eadem voce nuncupari potuerunt, cum vetustissimum genus sepulturæ in puteis fuerit, sicuti tradit etiam Festus in v. Puticuli. Ita quoque Varro, l. iv. de L. L. col. m. 8., Extra oppida a puteis Puticulæ, quod ibi in puteis obruebantur homines.

Nic. vero Fullerus, peritissimus Philologus, uaves, βάρις, ab Hebr. בַּר, domum altam ac turritam dicente, conjicit denominatas, propter similitudinem videlicet, quæ veterum navigiis cum altis intercedebat ædificiis, quam similitudinem paucis, sed, ut solet, erudite monstrat, Misc. S. ii. 1. sub fin. Nec est, cur quis temere hanc opinionem, ut minus verosimilem, explodat, quum simili exemplo firmari possit ac stabiliri. Sæpe scilicet ap. veteres a figura, quam cum aliis rebus habebat communem, naves fuerunt nuncupatæ. "Pristis" (verba sunt N. Marcelli, de propr. serm. c. xiii. §. 13.) "navigii genus a forma pristium marinarum, quæ longi corporis sunt, sed angusti. Claudius rerum Romanarum, l. xii. Quinque pristis, navigium ea forma a marina bellua dictum est." Virgil. v. 126. Velocem Mnestheus agit acri remige Pristim. Et Æn. x. 211. Frons hominem præfert, in Pristim desinit alvus. Non audiendus est Servius, dum ad Virg. Æn. iii. 427. de navi, Pristis, de bellua vero Pistrix dici observat. In Hesych. scribitur Κυνοπρίστis ζῶον τι, sed legi debet: Κυνοπρ. Πρήστis dicitur Phavorino belluæ marinæ species, εἶδος κήτους θαλασσίου, ἢ λεγομένη μάλθη. In voce κῆτος legitur μάλθη. Credideram legendum βάλη pro φάλη. Hesych. φάλαι, φάλαινα. Balænam enim belluam marinam ipsam dicunt esse pristim, ipsam esse cetum, inquit Festus, in v. balæna.

Navim, ob similitudinem cum bellua marina, κῆτος dictam diserite innuit Conon Grammaticus, Narrat. xl. inter historiæ Poet. scriptores a Th. Gale ed. p. 284. ubi ab aliis diversus, fabulam de Andromeda enarrat, eam scilicet a Phœnice quodam, quasi inscio patre, inquit, navi fuisse avectam, cui, sive ob similitudinem cum bellua, seu forte fortuna, κῆτος fuerit nomen: Φοίνικος δ' ἀρπάσαντος νῆϊ, (κῆτος δ' αὐτῇ ἐκαλεῖτο, ἢ μίμησιν ἔχουσα τοῦ ζῶου, ἢ καὶ κατὰ τύχην) ἢ Ἀνδρομέδα, ὡς κατὰ ἄγνοιαν τοῦ πατρὸς ἀρπαζομένη, ἀνωλοφύρατό τε καὶ μετ' οἰμωγῆς τοὺς βοηθήσαντας ἀνεκαλεῖτο. Cetus, qui, ab iracundo Neptune emissus, Trojanorum terras devastabat, Palæphato quidem περὶ ἀπίστων, c. xxxviii. judice, fuit ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν

¹ [Gregor. Cor. de Dial. Ionica p. 522. Βάρις δὲ τὰς ναὺς. "Ionicum fere vocant, pari cum Nostro errore, ICTi, vocem Avariam inde repetentes." Koen. EDD.]

² Arcadas scribit Homeri Schol. διὰ τὸ ἐν μισογυνίᾳ τῆς Πειλοποννήσου αὐτοὺς οἰκοῦντας, ἀπίρους εἶναι τῶν κατὰ θάλασσαν ἔργων, ad Il. B. 612. — οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμύηται.

³ Classis navalis Persarum præfectus Ἐέρξης nomine memoratur Herod. iv. 203. Βάρις — ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός.

⁴ [Cod. Marcian., teste N. Schowio; βαρπύργος, πορμεῖο περὶ ἀμφόδων. "Hesych. βάρις, πύργος, — περιάμφοδον: ita enim legendum, dudum me docuit Alberti. Περιάμφοδον i. q. Posidippo (ap. Ammonium) ἢ μεγάλη οἰκία." L. C. V. Animadv. ad Aminon. p. 45. "Recte tenuit (L. C. V.) περιάμφοδον. Omnino enim (nisi magis placeat, καὶ περὶ ἀμφόδων, vid. Verweij not. et cf. Hieron. t. iii. p. 614. ed. Mart.) legendum puto: βάρις, πύργος, πορθμεῖον, περιάμφοδον. Quomodo Petavius jam olim ad Themist. Orat. xiii. p. 663. (s. p. 389. ed. maj.) Et sic plane Is. Vossius in nota allata, et in Var. Obs., p. 252. Cf. Fuller. Misc. S. ii. 1. In περιάμφοδον supple οἰκίαν, quod Petav. l. c. explicat, 'ædes instar turrium, omni ex parte conclusas, quas insulas vocant.' Idque e Budæo quoque notant Lexx. Alias περιάμφοδος legi posset, in Nominativo (ut præc. πύργος) supple οἰκία. Hesych. διάλαυρος" οἰκία μεγάλη — ἢ λεγομένη περιάμφοδος." Albert. ad Hes. EDD.]

⁵ "Quare hoc quoque nomen, ut nom. ἀρπάγη, origine quidem Persicnm, deinde vero ad Ægyptios translatum putaverim." Sturz. de Dial. Maced. et Alex. p. 90 = clxxiii. EDD.]

⁶ [Leonidæ Tarent., Anal. t. i. 235. n. lix. et Diodori Zonæ, Anal. t. ii. 81. n. vii. Κωπιεύς νεκρὸν βάριν ἱλαυνόμενον. Diod. S. i. 92. 'Ἡ μὲν βάρις καθέλειται κατωκυρασμένη πρότερον ὑπὸ τῶν ταύτην ἰχθύων τὴν ἡμετέριαν, ἐφίστηκε δὲ ταύτῃ πρωτεύς, ἐν Αἰγυπτίῳ κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ὀνομάζουσι Χάρωνα. C. 96. Συμφωνεῖν δὲ καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καθ' ἑδου μυθολογούμενα τοῖς ἐπὶ νῦν γινόμενοις κατ' Αἰγυπτίον· τὸ μὲν γὰρ διακρίνον τὰ σῶματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρὸν νόμισμα τὸν ὀβελὸν τῷ πορθμῷ δίδωσθαι, καλούμενον κατὰ τὴν ἑγχώριον διάλεκτον Χάρωνι. EDD.]

⁷ "Ægyptinni navis nom. esse, tametsi Grammatici in alia abeunt, abunde declarat Herod. li. 96. et Æschyl. Suppl. 880. Αἰγυπτίαν γὰρ βάριν (βάριν) οὐχ ὑπερθεῖν. Quamohrem in gentis ejus rebus gestis frequens vocabuli usus, ut in Plut. Isid. t. ii. p. 338. a. Synes. Provid. i. p. 96. A. Propert. iii. 9. 44." Wess. ad Diod. S. i. 96. Ægyptius est, qui clamat in Æsch. Suppl. 843. Σοῦσθε, σοῦσθε" ἐπὶ βάρειν ὅπως ποδῶν, et 889. Βαίνιν κελύω βάριν εἰς * ἀμφίστροφον, notante Blomf. ad Pers. 559. EDD.]

⁸ [Vitiose Ed. Schr. κυνηπρίστis, notante Albertio. "Κυνοπρίστis Hesychio ζῶον τι, procul dubio quale ἢ βουκπρίστis, canibus nimirum ea mala inferens, quæ illa bubus." H. St. EDD.]

πολὺν—ὁ ὄνομα Κήτων. Recte quidem hactenus, si navim, a quodam Rege contra Trojanos missam, ceti nomine notam. ista fabula involutam censeamus, nisi cum J. G. Vossio, de Theol. gentil. i. 23. p. m. 172. navini ceti ἐπίσημον præferentem fuisse conjectare malueris. Sed Hyginum, ubi fabulam de ceto tangit, adducam, ut locum ejus levissimo opere pristino restituam nitori. "Neptunus" (inquit fab. lxxxix.) "cetum misit qui Trojam vexaret. Ob quam causam Rex ad Apollinem misit, consultum. Apollo iratus ita respondit, si Trojanorum virgines Ceto religatæ fuissent, finem pestilentiae futuram." Quum similem locutionem in Hygino non reperi, mendum in voce ceto latere suspicabar. nec dubitabam fere, quin Hyginus scripsisset: Si Trojanorum virgines cauti religatæ fuissent, quia statim subjungebat Mythographus: Cum complures consumptæ essent, et Hesione (malim, Hesiones) sors exisset, et petris religata esset. Sed et succurrebat, Ovidium, ubi de Andromeda caneret, eadem usum loquendi formula, Met. iv. 671. Quam simul ad duras religatam brachia cautes Vidit Abantiades. Recte autem promontorium circa Trojam eximie caute dicere potuit Hyginus. Cautem illam Agamiam dictam tradit Hellanicus ap. Steph. in 'Αγάμεια.' Hesych. 'Αγάμιας, ἐνθα αἱ παρθέναι ἐξετίθεντο τῇ κήτει, τινὲς, οἱ δὲ, πολίχνην. Ap. Apollod. Biblioth. ii. p. 113. Hesione alligata fuisse dicitur ταῖς πλησίον τῆς θαλάσσης πέτραις.

Potuit igitur, ut ad propositum tandem redeam, navis a figura sibi cum domibus altis cognata, Baridos facillime traxisse nomen.

Verum, dum accuratius omnes, quos Gr. vox βάρις induit, significatus revolve, de etymologiarum fallaci studio aliquantisper edoctus, eo pene delabor, ut nulla plane Hebraici בִּירָה in h. v. animadvertam vestigia, idque cum Phavorino a Gr. voce βάρος, pondus, grandem molem significante, derivandum statuam. Convenit in primis significatus, patitur sermonis Gr. analogia, ut a βάρος descendat βάρις. Dantur tamen alia, quæ huic originationi obstant. Potius igitur nil quidquam statuo, quam quid temere.

Denturne alia vocabula, in quibus certiora Hebraici בִּירָה appareant vestigia, paucis, priusquam nomen huic dissertationi imponam, explorandum est. Μαριάβα, μητρόπολις Σαβαίων Stephano Byz. audit. Plin. vi. 28. Mariaba, inquit, Baramalacum, quam postremam vocem מלכא בִּירָה palatium regium vertendam, non absona viri docti ad illum Plinii l. est conjectura. Quid si illud ipsum בִּירָה in urbium quarundam Mesopotamiae nominibus delitesceret? Aliquas certe Bara vocatas recenset anonymus Ravennas, Cosmogr. ii. c. 13. Bina adhuc nomina proferam, quæ lubens Phœnicia crediderim, ac voci nostræ adfini originem debere. Altera est, Μαριάμια, quæ eod. Steph. auctore πόλις fuerit Φοινίκων. Ptolemæo Μαριάμη dicta, indigenis fortasse בִּירָה Biriam, Buriam, arx vetusta ac princeps fuit vocata, unde dein Gr. Μαριάμη finxerint. Eo sane significato vox בִּירָה ap. Arabas gaudet, quin eodem Hebr. בִּירָה 2 Sam. xx. 19. venit, ubi urbs Abel vocatur בִּירָה אֵם mater in Israele, vetusta scilicet nec incelebris. Sic etiam μήτηρ occurrit pro metropoli, in epigr. Thessalonicensis Antipatri, quod, cum ejusdem auctoris aliis opusculis, ab elegantissimo Boivinio juniore collectis, extat in Mémoires de Littérature de l'Acad. Roy. des Inscr. t. ii. pt. i. p. 398. Σοὶ με, Θρηκίης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη Μήτηρ ἡ πάσης πέμψε Μακεδονίης. Ad te, Thracia victor, me mittit totius Macedoniae metropolis Thessalonica.

Sed et arx Orientis munita Barbalissus dicitur Stephano: Βαρβαλισσός, φρούριον τῆς ἑω τετειχισμένον, Ptolemæo Βαρβαρισσός. Gentile quoque, ex numo, sed de-

pravatins adfertur BIPPANATHINON, pro quo Βαρβαλισσώνων sculptum fuisse, qui hæc adducit, credidit L. Holsten. Forsan ex hisce tribus verum nom. cogi possit: Βαραλισσός s. potius Βιρβαρισσός. Si prior vera sit lectio, in Oriente enuntiatum fere fuit bira lissa בִּירָה לִיסָה sive Buralissa, verusque significatus ab inscio Stephano fuit traditus, dum φρούριον τετειχισμένον, arcem munitam, eam vocavit. Siquidem verbum בִּירָה olim usitatum, hodie ap. Arabas in بَرّ superstes, compingendi, colligandi, ac firmandi polluit significatu, unde præter aliā dimanat vocab. بَرّ, quo quidquid firmum est ac validum designant. Sin vero alteram lectionem prætuleris, Βιρβαρισσός potestate sua idem prorsus dicet, sed scriptum tere tuit בִּירָה רִצָה, burarissa, arx munita. بَرّ, sane firmaudi gerit significationem, cuj. verbi derivatum legi putem in רִצָה 'Pḥassa, nomine cujusdam loci, cuj. Num. xxxiii. 21. sq. sed obscurior reperitur mentio.

Cur Mons Armeniæ Βάρις fuerit dictus.

Josephus Antiq. Jud. i. iv. e Nic. Damasceno: Ἐστὶν ὑπὲρ Μιννάδα, inquit auctor, μέγα ὄρος κατὰ τὴν Ἀρμενίαν, Βάρις λεγόμενον, εἰς ὃ πολλοὺς συμφυγόντας ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ λόγος ἔχει περισωθῆναι καὶ τινὰ ἐπὶ λάρνακος ὀχοῦμενον ἐπὶ τὴν ἀκρώρειαν ὀκεῖλαι, καὶ τὰ λείψανα τῶν ζώων ἐπὶ πολὺ σωθῆναι. Γένοιτο δ' ἂν οὗτος, ὃν τινὰ καὶ Μωϋσῆς ἀνέγραψεν, ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης. Licet Bochartus, Phaleg. i. 3. nos latet, inquit, cur Baris vocetur ille mons, in quo substitit arca, ex fœcundo nihilominus ingenii vasta eruditione instructissimi penu varias depromsit conjecturas: conjicit enim, vel nomen istud a Græcis monti fuisse impositum, apud quos βάρις erat navigii genus; vel ab Armeniis, qui sub nomine Baridos Deam coluerint; sive vocem ab Hebr. בִּירָה esse deflexam, quia in illo ipso monte cum Noacho, ac posteris ipsius, Deus fœdus ierat; quibus tamen aliam longe præfert conjecturam, qua voc. Βάρις ex lingua Arab. exitum exponi posse ostendit a v. بَرّ exivit foras (imo etiam. manifestus evasit, postquam latitasset). Hanc hariolationem ex Josepho reddit verè simillimam, quippe qui ἀποβατήριον scribit τὸν τόπον τοῦτον (quo nempe ex arca egressus fuerat Noach) Ἀρμένιοι καλοῦσι.

Jos. Scaliger ad illum ipsum Nic. Damasc. locum, in notis ad fragmenta vett. operi de E. T. subjuncta, p. 44. βάρις quidem ab Hebr. בִּירָה deflexum arbitratur, hoc vero in loco Armeniæ montem, in quo arca substitisse dicebatur, Barin, non quod ibi ullum fuerit palatium, sed quia et prægrandes naves et in sublimē eductæ Barides³ dicuntur, ab arca Noæ denominationem traxisse. Rectius equidem Scaligero Fullerus, Miscell. S. i. 4. montem a Deæ Baridos templo Barin dictum censuit, templum vero a navigio Noæ, quod quomodo a nave potuerit accipere nomen, alibi docte declarat. Alii alia conjiciunt, V. not. ad istum Josephi l.

Unde ego vocem dimanasse arbitrer, non erit difficile colligere; ex eodem scilicet בִּירָה firmum quid, validum ac excelsum significante, aut alia voce, quæ cum illa arctam habuerit adfiniorem; ut ita Βάρις mihi nihil aliud dicat quam montem excelsum, qualem fuisse, in quo arca substitit, in comperto est. Nec quenquam abjectum N heic iterum morari poterit, qui, quæ antea monuimus, animadverterit. Quin imo nec illi obstiterim, qui eidem origini Deæ Baridis (Βάριδος) nomen adscribere in animum induxerit.

[“ Βάρις, ios, idos, ἡ, Navigium, Navis: vox Ionum propria: eos. n. peculiariter βάρις vocare τὰς ναῦς testatur Corinthus (Vide Koen. l. c.) Herod. vero Ægyptiacum quoddam fluvialis navigii genus ex spina, βάριν nominari auctor est: cuj. descriptionem ap. eum habes p. 78. meæ edit. (ii. 96.) Atque adeo ap. Eurip. (Iphig. A. 297.)

¹ [“ Ἀγάμεια, s. Ἀγάμη, promontorium et portus prope Trojam, ex eo nominatus quod ibi Hesione ceto objiceretur ἄγανος, et nuptias nondum experta, ut tradit Steph. qui etiam addit, videri Ἀγάμεια factum ex Ἀγάμη, ut πρέσβεια ex πρέσβη, Πηνελόπεια ex Πηνελόπη. Prioris ἰθύνων est Ἀγαμείτης s. Ἀγαμειάτης: posterioris, Ἀγαμεις. Ap. Hesych. vero legimus Ἀγαμειάς, ἐνθα αἱ παρθέναι ἐξετίθεντο τῇ κήτει. Τινὲς δὲ πολίχνην.” H. St. EDD.]

² [“ Strabo habet Μιννάδα. Ita Plin. v. 31. (42.): Attingit Galatia et Pamphylia Cabaliā et Milyas, qui circa Barin sunt et Cylanticum et Oroandicum Pisidiæ tractum.” Scaliger in Append. ad Opus de Emend. Temp. p. 44.]

[Pro Βάρις Joachim. Schirotus Μῶσις legendum esse contendit. Est enim Masis præruptus ille Mons in campestri provincia Araratensi situs, in quo arcam resedisce, præter constantem ap. Armenios traditionem, testatur ipse Geographus Armenus Moyses Chorenensis. Vide Dissert. ejus præliminarem ad Thes. Linguae Armenicæ. Havercamp. ap. Orellium ad Nic. Damasceni Historiarum Excerpta et Fragm. Lips. 1804. EDD.]

³ Locus Propertii, quem tangit vir illustris, reperitur l. iii. eleg. x. v. 44. Romanamque tubam crepitanti pellere sistro, Baridos et contis nostra Liburna sequi.

legimus βαρβάρους βάριδας, pro barbaras naves. Lycophr. (747. αὐτουργότευκτον) βάριν appellat Argoam navem, quam et αὐτοκάβδαλον σκάφος (745.) nominat. Suidæ et Hes. βάρεις sunt non solum πλοῖα, sed etiam τείχη, στοαί, αἰλαί, πύργοι: item et σφαῖραι. Hieron. certe in Jerem. c. 17. βάρεις dicit esse Turritas domos: et in Oseæ c. 9. Magnas et in modum turrium ædificatas domus. Idem in Ps. 44. Pro eo (inquit) quod nos transtulimus Domibus eburneis, quia in Gr. scriptum est ἀπὸ βάρων ἐλεφαντίνων, quidam Latinorum ob verbi ambiguitatem, a gravibus interpretati sunt; quum βάρης verbum sit ἐπιχώριον Palæstinæ, et usque hodie domus ex omni parte conclusæ et in modum ædificatæ turrium ac mœnium publicorum, βάρεις appellentur." H. St. Scaliger in Notis ad Fragm. p. 44. "Ego βάρης circumflexo accentu scribo, cum sit longa: omnes tamen libri cum acuto." "Vulgo scribitur βάρης," inquit Bast. ad Gregor. Cor. p. 522.: "rectius scribi βάρης, docent loca poetarum." Βάρης scribit Blomf. ad Æschyli Pers. 559. et sic legitur in Lex. S. Germ. p. 84. Bekkeri Anecd. Gr. t. i.; at in Schneideri Lex. est βάρης.

["Αβάρης, Cui non est baris, ideoque in continente degens: Hes. ὁ ἡπειρώτης, καὶ μὴ ἔχων βάρην: est enim βάρης, πλοῖον: licet et aliæ ei significationes tribuantur." Αβάρης dictus fuit etiam Seuthi cujusdam filius, de quo Suidas, (Zonaras,) Strabo, et Gell. ix. 22. (V. Jamblichus de Vita Pythag., qui Abarin Scytham laudat in sect. 90. 91. 135. 136. 140. 141. 147. 216. Apollonius Dyscolus Hist. Mirab. c. 4. "Αβάρης δὲ ἐξ Ὑπερβορέων ἦν μὲν καὶ αὐτὸς τῶν θεολόγων, ubi vide Meurs. Item Heraclides librum quendam suum De immortalitate animæ, "Αβάρην inscripsit: cujus mentio ap. Plut. de Aud. Poem. (t. vi. p. 50. ed. Reisk.)" H. St. Grammaticus S. Germ. ap. Bekk. Anecd. Gr. V. i. p. 323.: "Αβάρης ὄνομα κύριον.

[Πυργοβάρης. Vide H. St. Thes. iii. 635. c., et Sturz. de Dial. M. et Alexandr. p. 94 = clxxiv., b. Lex. Cyr. Brem. MS.: Πυργοβάρης οἱ προμαχίονες (προμαχεῶνες, s. προμαχῶνες, ut ap. Etym. M. p. 697, 20. et Zonar. p. 1596.) τῶν πύργων οἱ ὀχυρώτεροι. Cf. Biel. Thes. philol.

[* Βαριβάτης, s. * Βαρίβας. Lex. S. Germ. Ἀντιαττικίστης, Bekkeri Anecd. Gr. t. i. p. 84.: Βάρης κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην ἢ τὸν τῆς βάρους ἐπιβεβηκότα. Bast. ad Gregor. Cor. p. 522.: "Brunckius in Lex. Sophocl. correxit βαρίδαν, jurene, ignoro." Schæferus: "Ex ista Brunckii scriptura in Schneideri Lex. nova depravatione factum βαρίτης: mihi enim βαρίβας, ὁ τῆς βάρους ἐπιβεβηκὼς, unice verum videtur: compares vulgare ναυβάτης." "In pluribus nominibus," inquit Bast. ib. p. 902., "quæ in βας desinunt, cujusmodi sunt δκριβας, κλλιβας, * νυμφόβας (ὁ ταῖς νύμφαις ἐπιβαίνων) alia, βας illud finale non simplex est κατάληξις, sed ipsius pars compositionis, quippe derivandum a ν. βαίνω. Itaque βαρίβας tantum abest ut analogiæ repugnet, ut, si expendas Grammatici interpretationem, facillime defendi posset fatearis. Ceterum Sophoclis βαρίβαν fortasse dictum per metaplasmum pro βαρίβαντα." Blomfieldius ad Æschyli Pers. 559. certissime, nostra quidem sententia, correxit, βαριβάταν: βαριβάτης, ut ναυβάτης.

["Βουβάροι Hesych. μεγάλοι, afferenti et βούβαρα pro μεγάλα, grandia. Βουβάρας, eidem est * μεγαλοναύτης: nimirum παρὰ τὸ μεγάλην βάρην ἢ μέγα βάρος (καὶ αἰχένα) ἔχειν. Sed addit dici etiam de homine qui μέγας est et ἀναίσθητος, Magnus et stupidus s. stolidus. Meminit Etym. M. quoque huj. βουβάρας, dictum scribens διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τοῦ ἄκρου προτομῇν τινα βουβάλου ἐξέχουσαν: exponensque etiam μεγαλοναύτης et μέγας βαρύς: ut illa in signific. sit ex βουῦ epitatico et βάρης, quod est πλοῖον: in hac, ex βον et βάρος. Exponit etiam * κανχητιῶν: nam περὶ ἀλαζόνος dici ait, quam et βαρυγέταν dictum fuisse." H. St. Eustath. ad Il. N. p. 962. 14.: Καὶ ὅτι ὁ διὰ βάρος προσρηθεὶς βουγαῖος, ρηθεῖν ἂν καὶ βουβάρας, ὁ ἐστὶ μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς παρὰ Ἡρωδιανῶ ἐν τῇ μεγάλῃ προσωδίᾳ κεῖται—καὶ εἴη ἂν ὁ ρηθεὶς βουβάρας, προσήκων διὰ τὸ κατ' αὐτὸν βάρος, προσρηθῆναι καὶ γῆς ἐτώσιον ἄχθος.

["Βουβάρις, Hes. teste, navis nomen est ap. Philistum," H. St. Pro βουβάρις Salm. conjicit βουβάρις i.e. μεγάλη βάρης, probat Valck. l. c. et ad Ammon. p. 44.]

SPICILEGIUM VOCUM PAUCARUM,

RECTE AUT SECUS PRO ÆGYPTIACIS HABITARUM:

POST P. E. JABLONSKIUM, J. GUIL. TEWATERUM, ET FR. GUIL. STURZIUM

COLLEGERUNT

THESAURI STEPHANIANI EDITORES.

* ΒΑΚΧΥΡΙΣ, s. * ΒΟΚΧΟΡΙΣ.

Suid. et Zonar. p. 369.: Βάκχυρις (Cod. A. Βάκχυσις) ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων τοιοῦτος γὰρ ἦν οὗτος βασιλεὺς Αἰγύπτου. Plinius Zenobius: Βάκχυρις οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνη καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται εἶρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων καὶ * παρευρημένως κρινόντων. Vera lectio est Βόκχορις. Diod. S. i. 65.: Μετὰ δὲ τοὺς προειρημένους βασιλεῖς διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Βόκχορις, τῷ μὲν σώματι παντελῶς εὐκαταφρόνητος, ἀγχινοίᾳ δὲ καὶ φρονήσει πολὺ διαφέρων τῶν * προβασιλευσάντων. Ibid. c. 94.: Τέταρτον δὲ φασὶ γενέσθαι νομοθέτην Βόκχοριν τὸν βασιλέα, σοφὸν τινα καὶ πανουργίᾳ διαφέροντα: τούτων οὖν διατάζει τὰ περὶ τοὺς βασιλεῖς πάντα, καὶ τὰ περὶ τῶν συμβολαίων ἐξακριβῶσαι. Γενέσθαι δ' αὐτὸν καὶ περὶ τὰς κρίσεις οὕτω συνετὸν, ὥστε πολλὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ

διαγνωσθέντων διὰ τὴν περιττότητα μνημονεύεσθαι μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Λέγουσι δ' αὐτὸν ὑπάρχει τῷ μὲν σώματι παντελῶς ἀσθενῇ, τῷ δὲ τρόπῳ πάντων φιλοχρηματώτατον. "Sapientiae et versatilis ingenii cultum eidem tribuit c. 45. et 65.; ceteri scriptores hanc laudem non prorsus illi auferunt, sed aut φύσει χαλεπὸν, natura asperum, ut Plutarch. t. ii. p. 529. e. aut habitum quidem δίκαιον τε ἐν ταῖς κρίσεσι καὶ πρὸς τὸ θεῖον τὴν ψυχὴν κεκοσμημένον, in judiciis justum et animo in Deum pio, verum e falsi pravique tenaci rumore, κατὰ κλέος ψευδὲς καὶ φήμην οὐδὲν λέγουσαν ὑγιᾶς, quemadmodum Ælian. H. A. xi. 11. (ubi vide Schneiderum), produnt: quæ fama fortasse differri cœpta est, tum quod in Mnevim, sacrum bovem, visus esset iniquior, tum quod ad rem attentior. De legibus ejus supra c. 79. et J. Marsham. Can. Chron.

* [“Legendum videtur, ὁ ὑπερβορεύτης, sen potius, ὁ ὑπερβόριος τις. Sed tamen nihil muto. "Αβάρης enim dicitur etiam, qui in contiuenti mediterraneo habitat, ὡς μὴ βάρης, navim, ἔχων." Vales.]

p. 482." Wess. De Bocchoridis iudicio vide Plut. in Demetrio c. 27. Bocchoridi ferunt ab Iside aspidem missam, quæ superne capiti circumvoluta obumbraret, ut juste iudicaret, narrante Plut. de Vitioso Pudore t. viii. p. 99. ed. Reisk. Idem de Is. et Os. c. viii.: Λέγεται δὲ καὶ *Τέχνατις ὁ Βοκχόρεως πάτηρ. Wyttenb., pro vulg. Βακχόρεως, e Ven. et P. Βοκχόρεως reposuit. De Bocchoridis patre, in cuius nomine magna est discordia, vide Wess. ad Diod. S. i. 45. ubi vocatur *Γνεφαχθῶ, aut *Τνέφαχθος. Athen. x. 418. f.: Διὰ τὰυτα καὶ Ἀλεξίς, ἐν τῷ περὶ αὐταρκείας, ἔφη, μετρία τροφή κεκρῆσθαι τὸν Βόκχωριν, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ *Νεόχαβιν. Βόκχωριν MS. Ep. "Βόκχωριν, per o breve in penultima, ut ap. Diodorum scribitur, sic ap. nostrum cum editis scribit Cod. A. Ceterum ex h. l. corrigendum videri Plut. de Is. et Os., ubi Βάκχωρις vocatur, monuit Palmerius Exerc. p. 513." Schweigh.

*ΘΩΝ, s. *ΘΩΝΙΣ, ios, s. idos.

"Θώνιος, Ægyptius, a Thono Ægypti Rege, Nicand. Ther." H. St. Respicit ad v. 309—17.: Εἰ γ' ἔτυμον, Τροίηθεν ἰοῦσ' ἐχαλέπατο φίλοις Αἰν' Ἑλένη, ὅτε νῆα πολύστροιβον παρὰ Νείλον ἔστησαν, βορέαο κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν. Ἥμος ἀναψύχοντα (s. ἀποψύχοντα) κυβερνήτηρα Κάνωβον Θώνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσαντο· τύψε γὰρ αὐτὸν Αἰχέν' ἀποθλιφθεῖσα, καὶ ἐν βαρὺν ἤρυνεν ἰὸν Αἰμοροῖς θήλεια, κακὸν δὲ οἱ ἔχραε κοῖτον. Schol.: Θώνιος βασιλεὺς Αἰγύπτου τότε ἦν· ἀπὸ τούτου οὖν Θώνιον τὴν αἰμορροΐδα ἔφη, διὰ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ εἶναι. Ergo H. St., (Gorræus,) et Schol. Θώνιος pro nominativo acceperunt, hæmorrhoida hoc nomine intelligentes, sic ab Ægypti Rege nuncupatam, cum sit genitivus nominis Θώνιος: Θώνιος scilicet, Θώνιδος, vel Θώνιος. Benteleus corrigat, Θώνος ἐπὶ ψαμάθοισιν, a Schneidero male castigatus: nam, teste ipso Schneidero, in Scholiis "vulgabatur Θώνος βασιλεὺς Α. γέγονεν. G. Θώνιος, Lorr. Θώνιος habet." Benteleio videtur in animo fuisse Homeri locus, Od. δ. 228.: ubi Θώνος est genitivus a Θών. Zonar. et Suid.: Θών· ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται Θώνος. Θώνιος Herod. ii. 114. ostii Canobici præfectus. "Homero Θών, Θώνος. Ægypti rex Θώνιος est Æliano H. A. ix. 21. et criticis in Nicandri Ther. 312. Θώνιος ἐν ψαμάθοισιν ἀθρήσαντο explicantibus de serpente hæmorrhoo, cui Θώνιος a loci rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem censeo, Θώνιος patrius erit casus, et ψαμάθοι Θώνιος arenosus Thonidis præfecturæ tractus." Wess. Eust. ad Od. Δ. p. 1493. 54. Τοῦ δὲ Θώνος εἰθεῖα, ἢ Θών Θώνος κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ ἐν συγκοπῇ Θώνος, ἢ μάλλον Θώνιος Θώνιος καὶ κατὰ συγκοπήν Θώνος. φασὶ δὲ αὐτὸν, βασιλέα εἶναι τοῦ κατὰ Κάνωβον Νειλῶν στόματος, εὐρετὴν ἱατρικῆς παρ' Αἰγυπτίους—ἀφ' οὗ καὶ πόλιν Θώνιν ὀνομασθῆναι, καὶ τὸν παρ' Αἰγυπτίους δὲ πρῶτον μῆνα τὸν Θῶθ, ἀπ' αὐτοῦ κληθῆναι. Fallitur J. R. Forster. ad Strab. p. 1135. ed. Falc., dicens neminem præter Homerum huius Thonidis mentionem fecisse. Steph. B.: *Θώνιος· πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Θώνος βασιλέως, τοῦ ξενίσαντος Μενέλαον. Κεῖται δὲ κατὰ τὸ στόμα τὸ Κανωβικόν. Ὁ πολίτης, *Θωνίτης. Locum e Strab. xvii. transcripsit. Cf. Diod. S. i. 19.

"ΚΑΝΩΒΟΣ, s. ΚΑΝΩΠΙΟΣ, ου, ὁ,

Canobus s. Canopus, locus Ægypti denominatus a Canobo Menelai gubernatore qui ibi obiit. (Ety. MS. Gudianum ap. Schneiderum ad Nicandri Ther. 312.: Ἰστορεῖται ὁ Κάνωβος δίσκω ἀναφειθῆναι ὑπὸ Μενελάου ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ὑπομνήματι ἁ Λέσχης Ἡρακλείδου. Νικάνδρος δ' ἐν Θηριακοῖς φησὶν, ὅτι ὑπὸ αἰμορροΐδος ἐπλήγη. Οὕτως Ἰλριος. Nicandri narrationem exhibet Ælian. N. A. xiv. 13. Conon Narrat. 8, de Canopo, ὑπὸ ἐχίδης δακθεῖς. Steph. B.: Κάνωπος, οὕτως ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ π., γράφεται δὲ ὁμως διὰ τοῦ β. Ety. M. 489, 24.: Κάνωπος δεῖ λέγειν, οὐ Κάνωβος· ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ὅς λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενον τῷ ω, ἔχει τὸ βῆτα ἀρκητικόν

τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἀλλ' ἢ ἕτερον, ἢ τὸ π., Κρότωπος, ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Κάνωπος. Steph. B.: Ἰερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου, καὶ νῆσος. "Strabo non Neptuni, sed Serapidis templum Canobi fuisse auctor est. Canobi autem templum isthic fuisse dicit Dionys. 13. Καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου." Unde videri posset conjunctivam particulam hic inserendam, Ποσειδῶνος καὶ Κανώβου. Inducor tamen ex illis, quæ ap. Suidam extant v. Κάνωπος, ut credam Canobum eundem cum Neptuno Deum ab auctore habitum." L. Holst. Canobum cum uxore Eumenuthide cultum ab Ægyptiis, docet Epiphanius in Ancoratu t. ii. p. 109.) Incolæ Urbis dicuntur Κανωβίται. (Eo gentili utitur Eustath. ad Dionys. 13. "Præter Κανωβίτης, quod juxta Libycum s. Ægyptium charactera formatum est, etiam *Κανωβεὺς reperitur, quod Gr. forma gaudet: Pausan. x. 830. "Ἄλλος ἄρ' Ἡρακλῆς Τίρυνθιος, οὐχὶ Κανωβεὺς." Berkel.) Et ab eo est nom. possess. Κανωβικός, Canobicus: ut κανωβικὸν στόμα, et Κανωβικὴ διώρυξ. ap. Strab. xvii. p. 349. Item Fæmin. Κανωβίς, ἴδος, pro κανωβική, Canobica: ut Solon ap. Plut. in Vita (p. 92. e.) Νειλὸν ἐπὶ προχοῇσι, Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς. Inde et verbale κανωβισμός ap. Strab. l. c. (p. 800.) Ibi enim dicit Eleusinem esse κατοικίαν πλησίον τῆς τε Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Νικοπόλεως ἐπ' αὐτῇ τῇ Κανωβικῇ διώρυγι κειμένην, διαίτας ἔχουσαν καὶ ἀπόψεις τοῖς καπνρίζειν βουλομένοις καὶ ἀνδράσι καὶ γυναῖξι, ἀρχὴν τινα κανωβισμοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ λαμυρίας: innuens κανωβισμοῦ nomine se intelligere κανωβικὴν λαμυρίαν. (H. l. citat Eustath. l. c.) Unde Juven. xv. (44.)—sed luxuria, quantum ipse notavi, Barbara famoso non cedit turba Canopo." H. St. v. Lucan. viii. 543. Stat. iii. Silv. ii. v. 111. Inde illud Augusti ap. Dionem l. 27.: Μῆτ' οὖν Ῥωμαῖον εἶναι τις αὐτὸν νομιζέτω, ἀλλὰ τινα Αἰγύπτιον· μῆτ' Ἀντώνιον ὀνομαζέτω, ἀλλὰ τινα *Σαραπίωνα·³ μὴ ὕπατον, μὴ αὐτοκράτορα γεγενῆναι ποτὲ ἡγείσθω, ἀλλὰ γυμνασίαρχον. Ταῦτα γὰρ αὐτ' ἐκείνων αὐτὸς ἐθελοντὶς ἀνθέλλετο, καὶ πάντα τὰ πάτρια σεμνολογήματα ἀπορρίψας, εἰς τῶν ἀπὸ Κανώβου κυμβαλιστῶν γέγονε. "Rursum Canopus est sideris nomen, ingentis et clari, teste Plin. (ii. 70. et) vi. 22. Proclus esse dicit stellam fulgidam in summo Argoæ navis gubernaculo." H. St. Manil. i. 215. Idcirco terris non omnibus omnia signa conspicimus, nusquam invenies fulgere Canopum, Donec Niliacas per pontum veneris oras. Hygin. Poet. Astr. ii. 32. Adde Vitruv. ix. 7. Lucan. viii. 181. Strabo ii. p. 119. "Κάνωπον dicitur τὸ τῆς ἀκτῆς ἄνθος, sambuci flos, teste P. Ægin. vii. At Κανωπικόν, dicitur a quibusdam ἢ πιτύουσα, pityusa herba (Sprengelio Hist. R. H. p. 175. Euphorbia Pityusa) Dioscor. iv. 166. forsitan quod multa Canopi proveniat. Est autem Canopus urbs Ægypti, ut in Κάνωβος paulo ante docui. Græci ut plurimum per β efferunt, Latini per π," H. St.

*ΑΙΜΑ ΟΝΟΥ. Filix, πτέρις. App. ad Dioscor. p. 475.: Αἰγύπτιοι αἶμα ὄνον.

*ΑΜΕΤΡΟΣ. Sentis, Rubus. App. ad Dioscor. p. 464.: Αἰγύπτιοι αἶμος, οἱ δὲ ἄμετρος. Du-Cangius in Gloss. Gr. et Jablonskius in v. Αἶμος vocabulum hoc ἄμετρος pro Græco nomine accepisse videntur.

*ΕΛΑΦΙΝΕ. Veratrum nigrum. App. ad Dioscor. p. 473.

*ΕΠΙΝΟΥΒΟΥ, Ruta, πήγανον. App. ad Dioscor. p. 454.

*ΕΡΞΩΗ, Bunium. App. ad Dioscor. p. 471.

*ΚΕΜΕΛΕΓ, Veratrum Nigrum. App. ad Dioscor. p. 473.

*ΚΥΟΝΟΣ ΦΡΙΚΗ, Seseli Æthiopicum. App. ad Dioscor. p. 455.: Οἱ Αἰγύπτιοι κύνων φρίκην καλοῦσι. Sic legitur in Saraceni edit. Aldina habet κύνον. Du-Cangio iu

¹ Ἀποψύχοντα superscriptum G. interpretatur ἀναπαύομενον. Ety. MS. Gudianum in Κάνωβος, notante Schneidero, habet ἀποψύχοντα. "Conjecturam ἡμος ἀψύχοντα ipse Benteleus damnavit, vulgatum ἀναψύχοντα interpretatus quiescentem, dormientem, comparato versu 473. et Alex. 85.: addo v. 192. ἄκρα δ' ἐπιψύχει, nbi antea erat δὲ τοι ψύχει. Eutecnius: πῶν ἄθρων ἐπιψυχόμενοι." Schneider. Si vox ἀθρήσαντο referenda sit non ad serpentem, sed, ut putamus, ad Helenam, legi debet ἀποψύχοντα, moribundum. Sic verba accepit Schol.: Θνήσκοντα οὖν ὑπ' αὐτῆς τὸν κυβερνήτην θωρήσαντα ἢ Ἑλένη κ. τ. λ.

² Eustath. ad Dionys. l. c.: "Οτι τὴν πόλιν περιφράζων, οὕτω φησί, τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου. Τουτίστιν, αὐτὴ ἡ πόλις ἢ Κανώβος. Οὕτω καὶ κατωτέρω θέλων εἰπὶν ἐν μιᾷ λέξει, ωκεανός, φησὶ περιφραστικῶς, Ἀκαμάτου ῥόν ωκεανός, ἦγον αὐτὸς ὁ ωκεανός. Τέμενος δὲ Κανώβου, εἶονε ἱερὸν, ἢ τόπος τῷ Κανώβῳ * ἱδρίκτισσα.

³ "Veluti asseciam quandam ac famulum Serapidis, Dei illius Ægyptii et in Capitolio olim, ut id e Varrone tradit c. 10. Apollonigetici Tertull., prohibiti, cuius statuæ Senatus decreto dejectæ fuerant. V. Spanh. Diss. x. de usu Numismatum t. ii. p. 63." Reimar.

Gloss. Gr. est κύωνος φρέκη.

* MAKHΘO, Mentha sativa. App. ad Dioscor. p. 454.

* MEPEΩ, Ambrosia. App. ad Dioscor. p. 458.

* NANTI, Papaver erraticum, et Papaver sativum. App. ad Dioscor. p. 466.

* OXION, Coriandrum. App. ad Dioscor. p. 455.

* OYNPE, Veratrum album. App. ad Dioscor. p. 473.

Vox a Du-Cangio prætermissa est.

* ΠΕΡΕΩ, Mentha sativa. App. ad Dioscor. p. 454. Hæc quoque vox a Du-Cangio prætermissa est.

* ΣΑΝΙΑΟΥΜ, Scammonia. App. ad Dioscor. p. 474. Du-Cangio est Σάνιλον.

* ΤΡΙΞΙΣ, Ricinus. App. ad Dioscor. p. 474.

* ΦΕΡΘΟΥΜΕΡΘΟΥΜΟΝΘΟΥ, Mentha sativa. App. ad Dioscor. p. 454. Hæc vox a Du-Cangio prætermissa est.

ΑΚΑΚΑΛΙΣ.

“Ακακαλις, (ιδος, ή) Acacalis, semen fruticis cujusdam nascentis in Ægypto, similis aliquatenus myricæ semini, ut Dioscor. i. 119. tradit. Ap. Hesych. duplici λ scriptum ἀκάκαλλις: quo nomine a Cretensibus vocari ait narcissi florem. Ap. Schol. Apollon. R. (iv. 1492.) ‘Ακακαλλίς est nomen proprium fœminæ.” H. St. Locus est: ‘Αλέξανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Κρητικῶν τῇ ‘Ακακαλλίδι συνελθεῖν φησὶ τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Schol. MS. a Schæfero editus habet Κακαλλίδι. Hesych.: Κακαλὶς νάρκισσος. Additæ vel omissæ literæ A in peregrinis nominibus exempla laudavit Albert. ad Hes. v. Ἀθύρ. Plut. in Sylla t. iii. p. 113. ed. Reisk., *Θῶρ οἱ Φοίνικες τὸν βοῦν καλοῦσι: Hesych., Ἀθύρ βόυς παρὰ Αἰγυπτίους. Belus et Abellio. Ap. Hesych. Ἀράμ pro Ῥάμ, item Γαμάλα et Ἀκάμαλα pro eodem, Ἀκινάκισ et Κανάκισ, Etym. p. 514. Κινάκη. Similiter Ἀκίρις et Κίρις: Ἄνορ Scythice pro νοῦς: Ἀπαισὸς et Παισός: Ἀταρνα et Τάρνα. Ceterum herba Ἀκακαλις “nomen habere dicitur a nympha Acacali,” ut censet Gorræus. “Ἀκακαλις, Trianthema fruticosum Vahl. Frutex dicitur Ægyptiacus, cujus fructus tamaricis similis. Nullum alium cognosco, qui huc trahi possit. Amatus quidem Lusitanus perperam olim Ericam baccantem, Lusitanicæ propriam, alii Empetrum nigrum intellexerunt.” Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 174.

* ΑΚΑΚΙΑ.

Dioscor. i. 133.: Ἀκακία φύεται ἐν Αἰγύπτῳ, ἀκανθα δὲ ἐστὶ δένδρῳδης, κ. τ. λ. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 191. est Acacia vera. Addit Dioscor.: Φύεται δὲ καὶ ἕτερα ἀκακία ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ Πόντῳ, παρεμφέρουσα τῇ Αἰγυπτίᾳ. Eidem Sprengelio ibid. p. 183. est Spartium spinosum. Cf. Anguillara p. 63. qui in Corsica invenit, Matthiol. p. 172. Vide Jabl. Vocc. Æg. p. 260. Acaciæ chylisma laudant Dioscor., Scribo. Comp. 23., et Plin. xxiv. 12. s. 27. Eo olim utebantur pro fucō: μελαίνει δὲ καὶ τρίχας, Diosc. Hinc Petron. in Satyr. c. 23.: ‘Perfluebant per frontem sudantis acaciæ rivi, et inter rugas malarum tantum erat cretæ, ut putares detectum parietem nimbo laborare.’

* ΜΙΣΥ, (μίσος).

Misy; succus in metallis concretus in glebæ formam vel pollinis aliquando, finitimus chalcitidi: ex ea namque efflorescit, quanquam non ex ea tantum, sed ex sory etiam atque melanteria, omnique atramento sutorio: nascitur in iisdem metallis in quibus et chalcitis, atque in se invicem aliquanto temporis spatio transeunt: luteum est, et micas habet auri colore internitentes. V. Diosc. v. 117.” H. St. Cf. Plin. xxxiv. 12. s. 31. ubi Harduinus: “Nostris Couperose jaune s. Vitriolum Romanum.” V. Salm. in Solin. p. 815. b. Genit. μίσος legitur in Dioscor., et Lat. misyos in Cels. v. c. 19. s. 8. et 27. “Ap. Scribon. Larg. Compos. 34. et 240. legitur et misys in genitivo positione Latina, et fortasse etiam ap. Cels. alicubi. Quin et misy in genitivo legitur ap. eund. vi. c. 7. s. 2., ut sit indeclinabile.” Forcellinus. Ægyptii misyos meminit Dioscor. “Plin. xix. 3. (s. 12.) de tuberibus: ‘Simile est et quod in Cyrenaica provincia vocant Misy, præcipuum suavitate odoris ac saporis, sed carnosius, et quod in Thracia Iton, et quod in Græcia Ceraunium.’” H. St. Pro ceraunium Harduinus recte geranion reposuit e libri hujus indice, in quo diserte legitur, e MSS. omnium fide, Misy, iton, geranion: et ipse Theophrastus, ap. Athen. ii. 62. a. (quem Plinius h. l. vertit), et Apuleius de Herb. (qui Plinium sequitur,) hæc tria tuberum genera iisdem fere verbis laudant. V. Salm. in Solin. p. 498. In Athenæi loco “pro olim edito μίσον,

μίον se. correxisse ait Casaub., quod quidem et MSS. ipsius agnoscebant, quibus nostri adsentiuntur,” Schweigh. Testibus Theophrasto, Athenæo, Plinio, et Apuleio, misy, tuberis genus, Cyrenæorum vocabulum est. Forte Ægyptiacum origine est. Quam facilis ex Ægypto transitus fuerit in Cyrenaicam provinciam, sponte patet cuique. V. Sturz. de Dial. Maced. et Alex. p. 154.

* ΣΩΡΥ, s. ΣΩΡΙ.

De h. v. omnino silent Lexica. Dioscor. v. 119.: Τὸ δὲ σῶρυ—εὐρίσκεται ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ τόποις, ὡς ἐν Λιβύῃ καὶ Ἰσπανίᾳ καὶ Κύπρῳ, προκρίτεον δὲ τὸ Αἰγύπτιον—μίνγνται καὶ εἰς τριχῶν μελάσματα. Cf. Plin. xxxiv. 12. “Est minerale, vel medicamentum metallicum, lapidosum, odore tetro, colore nigro, cognationem habens cum Chalcitide, Melanteria, et Misy, utpote in iisdem metallis proveniens.” Castellus in Lexico Medico. Galen. de S. F. iv. 7. Genit. Σῶρεως legitur in Dioscor. Sed vel reponendum est σῶρνος, quod habet Plinius, vel σῶρυ mutandum in σῶρι. Sic Μίσον, μίσος. Soreos pro soryos scribitur in Celso vi. 9. a med. “Ap. Dioscor.,” inquit Salm. in Solin. 814. d., “male legitur σῶρυ: nam σῶρι verum est, τοῦ σῶρεως, ut habent antiqua exemplaria.”

* ΚΟΑΛΩΤΕΣ.

Pseudo-Plut. de Fluv. p. 1159.: Γεννῶνται δὲ καὶ ἄλλοι λίθοι Κόλλωτες καλούμενοι· τοὺτους κατὰ τὴν ἀσέβειαν (ἀνάβασιν) τοῦ Νειλου, συλλέγουσαι χελιδόνες, κατασκευάζουσιν τὸ προσαγορευόμενον Χελιδόνιον τεῖχος· ὅπερ ἐπέχει τοῦ ὕδατος τὸν ροῖζον, καὶ οὐκ ἔα κατακλυσμῷ φθειρεσθαι τὴν χώραν· καθὼς ἱστορεῖ Θράσυλλος ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς.

* ΦΝΑΙΤΗΣ.

Etym. M. 796, 45. e Chærobosco: Δεῖ γινώσκειν ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ φ καὶ ν· τὸ γὰρ Φναίτης ὄνομα παρ’ Αἰγυπτίοις, βάρβαρον.

ΧΟΙΝΙΚΕΣ.

Suidas: Χοίνικες οἱς τὰς περιόδους μετροῦσιν Αἰγύπτιοι. Σπανιώτερον δὲ τὸ γένος θεωρητικῶτάων ψυχῶν, ἢ τὸ τοῦ χοίνικος, ὃ τὰς περιόδους μετροῦσιν Αἰγύπτιοι· οἷον ἦν Ἀμῶς καὶ Ἀντώνιος. Amus et Antonius sunt Æg. monachorum nomina, ut patet e Suida ipso vv. Ἀμῶς, Ἀντώνιος, et e Palladii Hist. Laus., Meursii Opp. t. viii. H. St. Thes. iv. 545., b. Suidæ locum affert, addens: “Ambiguum quo significatu.” Est, ut videtur, instrumentum quo quasi ambitum terrarum metiebatur ordo quidam Æg. Monachorum, qui multas scilicet perambulabant terras, hujusmodi instrumentum pro ordinis sui proprio insigni in manibus tenentes. Pallad. Oct. 14. 5.: Tribus cadis unam floris mensuram, quam Syri Chœnicam vocant, adjicies. Cur Syros nominet, non exputat Gesner. Thes. L. L.

* ἘΛΕΦΑΝΤΙΝΗ.

Etym. M. 329, 13.: Ἐλεφαντίνη, ἢ Αἰγυπτία, καὶ φησὶν Ἀπίων ὅτι Ὀνοχίνην χρὴ λέγειν, ὅτι καθάπερ ὄνυξ ἀφαιρεῖς ἐπιβλασθάνει, διώκων αὐξήσειν τὴν ἀφαίρεσιν· οὕτως ὁ Νεῖλος ἀναλίσκόμενος εἰς τὰς ἀρούρας τοῖς δαπανωμένοις ἐπαναχεῖται καθ’ ἑκάστον ἔτος ἀναλίσκόμενος, καὶ πάλιν αὐτὰ πελαγίζων. Τὸ ἔθνικόν, * Ἐλεφαντίνος. De Ægypti urbe Elephantine dicta v. Jabl. Æg. Vocc. in v. Σὺνήν.

* ΑΕΤΙΑ.

“Αετία dicta olim Ægyptus ab Indo quodam Aeto, unde gentile Αετιεύς et Αετίτης, ut e Steph. tradunt v. l. Sed forsā scribendum Αερία.” H. St. “Merum profecto illud est commentum,” inquit Berkelius, quod Eustath. in Dionys. transcripsit e Steph. B., et in tota antiquorum turba nemo reperitur, qui unquam affirmaverit hoc nomine regionem Ægyptum appellatam fuisse: sed e Diod. S. constat fluvium Ægyptum s. Nilum ob velocissimum rapidissimumque aquarum impetum olim Aquilæ nomen habuisse.” V. nos supra ad v. Νεῖλος.

ΑΤΤΑΓΑΣ, ΑΤΤΑΓΑΣ, ΑΤΤΑΓΗΝ.

Vide Sturz. de Dial. Æg., supra p. 88=clxxiii. Ælian. V. H. xv. 27.: Αἶγος τις λέγει τοὺς ὄρνιθας τοὺς ἀττάγας μετακομισθέντας εἰς Αἴγυπτον ἐκ Λυδίας, καὶ ἀφεθέντας εἰς τὰς ὕλας, τὰ μὲν πρῶτα ὄρνυγος φωνὴν ἀφίεναι· χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥέοντος, λοιμὸς ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλλυντο· οὐ διελπίον οὖν οἱ ὄρνιθες οὗτοι πολλῶ σαφέστερον καὶ ἐναρθρότερον παιδίον μείζον (μειζονος) φθέγμα ἀφίεντες, καὶ λέγοντες, Τρίς τοῖς κακοῖς τὰ κακά. Κοίλου ῥέοντος, ita Mediceus pro ῥέντος: dicitur de Nilo, qui alveum suum non implet. Totum hoc caput descriptum est e Socrate ap. Athen. ix. 388., ubi, pro τρίς τοῖς κακοῖς τὰ κακά, legitur τρίς τοῖς κακούργοις

κακά: v. Erasmus in Adagio, Malis ter mala. "Avem ἀτταγᾶν," ait Schneiderus ad Æl. l. c., "Græcis recentioribus *ταγηνάριον et *ταγὴν dici testatur Suid.¹ Italis Francolino, Græcis maris Ægæi insularum incolis ταγηνᾶρι aut λιβαδοπέρδικας, i. e. perdices pratorum, Tournefort Voyage t. ii. p. 111. Sed illustris Buffon Hist. Avium t. v. p. 88. et t. vi. p. 59. versionis Berolin. Attagenem veterum a Francolino Tournefortii diversum statuit. Francolinus Tournefortii prata et loca palustria frequentat, cum attagas Buffoni montes altissimos habitat. Omnis tamen de attagene veterum disputatio necdum post egregiam Buffoni operam ad liquidum perducta est. Videntur adeo plures veterum idem nomen ad diversa avium genera pertraxisse. Aristophanes enim cum Scholiaste avem palustrem facit; contra Aristoteles inter pulveratrices cum gallinaceo genere refert; quæ quidem sententiæ adversa fronte invicem pugnant. Præterea Ælianus cum Socrate Asiæ et Indiæ indigenam avem facit, unde in Græciam trauslatam esse credibile est. Quæ quidem omnia impediunt me, quo minus temere aliquid de genere avis statuendum putem." Non continuo sequitur Tournefortii francolinum prata et loca palustria frequentantem a Buffoni attagene montes altissimos habitante esse diversum: nam et veterum attagen non modo prata paludesque, verum etiam montes frequentare dicitur. Aristoph. Av. 245. ὅσσα τ' εὐδρόσους τε Γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶ—Νῦ τὸν ἐρόντα Μαραθῶνος. "Ὅρνις τε πετροποικίλος Ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς. Schol. Μαραθῶνος δὲ ὅτι ἐν Μαραθῶνι πολὺ τὸ ὄρνειον. Ἀτταγᾶς ὁ ἀτταγᾶς ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος· τὰ γὰρ λιμνῶδη καὶ ἐλεῖα χωρία καταβόσκειται ὁ ἀτταγᾶς. Ex hoc Scholio sua duxit Suid. Plinius x. 48.: "Attagen maxime Ionia celebratur, vocalis alias, captus vero obmutescens, quondam existimatus inter raras aves, jam et in Gallia Hispaniaque capitur, et per Alpes etiam." (Attagen Ionicus, Horat. Epod. ii. 53. Martial. xiii. 61.) E montibus ad loca humida descendere, ibidemque morari censent Bellonius et Jonstonus. "Nihil sane verius," inquit Salm. in Solin. p. 106. b., "quam Attagenem Græcorum, Rusticulam esse Latinorum, et nostram Gelinotam, Italarumque Francolinum. Nec enim Græci aliud nomen habent, quo rusticulam Latinorum expriment, nec Latini, quo Gr. ἀτταγῆνα. Nec obstare debet huic sententiæ, quod Plinius et Martialis attagenem a rusticula diversum faciunt. Attagenem Ionicum illi maxime celebrant, et sapore inter omnes aliorum locorum attagenas commendatum prædicant. Nec mirum aut novum, gustu et forma differre idem genus, pro patriæ diversitate." Non esse francolinum, censet Camus ad Aristot. ii. p. 111. Schneiderus ad Aristot. H. A. ix. 36.: "Nuper Gallus Peyrouse, qui tetraonem lagopoda Pyrenæi montis descripsit in libro, Mém. de l'Acad. de Toulouse t. i. an. 1782., attagenem veterum statuit esse gallinam corylorum, in quo C. Gesnerum consentientem habere videtur, contra recentiorum attagenem una cum lagopode altera Plinii esse lagopoda plumis æstivis vestitam." Attagenis odium cum gallo memorat Ælian. H. A. vi. 45. Cf. Æl. iv. 42.: "Ὅρνις ὁ ἀτταγᾶς, μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ ἐν Ὅρνισι τῷ δράματι· οὗτός τοι τὸ ἴδιον ὄνομα, ἢ σθένει φωνῇ, φθέγγεται, καὶ ἀναμέλπει αὐτὸ λέγουσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας μελεαγρίδας τὸ αὐτὸ δῆπου

δρᾶν τοῦτο. Aristoph. Av. 298., Οὔτοσ' ἐπέρδιξ· ἐκείνοσ' γε, νῆ Δε, ἀτταγᾶς: cf. Acharn. 875. Aristes, a Bocharto laudatus ad Hieroz. p. ii. l. ii. c. 31. p. 348.: Τῶν γὰρ πτηνῶν οἷς χρώμεθα πάντα ἡμερα καθέστηκε διαφέρει καθαρότητι, πυροῖς, καὶ ὀσπρίοις χρώμενα πρὸς τὴν τροφὴν· οἷον περιστέρα, τρυγόνες, ἀτταγαί, πέρδικες, ἐτι χηνες, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα. Pro ἀτταγαί, attagenes, male legitur ἀττακοί, locustæ genus Levit. xi. 22., notante Bocharto. Attagen maxime fuit in Veterum deliciis. Horatius l. c., Non Afra avis descendat in ventrem meum, Non attagen Ionicus. Martial. l. c., Inter sapes fertur alitum primus Ionicarum gustus attagenarum. Aristoph. in Ciconiis ap. Athen. ix. 387. f., Ἀττάγας, (Ἀτταγᾶς,) ἡδιστον ἐψέιν ἐν ἐπινικίοις κρεῖας. Glossæ Labbeanæ: Ἀτταγᾶς attagina. Ἀτταγᾶς attagena. Ἀτταγῆν ὄρνειον, attagena. Ἀττάγων (Ἀτταγῶν Vulc.) gallina rustica. "Attagen vel attagena, ἀτταγῆν et ἀτταγᾶς, Lat. gallina rustica, et rustica perdix, et rusticula, ubi rustica et rusticula est agrestis. Glossæ Philoxeni, Gallina rustica. ἀτταγῆν. Glossæ Cyrilli, Πέρδιξ· perdix, gallina rustica. Sed perdicēs distinguit Plin. x. 38. 'Currunt, ut perdicēs, rusticulæ.' Imo et Martialis xiii. 76. 'Rustica sim, an perdix, quid refert, si sapor idem est? Carior est perdix; sic sapit illa magis.' Nempe perdix, et rustica gallina, s. rusticula ejusdem generis sunt, sed vulgatio rustica indigena, rario perdix, s. attageu Ionicus, qui iccirco maxime celebratur." G. I. Vossius Etym. L. L. Vide Salm. in Solin. p. 105. d. Ælian. H. A. xiii. 25. de Indis: Αὐτίκα γοῦν δωροφοροῦσι τῶν ὑπηκόων οἱ διὰ τῆς ἰόντες γεράνους τε καὶ χήνας, ἀλεκτορίδας τε καὶ νήπτας, καὶ τρυγόνες τε καὶ ἀτταγᾶς, προσέτι πέρδικας τε καὶ *πινδάλους (ἔστι δὲ ἐμπερές τῷ ἀτταγᾶ τούτῳ γε), καὶ τὰς ἐτι τοῦτων τῶν προειρημένων βραχυτέρας *βωκκαλίδας, καὶ συκαλίδας, καὶ τὰς καλουμένας κεγχρίδας. Pro πινδάλους "Cod. Medic. *σπινδάλους exhibet, sed neutra vox alicubi legitur," Schneider., qui in Lex. crit., æque ac H. Steph. in Thes., de h. v. silet. Pauwio ad Phrynich. p. 45. ἀτταγᾶς ita dictus a voce (cf. Æl. H. A. iv. 42. l. c.) videtur. "Attagen, ut ap. Athenæum est, toto dorso variis est compunctus notis, colorem habet fictilium, sed subrufus magis. Quod si avi est huic color κεραμῶν, s. fictilium, videri possit nomen accepisse a vase fictili, quod Gr. ἀττανον, Lat. sartagine vocant." Vossius l. c. Rectius forsitan dici potest Asiaticum, vel potius Æg. nomen.

"Ἀττάγας s. Ἀτταγᾶς, avis nomen est, quam Alexander Myndins ap. Athen. ix. (387. f.) dicit esse paulo majorem perdice, totam vero κατάγραφον περὶ τῶ νῶτα, κεραμεῖν τὴν χροάν, ὑποπυρίξουσιν μάλλον, i. e. picto dorso, colore testaceo, sed magis rutilo.² Unde servos stigmaticos, s. Threiciis notis compunctos, Aristoph. per jocum Ἀτταγᾶς nominat Av. (761.) Ἐὶ δὲ τυγχάνει τις ὑμῖν δραπέτης ἐστιγμένος, Ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται. Multa alia de avi ista vide ap. Athen. l. c. ubi etiam annotat, Atticos παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον περισπᾶν τοῦνομα: ea enim quæ in as desinunt, si ultra duas syllabas extendantur, et a habeant in penultima, esse barytona, ut ἀκάμας, ἀθάμας, ἀδάμας.³ Ap. Suid. MS. etiam exemplar habet Ἀτταγᾶς, oxytonus: quod ὄρνειον et ipse dicit esse κατάστικτον ποικίλοις πτεροῖς: ideoque ita etiam nominari τοὺς κατεστιγμένους δούλους: quoniam vero τὰ λιμνῶδη χωρία καταβόσκειται, ideo Aristoph. (Vesp. 257.)

¹ Suidas: Ταγὴν ὄνομα ὄρνειου. Idem v. ἀτταγᾶς: Τοῦτον τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάριον καλεῖ. Neutra vox in H. St. et Schneideri Lexicis legitur. "Itali Francolinum s. Francolinam appellant, et quam hodie Græcorum, teste Bellonio, Taginari vocant: quæ vox a v. ταγηνάριον formata est, qua attagenem vulgari sermone vocitari Suidas quoque observat. Pro ἀτταγηνάριον scilicet, per aphæresin τοῦ ατ." Menag. ad Diog. L. ix. 114. Anonymus MS. de Dietæ i. 1.: Οἱ ὄρνεις τῶν ἀλεκτρούων, καὶ ἀπὸ τῶν λοιπῶν πτηνῶν, πέρδικας, ταγηνάριον, περιστέρους. Idem c. 2., Ὅρνιθων ἡ σύριξ, οἷον περδικὸς, ταγηνάριον, περιστέρους. V. Du-Cang. Gloss. Gr. in Appendice v. ταγηνάριον p. 181.

² "Lego ὑποπυρίξων, ut erat emendatum in Excerptis. Versum quidem est, ignis similitudinem interdum assnmi ad coloris significationem, sed πυρίξων, pro coloris ignei esse, Nemo dixit." Casaub. "ὑποπυρίξων, singulari ρ littera, tenet quidem cum editis Cod. A. in quo frequenter simplices sunt litteræ, quæ geminatæ esse debebant. Sed ὑποπυρίξων recte scriptum in nostro Cod. Epit., quemadmodum in Hæscheliano repererat Casaub." Schweigh. Lectio ὑποπυρίξων Vossio l. c. et Salm. in Solin. p. 106. placet.

³ Legerat H. St., ut videtur, ἐκτεταμένα pro ἐκτεταμένον. "Canon est huiusmodi: τὰ εἰς ας λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅσα ἔχῃ τὴν α παραλήγουσιν, βάρυτονά ἐστιν· οἷον, ἀκάμας, ἀθάμας, ἀδάμας. Quæ desinunt in ας longum ultra duas syllabas, cum in penultima habent α, gravi notantur: ut ἀκάμας, ἀθάμας, ἀδάμας. Interpretes pro otiosis illa verba habuerunt, ὅτι ἔχῃ τὴν α παραλήγουσιν, et sustulerunt. Fiaud oportuit. Melius Eustathius, qui (ad Il. x. p. 795, 38.) eundem canonem totidem verbis descripsit; uno excepto, quod αὐτοῦ αὐτοῦ est corruptum, ἀκάμας; neque auctor Epitoma eam dictionem agnoscit. Tollatur igitur, ut cælo Græco incognita, aut mutetur in Ἀκάμας, quod et melius." Casaub. "Mirus vero Canon, quo confunditur primæ declinationis nomen cum nominibus tertiæ: nam ἀτταγᾶς primæ declinationis est: itaque in accus. plur. etiam ἀτταγᾶς formatur in Comici Acharnensibus: a quo multum differunt ἀκάμας, τοῦ ἀκάμαντος, et ὁ ἀκάμας, τοῦ ἀκάμαντος. In ipso canone, (ubi scribitur τὰ εἰς ας λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, i. e. quæ in ας productum desinunt plurisyllaba,) pro ἐκτεταμένον est ἐκτεταμένα in nostro MS. Epit. quod sonat, Nomina in ας ultra duas syllabas producta. Sed in eam sententiam nil opus erat adjecto participio ἐκτεταμένα. Nude τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς sc. ὀνόματα, sunt nomina plurisyllaba. Sic inde τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα habes p. 397. e. f. Igitur recte h. l. ἐκτεταμένον ad ας refertur; quam scripturam cum editis tenet Cod. A. atque etiam Eustath. l. c., qui ceteroquin Athenæi Epitomen ibi ob oculos habuisse videtur. Adjicit tamen Eustath. duobus exemplis a Breviatore nostro adpositis, ἀκάμας, ἀδάμας, duo alia, Πολυδάμας, et Ἀθάμας. Quæ in editis Athenæi

dixisse, Τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις, βαδίζων : *νουμήνιος* ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. Hoc proverbio [seu vulgo ταγηνάριον appellari. {Etym. M. p. 167, 55. 'Ατταγᾶς' ὁ ὄρνις οὕτω λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Grammaticus S. Germ. ap. Bekkerum Anecd. Gr. p. 461. : 'Ατταγᾶς' ὄρνις οὕτω καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Ἀριστοφάνης Σφηξί. Τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων, καὶ αἱ πλάγιοι ἀτταγᾶν, καὶ ἀττάγας πληθυντικῶς.] Sed mirum quod Athen. l. c. subjungit, *Λεκτέον δὲ καὶ Ἀττάγαι, καὶ οὐχὶ Ἀτταγῆνες.* [Phrynichus Ecl. Noim. et Verb. Attic. p. 44. 'Ατταγῆν' καὶ τοῦτο παρανεύομηται τόνω καὶ θέσει· χρῆ γὰρ ἀτταγᾶς λέγειν, ὥσπερ ἀλλᾶς. "Tono quidem, quod τὸ ἀτταγῆν tono acuto, τὸ ἀτταγᾶς inflexo proferatur; positione vero, quia aliud thema ἀτταγῆν, aliud ἀτταγᾶς, neque eodem modo utrumque declinatur." Nunn.] Nam illud Ἀτταγῆν non solum ap. Aristot. legitur H. A. ix. 26. (19.) ubi ait ἀσκαλώπαν¹ esse τὸ μέγεθος ὅσον ἀλεκτορίδα, τὸ χρώμα ὅμοιον ἀτταγῆνι, sed a Latinis etiam usurpatur, ac inter alios a Plin. x. 48. (l. c.) Quinetiam Eustath. p. 854., τὸ παλαιὸν Ἀτταγαὶ μὲν Ἀττικῶς, Ἀτταγῆνες δὲ κοινῶς : indicans in communi Græcorum ceterorum dialecto fuisse usitatum. Et paulo ante, περισπῶσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ Ἀτταγᾶς² ὅς Ἀτταγῆν κοινότερον λέγεται, κλιόμενος ἀτταγῆνος. Item Schol. Aristoph. (Vesp. 257.) ὁ ἀτταγᾶς ὄρνεόν ἐστι τερπόμενον ἐλεσι καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ τέλμασιν· ὃν ἡμεῖς φαμεν ἀτταγῆνα. [Phœnicides ἐν Μισουμένη ap. Athen. xiv. 652. e., κ' οὐδὲν ἦν τούτων ὅλως Πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων. Addit Athenæus ipse : Ἐν τούτοις τηρητέον καὶ τὴν τοῦ ἀτταγῆνος μνήμην. Schweighæusero post H. Steph. mirum videtur, quid sit, quod ait Athen. ix. 388. l. c., non dicendum esse in plurali numero ἀτταγῆνες, cum tamen nom. ἀτταγῆν ap. Aristot. legatur et in Lat. sermone supersit. Nobis unice placet sententia Pauwii, ejus verba Schweigh., præterierunt, sic ad Phrynichum l. c. scribentis. "Ἀτταγᾶς facit genitivum ἀτταγᾶντος, ut ἀλλᾶς ἀλλᾶντος. In plurali tamen ἀττάγαι et ἀττάγας invenitur ap. Aristoph., Pollucem (vi. 52. τρυγόνες, ταοὶ, ἀτταγαὶ), Athenæum, et alios. Quare aliter flexum fuit in hoc, quam in illo numero, et ἀλλᾶς in solo singulo expressit. Atque hinc est, quod rectius legeretur ap. Athen., Λεκτέον δὲ καὶ ἀττάγαι, καὶ οὐχὶ ἀτταγᾶντες : id enim longe convenientius ibi, quam quod vulgo editur, καὶ οὐχὶ ἀτταγᾶντες." Porro Lat. non Attagenem solum vocant, sed etiam Attagenam. Martialis (l. c.) (et ii. 37. Communemque duobus attagenam. Plin. viii. 58. Apros, attagenas, et herinaceos in Creta insula esse negat. Attagena a Gr. ἀτταγῆνι formatur, ut vidit Gesnerus Thes. L. L. Voce * Ἀτταγῆνι augeri possunt Lexica.) Valla Francolinum vulgo nominari tradit." H. St. Suidas ex emend. Kusteri : Ἀτταγᾶς νουμηνίω (sub. συνέρχεται, vel συνῆλθε) παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. "Est autem νουμήνιος nom. avis, quæ attageni similis est. Hesych. : Νουμήνιος ὄρνεον ὅμοιον ἀτταγᾶ, ὃ καὶ τρόχιλος. [Cod. Ven. N.—δ. ἀτταγῆον. Lege cum Schowio, ἀτταγᾶ ὄν, ὃ κ. τ.] Hinc proverbium illud dictum est de duobus hominibus malis et improbis, quorum alter alteri ob morum et ingenii similitudinem se adjungit. Diogenianus viii. 18. [et Apostol.] : Συνῆλθον ἀτταγᾶς (ἀτταγᾶς) τε καὶ

libris adponuntur tria exempla, ἀκάδας, ἀδάμας, ἀκάμας, diversa serie scripta dedit non modo Epitoma, sed et MS. A. in quo sic ἀκάμασσάκας, ἀδάμας : qua in scriptura haud obscure tria hæc nomina continebantur, ἀκάμας, σακάδης, ἀδάμας. Est autem Σακάδης nom. proprium poetæ et citharædi Argivi, cujus multi meminerunt auctores, laudati ab Hesychii interpret. ad v. Σακάδιον : cuj. etiam nom. latere existimantur dd. vv. ap. Athen. xiii. 610. c. Et hoc quidem nomen paulo commodius conferri cum nom. ἀττάγας poterat, quoniam perinde primæ declinationis est." Schweigh.

¹ In Schneideriana editione locus sic exhibetur : Ἀσκαλώπας δ' ἐν τοῖς κήποις ἄλίσκεται ἵκεσι· τὸ δὲ μέγεθος ὅσον ἀλεκτορίς, τὸ χρώμα μικρὸν, τὸ χρώμα ὅμοιον ἀτταγῆνι· πρὶν δὲ καὶ ταχὺ, καὶ φιλόνητος ἵστιν ἐπιεικῶς. Pro ἵκεσι Sylburgius, notante Schneidero, malebat ἀρκυσι, ut et Salm. in Solin. p. 106. cujus verba Schneiderum præterierunt. Idem Salm. recte reponit ἀλεκτορίς, pro ἀλεκτορίς. "Med. ἀσκαλώπας. Thomæ versio ascolopas, in Lipsiensis reperi ascalopas. Gazæ gallinago. C. Gesner præferebat σκολόπας, Sylburg. et Casaub. ὁ σκαλώπας. Supra c. 8. extremo σκολόπας Alberto est scolopocis, Thomæ scorax. Eandem avem utroque loco intelligi plerique omnes putant, contra quos sentit Camus Comment. p. 108. itagnitudinem gallinæ moratus, quam avis bécasse Gallis dicta nunquam attingat. Similitudo nominis est etiam in Aristoph. Acharn. 879., ubi rusticus Bæotius in forum venalium apportat σκόλοπας, quos Scholia σπάλακας i. e. talpas interpretantur, haud scio au male. Hesychio σκολόπας est ὄρνις ποῖος. Sed locus est Theophrasti de Signis Tempestatum p. 439. ed. Heiusii : Ἐάν τις σπάλακα λαβὼν ὑποπάσας ἀργίλον εἰς πηδῆκον θῇ, σημαίνει ταῖς φωναῖς αἷς ἀφῆσιν ἀνεμον καὶ εὐδῖαν, ubi versio gallinaginem nominat. Forte σκόλοπα scriptum fuit, unde ἀσκαλώπας, vel ἀσκαλώπας deinde fuit factum. Verum cum Scholia Aristophaneæ etiam σπάλακα nominent, dubitari potest de varietate scripturæ. Me quidem, quo minus gallinaginem vulgarem interpreter, inprimis impediunt verba φιλόνητος ἐπιεικῶς, quæ Albertus de mora avis in hortis in vicinia hominum interpretatur. Ita hirundo etiam φιλόνητος dicitur." Schneider. "Ἀσκαλώπας, gallinago, avis gallinæ magnitudine ap. Aristot. H. A. ix." H. St. Aristoph. et Theophrasti loca nihil ad Aristotelis locum pertinent. "Σκολόπας, gallinago avis, quæ in arbore nunquam sedet, Aristot. H. A. ix. 8. Alias legitur ἀσκαλώπας. Hesych. habet σκολόπας : verum ab eo dicitur duntaxat esse ὄρνις ποῖος. Traditur σκολόπας esse etiam nomen piscis parvi, qui est corpore rotundo, rubescente erythri modo, squamis asperis, habetque quasi promuscidem elephantis, et in dorsi extremo exertum surculum s. aculeum, seratum inferiore parte." H. St. "Σκολόπας est," inquit Salmasius l. c., "quam Becaciam vulgo vocamus a longitudine rostri, quod Galli vocant becum. Σκολόπας Græcis ab eadem ratione, quod habeat rostrum æque longum, ut σκόλοψ, qua voce lignum significatur in acumen desinens et longum. Hanc avem de colore similem esse attageni dicit Aristot. Rusticulæ nostræ, scolopaci h. e. becacia prorsus colorem similem habent." Gallinago Gr. σκολόπας dicitur a longo rostro instar σκόλοπος i. e. palī. Eodem redit Hebr. nomen kore, unde Arabicum karia; fit enim a kora, qua voce non solum trahem, sed et palum significari constat, quem reparandæ sepi adhibent." Bochart. Hieroz. P. i. L. i. c. 9. p. 66.

cujus larvas." Schneiderus ad Aristot. H. A. ix. 7. Ceterum *Νουμήνιος* ap. Hippocr. p. 410, 38. ed. Basil. 1538. est viri nomen.

"* *Ἀττάγης*, eos, idem, Oppian. Cyneg. ii. 427." Wakefieldius ad oram Hederici. Locus est: *Θάμβος*, ὅταν κερόεσσαν ἀχαϊνὴν πτερύοντες Ἀτταγέες νότοις ἐπὶ στικτοῖσι θορόντες, Ἡ δόρκους πέρδικες ἐπὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες Ἰδρῶ ἀποψύχουσι, παρηγορέωσι τε θυμὸν Καύματος ἀξάλειοι, λατυσσόμενοι πτερύγεσσιν, ubi Ritterhusius et Schneiderus nihil adnotarunt. Voce *ἀττάγης* caret Schneideri Lex.

"*Ἀτταβυγὰς*, Hesychio avis species est, quæ et *ἀτταγὰς* dicitur." H. St. Pro ὁ καὶ τὸ, quod Schrev. exhibet, in prioribus edd. tantum καὶ τὸ, quod Junius in ὁ καὶ mutat, notante Albertio. In Cod. Marc., teste Schowio, est: *Ἀτταβυγὰς* εἶδος ὄρνέου καὶ τὸ ἀττάγε.

"*Ἀτταγεῖνός* nominatur a quibusdam ὁ σκεπινός, ut Dorion refert ap. Athen. vii. (p. 322. e.) in piscium censu. Scepini autem meminit Plin. xxii. (xxxii.) c. ult." H. St. *Ἀτταγεῖνος* absque accentu MS. A. *ἀτταγῖνος* MS. Ep. *Ἀτταγῖνος* ap. Herod. L. ix. et Pausan. vii. 10. est nomen Thebani, qui Xerxi in Græciam irruenti Thebas prodidit. "Σκεπινός, qui memoratur e Dorione, alibi, quod sciam, non legitur, nisi est is, de quo Oppianus Hal. i. 106., *Σαυροὶ τε, σκέπανοί τε, καὶ ὄσσ' ἐνιτέτροφε πηλοῖς*." Casaub. "Ipsum nomen firmat Hesych., parum alioquin juvans, *Σκεπινός ἰχθύς ποιός*. Ceterum vide Gesnerum p. 109. in *Attagenus*." Schweigh. Voce *ἀτταγεῖνός* caret Schneideri Lex., et voce * *σκεπανός* (qua utitur Oppian. Hal. iii. 636. *Καὶ σκεπανοῖς κευθμῶσιν ἐναίσιμα μέτρα φέροντα*) caret H. St. Thes. Scepinus frustra quæritur in Forcellini et Gesneri Lexicis. Schneiderus in Lex. per scepinum intelligi jubet Lat. umbram. At Latinorum umbra, nostra quidem sententia, est Gr. *σκία*, *σκιαδὲς*, *σκιαθὶς*: item *σκινὶς* et *σκινιδάριον*, quæ a *σκιανὶς* et *σκιανιδάριον* formantur. Voc. * *σκινιδάριον* s. * *σκινδάριον*, quod ignorant H. St. et Schneideri Lexx., legitur in Anaxandridis Lycurgo ap. Athen. iii. 105. f. Idem Athenæus vii. 322. f. diserte distinguit *σκεπινὸν* a *σκία*, i. e. umbra, et Plinius quoque scepinum et sciænam distinguit, xxxii. c. ult.: "Sciadeus, sciæna, scolopendra, smyrus, scepini." De umbra sic scribit Forcellinus in Lex. "Umbra est piscis genus, sic a colore nigrescente appellatum, ut auctor est Varro de L. L. iv. 12.: 'Vocabula piscium, pleraque translata a terrestribus; ex aliqua parte similibus rebus, ut anguilla, lingulaca, sudis; alia a coloribus, ut hæc, asellus, umbra, turdus; alia a vi quadam ut hæc, lupus, canicula, torpedo.' Umbra quoque hic piscis appellatus videri potest ob lineas quasdam obliquas a dorso descendentes, aureas, et obscuras, quæ aliarum videntur umbræ. Una enim manifesta est, sequens obscura, et sic deinceps a capite ad caudam usque, quemadmodum tradit Rondeletius de piscibus v. 9., ubi plura hoc de pisce legere potes, Græcis similiter piscis hic *σκία* appellatur a *σκιά*. Ovid. Halieut. v. 111. et auri Chrysophrys imifata decus, tum corporis umbræ Liventis, rapidique lupi. Colum. viii. 16. et Auson. in Mosell. 90. Italis est *ombrina*." Scepinus nom. *ἀτταγεῖνός* forte accepit ob lineas tales obliquas a dorso descendentes; *ἀτταγὰς* enim

est, ut tradit Alexander Myndius ap. Athen. ix. 387. f. totus *κατάγραφος τὰ περὶ τὸν νῶτον*.

ΨΙΜΥΘΟΣ.

Ign. Rossius in Etymologis Æg. (v. supra p. cxiii.) non Gr., sed Æg. originis vocem esse censet, quum Psimath Æg. dicantur plumbi minutiae, ramenta, unde cerussam fieri constat. Plin. xxxiv. 54.: "Fit ramentis plumbi tenuissimis super vas aceti asperrimi impositis, atque ita distillantibus. Quod ex eo cecidit in ipsum acetum, arefactum molitur et cribatur, iterumque aceto mixto in pastillos dividitur, et in sole siccatur æstate." "*Ψιμυθος*, s. *Ψιμυθος*, Cerussa: genus coloris quo meretrices jam senescentes fucare faciem solent, (ad sulcos rugarum explendos, et ad candorem conciliandum.) Lucil. in Epigr. (Lucian. vi. Vat. Cod. p. 565. *Λουκκιανου*. In Planud. p. 135. St. 196. W. *Λουκιλλίου* inscribitur:) *Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε βάψεις, Οὐδὲ παρειῶν ῥυτίδας ἐκτανύσεις (ἐκτανύσεις ῥυτίδας). Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθω κατάπλattes, Ὡστε προσωπεῖον, κοῦλῃ πρόσωπον, ἔχειν. Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστὶ τί μαίνεται; οὐποτε φύκος Καὶ ψιμυθος τεύζει τὴν Ἐκάβην Ἑλένην.* Sic Macedon. Epigr. (xvi.) *Τὼ ψιμύθω μὲν αἰε λιποσαρκέα τεῖνε παρειάν.* Dicitur et *Ψιμύθιον*, s. *Ψιμύθιον*, idque in prosa frequentius, attamen et in carmine. Aristot. Ethic. i. 6. *τόν τ' ἀγαθοῦ λόγον ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνεσθαι δεῖσει, καθάπερ ἐν χιόνι καὶ ψιμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος.* (Anaxilas in Neottide) ap. Athen. xiii. (568. c.) *Συμβέβηκε εἶναι μέλαιναν; κατέπλасс ψιμυθίῳ.* Ibidem (Eubulus in Corollivendulis p. 557. f.) *περιπεπλασμένοι ψιμυθίοις.* (Aristoph. Plut. 1065. *Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον.*) Utitur Nicandr. (Alex. 75. ubi v. Schneider.) quoque et Dioscor. v. 95. 103. quem vide. Inde *Ψιμυθιοφανής*, Qui cerussa esse videtur, Cerussam representans. Dioscor. v. 97. *Σκωρία μολὶβδου, ἀρίστη ἐστὶν ἡ ψιμυθιοφανής.* Et verb. *Ψιμυθίω*, ὦ, Cerussa illino s. dealbo, Cerussa fuco. Plut. Alcib. (39.) *κοσμεῖν τὸ πρόσωπον ὥσπερ γυναῖκας, ὑπογράφουσαν καὶ ψιμυθιοῦσαν.* Reperitur et *Ψιμύθιον* et *Ψιμυθίω*, per *ι*, sed ea scriptura minus probanda videtur." H. St. Ctesias ap. Athen. xii. 528. f. *Ἐψιμυθωμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί.* Etym. M. 313, 30. *Ἐγχουσα—ἐστὶ καὶ ῥητορικὴ Κοσμεῖσθαι τε τῇ ἐμῇ στολῇ, καὶ ψιμυθιοῦσθαι καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον.* Lysias p. 15. Reisk. *Ἐδοξε δέ μοι, ὦ ἄνδρες, τὸ πρόσωπον ἐψιμυθιοῦσθαι: p. 21. Ἐδοξε τέ μοι ἡ γυνὴ ἐψιμυθιοῦσθαι.* Unde sumserunt Phot. p. 40. Etym. M. p. 406. 33. et Lex. Rhetor. ap. Bekkerum Anecd. Gr. p. 258.: *Ἐψιμυθιοῦσθαι προστετρίφθαι τρίματι λευκὸν τὸν χροῶτα ποιοῦντι, ὥσπερ τὸ φύκος ξανθόν· ἐχρῶντο δὲ τῷ φύκει εἰς τὰ μῆλα, ἵνα ξανθίζῃ τῷ δὲ ψιμυθίῳ εἰς ὄλον τὸ πρόσωπον, ἵνα λευκὸν ᾖ.* J. Poll. v. 102.: *Φύκει πυρσαίνει, ψιμυθίῳ λευκαίνει.* Forma * *Ἐψιμυθίω* s. * *Ἐψιμυθίω* in Libanio. t. i. p. 305. b. legitur, ex emendatione Hemsterhusii.

* *Ψιμυθός*. "A *ψιμύθιον* vulgo derivatur *ψιμυθίω*. Sed in Mœride (p. 166. *Ἐντρίβεσθαι τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς*) et Thom. M. (p. 317. *Ἐντρίβεται τὸ πρόσωπον, οὐ ψιμυθοῦται*) legitur *ψιμυθός*, deductum illud a *ψιμυθος*, quod cautior *Τούπιον*, qui Emendd. t. iv. p. 408. repudiat, Hemsterh. ad Thom. M. p. 317.

1 "In utroque libro *ψιμυθίων* vulgari more, quem secutus est Suid. *ψιμυθίων· χροῶμα ἱσταιρῖόν*: neque aliter in Notis Chym. ap. Du Cang. p. 16. *ψιμυθίων* vero p. 21., quam scribendi rationem h. l. sola tenet Ed. Ben. Junta: reliquæ omnes, quæ nobis ad manum, *ψιμυθίων*. Variatur in Ecclesiastis: prius enim invenias v. 924., sicut in Amipsiæ iambo ap. Etym. M. p. 313. 34. *Δυσὸν ἔβουλον ἐγχουσα καὶ ψιμυθίων*; alterum v. 873. et 1064. præeunte ceteris Ed. princeps. Pari modo Pollucis edd. obsidet *ψιμυθίων* v. 101. 102. vii. 95. verum binis in locis alterum *μ* repudiat Palatinus optimus; tertio nihil ex eo notatum animadverto: scripti certe libri quo meliores, eo magis in *ψιμυθίων* consentiunt: sic Codex Suidæ Lugduno-Batavus in *Θέσις* habet: *Καὶ πρῶτος μὲν χροῶς τὸ πρόσωπον ψιμυθίων ἐτραγωδοῦσεν.* In Glossis itidem *ψιμυθίων* et *ψιμυθιστής*, in Clem. Alex. Pæd. ii. p. 232, 26. *ψιμυθισμός*. Syllabæ *σερπῖνα* ἧσα fuerit apud veteres quantitas, c. *αἰετὶς* *ρίαν* *κοσμία*: quæ prima, si *συμπίει* *μ* scribatur, non item: nec scrupulum eximit Nicand. Alex. 75. *Κιρκαμένη δ' αὖτοῦ ψιμυθίου, πτε γάλακτι*: ubi *ψιμυθίου* editionis est Aldina: existimes enim produci ob geminatum *μ*. [*Ψιμυθίου* Goett. et Rice. *ψιμυθίου* Medic. Jam olim Mær. Alex. *πανταῖ ψιμυθίων* Attice dici, quod vulgariter *ψιμυθίων* est. igitur vulgatum *ψιμυθίου* correxi." Schneider. In Ctesia loco ap. Athen. 528. f. uterque Schweighæuseri Mstus habet *ἔψιμυθιοῦσθαι*. Verum ex eo colligi potest fuisse longam, quod *Ἄεoles ψιμυθίων* et *ψιμυθίων* dixerint, teste Etym. M. 603. 54., ap. quem præterea p. 103. 25., pro *προπῇ* *ἰωνική*, reponendum est *προπῇ* *Ἀιολική* τοῦ *ι* εἰς *η*. [Sic correxerat Piers. ad Mær. l. c. V. Suid. v. *Νηλεῖς*] Contra veterum auctoritatem utramque syllabam corrumpere non veriti sunt recentiores poetæ Macedonius Anth. ii. 9. Ep. 8. et Ep. 9. Lucianus, nunc enim, quod me docuit Dorvillius, Lucillio substituit Cod. Palat. *Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθω κατάπλattes, εἰ οὐποτε φύκος Καὶ ψιμυθος τεύζει τὴν Ἐκάβην Ἑλένην.* Priore versu pro *ψιμύθω* idem liber antiquus *ψιμυθίῳ*, qui pronuntiandi scribendique modus est senioris Græciæ, sed ab *Æolum* prisca consuetudine derivatus." T. H. ad Aristoph. Plut. 1064. In Photii Lex. p. 40. *ἔψιμυθιοῦσθαι*, qui est libellus eius, pro *ἔψιμυθιοῦσθαι*: respicitur enim ad Lysiam p. 15. et 21. ed. Reisk., apud quem extat *ἔψιμυθιοῦσθαι*. Mær. Att. p. 418.: *ψιμυθίῳ, διὰ τοῦ *υ*, καὶ *μυμυθῷ*, Ἀττικῶς.* In Theophrasti Nonni Epit. de Cur. Morb. c. 5. editio Martii habet *ψιμυθίῳ*. "I litteræ: et v recentioribus sæpè confunduntur. Ita *τρίβιον* pro *τρίβιον* apud medicos scribi observat T. H. ad Aristoph. Plut. p. 417. Salm. ad Inscript. Herod. p. 73. Benth. Epist. ad Mill. p. 75. *μαλίσθων* pro *μαλίσθων* est ap. Moschionem de Morb. Mul. c. 2. p. 48.: *ἀψιθίων* scribi et *ἀψιθίων*, auctor est Steph. B. p. 204., et scriptores medici post renatas litteras frequenter absinthium scribunt, ut Amatus Lusitan. Curat. Medic. Cent. vii. Cur. 43. p. 85. et alii." Bernard.

(et Pierson. ad Mær. p. 166.) damnare non audet." Bast. ad Gregor. Cor. p. 314. Reperitur etiam, si fides scripturæ vulgatæ constat, *Ἐπιψιμυθῶ in Libanio t. i. p. 305. b., Τῖνι τὸ πρόσωπον ἐπεψιμίθωτο; "Poterat alioquin levi negotio refingi ἐπεψ. vel ὑπεψιμυθίωτο: sic veteres solent." T. H. l. c.

* Ψιμυθίζω. Hæc tertia forma extat in Zonara p. 1874.: Ψιμυθίζω καλλωπίζω. Hinc

* Ἐψιμυθισμένος. Schol. Aristoph. Plut. 1064.: Κομωτικῶς καὶ ἐψιμυθισμένως ἔχει.

* Ψιμυθισμός. Clem. Alex. Pæd. ii. p. 232, 26.: Πρὸς δὲ καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῆς, * παρατίλειον τε, καὶ * παραφκισμῶν, καὶ ψιμυθισμου, καὶ βαφῆς τριχῶν, καὶ τῶν περὶ τὰς ἀπάτας ταύτας κακοτεχνῶν.

* Ψιμυθιστής. Glossæ Labbeanæ: Ψιμυθιστής cimussator. T. H. ad Thom. M. p. 317. cerussator præferebat.

* ΑΑΑΒΗΣ.

Piscis Niliaci species. Strabo xvii. p. 1164. ed. Falc.: Ἰχθύες δ' ἐν τῷ Νεῖλῳ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, χαρακτηριστὰ ἴδιον ἔχοντες καὶ ἐπιχωρίον γινωριμῶνται δὲ ὅτε ὀξύρυγχος, καὶ ὁ λεπιδωτός, καὶ λάτος, καὶ ἀλαβῆς, καὶ κορακίνος, καὶ χοῖρος, καὶ φαγρῶριος (φαγρώνιος Mosc.), ὃν καὶ φάγρον καλοῦσιν. Athen. vii. 312. a.: Νεῖλαιοι δὲ εἰσιν ἰχθύες, εἴ γε τι μνημονεύειν δύναμαι, πολυετὴ τὴν ἀποδημίαν ἔχων· νάρκη μὲν ἡ ἡδίστη, χοῖρος, σιμός, φάγρος, ὀξύρυγχος, ἀλάβης, σίλουρος, ubi ἀλαβῆς pro ἀλαβῆς. Hasselquistius inter optimos Nili pisces habet Lubrum Niloticum, Percam, et Salmonem, notante Falc. ad Strab. l. c. Plinius v. 9. alabetam dixit: in lacu Æthiopiæ Nilide pisces reperiri ait alabetas, coracinos, siluros, crocodilum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex illo lacu ortum habere Nilum, quia omnes illi pisces Nili familiares. Mustela hic piscis fluvialis forte est, nisi lampreta est: v. C. Gesner. Hac voce caret Schneideri Lex. Etym. M. p. 55, 40.: Ἀλαβῆς ὁ ἰχθύς, ὁ ἐσπερημένος διὰ χειρῶν κρατεῖσθαι. H. St. Thes. ii. p. 583. h.: "In v. l. ἀλαβῆς dicitur esse piscis, qui manibus comprehendendi non possit." Idem in Thes. Ind.: "Ἀλαβῆ Hesychio λεγνύς, σποδός, μάρπη, Fuligo, cinis, cinis mixtus carbonibus, sed his interserit, καρκίνος Κυπρίων, nescio quid sibi volens iis verbis, et mox subjungit paroxylon, Ἀλάβη, ἄνθρακες, carbones." Albertius glossam sic edidit: Ἀλαβῆ· λεγνύς, σποδός, καρκίνος Κυπρίων, μάρπη. Sed in Cod. Marc., teste N. Schowio, pro κ. K., μ. est: K., ὑπὸ δὲ Κυπρίων μ.: verba ὑπὸ δὲ incuria typothetæ ommissa sunt. Totam glossam sic refingit Pergerus: Ἀλαβῆ· ἰχθύς ποῖός, κορακίνος, κυπρίνος. † Ἀλαβῆ· μάρπη ἀπ' ἄνθρακος. Et sane ἀλαβῆς Strabo et Plinius ll. cc. jungunt cum κορακίνω. "Uterque nomen a nigredine accepisse videtur; ille, quod forte liquorem emittat, ut sepia suum atramentum, iste quod atrore corvino niteat. Consentit Oppianus (Hal. i. 133.), Κορακίνον ἐπώνυμον αἰθοσι χροῖ. Absentit Athen. vii. 9. docens, κορακίνον dictum esse ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας κινεῖν, a motione pupillarum." Perger. Nostra quidem sententia ἀλαβῆς est vox vel Ægyptiaca, vel Alexandrina.

* ΒΟΥΣ.

Βοῦς ap. Strab. xvii. p. 1164. ed. Falc. numeratur inter pisces Niloos. Βοῦς Aristoteli H. A. v. 4. 2. vi. 11. 1. est piscis cartilagineus, quem Galen. et Æl. βοῦν θαλάσιον vocant. "Est Raja Bos Linnæi. Massilienses Flassade, Veneti Stramazza i. e. stragulum, Hispani Manto appellant. Cf. Animadv. ad Ulloa Nachrichten Von Amerika t. i. p. 229. Sed contra Pemant, British Zoology v. iii. p. 83., βοῦν hunc interpretatur Rajam oxyrynchum Linnæi. Oppianus eadem, sed minus integra ex communis fonte hausit ii. 141. Cf. Philes. lxxxv." Schneider ad Æl. H. A. i. 19. J. Stackhous. in Notis MSS. ad Æl.: "Nulla partium descriptio datur, sed, e modo opprimendi homines quasi ὑπὸ στέγης, conjicerem Rajam Batim L. innui." Idem vir doctissimus in Notis MSS. ad Aristot. H. A. v. 4. βοῦν θαλάσιον interpretatur Squalum, Squatinam. An Strabonis Βοῦς Niliacus sit i. q. piscis ille a Galeno, Aristotele, et Æliano memoratus, alii viderint.

* ΔΙΛΥΧΝΟΣ.

Hoc vocabulo caret Schneideri Lex. Straboni l. xvii. p. 1164. ed. Falc. nom. est Niliaci piscis, Ὀστρακίων, διλύχνος, φύσα, βοῦς, ubi Med. 4. διλύχνος. Casaub. ad Athen. vii. 312. a. reponit, Ὀστρακίων δὲ λύχνος. Hesyh.: Λύχνος· ἰχθύς κάλλιτος. Λυχνίσκος pisces, ἀν-

θραξί πεπυρωμένους προσεοικότας, commemorat Lucian. V. H. ii. 30. p. 127. notante Albertio.

* ΕΛΕΩΤΡΙΣ.

"Ἐλεώτρις ap. Athen. vii. (312. a.) numeratur inter pisces Niloos." H. St. Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex.

* ΚΙΘΑΡΟΣ.

Straboni xvii. p. 1164. ed. Falc. est nomen Niliaci piscis, "Ἐπὶ σίλουρος, κίθαρος, θρίσσα, κεστρεὺς, ubi κίθαρος Par. 4. De pisce quodam, cui nomen κίθαρος, Gazæ fidicula, vide Aristot. ap. Athen. vii. 306., Aristot. H. A. ii. 12, 13., H. St. Thes. ii. 205. h.: Etym. M. p. 513. 26. dictum ideo a κίθαρα putat, quod ejus ossicula citharæ fidibus similia sint. An pro Strabonis κίθαρος legendum κίθαρωδός ex Æliano H. A. xi. 23.?

* ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Piscis Niloticus. Ælian. H. A. xi. 23.: Ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θαλάττῃ γίνεται ἰχθύς πλατὺς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν βούγλωτον, ὥς φασι. Καὶ φολίδας μὲν οὐ σφόδρα τραχύς ἐστι προσαψαμένῳ τὴν δὲ χροάν ὑπόχρυσός ἐστι, μελαίναις τε γραμμαῖς ἐς τὸ οὐραῖον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐντεταμένας, ἐνθεν τοι καὶ ἰχθύς αὐτὸς κίθαρωδός κέκληται. Deinde addit hæc: "Os ei pessum it et subsidet, idemque nigerrimum est, cinguloque croceo circumligatur; vertex varietate distinguitur, fulgore aureo, et nigris quibusdam lineis; pinnae aureas habet; cauda vero nigra est, præter extremam, quæ candidissimo colore adspersuntur." Schneiderus: "Comparat Merrem Scombrum Speciosum a Forskaolio p. 54. no. 70. descriptum." Καὶ ἄλλοι δὲ ᾄδονται κίθαρωδοὶ στικτοὶ τίκεσθαι, ait Æl. ibid., toto corpore purpurei, certis intervallis aureolas lineas possidentes; eorum vero caput cingulis violaceis illustratur, uno ante oculos ad branchias pertinente, altero secundum oculos usque ad medium caput excurrente, alio autem tanquam monili sic collum circumplicante. "Ad verba, ἄλλοι δὲ ᾄδονται κίθαρωδοὶ, refert conjectura Sciaenam Kasmiram Forsk. p. 46. no. 46." Schneider.

* ΜΑΙΩΤΑΙ.

Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex. Athen. vii. 312. a.: Φέρει δὲ (ὁ Νεῖλος) καὶ τοὺς Μαιώτας καλουμένους, ὧν μνημονεύει Ἀρχιππος ἐν Ἰχθύσι, διὰ τούτων. Τοὺς μαιώτας, καὶ σαπέρδας, καὶ γλάνιδας· εἰσὶ δὲ πολλοὶ περὶ τὸν Πόντον, φέροντες τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαιώτιδος. "A singulari ὁ Μαιώτης, cujus piscis etiam meminit Steph. B. in Μαιώται." Schweigh. In omnibus libris male legebatur Μαιώτις, teste Berkelio. Insita quadam naturæ vi hi pisces Nili accolis futurum ejus incrementum denunciant; quare eos sacros ducunt. Ælian. H. A. xi. 19.: Τοὺς ἰχθύς τοὺς φάγρους Συνήται μὲν Αἰγυπτίων ἱεροὺς νομίζουσιν· οἱ δὲ οἰκούντες τὴν καλουμένην Ἐλεφαντίνην τοὺς μαιώτας, φύλον δὲ ἄρα καὶ τοῦτο ἰχθύων. "Inter Niloticos pisces nominat etiam Athen. vii. c. 17., sed utrumque genus definire non licet hodie." Pisces in Mæotide Palude, sive Mæotæ, sive alio nomine dicti, quare tardiores et pinguiore censeantur, causam tradit Juvenal. iv. 41. de rhombo: Neque enim minor hæserat illis, Quos operit glacies Mæotica, ruptaque tandem Solibus effundit torpētis ad ostia Ponti Desidia tardos, et longo frigore pingues.

* ΟΣΤΡΑΚΙΩΝ.

Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex. Est nom. Niliaci piscis ap. Strab. xvii., p. 1164. ed. Falc., Ὀστρακίων, διλύχνος, φύσα.

* ΣΙΑΟΥΡΟΣ.

"Σίλουρος, ον, ὁ, Piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐράν: abjecto videlicet ε. Ab eo est proverbium, Silurus putris: quod vide ap. Erasm. vide item Athen. et Æl." H. St. Suidas, Σίλουρος· εἶδος ἰχθύος: Zonaras, Σίλουρος· ἰχθύς. Suid. v. βλάκα: Βλάκα· αἰτιατική, τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινός, ὁμοίου σιλουρῷ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὥς μηδὲ κύνα· αὐτῷ χρῆσθαι. "Αἰλουρος numeratur etiam inter pisces ap. Dioscor. ii. 29., ubi, quum interpretes vertant Silurus, scriptura ea mutanda videtur in σίλουρος." H. St. Locus est: Αἰλουρος νεαρὸς βιβρωσκόμενος, τροφικός ἐστι καὶ εὐκόλιος· ταριχηρὸς δὲ, ἀτροφος· ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχας παρασκευάζει, καταπλασθεῖσα δὲ ἡ σὰρξ τοῦ ταριχηρῶν, σκόλοπας ἀνάγει, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ δὲ ἄλμη ἀρμόζει ἐν ἀρχῇ δυσεντερικῶς εἰς ἐγκάθισμα, κατὰγουσα τοὺς βενυματισμούς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἐγκλυζομένην δὲ, ἰσχυράδικοις θεραπεύει. "Αἰλουρος piscis idem, ut σίλουρος, παρὰ τὰ

σελειν την οὐραν, ita et αἰλουρος, servata eadem analogia dici potuit. Ideoque sive σίλουρον legas, ut habetur in vetusto codice, sive αἰλουρον, ut in vulgatis exemplaribus, itemque ap. Æginetam, parum interest." Saracen. Veram in Dioscoride esse lectionem σίλουρος, quam Salm. in Solin. p. 939. c. recepit, patet e Plin. xxxii. 9., qui ad Dioscoridis locum respexit: "Ischiadicos liberant salsamenta ex siluro infusa clystere." Ælianus H. A. xii. 14.: "Ὁ δὲ γλάνις ἐστὶ μὲν περὶ τὸν Μαϊάνδρον καὶ τὸν Λύκον τοὺς Ἀσιανούς ποταμούς, τῆς δὲ Εὐρώπης περὶ τὸν Στρώμονα, καὶ σιλούρω μὲν τὸ εἶδος ὁμοίος ἐστὶ." Linnæus siluri nomine totum genus complexus vulgarem Europæ speciem Glanin nominat. Sed silurus Europæus noster antiquis σίλουρος est, contra silurus anguillaris et similes fluviorum Asiaticorum incolæ γλάνιδες s. γλάνεις dicebantur. Insignis est Pausaniæ locus iv. 34., ubi siluros Nili, Indi, Rheni, Istri, Euphratis, et Phasidis a siluris Mæandri et Hermi distinguit: Οὗτοι γὰρ δὴ θηρία ὁμοία τοῖς μάλιστα ἀνδροφάγα αὐξουσιν, ταῖς ἐν Ἑρμῷ καὶ Μαϊάνδρῳ γλάνισιν εὐκότα ιδέας, πλὴν χροᾶς τε μελαντέρας καὶ ἀλκῆς· ταῦτα δὲ οἱ γλάνεις ἀποδέουσι. Glanin veterum a siluro Glani Linnæi prorsus diversum putat cl. Merrem; neque enim conveniunt, quæ de moribus glanidis tradit Aristoteles atque ex eo Ælianus h. l." Schneider. Ælian. H. A. xii. 29.: "Ἐν Βουβάσῳ δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ λίμνῃ ἐστὶ, καὶ τρέφει σιλούρων πάμπλου πλῆθος." "Silurum Europæum, Linnæo Glanin dictum, in Nilo habitare non puto; neque enim in numero Niloticorum silurorum, quorum tres Hasselquist p. 412. duos Forskaol p. 65. descripsit, Glanin commemoratum reperio. Ælianus igitur aliam speciem cogitavit, quam definire non ausim." Schneider. Ægyptiacum silurum sic describit Æl. l. c.: Γίνεται δὲ ἄρα ὁ ἰχθὺς ὁδε καὶ ἐν ποταμοῖς, ὥσπερ οὖν ἐν τῷ Κυδνῷ τῷ Κιλικίῳ· βραχὺς δὲ οὗτός ἐστι τὸ μέγεθος· τὸ δὲ σῆτιον οὐ τρέφει ἀφθόνως διείδες νᾶμα καὶ καθαρόν, καὶ προσέτι καὶ ψυχρόν, καὶ τοιοῦτος δὲ ὁ Κυδνός ἐστὶ· τεθολωμένῳ δὲ καὶ ἰλύος μεσῶ φιληδεῖ μᾶλλον, καὶ ἐνταῦθα πιαίνεται. Πύρραμος δὲ καὶ Σάρος τρέφουσι τούτων ἁδρότερος, καὶ οὗτοι δὲ Κιλικίᾳ εἰσι· εἰεν δ' ἂν οἱ αὐτοὶ τρόφιμοι, καὶ Ὀρόντου τοῦ Σύρων· καὶ μέντοι καὶ Πτολεμαίων ποταμὸς μεγίστους τρέφει, καὶ λίμνη δὲ ἡ Ἀπαμεῖτις. Erravit igitur Plin. ix. 15., Silurum Nili inter pisces fluviatiles ponens, qui in spatium enorme grandescunt: "Silurus in Nilo, esox in Rheno, attilus in Pado inertia pinguescens ad mille aliquando libras." "Mirum," inquit Salm. in Solin. p. 939. e., "eur non potius latum. Sane et λάτος Nili piscis, quem in tantam magnitudinem excrescere produnt, ut ducentas pendat libras. Athen. viii. (312. f.): Οἱ δ' ἐν τῷ Νεῖλῳ ποταμῷ γινόμενοι λάτοι, τὸ μέγεθος εὕρισκονται καὶ ὑπὲρ διακοσίας λίτρας ἔχοντες. Simillimum esse ait ibidem glani Danubii. Plinio γλάνις semper vertitur Latine silurus; nam quem Aristoteles γλάνιν appellat, ubique Plinius silurum vertit. Glossæ cap. περὶ ἰχθύων: Silurus. γλάνις. Aliæ Glossæ anecdotæ: Γλάνις silurus. Diversi autem σιλουρος Græcis et γλάνις. Athen. l. c., ubi meminit Nilotici lati, qui glanidi Danubii similis est, mentionem addit Nilæorum piscium, inter quos et σίλουρον nominat. Silurus itaque Plinii, quem in Nilo maximum existere dicit, latus est glanidi simillimus, quem glanidem semper silurum ille interpretatur. De eodem siluro, qui glanis est, ibidem hæc scribit. "Silurus grassatur ubicunque est, omne animal appetens, equos innatantes demergens, præcipue in Mæno Germaniæ amne. Protelis boum in Danubio extrahitur, porculo marino simillimus." Athenæo Ἰστρον γλάνις vocatur. Longe alius σιλούρος Nili. Utrumque Plinius confundit, et latum Nili pro siluro accepit, quia similis est glanidi siluro. Diversus ab utroque Ausonii silurus in Mosella: subscribo sententiæ doctorum hominum, qui Sturionem esse voluit Ausonii silurum." Σίλουρος, quod Salmasio male scribitur σιλοῦρος, est vocabulum Alexandr., ut ostendit ille ibid. p. 939. "Plin. v. 9. (cf. Solin. p. 63. f.) in lacu Æthiopæ Nilide pisces reperiri ait alabetas, coracinos, siluros, crocodilum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex illo lacu ortum habere Nilum, quia omnes illi pisces Nili familiares. Strabo xvii. (p. 1164. ed. Falc.) inter Nili pisces, quos ἴδιον καὶ ἐπιχώριον χαρακτηῖρα habere scribit, etiam σιλουρον recenset: ubi notabis σιλοῦρον Græce vocari, quod ita sc. ab Alexandrinis nominaretur. Dioscorides quoque σιλοῦρον Græce dixit. Juvenal. iv. (33.) de Crispino Alexandrino: Nunc (Jam) princeps Equitum, magna qui voce solebat Vendere mu-

nicipes Pharia de merce siluros. Sic legendus hic versus. [Vide Bochart. Hieroz. P. ii. L. v. p. 751., ubi sic citatur.] Antiquum hujus loci mendum est, Farta de merce, pro Faria de merce. Hinc omnes libri partim farta legunt, partim fracta aut fareta. Vetus interpres agnoscit fracta, et interpretatur fracto vase saidarum. Quod est ridiculum. Faria merx, siluri, Nili pisces. Eos vocat municipales Crispini, quia is Alexandrinus. Sic eadem Satyra (v. 24.) patriam Crispini papyrus vocat i. e. municipem: Succinctus patria quondam, Crispine, papyro. Et alibi Creticas lagenas municipales Jovis appellat xiii. (xiv. 271.) Ita plane h. l. de Faria merce siluri, municipales Crispini, Martialis, Cadmi municipales ferat lacernas. Tyrias lacernas intelligit." Juvenal. xiv. 130. nec non differre in tempora cænæ Alterius conchem æstivam cum parte lacerati Signatam, vel dimidio putrique siluro, Filaque sectivi numerata includere porri. Ex his Juvenalis locis colligere licet silurum parvi pretii piscem fuisse, et inter vulgares cibos. Epigr. a Maltbeio in Lex. Gr. Prosod. laudatum: Σαπρὸν σίλουρον ἀργυροῦς πίναν ἔχων. Inter salsamenta Alexandrina Athen. iii. 118. f. siluri meminit: Μὴ ποτ' οὐ τις ἐν τούτοις, ὡ οὗτος, τοὺς παρ' ὑμῖν τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι κατέλεξε Μενδησίους, ὧν οὐδ' ἂν μαινόμενος κύων γεύσαιτο ἂν ποτε, ἢ τῶν καλῶν σου ἡμινήρων, ἢ τῶν ταριχηρῶν σιλούρων. "Mihi σίλουρος idem est, quod ψιλουρος, cauda glaber, vel cauda tenuis, quia cum caput amplum habeat, desinit in caudam tenuem, anguillæ more. Σίλουρος et ψιλουρος idem sunt, quomodo σίττακος et ψίττακος, σιττακὴν et ψιττακὴν, σαγκρόποδες et ψανκρόποδες, σάγδα et ψάγδα." Bochart. l. c.

* Σιλουρισμός, Esus siluri. A v. * σιλουρίζω, quo caret H. St. et Schneideri Lexica, formatur σιλουρισμός. Diphilus in Desertrice, ap. Athen. iv. 132. d.: Οἶον, Ῥοδίους κέκληκας; εἰσιούσι δὲς Εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι Ἀποζέσας σίλουρον, ἢ λεβίαν· ἐφ' ᾧ Χαριεῖ πολὺ μᾶλλον, ἢ μυρίνην * προσεγγέας. B. Ἀστεῖον ὁ σιλουρισμός.

ΤΥΦΛΗ.

"Piscis quidam (Niliacus) ap. Athen. vii." (312. b.) H. St. Hoc vocabulo caret Schneideri Lex.

* ΦΑΓΡΩΡΙΟΣ.

Hoc vocabulo caret Schneideri Lex. Est piscis quidam Niliacus ap. Strab. xvii. p. 1164. ed. Falc.: Φαγρώριος, ὃν καὶ φάγρον καλοῦσιν. Sic legit Casaub. ad Athen. vii. 312. a. Scripti q. φαγώριος, Marg. Casaub. sic Par. 4. φαγρώνιος Mosc., teste Falc. Strabonis φαγρώριος Athenæo l. c. est φάγρος. Hesych.: Φάγρος ἰχθὺς ποῖος, ubi Soping. Heins. et Schr. φάγρος male reponunt. "Pro φαγώριος (sic) ἰχθὺς π. reponunt φάγρος. At vero constare posse illam vocem φαγωρίου, aut vero in φαγώριος mutandam, liquere videtur e Strabonis loco, ubi hunc piscem utroque φαγρωρίου et φάγρον nomine dictum docet." Spanhem. de P. et U. N. p. 207. Wass. ad Thucyd. ii. 99. in Hesychii loco legit φαγρώριος. Φαγρώριος est, ut videtur, vox vel Ægyptiaca, vel Alexandrina. * Φαγρώριον enim urbs Æg., unde * Φαγρωρίopolis, et * Φαγρωριοπολίτης. Steph. B.: Φαγρώριον πόλις, ἢ Ἀλέξανδρος ὁ πολυίστωρ ἐν Αἰγυπτιακοῖς, ἐξ οὗ σύνθετον Φαγρωρίopolis, καὶ Φαγρωριοπολίτης. Strabo xvii. p. 805., (p. 1141. ed. Falc.) Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ καὶ ὁ Φαγρωριοπολίτης νόμος, καὶ πόλις Φαγρωριοπολις. De Pagro pisce vide Athen. vii. 295. c. 300. f. 315. c. 327. fuse, Aristot. H. A. viii. 15, 1. 20, 5. (ubi Schneiderus in Ind. T. i. p. 545., "Græcorum hodiernorum Fangri descripsit et pinxit Sonnini T. i. p. 197."), Æl. H. A. ix. 7. x. 19., ubi, τοὺς ἰχθὺς τοὺς φάγρους Σηνηῖται μὲν Αἰγυπτίῳ ἱεροῦς νομίζουσιν (genus definire, inquit Schneiderus, non licet hodie): eadem tradit Plut. de Is. et Os. p. 353. Cf. H. St. Thes. iv. 5. a. J. Stackhous. in Notis Mss.: "Φάγρος vel πάγρος, Sparus Pagrus L. Gr. hodiernis Fangri." Isidor. Orig. xii. 6.: "Pagrum, quem Græci Fagrum ideo nuncupant, quod duros dentes habeat, ita ut ostreis in mari alatur." Oppian. Hal. i. 140.: Τῇσι δὲ καὶ φάγροι καὶ ἀναιδέες * ἀγριόφαγροι, Κέρκουροι τε μένουσι, καὶ ὀψοφάγοι, καὶ ἀνιγαὶ Μύραιναι. Schol. Ἀγριόφαγροι· * διωξίφαγροι, διὰ τὸ κινεῖσθαι ταχέως. "Ald. Junt. τῇσι δὲ καὶ φάγροι—ὀψοφάγοι. Paris. 1. et Mosq. τῇσι δ' * ὀξύφαγροι—ὀψοφάγοι. Turnebus e Par. 2. ὀψοφάγοι induxit. Olim erat, τῇσιν δ' ὀξυφάγοι—* ὀψοφάγοι." Schneider.

"ΛΑΚΑΦΘΟΝ (τὸ),

Lacaphthum: a P. Ægin. vii. 22. numeratur inter

species aromatum e quibus κύφι τὸ ἡλιακὸν componitur : esseque dicitur φλοιὸς πίτυος ἢ ἐτέρου τινὸς δένδρου. Itaque ap. Plut. etiam de I. et O. (p. 383. Τὸ δὲ κύφι, μίγμα μὲν ἐξ ἑκαδέκα μῶν συντιθεμένων ἐστὶ, μέλι-τος καὶ οἶνου καὶ σταφίδος καὶ κυπέρου, ῥητίνης τε καὶ σμύρνης καὶ ἀσπαλάθου καὶ σσελέως, ἔτι δὲ σχοίνου τε καὶ ἀσφάλτου καὶ θρύου καὶ λαπάθου, πρὸς δὲ τούτοις, ἀρκευθίδων ἀμφοῖν, ὧν τὴν μὲν, μεῖζονα, τὴν δὲ, ἐλάττωνα καλοῦσι, καὶ καρδαμῶμον καὶ καλάμον. Cf. Dioscor. i. 24.) pro λαπαθου reponendum fuerit λακάθου : p. 683. 1. meæ edit." H. St. "Νάρκαφθον, ου, τὸ, Narcaphthum, Odoramenti genus suffitibus admisceri solitum : ut est ap. Dioscor. i. 22. (Νάσκαφθον, οἱ δὲ νάρκαφθον, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κομίζεται. "Ἔστι δὲ φλοιῶδες, συκαμίνον λεπίσματι ἐοικὸς, θυμώμενον διὰ τὴν εὐωδίαν, καὶ μιγνύμενον τοῖς σκευασ-τοῖς θυμιάμασι, ὠφελοῦν καὶ μήτραν ἐστεγνυμένην ὑποθυ-μασθέν.) Pro eo ap. P. Ægin. νάσκαφθον, necnon λά-καφθον, vii. 22. Idem esse putatur νάρτη ap. Theophr. H. P. ix. 7., et serichatum (serichatum) ap. Plin. xii. 21. : id enim ex Arabia advehi ait, et in unguenta addi ab aliquibus." H. St. "Ægineta in compositione cyphi vii. 22. corticem piceæ aut alterius arboris inquit, scribitur-que λάκαφθον, ἔστι δὲ φλοιὸς πίτυος ἢ τινὸς δένδρου. E quibus, si modo loco citato λάκαφθον legatur, ἀντὶ τοῦ νάρκαφθον, quale sit aroma veteribus non constitisse con-stat. Hoc tantum, corticem fuisse, concludi potest. Doctiores tegname narcaphthum putant, quorum nec damno, nec probo opinionem : igni injectum non insua-rem emittit halitum. Ceterum tegname non aliud sonare videtur, quam thymia, Lat. suffimentum. Hujus enim corticis est frequentissimus in suffitu usus. Nihil miri, si novum sibi ex usu vindicarit nomen, quod est thymia (pro quo posterius corrupte tegname dixerunt). Narcaphthi non meminit Plin., nisi quis velit esse sarichatum, quod non describit." J. Bod. ad Theophr. p. 1035. "Myristica moschata : Cæsalpinus ii. 49. credit Dioscor. νάσκαφθον esse corticem externum hujus fruc-tus." Sprengel. H. R. H. p. 192. "Ναρκ. forsan Νά-καφθος, cortex externus nucis Moschatæ, Angl. inace." J. Stackh. l. c. Glossæ Iatr. MSS. e Cod. Reg. 190. et 1843. ap. Du-Cang. in Gloss. Gr. : Νάσκαφθον (νάσκαφ-θον) εἶδος ἀρώματος Ἰνδικοῦ. "Νάρτη, ης, ἡ, Narta, a Theophr. H. Pl. ix. 7. numeratur inter ea, quibus eis τὰ ἀρώματα χρῶνται, s. quæ παραμίσχουσιν (παραμιγνύουσιν) εἰς τὰ μύρα. Putatur esse τὸ νάρκαφθον Dioscoridis." H. St. "Quid sit (Νάρτη) ignoro : Nec Plinius ejus meminit xiii. 2., ubi locum hunc exscribere videtur. Sarichatum quid sit, ignoro. Puto scripsisse Theophr. νάρκαφθον. Hoc in aromatibus et suffumigiis locum habuit. Proximèque ad vulgatam lectionem accedit." J. Bod. ad Theophr. p. 1032. "Νάρτη forsan præpara-tio diversa νάρδου," J. Stackhous. ad Theophr. Gloss. p. 470.

NAIPON.

"Ναῖρον, ου, τὸ, Nærum : a Theophr. H. P. ix. 7. numeratur inter ea, quibus utuntur eis τὰ ἀρώματα, s. quæ παραμίσχουσιν εἰς τὰ μύρα, odoramenta s. aromata, quæ immiscent unguentis. At Ναῖρας Hesych. affert pro

νευριστικῆς." H. St. Ναῖρον Schneiderus in Lexicon suum recepit. Nostra quidem sententia, pro ναῖρον, quod nusquam alibi legitur, in Theophrasti loco repo-nendum est νῆριν. "Νῆρις syn. Νάρδου. Sed species forsan ejusdem generis ; ita enim Dioscor. (i. 8.), ὁ δ' ὀρεινὸς Νάρδος καλούμενος ὑπὸ τινων Θυλακίτις² καὶ Νῆρις, e modo transportandi ἐν θυλακίσι. N. B. Valerianæ species Νάρδος Dioscor." J. Stackhous. ad Theophr. "Valerianam Celticam s. Tuberosam (Nicander) primus nomine Νάρδου θυλακίτιδος, Alex. 403. proferre videtur ; epitheton enim, quo ab Indica discriminatur, id docet." Sprengel. H. R. H. p. 129. Νῆριν³ pro ναῖρον Gaza, a Bod. ad Theophr. p. 1022. laudatus, correxit. Voce *Νῆρις caret H. Steph. Thes. Nicand. Ther. 531. Νῆριν,⁴ πηγανὶὸν τε *περίβρυς. "Νῆριν retinuit Eutecnius. Cum Gorræo Bodæus p. 46. e Dioscor. loco vexatissimo i. 8. de nardo montana interpretatur ; ego vero de nerio Dioscor. iii. (iv.) 82. [Νῆριον, οἱ δὲ ῥοδοδάφνη, οἱ δὲ ῥοδόδενδρον, θάμνος γνώριμος.] Plinii xvi. 33. cujus cum ruta conjuncti vires theriacæ memorantur." Schneider. Plinii locus est hic. "Harum generi non decidunt : oleæ, lauro, palmæ, myrto, cupresso, pinis, ederæ, rhodo-dendro, et (quamvis herba dicatur) sabinæ. Rhododen-dron, ut nomine apparet, a Græcis venit. Alii Nerion vocarunt, alii rhododaphnen." Nerium cum ruta cou-jungit Plinius, xxiv. 53. "Rhododendros ne nomen quidem apud nos invenit Latinum ; rhododaphnen vo-cant aut nerium. Mirum folia ejus quadrupedum vene-num esse, homini vero contra serpentes præsidium, ruta addita e vino pota. Pecus etiam, et capræ, si aquam biberint, in qua folia eâ maduerint, mori dicuntur." Sprengelius H. R. H. p. 163. : "Νῆριον, Nerium Oleân-der, Rosæ laureæ nomine describit Apul. Metam. iv. p. 64." Teste Dioscoridis Appendicis auctore ad l. iii. 84., Νῆριον aliqui vocant δελφίνιον : Οἱ δὲ νῆριον, οἱ δὲ *νη-ριάδειον, οἱ δὲ *σώσανδρον, οἱ δὲ *κρόνιον. Δελφίνιον Sprengelio H. R. H. p. 177. est Delphinium consolida. Est quoque νῆριον nomen herbæ sabinæ, teste Apul. c. 85. : "Græci eam nerion (forte ab inventore hoc nomen adepta) dicunt, alii brathy, alii barython, Itali herbam sabinam atque savinam, alii sabinam cupressum." "Ne-riion," inquit Schneiderus ad Nicandri Ther. p. 249., "sabinam ab aliis vocatam annotavit Plin. xvi. 20." Imo Plinius, cujus verba supra laudavimus, ibi loquitur non de sabina, sed de rhododendro. Plinii locum male intel-tectum errandi occasionem præbuisse Apuleio, qui sabi-nam nerion vocari tradit, Bod. ad Theophr. p. 374. censet. Sed Apuleium non errasse sic scribentem, satis patet e Poeta veteri de Viribus Herbarum c. 8. de Sabina : Τὴν βοτάνην ταύτην πολύννημος εἴθετο Νείρις, Αἰγύπτου γαίης προκαθήμενος ἡδὲ Κανώβου, Ἐξ ἀρετῆς ἕνα πρῶτον ἐφημερίων θεραπεύσας. Rentorfius in nota per nomen Νείρις intelligit Neptunum. Sed nullum alium affert lo-cum, in quo Deus ille sic vocatur. Schneiderus in Lex. de Ægyptiorum quodam Rege accepit : recte, nos-tra quidem sententia. Quibus Græca hujus nominis originatio placeat, ii forsan id a ν. νηρὸς, humidus, deriva-bunt, ut Νῆριν, Neptunum, Deum marinum intelligant.⁵

¹ "Eo comportatur et serichatm et *gabalinm, quæ intra se consumunt Arabes, nostro orbi tantum nominibus cognita, sed cum cinnamo casiaque nascentia. Pervenit tamen aliquando serichatum, et in unguenta additur ab aliquibus. Permutatur in libras x. vi." Plin. l. c. Cf. l. xiii. 2. "Serichatum quidam esse conjectantur nostrum Benivinum, Gabalium vero Capluram. Alii Sericatum Santalum flavum, a serici crudi colore : Cabalium vero Benivinum." Dalecamp.

² "Ubi Paulus habet *σακίτις, vel ut C. Gesner ad Diosc. Parabil. p. 351. laudat ἰσάτις. Utrumque nomen est vitiosum, et cor-rigendum σακκίτις i. e. θυλακίτις." Schneider. ad Nicandri Alex. 403. Voce *σακκίτις augeri possunt Lexica.

³ "Placet botanicis exercitatissimis Nicandri νῆριν, rhododendrum esse, credo quod Dioscorides præscribat, adversus serpentum venena cum ruta. Dioscoridis sententiam confirmat Plin. xxiv. 11. Contra Galenus de Simpl. vii. homini etiam venenum scribit : Νῆριον ἢ ῥοδοδάφνη, γνώριμος ἀπασιν θάμνος. Ἐξωθεν μὲν τοῦ σώματος ἡ καταπλασθεῖη, διαφορητικῆς ἐστὶ δυνάμειος, εἰσω δὲ λαμβανομένη ὑλὴ θέρσις τε καὶ δηλητηριος, οὐκ ἀνθρωποις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πλείστοις τῶν βοσκημάτων. Eadem fere repetit infra litera ρ. Ceterum Dioscor. et Gale-num conciliare doctiores student, ac dicunt, quod hominibus sanis venenum est, id ipsum a serpente morsoris remedium esse ; sunt enim venena plerumque aliorum venenorum ἀντιφάρμακα. Sed liceat tantorum virorum pace dicere, quod auguror ; vocum vicinitate de-ceptum dico Dioscoridem. Νῆρις, Nicaandro planta a rhododendro multum diversa, nec alia quam nardus montana. Dioscor. i. 8. : "Ἡ δὲ ὀρεινὴ νάρδος, καλούμενὴ δὲ ὑπὸ τινων καὶ θυλακίτις καὶ νῆρις. Nardum montanum adversus venenatarum bestiarum ictus, morsusque valere, nemo in dubium facile vocabit. Νῆριον itaque et νῆρις plantæ diversæ." Bod. ad Theophr. p. 46. "Apud Nicandrum Ther. neridos fit mentio, sed an intelligat montanum nardum, an rhododendrum, in dubium vocari potest. Cur dubitent intelligi an debeat rhododendron, facit Dioscor., qui Alex. i. 1. præscribit adversus morsus venenatos rhododendrum : Νάρδος Κελτικῆ, χασσάριον, νάρθηκος χλωροῦ ἐνπεριωγῆ, νηρίου τοῦ καλούμενου ῥοδόδενδρου ἄνθος, πρᾶσιον χυλός. Rhododendri florem a Dioscoride adversus venenatorum morsus præscribi iv. 82. negari non potest. Sed non sequitur, νῆριον et νῆριν eandem esse plantam ; nec unquam putarim, plantæ lethalis flores a Nicaandro adversus venena præscriptos esse." Idem p. 1022.

⁴ "Hesych. : Νῆρια μαράθου θάμνος : Nicand. Ther. 531. : Νῆριν, πηγανὶὸν τε. Quare Νῆρις legendum : Dioscorides, νῆριον." Toupii Emendd. t. iv. p. 70. Pro μαράθου Albertius reponi vult μαράθρου, e Dioscor. iii. 81, 82. qui contra venenatorum morsus id auxiliari dicit. An legendum βεράθρου ? Βάραθρον enim, teste Dioscor. i. 104., nomen est herbæ sabinæ, quæ, Apuleio teste, νῆριον vocabatur. At de barathri virtute contra venenatorum morsus nihil unquam legimus.

⁵ "Νηρὸν τόπον ap. Lycophr. (896. ἰν χθονὸς νηρὸς μυχῆς) Grammatici exponunt τὸν κοῖλον καὶ κάθυγον. Et ap. Galen. in Lex. το ὑγρὸν *νηρῶδες. Inde recentioribus Græcis νηρον pro aqua, de quo nos alibi. Auctor vetus Artis veterinariæ cap. DLXIV. νηρον vocat, καὶ

“ΙΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ,

Gemma quædam pretiosa, cujus sex genera tradit Diosc. v. 160. (Λίθος ἱάσπις, ὃ μὲν τις ἐστὶ σμαραγδίζων, ὃ δὲ κρυσταλλώδης, ἐοικὼς φλέγματι, ὃ δὲ ἀερίζων, ὃ δὲ καπνίας, ὡς περὶ κεκαπνισμένος, ὃ δὲ τις καὶ διαφύσεις ἔχων διαλεύκους καὶ ἀποστιλβούσας, Ἀσσύριος καλούμενος, ὃ δὲ τις τερεβινθίζων λέγεται, καλαίνῳ χρώματι προσόμοιος λέγονται δὲ πάντες εἶναι φυλακτήρια περιπτα καὶ ὠκυτόκια, μὲν ὑπερπλάττειν.) Plin. xxxvii. 8. et 9. ubi et ἱασπὶν memòrat. [Viret et sæpe translucet iaspis, etiam si victa a multis, antiquitatis tamen gloriam retinens. Plurimæ ferunt eam gentes: smaragdo similem Indi: Cypros duram glaucoque pingui: Persæ aeri similem: ob id vocatur¹ Aerizusa. Talis et Caspia est: cœrulea, circa Thermodontem amnem: in Phrygia purpurea: in Cappadocia, ex purpura cœrulea, atque non refulgens. Amisos Indicæ similem mittit. Chalcedon turbidam. Sed minus refert nationes, quam bonitates, distinguere. Optima ergo, quæ purpuræ quidquam habet; secunda, quæ rosæ; tertia, quæ smaragdi. Singulis autem Græci nomina ex argumento dedere. Quarta apud eos vocatur *Borea, cælo autumnali matutinò similis: et hæc erit illa, quæ vocatur Aerizusa. Similis est et Sardæ, imitata et violas. Non minus multæ species reliquæ, sed omnes in vitio cœruleæ aut crystallo similes, aut myxis. Item Terebinthizusa improprio, ut arbitror, cognomine, velut multis ejusdem generis composita gemmis. Quamobrem præstantiores funda clauduntur patentes, nec præterquam margines auro amplectente. Vitium est et brevis in iis nitor, et longe splendens, et sal, et omnia quæ in ceteris. Et vitro adulterantur: quod manifestum fit, cum extra fulgorem spargunt, atque non in se continent. Nec diversæ, quas sphragidas vocant, publico gemmarum dominio iis tautum dato, quoniam optime signent. Totus vero Oriens pro amuletis traditur gestare eam, quæ ex iis smaragdo similis est, et per transversum linea alba media præcingitur, et Grammatias vocatur: quæ pluribus, Polygrammos. Licet obiter vanitatem Magicam hic quoque coarguere, quoniam hanc concionantibus utilem esse prodiderunt. Est et onychipuncta, quæ Jasponyx vocatur,² et nubem complexa, et nives in summitate. Est et stellata rutilis punctis; est et salem imitata; et veluti fumo infecto, quæ Capnias vocatur. Magnitudinem jaspidis quindecim unciarum vidimus: formatamque inde effigiem Nerouis thoracatam. Marbodeus c. 5. Jaspidis esse decem species septemque feruntur. Hic et multorum cognoscitur esse colorum, Et multis nasci perhibetur partibus orbis. Optimus in viridi translucen- tique colore, Et qui plus soleat virtutis habere probatur. Caste gestatus fugat et febres et hydropem; Appositus- que juvat mulierem parturientem, Et tutamentum portanti creditur esse. Nam consecratus gratum facit atque po- tentem, Et, sicut perhibent, phantasmata noxia pellit. Cujus in argento vis fortior esse probatur. “Psellus περὶ Λιθῶν Δυνάμεων: Ἡ ἱάσπις φύσει κρυσταλλοειδὴς ὀλίγον ἐπιτεινομένη τὴν χροίαν, καὶ ἀρίστη μὲν ἢ πορφυ- ροῦσα, δευτέρα δὲ ἢ * φθεγματικότερα * παράλευκος, ἐστὶ δὲ τις καὶ ἀεροειδὴς † ἀναστέλλει. V. Epiphan. de xii. Gemmis c. vi. p. 99. ad calcem Tractatus M. Hilleri de Gemmis xii. in pectorali Pontificis Hebr. et Braun. de Vestitu Sacerdot. Hebr. ii. c. 19. p. 586. In Apoca- lypsi, ubi quater occurrit, iv. 3., (ubi tamen Eichhorn. in Comment. Vol. i. p. 157. intelligit jaspidem rubram seu potius purpuream), xxi. 11. 18. 19. hoc nomine ada- mantem gemmarum præstantissimam indicari, non temere judicarunt quidam viri docti, hac maxime ratione ducti, quod partim in gemmarum recensione xxi. 18, 19. jaspis primo loco nominatus legitur, partim ibidem v. 11. epithe- tion κρυσταλλίζων huic gemmæ tribuitur. Accedit usus lo- quendi Alex. interpretum, qui Ezech. xxviii. 13. quidem ἱάσπις pro Hebr. יָסַפִּי jaspis posuerunt, sed Exod. xxviii. 18. eadem voce pro יָסַפִּי adamantem, et Ies. liv. 12. pro יָסַפִּי pyropo usi sunt.” Schleusneri Lex. in N. T.] Meminit ejus et Dionys. P. modo ἡρόεσσον ἱάσπιν cog- nominans (v. 724. de Caspiis, ἵδ’ ἡρόεσσον ἱάσπιν Ἐχθρὴν Ἐμπούσησι, καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι. Eustath. Δοκεῖ γὰρ ἀλεξίκακος εἶναι ἢ λίθος αὕτη, καὶ * ἀποτροπιαστικὴ φασμά-

των. Cf. Idem ad Od. p. 1659, 25.) modo ὑδατόεσσον (v. 782. de Thermodonte), modo χλωρὰ διαυγάζουσαν (v. 1120. de Indis). Meminit et Orpheus Λιθ. (264. Καὶ γλαφυρὸν κομίσας * ἐαρόχροον αἶκεν ἱάσπιν Ἱερὰ τις ῥέζη, μακάρων λαίναται ἦτορ, Καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας. Id. v. 606. Πολλὰ μὲν οὖν ῥεῖα γ’ ἐστὶν ἀχάτου χρώματ’ ἰδέσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δῆεις ὁρώων * ὑάλωπιν ἱάσπιν Σάρδιὰ τ’ αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μά- ραγδον.)” H. St. Theophr. de Lapid. c. 43.: Αἱ μὲν (διαφοραὶ) τῇ ὄψει μόνον, οἷον τὸ Σάρδιον, καὶ ἡ ἱάσπις, καὶ ἡ Σάμφειρος αὕτη δ’ ἐστὶν ὡς περ χρυσόπατος: c. 48. Ἡ δὲ σμάραγδος σπανία, καθάπερ εἴρηται· δοκεῖ γὰρ ἐκ τῆς ἱάσπιδος γίνεσθαι· φασὶ γὰρ εὐρεθῆναι ποτὲ ἐν Κύπρῳ λίθον, ἧς τὸ μὲν ἡμῖν Σμάραγδος ἦν, τὸ ἡμῖν δὲ ἱάσπις, ὡς οὐπω μεταβεβληκυίας ἀπὸ τοῦ ὕδατος. Inde

“ἱασπίζειν, Jaspidem imitari, Jaspidis colore esse, Dioscor. v. (154. ὑπόχλωρος, ἱασπίζων.)” H. St.

* ἱασπαχάτης, (qua voce, ut et v. ἱασπόνυξ, caret Schneideri Lex.) Aetius de Re Med. ii. 37. p. 54.: Jaspachates, inter jaspidem, qui smaragdo assimilatur, et achaten medius, ἱασπαχάτης, ἐκ τῆς σμαραγδιζούσης ἐστὶν ἱάσπιδος, καὶ τοῦ ἀχάτου. Plin. xxxvii. 54.: “Mul- ta et cognomina Achatis; vocatur enim jaspachates, eerachates, * sardaehates, * hæmachates, * leucachates, * dendrachates, velut arbuscula insignis, * autachates (Salm. * stactachates), cum uritur, myrrham redolens, coralloachates.” Vulgo legebatur passachates. MSS. Reg. 2. Colb. 3. alique, psapsachates. Harduinus jas- pachates reposuit. Sed ante Harduinum sic emendarat Salm. in Solin. p. 92. e. monens in Orphei versibus (modo laudatis) jaspachaten describi.

* ἱασποπάλλιος. Vide infra v. Ὀπαλος. Hoc voca- bulum ignorat Schneideri Lex.

KOPALLION

An ad Æg. linguam pertineat, alii viderint. Nobis mi- nime placent quæ de ejus etymologia scripsit G. J. Voss. Etym. L. L. “Κοράλλιον, Hesychio λίθος θαλάσσιος ἐρυθραῖος, [ἐρυθρὸς, Salm. Palm. Sed Lex. MS. tuietur ἐρυθραῖος. Zonaras: Κοράλλιον· λίθος θαλάσσιος.] Lapis marinus rubens: cujus κοράλλιον meminit Arrian. quo- que in Περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Plin. modo Co- rallium vocat, modo Corallum, modo Curalium. Ab eodem et Corallis ac Coralloachates inter gemmas nume- rantur: xxxvii. 10. Coralloachates guttis aureis sapphiri modo sparsa, qualis copiosissima in Creta, sacra appel- lata. Et aliquanto post, Coralloachates, similis corallo aureis guttis distincta: Corallis, minio: gignitur in In- dia et Syene. (Marbodeus c. 2. Hunc quoque Curalio similem gerit insula Creta, Cujus planicies chryseis est illita venis: Iste nepæ virus fugat, et quod vipera fundit. Solinus c. 5.: Dat Creta, quem Curaliabatē vocant, curalio similem, sed illitum guttis auro micantibus, et scorpionum ictibus resistentem. Κοράλλιον, Dioscor. v. 139. Theophanes Nonnus c. 128. 132. 204. Glossæ: Κοράλλιον· margella. Hinc * Κοραλλιοπλάστης, οὐ, ὁ, Qui e corallio fingit figuras, Dorvillii Sicula a Schneidero laudata in Lex.) Inde verb. Κοραλλίζω, Corallum imi- tor, Coralli modo rubeo.” H. St.

“Κουράλιον, οὐ, τὸ, Corallium, i. q. Κοράλλιον, Coral- lium seu Corallum. Multa de hac gemma Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων, scribens ipsum ex herba quadam marina πετροποιεῖσθαι: (505. 571. 579. 600.) ut et Ovid. Met. v. (iv. 749.) Nunc quoque curaliis eadem natura remansit Duritiem tacto capiant ut aere, quodque Vimen in æquore erat, fiat super æquora saxum. Et xv. (416.)— curalium quo primum contigit auras Tempore, durescit: mollis fluit herba sub undis. Et Plin. xxxii. 3. ‘Cura- lio forma est fruticis, color viridis: baccæ ejus candidæ sub aqua ac molles: exemptæ confestim durantur, et rubescunt, quasi corna sativa specie atque magnitudine. Aiunt tactu protinus lapidescere, si vivat: itaque occu- pari evellique retibus, aut acri ferramento præcidi: hac de causa curalium vocitatum interpretantur: probatissi- mum quam maxime rubens et quam ramosissimum.’ Cur autem congelet et in lapide durescat aere tacto, pro- lixe ibi docet Orpheus. Ap. Theophr. quoque de Lap. (c. 67. p. 396.: Τὸ γὰρ κουράλιον· καὶ γὰρ τοιούτ’ ὡς περ λίθος,

¹ Hanc es-e, quam Turchesiam Nostri vocant, Salm. in Solin. p. 202. existimat, secutus Agricola. Diosc. ἱάσπις ἀερίζων.

² “Onychinus distincta punctis; quamobrem et composita voce ἱασπόνυξ a Græcis vocatur.” Harduin. Salmas. in Solin. p. 92. f. sic locum refingit: Est et onychi (sub. similis) jasponyxque vocatur. Præcessit enim, Quæ ex his smaragdo similis est.

τῇ χροᾷ μὲν ἐρυθρὸν, περιφερὲς δ', ὡς ἂν ῥίζα, φύεται δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ scriptum est κουράλιον, ut et ap. Dionys. P. (1103.) Πάντῃ γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ κουράλιοιο. Ap. Plin. vero quibusdam in locis legitur Corallium et Corallum: ut et Auson. (in Mosella) dicit, Quum viles algas et rubra corallia nudat Æstus. Affertur et verbum Κουραλίζειν pro ad curalii colorem vergere: vide supra κοραλλίζειν." H. St. Aretæus p. 97. fin., Τὸν λίθον τὸν ἐξ ἁλὸς κουράλιον. "Lapidem marinum vocat corallium. At Theophr. l. c. non lapidem, sed quasi lapidem appellat, et mox ei calamum Indicū lapidescentem similem esse natura testatur: τρόπον δὲ τινα οὐ πόρρω τούτου τῇ φύσει, καὶ ὁ Ἰνδικὸς κάλαμος ἀπολιθώμενος. Quibus e verbis patet, hunc non esse plane lapidem, sed quiddam medium inter lapides et plantas, unde a quibusdam λιθόδενδρον fuisse appellatum testatur Dioscor. v. 139." Petit. ad Aretæum p. 251. Suidas e S. Basil. Hexaem. Homil. vii. p. 95.: Κουράλιον· χλόη μὲν ἐστὶν ἐν τῇ θαλάττῃ, πρὸς ἀέρα δὲ ἐξενεχθὲν, εἰς λίθον στερεώτητα μεταπήγνυται.

"Κουράλιον vetustiores Græci appellaverunt: ita ap. Theophr. l. c. scribitur. De Latinis quoque antiquiores quique: ut Ovid. l. c.; sic enim scribendum versus lege ostenditur, non corallium. Plinio l. c. curallium est ἀπὸ τῆς κουρᾶς, quod 'ferramento præcidatur' ac veluti fondeatur in mari; quæ interpretatio nullo modo possit convenire voci κοράλλιον, ut recentiores id appellaverunt." Salm. in Solin. p. 63. Cf. Bod. ad Theophr. p. 419., et Bernard. ad Theophr. Nonni Epit. cap. 128.

"Κωράλλιον, (Cod. Ven. Κωράλιον,) Hesych. esse dicit παιδάριον, κόριον, Puellum s. Puellam, afferens et Κωραλίσκον pro μενράκιον.¹ Κωράλλιον et Κοράλλιον reperiri dicitur et pro κουράλιον s. κοράλλιον, Corallium s. Corallum. Κωραλλεῖς, Hes. auctore, ap. Siculos sunt οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον, qui curallium legunt." H. St. Hesychii glossam sic edidit Albertius: Κωραλλεῖς· οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον, παρὰ Σικελοῖς. At in Cod. Ven.

legitur, Κοραλλεῖς, ο.—π Σικελίας. "An περὶ Σικελίαν, circum littora?" N. Schow. Certe, Dioscor. v. 139. teste, εὐρίσκεται πλείστον ἐν τῷ κατὰ Συρακοῦσας ἀκρωτηρίῳ τῷ καλουμένῳ Παχύνῳ. Cf. Plin. l. c. Ap. Theocritum κώρη Dorice per ω μέγα pro κόρη legitur.

* Ἀντιπαθὲς, Corallii species, Gemma. Dioscor. v. 140.: Καὶ τὸ καλούμενον δὲ ἀντιπαθὲς, κοράλλιον οἰητέον ὑπάρχειν, εἰδικὴν ἔχον διαφοράν· ἐστὶ δὲ τῇ μὲν χροᾷ μέλαν, δεινδρίζον δὲ καὶ αὐτὸ, καὶ ὁζῶδες μάλλον. Δύναμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν τῷ κοραλλίῳ. Plin. xxxvii. 54. "Antipathes nigra uon translucet. Experimentum ejus si coquatur in lacte: facit enim hoc myrrhæ simile immissa. Eam contra effascinationes auxiliari Magi volunt." "Ἀντιπαθὲς Græci vocant, quidquid adversus effascinationes, incantationes, et amoris faciendi artes magicas potenter est efficax. Idem ἀντιπαθὲς, quod ἀλεξιφάρμακον. Hinc antipathes gemma Plinio, quæ contra effascinationes auxiliari putabatur. Et ἀντιπαθὲς, corallii genus, ab eodem effectu dictum. Hebenum quoque ἀντιπαθῆ quiddam appellaverunt. Moly illud uominatissimum, quo Mercurius Ulysses munivit adversus Circes effascinationes, ἀντιπαθὲς proprie vocatum est. Suidas *ἀντιπαθίον vocat." Salm. in Solin. p. 661. d. Ctesias ap. Stobæum Serm. de Morbis: "Ὅρος ἐστὶ τῆς Μυσίας Εὐθρας καλούμενον, γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ λίθος ἀντιπαθὴς προσονομαζόμενος, ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς ἀλφουὺς καὶ λέπρας δι' οἴνου τριβόμενος, καὶ τοῖς πάσχουσιν ἐπιτιθέμενος.

* Gorgonia, Corallii nom. Plin. xxxvii. 59.: "Gorgonia nihil aliud est quam corallium: nominis causa, quod in duritiem lapidis mutatur: emollit maria; fulminibus et typhoni resistere affirmant. * Ganixam eadem vanitate inimicorum pœnas efficere promittunt. ("Goniæam Index. MSS. h. l. discrepant. Reg. 2. Goniem. Colb. 3. Gonim. Editi libri vulgo Genianen." Harduin.) Salm. in Solin. p. 63. d. locum sic emendat: Mutatur e molli marina. "Gorgonia ideo sic vocatur, quod e molli marina dura fit et lapidea extra mare

posita: ἐξ ἐναλίου μαλακοῦ ἐξάλιον γινόμενον ἀπολιθοῦται." Omnes tamen libri, sive publici, sive conditivi, teste Harduino, habent, Emollit maria. Plinii mentem satis accurate expressit Marbodeus c. 22.: Et sicut scribit Metrodorus, maximus auctor, Fulmina, typhonas, tempestatesque repellit A rate, vel tecto, vel agro, quocunque geratur. E Plinii autem sententia, inde factum nomen, quod in duritiem lapidis verteretur, uti iis fabulæ ferunt contigisse, qui Gorgonis caput inspicere. Sic explicat Harduin. Paulo aliter Eustath. ad Dionys. l. c.: Τὸ δὲ κουράλιον τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος ἀποστάζει μυθεύεται, ἀφ' ἧς, οἷα κόρης οὐσης, ἡ κλῆσις τῷ λίθῳ ἐνεκάθισεν. Et *Γοργία quoque appellatum. Nomen id a Metrodoro datum est, si Solino credimus. "Gorgonia et Gorgia idem; illud ἀπὸ τῆς Γοργόνος, hoc ἀπὸ τῆς Γοργούς: unde ap. Poetam,—Γοργεῖη κεφαλὴ δεινόιο πελάρου." Salm. in Solin. p. 63. Saraceno in Dioscor. v. 139. est Gorgonias, non Gorgonia; ut Bodæo ad Theophr. p. 420. est Gorgias, non Gorgia. * Jace. Sic corallium in Persico mari appellaverunt, teste Plin. xxxii. 11.

* OLCA,

Gemma. Plin. xxxvii. 65.: "Olca barbari nominis, e nigro fulvoque, et candido placet." Harduinus—"Sic MSS., et Isidorus ipse hæc transcribens xvi. 1.; in editis male Orca."

* Ophicardelon, gemma. Plin. xxxvii. 65.: "Ophicardelon barbari vocant, nigrum colorem binis lineis albis iuculentibus." Harduinus: "Barbara, ut Plinius prodit ipse, vox, non originationis Græcæ."

* ΟΠΑΛΟΣ.

Hac voce carent Lexica. In Forcellini et Gesneri Thesauris male scribitur, Opalus, ὄπαλος. Plin. xxxvii. 21. "Plurimum a beryllis differunt opali, smaragdis tamen cedentes. India sola et horum est mater. Atque in pretiosissimarum gemmarum gloria compositi, maxime inenarrabilem difficultatem dederunt. Est enim in iis carbunculi tenuiori ignis, est amethysti fulgens purpura, est smaragdi virens mare, et cuncta pariter incredibili mixtura lucentia." Sect. 22. "Hanc gemmam propter eximiam gratiam plerique appellavere * Pæderota. Sunt et qui privatum genus ejus faciunt, * Sangenonque ab Indis vocari dicunt. Traduntur nasci et in Ægypto, et in Arabia, et vilissimi in Ponto. Item in Galatia, ac Thaso, et Cypro. Quippe opali gratiam habet; sed mollius nitet, raro non scaber. Summa coloris ex aere et purpurea constat: viriditas smaragdi deest. Constatque melior ille, cujus fulgor vini colore fuscatur, quam qui diluitur aqua." Isidor. Orig. xvi. 12.: "Nomen habet ex patria; sola enim eum parturit India." Sed de causa nominis quod ait, verisimilius esset, si locus ejus nominis esset in India, notante Voss. Etym. L. L. Cf. Salm. in Solin. p. 399. e. Hinc

* Ὀπάλιος, ὁ. Male ap. Voss. l. c. Ὀπάλιον, ut et ap. Salm. in Solin. p. 399. e., qui tamen p. 92. f. meliora docuerat: "Ὀπάλλιος dicitur Orpheo, quem Plinius et alii Opallum." Sic scribunt Morellus in Thes. Gr. Prosod. et Schneiderus in Lex. Λίθικα p. 390. ed. Hermannii: Φημὶ δὲ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον οὐρανίῳνας Ἀγλαδὸν, ἱμερτοῦ τέρενα χροᾷ παιδὸς ἔχοντα. Orpheus nempe ad opali nomen παιδέρως respexit: v. Plin. l. c. Quidquid eximia aliqua gratia commendabatur, Græci παιδέρωτα dixere. Παιδέρως, παῖς ἔρως, i. e. Puer æque venustus et amabilis, ut amor ipse, Salm. in Solin. p. 399. c.

* Ἰασποπάλλιος, ὁ. "Jaspopallius, Jaspis opallo similis, aut Opallius jaspidi. Epiphanius de duodecim Gemmis: Καὶ ἄλλος Ἰασποπάλλιος καλούμενος, ὁμοῖος ἢ χίονι ἢ ἀφρῷ θαλάσσης. Vitiose legitur, Καὶ ἄλλος Ἰασπὶς ὁ παλαιὸς καλούμενος. Egregius interpres, et commentator locum esse corruptum, vel inde advertere debuerat, quod Ἰασπὶς in sequiore genere semper enuntiatur Epiphanio. Vitia opalli dicit esse Plinius, si color in florem heliotropii exeat, aut crystallum, aut grandinem. Ἰασποπάλλιον vocatum ait Epiphanius, qui nivē aut spumæ similis est, quæ opali vitiosi notæ sunt, ut scabritia, et sal." Salm. in Solin. p. 92. f.

¹ "Κουράλιον et κοράλλιον, Græci vocant parvam κόρη. Pupæ maxime et imagunculæ, quibus ludit puerilis ætas, ita vocantur. Hesych. : ἀνύς· κουράλιον, νύμφη * λευκοκήρος. Κουράλια quoque dicuntur Luciano, [Apolog. pro Merc. cond. c. 2. ubi vide Interpretes.] Dionys. Chrys. in Rhodiaca [p. 647. Relsk.], Ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κορας ταύτας ὑπομένοντες τοῖς παισίν. Hesych. Γεργία· κουράλλια. Vitiose pro γεργία. Idem: Γεργία· πῆνη, σπάθαι, κουράλλια. Græci proprie γέληνην vocant minutas merces omne genus, quas ἐκ νεύματι περιφέρουσιν. Κουράλλιον igitur et κοράλλιον idem. Parva nempe puella, nec alia ratione moti recentiores, quod veteribus erant κουράλιον, dixerunt κοράλλιον. Grammatici: Τὸ δὲ κουράλιον τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος ἀποστάζει μυθεύεται, ἀφ' ἧς οἷα κόρης οὐσης, ἡ κλῆσις τῷ λίθῳ ἐνεκάθισεν." Salm. in Solin. p. 63.

* ΧΕΡΝΙΤΗΣ, ὁ, λίθος, Chermītes. Theophr. de Lapid. c. 15: Καὶ ὡς ὁ ἐν Αἰγύπτῳ περὶ Θήβας Ἀλαβαστρίτης· καὶ γὰρ οὗτος μέγας τέμνεται· καὶ ὁ τῷ ἐλέφαντι ὅμοιος, ὁ Χερνίτης καλούμενος, ἐν ᾧ πυλῶν (αἰ. πέπλω) φασι καὶ Δαρεῖον κεῖσθαι· καὶ ὁ Πῦρος ὅμοιος τῷ χρώματι, καὶ τῇ πυκνότητι τῷ Παρίῳ, τὴν δὲ κοφύτητα μόνον ἔχων τοῦ Πύρου· διὸ καὶ ἐν τοῖς σπονδαζομένοις οἰκίμασιν, ὥσπερ διάζωμα τιθέασιν αὐτὸν οἱ Αἰγύπτιοι. Plin. xxxii. 28. "Mitior est servandis corporibus, nec absumendis Chermītes: ebori simillimus, in quo Darium conditum ferunt."

* CHOLAN.

Plin. xxxvii. 18. "Juba est auctor, smaragdum, quem Cholan vocant in Arabia, ædificiorum ornamentis includi, et lapidem, quem Alabastriten Ægyptii vocant." Ita MSS. omnes, teste Harduino, qui addit: "Nec tamen Arabica vox ea est, neque Græca." "Χολός, vel χολή, genus smaragdi fellei coloris. Libri quidem habent cholan. Frustra est, quod chloeron, aut chloron scribendum existimant. Nam hoc proprium omnium smaragdorum." Salm. in Solin. p. 140. e.

* ΣΥΡΜΑΙΑ

Dieta est a quibusdam raphanus, quod concitando vomitui esset idonea. Similiter et cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe et melle concinnabant. Est et potio e sale et aqua mistis, apta ventri purgando. Hæc Gorr. a quo etiam Συρμαῖσμος a veteribus appellata traditur modica vacuatio, s. per vomitum s. per alvi dejectionem fieret, ut annotat Gal. Commen. 2. eis τὸ περὶ ἄρθρων. Paulum autem ait exponere vomitum qui fit jejunis ante cibum. Schol. Aristoph. Pac. (1253.) Πῶλε βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις· Ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν, annotat, quosdam velle συρμαίαν esse succum herbæ qua Ægyptii utantur prorsus διάρροϊαν. (Οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ἢ χρωμάτων Αἰγύπτου πρὸς διάρροϊαν· ἄλλως, φαίνονται τὸν χυλὸν τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροϊαν· ὡς Δίδυμος. ἀλμαία ἐκ ραφανίδων Αἰγυπτιακή, πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος. Idem articulus legitur in Phavorino.) Esse porro

genus raphani, Diod. S. (i. 64. de Pyramidibus loquens, Ἐπιγέγραπται δ' ἐπὶ τῆς μείζονος τὸ πλῆθος τῶν ἱναλωθέντων χρημάτων ὡς εἰς λάχανα καὶ συρμαίαν τοῖς ἐργάταις.) J. Poll. (i. 247. Καὶ παρὰ Ἡρόδῳ οὐ, εἶδος ραφανίδος, συρμαία) necnon e Plin. (xxxvi. 17.) confirmatur: quum tamen ap. Herod. (ii. 125.) ἐς συρμαίαν καὶ κρόμνα redatur, in apio et cæpis, (imo συρμαίη h. l. succus raphanorum ad ventrem purgandum, raphani, ut recte judicat Wesseling.) : ut videlicet Hes. Συρμαίον esse ait λάχανόν τι σελίῳ ἑοικὸς, in v. l. συρμένη. Ex eodem alioqui affertur etiam, συρμαίη διηθίσαντες τὴν κοιλίην, (ii. 88.) Quinetiam Συρμαῖζειν ex eo affertur de purgantibus ventrem, (ii. 77.) Habetur et Συρμαῖσμος, necnon Συρμεσμός, in v. l. quæ mendose scribi videntur." H. St. Ælian. H. A. v. 46. de canibus: Λέγονται δὲ καὶ ὅταν δέωνται τὴν γαστέρα ἑκατέραν κενῶσαι, πᾶν τιτὰ ἐσθίειν, καὶ τὸ μὲν τι τῆς τροφῆς τὸ ἐπιπολάζον ἀνεμῆν, τὰ δὲ περιττὰ κάτωθεν ἐκκρίνεσθαι αὐταῖς· φασιν· ἐντευθεν καὶ τὸ συρμαῖζειν Αἰγύπτου λέγονται μαθεῖν. V. Foes. Æcon. Hippocr. Phot. Suid. et Etym. M. p. 736, 32.: Συρμαῖα (συρμαία)· τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας, καὶ συρμαῖζειν, τὸ κενοῦσθαι, καὶ Συρμαῖαν (συρμαίαν) βλέπων, ἀντὶ τοῦ ναυτιῶν. Verba Συρμαίαν βλέπων, (quæ in Phavorino quoque et Photio leguntur,) e vetere Comico deprompta sunt, notante Piers. ad Mær. p. 351. Sic dicitur, Κρόμνα βλέπειν. Galen.: Συρμαία· ἡ μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις. Erotian.: Ἀπὸ συρμαῖσμον· συρμαία λέγεται ἡ ἐπιμήκης ραφανίς, ἣν τινες μεθ' ἄλλης ἐσθίοντες καθάρουσι, καὶ καλεῖται συρμαῖσμος ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως τρόπος. Suidas, Συρμαῖζειν καθαίρειν: Συρμαία· τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Συρμαίη· πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος· οὕτως Ἡρόδοτος. Glossæ Herod., Συρμαῖζειν· καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος. Eadem Glossæ et Gregor. Cor. p. 526.: Συρμαίην· λάχανον σελίῳ ἑοικὸς, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Hesych.: Συρμαία· ἀγών τις ἐν Λακεδαίμονι, ἐπαθλον ἔχων συρμαίαν· ἔστι δὲ *βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος· λέγεται δὲ συρμαῖσμος, καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν, καὶ πόμα διὰ ὕδατος καὶ ἀλῶν. (Cf. Zonaras p. 1684. et 1693.)

¹ Hesych. sua traxit e Schol. Aristoph. Thesm. 857., ubi eadem verba leguntur. Συρμαῖον est vox nihili, (primo librarii culpa in Aristoph. Schol. intrusa pro συρμαία, deinde ab Hesychio in Lexicon suum recepta, tum ex Hesychio a Phavorino deprompta), ut satis patet e Mær. Att. p. 351., ubi, Συρμαίαν, Ἀπτικῶς, τὰ λεπτὰ λάχανα, et Suida, Συρμαίη παρὰ τῷ αὐτῷ sc. Ἡρόδῳ, λάχανον σελίῳ ἑοικὸς, et Gloss. Herod., Συρμαίην· λάχανον σελίῳ ἑοικὸς, et Gregor. Cor. p. 526. de Dialecto Ionica, Συρμένη δὲ παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίῳ ἑοικὸς ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Sic citat et Foes. Æcon. Hippocr. "Si συρμένη scripseris cum viro summo ad J. Poll. vii. 199., propius accedes genuinum συρμαίην, quod est in Gloss. Herod. Turbas hic dedit confusio diphthongi αι et vocalis ε, e qua si Maïttairius de Dial. Ion. p. 100. d. correxisset ὑστερήν in Hippocr. p. 339. 43., ap. quem legitur ὑστερήν p. 362, 15. 375, 7. 389, 14. 390, 17. 420, 24. cet., in ὑστερήν nullam dialectum sibi reperisse visus esset." Schæfer. "Sunt e Græcis," ait Eustachius ad Erotianum, "qui syrmeam ap. Iones genus oleris apio similis accipiant, itemque pro edulio ex adipe et melle; sed syrmeam legi malo, quam syrmeam." ² "Deest aliquid," inquit M. Meibom., e Phavorino tamen, et Zonara p. 1684. 1693. facile supplendum, ap. quos legitur Συρμαῖσμός· βρωμάτιον τί ἐστι διὰ στέατος καὶ μέλιτος, καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειον. "Hippocr. i. de Morb. Mnl. Symmæ mentionem bis facit (p. 258, 19. Κόνυζαν τὴν ἡδύσμον, τρίψας λίην ἐν οἴῳ εὐώδει, ἢ ἐν συρμαίῃ δοῦναι πιεῖν, καὶ λούειν θερμῷ ἄλλο, ὁμοίως ποτὸν τοῦ παιδίου καὶ τῶν ἐνόντων κακῶν, ἰὸν χαλκοῦ ξυρτρίφας ξὺν μέλιτι, καὶ συρμαίῃ, ὅς πιν'.)" quam interpretes potionem fuisse significat, sicut L. de Artic., quod Græce συρμαῖσμός ab Hippocr. dicitur, idem interpretes moderatam purgationem transtulit, (p. 483, 30. Ἀμεινον δὲ καὶ μαλθαζαί τὴν κοιλίην, ἣν δὲ καὶ *ἐμήμετος ἢ, ἐμῆειν ἀπὸ συρμαῖσμον) scilicet Galenum secutus, qui in illius voluminis explicatione συρμαῖσμον, et in Gloss. Hippocr. συρμαίαν significare moderatam purgationem asseruit. Quam interpretationem non esse parvifaciendam, efficit auctoritas viri, tum antiqui, tum Græci, et inter medicos post Hippocr. maximam gloriam consecanti.

"Sed quoniam vim verbi attentius consideranti non apparet, ut potuerit συρμαία et συρμαῖσμος communiter moderatam purgationem significare, non injuria dubitatur, utrum συρμαῖσμος generatim significet purgationem moderatam, an privatim aliquam ab aliquo peculiari medicamento, quod ab ea recipiatur, nuncupatam: quod ut intelligatur, necessarium videtur Græcos alios auctores, et eorundem Gr. interpretes consulere, cumque præter duo dicta nomina reperitur etiam verbum συρμαῖζειν, de hoc primum verba facere institui, ut, quod præcipue quaeritur, clarius ultimo loco concludatur.

"Usus est verbo συρμαῖζειν Herod. ii. (77.), cum dixit Ægyptios se singulis mensibus purgare solitos: Συρμαῖζουσι, inquit, τρεῖς ἡμέρας ἐπὶ τῆς μηνὸς ἐκαστοῦ, ἐμῆτοις θηρωμένοι τὴν ὕγειαν καὶ κλύσμασι: quæ in hunc modum verti possunt, Purgantur tribus consequenter diebus singulis mensibus, vomitibus sanitatem quaerentes, et clystere infusis: ex quibus verbis illud quidem accipi potuit, quod ait Galen. ii. de Artic. συρμαῖσμον promiscue vomitum, et dejectionem significare, non tamen ut idem sit συρμαῖζειν quod καθαίρειν μετρίως, s. κενοῦσθαι, quod est moderate purgare, s. evacuari; alioqui hunc Herodoti locum Suidas secus accepit, qui inquit, συρμαῖζειν· καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος, οὕτως Ἡρόδοτος, quod est, purgare potione ex zea et aqua, ita Herodotus, ostendit, quemadmodum ἐλκεβορίζειν est elleboro purgare, ita συρμαῖζειν esse purgari potione illa, quam dixit: idemque exponens Ægyptios dictos esse μελανοσυρμαῖον λέων (quo epitheto Aristoph. Thesm. 857. utitur) quasi μέλας καὶ συρμαῖζοντα, ostendit συρμαῖζειν non fuisse acceptum communiter pro purgare, sed pro certo genere purgationis, quod erat Ægyptiis familiare, alioquin obscurissimum populus Æg. hoc epitheton significasset: itaque Herodoti locum et Suidæ interpretationem conjungendo, concludimus συρμαῖζειν significasse purgare, seu purgari medicamento ex aqua et zea, vel alio, quod et Ægyptiis familiare, et cum ad ciendum vomitum, tum ad alvum subducendam, idoneum esse, id vero συρμαία appellabatur.

"Legitur autem Aristoph. Pac. (1253.) ubi venditor galearum inducitur quaerens, quid sibi faciendum esset, postquam, pace facta, esset galeas empturus nemo: Τρυγᾶς αὐτὸν ludendo, eum sic alloquitur, Πῶλε βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις· Ἔστι γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν· μετρεῖν. Vendit, inquit, eas Ægyptiis, sunt enim ad mensurandum syrmeam accommodata: Interpres vero inquit, οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ἢ χρωμάτων Αἰγύπτου πρὸς διάρροϊαν· ἄλλως, φαίνονται τοῦ χυλοῦ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάρροϊαν. Quidam putant herbæ cujusdam succum syrmeam esse, quæ utuntur Ægyptii ad alvi fluxum: aliter, videntur Ægyptii syrmeæ succum ad ventris fluxum potare. Quarum interpretationum prior magis quadrat: quoniam Aristophanes aperte satis significavit, se accepisse syrmeam pro liquore quodam, cum dicat syrmeam galeis mensurari potuisse: non est enim dicendum, quod frugis genus aliquod fuerit, quod nullus testatur, posterior autem interpretatio ostendit, plantæ quoque genus hoc nomine significari: fortasse et planta, et ejus succus idem nomen habuerunt, sicut acacia aloe, et pleræque aliæ plantæ, quas sui nominis succos habere comperitum est.

"Hippocrates etiam syrmeam memorans, primo libro de Morbis Muliebribus, ut ante dixi, liquorem fuisse demonstrat: nam medicamenta, quæ secundas expellunt, recensens, inquit, κόνυζαν τὴν ἡδύσμον τρίψας λίην ἐν οἴῳ εὐώδει, ἢ ἐν συρμαίῃ δοῦναι πιεῖν, καὶ λούειν θερμῷ, i. e. Conyzam suaveolentem leviter tritam in vino odorato, aut syrmeam bibendam dato, et calida lavato. Cum igitur vini loco syrmeam bibendam dicat, non dubitandum quin genus aliquod liquoris esset; nec verisimile est aliter ab eo acceptam paulo post, ἰὸν χαλκοῦ συρτρίφας σὺν μέλιτι, καὶ συρμαίῃ ὅς πιν' ἀρuginem tritam cum melle, et syrmeam bibendam dato: sunt autem hæc ea loca, quæ B. Eustathius in Erotianum annotat. se non reperisse scitebatur, quæque Hermolaus Barbarus intelligebat, cum, in annotat. in Dioscor. de Raphano scribens, dicebat, ap. Hippocr. accipi syrmeam pro succi quodam genere, sive passum, sive defrutum sit; quanquam neutrum esse credam, ut postea dicam: priore autem loco interpretes ex Galeno vertit, In syrmea potione moderate purgante bibendum

Toupius Emendd. in Hes. iv. p. 124. legi jubet ἀλφίτων s. ἀλεύρων, pro ἀλῶν, provocans ad Suid., “quī πόμα κριθινόν fuisse dicit,” v. Μελανοσυρμαῖον. Sed recte nihilominus se habet vox ἀλῶν, quæ legitur in Phavorino, et bis in Zonara (p. 1684. et p. 1693.) et in Schol. Aristoph. Thesm. 857., e quo totum suum locum depromsit Hesych. Erotiano l. c. *συρμαία* est raphanus, quem veteres cum marina i. e. salsa aqua comedentes purgantur: alii autem potio e sale et aqua mistis. Schol. Aristoph. Pac. l. c., Ἀλμαία ἐκ ραφανίδων Αἰγυπτιακή, πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος, ubi notanda est vox ἀλμαία, qua caret Schneideri Lex., et qua usus est Nicander in Georg. ii. ap. Athen. iv. p. 133. e. Schneiderus ad Ælian. l. c. *συρμαίειν* interpretatur “proprie raphanis salitis comestis evacuare corpus et purgare.” Diocles Caryst. Epist. ad Antig. Regem p. 588. (T. xii. Bibl. Gr. Fabric.): Χρήσιμοι δὲ καὶ οἱ νήστευς ἔμετοι, οὓς καλοῦσι τινὲς Συρμαῖσμούς· δεῖ δὲ τὸν μέλλοντα συρμαίειν, προφάγειν ραφανίδας λεπτάς, κάρδαμον, εὐζωμον, σίναπι, ἀνδράχνην, εἴτα ἐπιπίοντα ὕδωρ χλιαρὸν, οὕτως ἔμεϊν. “In Nova Vers. Gr. Pentateuchi e Cod. Ven., Deut. xxix. 5. vox *συρμαία* respondet Hebraico רַפְּאִי, quod cerevisiæ speciem notat,” Schleusnerus Cur. Nov. in Phot. p. 427. Voc. *Συρμαία*, nostra quidem sententia, non est Græcæ, sed Æg. originationis. Zonaras p. 1693. *Συρμαίειν*—Αἰγυπτιακή δὲ ἡ λέξις. Schneidero tamen in Lex. adj. *Συρμαῖος*, fem. *Συρμαία*, a v. *συρμός* derivatum esse videtur. Certe Nicander Alex. 367. dixit, Στεγανὴν δ’ ὑποσύρει νηδύν: astrictum ventrem laxare jubet poeta.

* *Συρμαιοπῶλης*, ου, ὁ, Raphanorum venditor. J. Poll. vii. 196.: *Συρμαιοπῶλαι*, *στυππειοπῶλαι*, ubi pro *συρμαιοπῶλαι* T. H. scribendum censet *γρυμαιοπῶλαι*, scri-

tarii, qui viles venum proponunt merces: vii. 199., *Ἐν δ’ Ἀριστοφάνους Δαναΐσιν, συρμαιοπῶλαι καὶ ἐγκριδοπῶλαι*.

* *Μελανοσυρμαῖος*, ὁ, ἡ, *Syrmæa* uti solitus, Ægyptius, quia Ægyptii potione s. genere evacuationis libenter utebantur. Aristoph. Thesm. 855.: Νεῖλον μὲν αἶδε * *καλλιπάρθενοι ῥοαί*, “Ὅς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον Λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεῶν. Schol. Τούτεστι Αἰγύπτιον μέλανα καὶ συρμαίζομενον, τούτεστι καθαίρομενον λεῶν Αἰγυπτίων. Cf. Suidas h. v.

ΝΙΓΛΑΡΟΣ,

Tibiæ genus, et Modus in tibiæ cantu. J. Poll. iv. 82.: *Νίγλαρος* δὲ μικρὸς τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, *μοναυλία πρόσφορος*. Sic edidit T. H. pro *γίγγλαρος*, et sic legitur in C. V., teste Kuhnio: Jungermanni Ms. habet, *Νίγλαροι*, “sed forte oculis aberrabat libarius ad id, quod mox segm. 83.” Jung. Locus est hic: Μέλη δὲ αὐλημάτων, κρούματα, *συρίγματα*, * *τερετισμοί*, * *τερετίσματα*,¹ *νίγλαροι*. “*Νίγλαροι* Hes. sunt *τερετίσματα*, *περίεργα κρούματα*, afferenti item *Νίγλαρέων* pro * *τερετίζων*. Similiter Suidas exponit. (Cf. Phavor.) At Scholiastæ Aristoph. Acharn. (555.) *Αὐλῶν, κελευστών, νιγλάρων, συριγμάτων, Νίγλαρος* est *τρήμα*, et μέλος *μουσικὸν παρακελευστικόν*.” H. St. “Forte non multum absimilis fuerit tibiæ, ejus in militia nostra usus,” Brunck. ad Aristoph. l. c. Cf. Perg. ad Hesychii locum. Photius: *Νίγλαροι* *τερετίσματα*, καὶ *περίεργα κρούματα* (Cod. B. *κρούσματα*): *Νιγλάρους* *τερετισμούς*: *Νιγλαρέων* *τερετίζων*, καὶ ὁ *Νίγλαρος*, *κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα*. *Εὐπόλις Δήμοις*· *Τοιαῦτα μέντοι νιγλαρέων κρούματα*. (Verbo *νιγλαρέω* caret Schneideri Lex.) Plut. de Musica p. 1142. a.: Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς *μνημονεύει Φιλοξένου, καὶ φησιν, ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη*

dato, quæ interpretatio, mea sententia, ineptissima est: quoniam *syrmæa* ex Galeni sententia vim ducendi alvum habet, ventremque tum vomitu, tum dejectione expurgat: cum autem expelli secundæ debent, non solet Hippocrates aut vomitum, aut alvi dejectionem præcipere, ut ex aliis remediis ad secundas expellendas utilibus, ab eo enumeratis constat. Est igitur *syrmæa* Hippocrati vel succus vel liquor.

“Herodoto etiam est aliquid succo simile ii. (88.) ubi de condituris cadaverum ap. Ægyptios verba faciens inquit, *συρμαίη διηθήσαντες τὴν κοιλίην*, ubi ventrem *syrmææ* diluerint. Ex quibus omnibus colligitur *syrmæam* fuisse liquorem aliqueum, sive succum, item plantam, e qua succus ille extrahebatur. Ea vero planta quænam esset, aperte intelligitur collatis Herodoti ac Plinii locis. Herod. ii. (125.) scribit, unam ex pyramidibus, Cheopis Ægypti regis jussu extractis, habuisse scriptum literis Ægyptiis quantum fuerit erogatum in operarios, pro *syrmæa*, cæpis, et alio, *σεισημανται* διὰ γραμμάτων Αἰγυπτίων ἐν τῇ πυραμίδι ὅσα εἰς τὴν *συρμαίην*, καὶ *κρόμωνα*, καὶ *σκόροδα* ἀναισιμώθη τοῖσι εργαζομένοισι, ubi interpres apium fortasse transtulit, quia legerat ap. Suid., quod *syrmæa* est olus ap. Hippocr. apio simile, *λάχανον σέλιον* (quancum alii hoc olus apio simile, non *συρμαία*, sed *συρήν*, et *σύρμιον* dicitur) aut quod fortasse existimavit *syrmæam* esse raphanum sylvestrem, quem Theophrastus, et Dioscorides *ἄπιον* appellant, et nonnullos * *chamæraphanum* vocasse Paulus l. vii. scribit, volebatque idem interpres accipi apium, ut Græce significat, quod Latinis est raphanus sylvester, non autem ut Latine significat, quod Græcis est τὸ σέλιον. Erotianus autem inquit, *συρμαία* λέγεται ἡ ἐπιμηκὴς ραφανίς, longus raphanus, et J. Pollux, καὶ παρὰ Ἡρόδοτον εἶδος ραφανίδος *συρμαία*. Est autem Plinii locus xxxvi. 12., in quo de pyramidibus scribens locum Herodoti interpretatus videri potest, Aliqui prodiderunt in raphanos, et allium, et cæpas mille octingenta [sexcenta, Harduinus e Mss.] talenta erogata: sic Plinius. Ait quidem Herodotus mille sexcenta, ut etiam Diodorus, sed et facilis est in numeris describendis lapsus, et hoc ad rem propositam minime pertinet. *Syrmæa* igitur fuit raphani genus, et ex eo vel succus, vel liquidum medicamentum, quod vim habuisse purgandi testatur Suidas, inquit, *συρμαία* τὸ καθαρτικὸν δι’ ἐμέτων καὶ κοιλίας, purgans medicamentum per vomitus ac ventrem: et Erotianus, *συρμαία* λέγεται ἡ ἐπιμηκὴς ραφανίς, ἣν τινες μετ’ ἀληθῆς ἐσθόντες καθαίρονται, *Syrmæa* longus raphanus dicitur, quem aliqui cum sale edentes purgantur. Dioscorides vero sativum raphanum alvo ac vomitibus citandis idoneum tradit: quod autem Aristophanis interpres dixit, Ægyptios usos fuisse *syrmæa* πρὸς διάρροιαν, vel male rem intellexit, vel significare alvi subductionem voluit, abusus vocabulo διάρροια, ac præpositione πρὸς, nam proprie πρὸς διάρροιαν est contra alvi fluxum, ipse vero debuit dicere ad alvi dejectionem, scilicet provocandam. Illud autem Galeni Gloss. Hippocr., *συρμαία* ἡ μετρίως γινόμενη τῶν περὶ τὴν γαστέρα καθάρσις, *syrmæa* est moderata ventris purgatio, ita intelligendum est, ut purgationis vocabulum pro ipso medicamento purgante accipiatur, nisi verbi vim hujus eum non percepisse fateri aliquis malit.

“*Συρμαῖσμος* in Epist. ad Antig., quæ Dioclis nomine circumfertur, dicitur quidem, ex nonnullorum sententia, vomitus jejuno stomacho factus: sed ap. Hippocr. aliter accipi debet. L. de Artic. scribens de anre fracta Hippocrates inquit, *ἄμεινον δὲ καὶ μαλαθῆαι τὴν κοιλίην*, ἣν δὲ καὶ *εὐήμετος* ἢ, *ἐμέειν* ἀπὸ *συρμαῖσμού*, quod est, Satius est ventrem molliore, sin autem ad vomitum etiam facilis fuerit, vomat a *syrmæsmo*: quid esset igitur, vomat a vomitu? Galenus hunc locum explicans inquit, *συρμαῖσμούς* δὲ ἐκάλεον οἱ παλαιοὶ τὰς μετρίως κενώσεις ἐπεὶ διὰ τῆς ἐδρας, εἴτε καὶ οἱ ἐμέτων γίνοντο· τοσούτων τινα κίλεται καὶ νῦν ποιεῖσθαι, *Syrmæsmos* antiqui vocabant moderatas evacuationes, sive per sedem, sive per vomitum fierent: harum aliquam jubet et nunc fieri. Hæc autem differt a Dioclis interpretatione: sed et hic opus est accipere evacuationem pro evacnante medicamento, alioquin incongrua oratio est, vomat a moderata evacuatione: aptius autem diceretur, vomat a medicamento, quod moderate evacuet; et est altera dubitatio, quod, etsi verbum *συρμαίειν* videri potest promiscue significare vomitum et dejectionem, ut ante dixi, tamen Hippocrates hic seorsim utrumque memorans, *syrmæsmum*, ut vomitui privatim idoneum, retulisse videtur. Erotianus aptius hoc verbum interpretatur est, nam cum exposuerit quid *syrmæa* significet (verba ejus snpeius attulimus) statim subdit, καὶ καλεῖται *συρμαῖσμος* ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως τρόπος, Et vocatur *syrmæsmus* hujusmodi purgationis modus: scilicet *syrmæa* medicamentum est, et purgatio ex sumta *syrmæa* *syrmæsmus* dicitur, ut non generatim evacuationem moderatam significet, sed privatim eam, quæ more Æg. fieri solebat ex raphano, quemadmodum si dixisset, ἀπ’ ἐλλεβορίσμου, ut quæ cognatio est in illis, ἐλλεβορος, ἐλλεβορίζειν, ἐλλεβορίσμος, eadem sit in his, *συρμαία*, *συρμαίειν*, *συρμαῖσμος*, quod vero *syrmæa* etiam significaret potum cum hordeaceum, tum ex aqua et sale; et cibum quandam ex adipē et melle, ac certamen quoddam ap. Lacedæmonios (quæ narrantur a Suida et Hesych.) ad rem nostram minime pertinet.” Marsilli Cagnati Var. Obs. ii. 18. in Gruteri Lampade T. iii. p. 533—6.

¹ Hesych. et Phavor.: *Τερετίσματα*, ἢ *τερετίματα*· ὡδαὶ ἀπατηλαί, * ἡχητικά, ἢ *μυρολογία* ἡχημεῖναι: *Τερετίσματα*· ὡδαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κίθαρος κρούματα, καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾠσματα. Pro *τερετίσματα* ἢ *τερετίσματα* Is. Voss. reposuit, *τερατίσματα* ἢ *τερετίσματα*. Hesych.: *Τερετίσματα*· καλοῦνται, ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδνός, Suidas et Photius (ubi male *τερετίσματα*), *Τερετίσματα*· τὸ αὐτὸ μέλος ἄδομεν: *Τερετίσματα*· ὡδαὶ ἀπατηλαί, ἢ ᾠσματα ἐκλυτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος, ἢ τῆς χελιδνός. Cf. Zonaras p. 1722. Etym. M. p. 755, 4.: *Τέττιξ*· μουσικῶ-
τατον ζῶον, παρὰ τὸ τερετίξ (τὸ μουσικῶς φωνῶν) τερετίξ, καὶ συγκοπή τέττιξ. Zonaras p. 1724.: *Τερετίξ*· μουσικῶς φωνεῖν, καθαρίζειν. Etym. M. p. 752, 38.: *Τερετίξ*· τοῖς μουσικοῖς κρουματίων τι κατεῖσθαι τὸ λεγόμενον τάρην, ἀφ’ οὗ τερετίξιν λέγεται τὸ εἶναι, κατὰ ἀλλοίωσιν τοῦ α ἐῖς ἰ, καὶ *τερετίσματα*, ὡδαὶ ἀπατηλαί, ἢ ᾠσματα ἐκλυτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδνός. Idem articulus paulo aliter legitur in Phavorino: *Τερετίξ*· καὶ τερετίξιν ἐπὶ τεττίγων, ἢ τερετίξιν, τοῖς μουσικοῖς κρουματίων τι κατεῖσθαι τὸ λεγόμενον τάρην, ἀφ’ οὗ τερετίξιν λέγεται τὸ εἶναι, κατὰ ἀλλοίωσιν τοῦ α ἐῖς ἰ, καὶ *τερετίσματα*, ὡδαὶ ἀπατηλαί, ἢ ᾠσματα ἐκλυτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδνός. Sic Zenodotus de Voc. Anim. ap. v. Alek. ad Ammon. p. 230., Ἀηδὼν τερετίξιν: idem tamen p. 231., *Τέττιξ* ἡ χελί, τερετίξιν. J. Poll. v. 89., *Τέττιγας* τερετίξιν. Vide Oudendorp. ad Thom. M. p. 908. et T. H. in Addendis, Tittmann. ad Zonar. p. 1722. Toupii Emendd. in Hes. T. iii. p. 482. iv. p. 181. Ceterum notanda est musica vox * *τάρην*, quam nobis conservarunt Etymologus et Phavor. ll. cc., (et de qua Lexica silent), *Τερετίξιν*· τοῖς μουσικοῖς * *κρουματίων* [f. l. *κρουματίων*] τι κατεῖσθαι, τὸ λεγόμενον τάρην, ἀφ’ οὗ τερετίξιν λέγεται τὸ εἶναι. An legendum *τάρην* pro *τάρην*? Adacreon Fragm. 89. ap. Athen. iv. 25. p. 177, a. dixit: *Τερετων* ἡμῶσιν ἡπ’ αὐλῶν ὀρχεῖσθαι. Athen. iv. 29. p. 182. c.: *Τάρην*· δ’ (οἱ ἡμῶσιν αὐλοὶ) οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλοῦμενοις, οἷς, τοῖς οὖσιν ἐναγωνίως, πρὸς τὰς ἐρωχίας χρωῦνται· διὰ καὶ τερτῶς αὐτοὺς κίχεται ὁ *Ἀνακρίων*.

εἰσηνέγκατο· ἡ δὲ Μουσική λέγει ταῦτα· *Ἐξαρμονίους, ὑπερβολαίους τε ἰνούςους καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ραφάνους ὅλην Κάμπτων με *κατεμέστωσε. Καὶ ἄλλοι δὲ κωμωδοποιοὶ ἐδείξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν Μουσικὴν κατακερματικῶν.¹ V. Jabl. supra v. γίγγλαρος.

* ὈΛΥΡΑ, ας, ἡ,

Hesychio species est esminis mediæ inter frumentum et hordeum naturæ. Addit, quosdam eandem esse velle cum τῇ ζεῆ s. ζεῖα. ("Ὀλῦρα· εἶδος σπέρματος, ἡ βρωμά τι, μεταξὺ σίτου καὶ κριθῆς, οἱ δὲ αὐτὴν τὴν κριθὴν, ἄλλοι καρπὸν τινὰ σιτικόν, ζεῖαν, τινὲς ζεῖαν.) Cum iis Galenus facit, ζεῖας ap. Hippocr. exponens ὀλῦρας. (Phot. et Suid.: "Ὀλῦρα· ζεῖαι, εἶδος σπέρματος. Moschopulus περὶ σχεδῶν· "Ὀλῦρα· εἶδος τι τῶν σπορίμων, ἡ καὶ ζεῖα καλουμένη.) Necnon Dioscor. ii. 113. scribit τὴν ὀλῦραν esse ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῆς ζεῖας, ἰτίdemque ἀρτοποιεῖσθαι, et κρίμνον ἐξ αὐτῆς γίνεσθαι, sed ἀτροφωτέραν κατὰ ποσὸν εἶναι. Et Herod. ii. p. 65. (c. 36.) de Ægyptiis loquens, ἀπὸ ὀλῦρέων ποιεῖνται σιτία, τὰς ζεῖας μετεξέτεροι καλέουσι; indicans et ipse zeam cum olyra esse eandem. Sic Hom. etiam Odys. δ. (40.) dicit, Καὶ τοὺς μὲν κατέδρσαν ἐφ' ἱππέϊσι κάπρησι, Πάρ δ' ἐβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιζαν; II. θ. (560.) "Ἴπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἔρεπτόμενοι καὶ ὀλῦρας. (II. ε. 196.) Plin. vero xviii. 8. diversam a zea facit, et arincam Latine appellari dicit. (Ægypto autem; ac Syriæ, Ciliciæque et Asiæ et Græciæ peculiare zea, olyra, tiphe.) Et c. 10. 'Ex arinca dulcissimus panis: ipsa spissior quam far, et major spica, eadem et ponderosior. Exeritur in Græcia difficulter: ob id jumentis dari ab Homero dicta: hæc enim est, quam olyram vocamus. Eadem in Ægypto facilis fertilisque.'" H. St. V. Pollux i. 183.: Τροφαὶ ἱππων, κριθαὶ, ζεῖαι, ὀλῦραι, χόρτος, χιλὸς, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ, καὶ πυροὶ, εἰ δὲ πιστεύμεν, καὶ οἶνος ποτὸν, καὶ λωτὸς, καὶ ἐλειον σέλινον. (Columella vi. 30. Si sanis equis est macies, celerius torrefacto tritico, quam hordeo reficitur, sed et vini potio danda est.) J. Poll. vii. 21., Τῇ δὲ ἀρτοπώλιδι ἀνήκει ἄλευρα, ἄλφια, ὀλῦραι, ζεῖα, σεμίδαλις, χόνδρος, κρίμνα, πάλημα. Schol. in Cod. MS. Basil. ad Exod. ix. 32.: "Ὀλῦρα· εἶδος σπέρματος, ὁ τοῖς κτήνεσι τροφή γίνεται. Schol. Hom. II. ε. 196.: "Ὀλῦρα· εἶδος κριθώδους καρποῦ, τισὶ μὲν βικία,² καὶ βικίον, τισὶ δὲ ζεῖα καὶ ζεῖα. Gloss. Vett.: Vicia. βικία, χόρτος, βικίον. Respicitur ad Vulgatum Versionem, ut passim in illis Glossis, notante Albertio. Eadem Glossæ: "Ὀλῦρα· Far, ador, farris, P. Far, P. Farra, P. Siligo, O. Spelta, E." "Far. ζεῖα, σῖτος, ὀλῦρα." Eustath. ad II. ε. p. 538, 22. (et ex eo Phavor.): Αἱ δὲ ὀλῦραι, σπόριμον μέλαν μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου, καὶ φυλάσσει μέχρι καὶ νῦν τὴν κλῆσιν παρὰ τισὶ τῶν παραθαλασσίων ἐποίκων τῆς μεγάλης Ἀσικίας. Idem ad II. θ. p. 730, 4.: Καὶ ὅτι ὀρόβου βραχύτερον σπέρμα ἢ ὀλῦρα. Exod. ix. 33., 'Ὁ δὲ πυρὸς, καὶ

ἡ ὀλῦρα οὐκ ἐπλήγη. V. et Ezech. iv. 9., ubi Hieron. Quam nos viciam interpretati sumus, LXX. Theodotioque posuerunt ὀλῦραν, quam alii avenam, alii secalem putant. Gloss. in Octateuch.: 'Ὀλῦραι· οἱ τῶν ζεῶν κόκκοι, speltarum grana. Lex. Cyrilli MS. Brem.: "Ὀλῦρα· ζεῖα. Etym. MS. Ὀλῦρα· ἡ κριθή. 'Ὀλῦρα· εἶδος κριθώδους καρποῦ, ζεῖα, ἡ γὰρ κριθὴ ἐξαστιχος, ὁ σῖτος τετράστιχος, ἡ δὲ ὀλῦρα δίστιχος καὶ ὁψιμος.³ V. Biel. Thes. Philolog. Ol. Celsii Hierobotan. t. ii. p. 98—101. "Hæc tria. tipham, olyram, zeam, et nominibus et re distinguit Anguillara, Par. vi. p. 98. Tipham ait Italici appellari Spelta· Olyram, Scandella; Zeam, Farro." Harduin. ad Plin. I. c. "Triticum Spelta," inquit Sprengel. H. R. H. p. 21., "aut zea Host. vocantur ὀλῦρα et ζεῖα. Plinius fere solus xviii. 8. discrimen agnoscit inter utramque speciem; quod, si Hostium Gram. Austr. iii. t. 29, 30. sequimur, defendi potest: triticum enim Spelta habet internodia spiculis æquantia margine glabra, Tr. Zea vero internodia spiculis longiora margine pilosa." Idem p. 82.: "Triticum Zea, ζεῖα, Theophr. H. P. viii. 9.; Triticum Spelta, ὀλῦρα, Theophr. viii. 4., de eadem sub nomine πυρου Ὁρακίου πολυλόβου, de C. P. iv. 12. loquitur." Idem p. 159.: "Triticum Zea, ζεῖα, Diosc. ii. 111.; Triticum Spelta, ὀλῦρα, ii. 113." Idem p. 132.: "Mnesitheus Cyzicenus, Oribas. Coll. 4. 4., περὶ ἐδεστώων scripsit, Athen. ii. 16.; confudit tamen τίφην et ὀλῦραν, secale et speltam, Galen. Fac. Alim. i. 312." ⁴

* Ὀλῦρίτης, ου, ὁ, Panis ex olyra factus. ΠΥ, Placenta. 3 Reg. xix. 6. Καὶ ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλῦρίτης. Etym. MS.: 'Ὀλῦρα· ἡ κριθή, καὶ Ὀλῦρίτης ἄρτος, ὁ τῶν κριθῶν. Trypho Alexandrinus ἐν τοῖς Φυτικαῖς ἁρτων ἐκτίθεται γένη, εἰ τι κάγω μέμνημαι, τὸν ἐξ ὀλῦρῶν, τὸν ἐκ τίφῶν, τὸν ἐκ μελιῶν, Athen. iii. p. 109. d. Herod. ii. 77. de Ægyptiis: 'Ἀρτοφαγεοῦσι δὲ, ἐκ τῶν ὀλῦρέων ποιεῖντες ἄρτους, τοὺς ἐκείνοι κυλλήστis ὀνομάζουσι. "Quod panis genus (ὀλῦρίτης) Gen. xl. 16. vocari videtur χονδρίτης. Gloss. Gr. Lat. exponunt, Cinarius." Valek. Gloss. S. ex Hes. p. 2.

"Ζεῖα s. Ζεῖα, Zea: secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὀλῦρα, Hes. (Ζεῖα· οἱ μὲν σῖτον εἶδος, οἱ δὲ τὰς ὀλῦρας.) quemadmodum Galen. quoque ζεῖας ap. Hippocr. (de Morb. Mul. p. 265, 43. 266, 1, 3. 267, 8.) exponit ὀλῦρας. Idem vero et Herod. (ii. 36. de Ægyptiis: 'Ἀπὸ ὀλῦρέων ποιεῖνται σιτία, τὰς ζεῖας μετεξέτεροι καλέουσι.) zeam et olyram idem esse dicitur ostendere. Asclepiades ap. Galen. ix. (3.) τῶν κατὰ τόπους far et zeam idem esse vult, inquit, φάρρους, ὃ καλοῦσι ζεῖαν, ἀληθεσμένον. Sed iis non assentitur Plin. (xviii. 8.) manifestum discrimen ponens inter tria hæc semina; 'Ægypto autem ac Syriæ Ciliciæque et Asiæ ac Græciæ peculiare zea, olyra, tiphe. Qui zea utuntur, non habent far.' Et Gorræus τὴν ζεῖαν non far

¹ "Qui tanquam Aristophanis laudantur ibi versus, illius non sunt, sed Pherecratis, superioribusque huius poetæ adhererent, ni librorum culpa, qui partem illam Plutarchi Operum miris modis corruerunt, locus esset luxatus. Nimis quam manifestum est depravatos eos esse versus. Quænam possit eorum esse constructio, non video, nisi ad hunc modum legantur: 'Ἐξαρμονίους, ὑπερβολαίους, ἰνούςους Με νιγλάρους, ὥσπερ γε τὰς ραφάνους ὅλην Κάμπτων, κατεμέστωσι." Brunck. Wytenbachius hæc notavit: "Brunck. h. l. continuat proximis versibus Ἐξαρμονίους—κατεμέστωσι, quos Aristophani abjudicans, Pherecrati adjudicat, et, quod mirum, plane itajam verterat Valgulus; haud illi quidem sine verisimilitudine, modo ne obsint verba illa, ἡ δὲ Μουσική λέγει, quæ, licet continuo subjiciantur, post κατεμέστωσι, tamen frigent."

² "Suida teste, βίκος est σπέρμα quoddam: idem procul dubio, quod peculiariter Asianos appellare βικίον tradit Galen. Latinis Vicia." H. St. Glossæ: "βικίον· Vicia, S." "βικία· χόρτος, Vicia." Phavor.: βίκος· τὸ ἀγγεῖον, καὶ τὸ σπέρμα. Excerpta e Moschopulo MS. in Agapetum ap. Fabric. Bibl. Gr. t. xii. p. 306.: βίκος· εἶδος σπέρματος, καὶ ὁ λεγόμενος *ὕαλοζύστης.

³ "Ἀδάκη, ης, ἡ, Aphaca s. Aphace: inter fruges reponitur ac legumina, viciæque species est. Ut et Galen. de Alim. Fac. i. cap. penult. inscribens περὶ ἀφάκης καὶ βικίου, dicit τὸ σχῆμα τῶν σπέρματων τούτων esse ὑπόπλατυ μᾶλλον ὁμοίως τοῖς φακίς: condi autem hæc ab agricolis συν αὐτοῖς τοῖς λοβοῖς ἅμα τοῖς φυτοῖς ὅλοις ἐνεκα τῆς τῶν ἀλόγων θρεμμάτων τροφῆς. Sed addit, βικίου appellationem suis tantum Asianis familiarem esse: apud Atticos vero ipsum vocatum fuisse ἀρακόν. Plin. xxvii. 5., Aphace tenuia admodum folia habet: pusillo altior lenticula est: siliquas majores fert, in quibus terna aut quaterna semina sunt nigriora et madidiora et minora lenticula: nascitur in arvis. Quæ mutuatus est e Dioscor. ii. 178. Rursum Plin. xxi. 17. Amara et aphace et quæ picris nominatur. At quæ cap. præced. de aphace scripserat, desumsit e Theophr. H. P. vii. 8. 'Ἀράκη dicitur etiam esse Libyæ oppidum: indeque 'Αφακίτης, civis s. ἱπκόλα ejus oppidi." H. St. Athen. ix. 406. c. e Phænix Eresio de Plantis: Τὰ δὲ πάλιν αὐτῆς λεκιδωδῆ, καθάπερ ἀρακός· τὸ δὲ τ φακίης, οἶον ἀφάκη, φακίς. Τὸ δὲ χόρτου ἐνεκα τῶν τετραπῶδων ζώων, οἷον ὀρόβος μὲν ἀροτῶν βοῶν, ἀράκη δὲ προβάτων. Sprengelii H. R. H. p. 98. 100. 183.: "Lathyrus tuberosus, ἀρακός, Theophr. H. P. viii. 8. cf. Galen. Fac. Alim. i. p. 316.; Lathyrus Aphaca, ἀφάκη, Theophr. viii. 8., Dioscor. ii. 178.; Leontodon Taraxacum, ἀράκη, Theophr. vii. 8. primo vere florens, per totum annum durat."

⁴ "Ἀράκης, Stultus; ἀρακίς enim Hesych. affert pro ὑψηλῆς." H. St. "Ἀφάκη, Hesychio ὑψηλῆς." H. St. Albertio iudice, ἀράκης est i. q. ἀβάκης, elinguis, stultus.

⁵ In Biellii Thes. Philolog. locus, mala interpunctione laborans, sic legitur: 'Ὀλῦρα· εἶδος κριθώδους καρποῦ, ζεῖα, ἡ γὰρ κριθὴ ἐξαστιχος ὁ σῖτος. τετράστιχος ἡ δὲ ὀλῦρα δύστιχος καὶ ὁψιμος, quæ Biel. sic vertit: Ὀλῦρα, genus frumenti hordeacei, zea; hordeum enim frumentum sex ordines habens, vel quatuor ordines, ὀλῦρα vero duos ordines, et est serotina. Formam δύστιχος respuit Gr. linguæ ratio. "Omnes voces, quæ a δύο componuntur, semper Græci per δι expresserunt (non autem per δυ aut δυς, ad vitandum malum omen, ut puto). Sic δίγονος περιστέρα ap. Hesych., eo quod duos fœtus semper simul educat. Sic διτάμβος versus vel pes constans e duobus iambis, ad si in aliqua voce sibilus interponendus fuisset, certe in hac voce debebat, ad vitandam cacophoniam, et eam vocalis importunam iterationem." Faimerius Exercit. p. 6.

⁶ Zonaras p. 1443.: *Ὀλῦρος· τσαχός, "Ignorant Lexica: an leg. 'Ολῦρος· τ. 'Αχαίης?" Tittmann. Steph. Byz.: "Ολῦρος· πολίχων τῆς 'Αχαΐας, οὗ πᾶρρον Πιλλόνης ὡς Ἐπιοφῶν ἐβδόμῳ, τὸ ἰθύνον, *Ὀλῦρος. Eustath. ad II. B. p. 298, 23.: Δωρίον οἱ μὲν βρος, οἱ δὲ πεδίον τὴν νῦν Ὀλῦριν ἢ Ὀλῦραν, καμμένη ἐν τῷ αὐλῶνι τῆς Μιτισσηρίας. "Ὀλῦρίδας Hesychio εἶδος κόγχης." H. St. Hesych.: *Ὀλῦρίσιν· ἄνω τῆς θύρας στρόφιγγες. De his Hesychii glossis silent interpretes. Prior in Phavorino legitur.

ipsum, sed semen ex quo parabatur, a frugis præstantia Latinos appellasse ait. Veruntamen et Hieron. in Es. xxviii.: Pro farre, quod Græci ζέαν vocant, quidam viciam intelligunt. Et in Ezech. iv. Quam nos viciam interpretati sumus, Septuaginta Theodotioque posuerunt ὀλυραν, quam alii avenam, alii sigalem (secalem) putant. Aquilæ autem prima editio et Symmachus ζέας s. ζειὰς interpretati sunt, quas nos vel far, vel gentili Italiæ Pannoniæque sermone spicam speltamque dicimus. At Dionys. Halic. ζέαν Latine dici fabulam existimavit. (A. R. ii. t. i. p. 288. ed. Reisk. Ἐκάλουν δὲ τοὺς ἱεροὺς οἱ παλαιοὶ γάμους, Ῥωμαϊκῇ προσηγορίᾳ περιλαμβάνοντες, φαῖράκια, ἐπὶ τῆς κοινωνίας του φαῖρος, ὃ καλοῦμεν ἡμεῖς ζέαν.) Utut sit, frumenti genus est tritico simillimum, radice multiplici et alba, culmo numeroso, sed tritico fuscus et minus, inquit Gorræus. Plin. (xviii. 8—11.) dicit latiores esse ejus spicas, nigrioresque et brevi stipula: et ex zea pulchrius quam ex tritico fieri granum, quamvis id alicæ vitium sit: tradique eam ac tiphen, quum siut degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur, nec protinus, sed tertio anno: esse hanc et Italiæ in Campania maxime, semenque appellari: ac propter eam ab Homero ζείδωρον ἄρουραν dici, non, ut aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret. Duæ autem ejus sunt differentiæ, Dioscor. (ii. 111.) una simplicis grani, altera gemini, duabus tunicis involuti, quæ ob id Δίκωκος cognominatur. Porro quod ad ζειὰ attinet, sciendum est ipsum esse Ionibus familiarius, ideoque legi non ap. Hippocr. solum, sed et ap. Hom. Odys. δ. (604.) Πυροὶ τε ζεῖαι ἢ ἰδ' εὐρυφῦνές κ' αὖ λευκόν. (ibid. 41. Πὰρ δ' ἐβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κ' αὖ λευκόν ἔμιξαν. V. Biel. Thes. Philolog. et supra v. ὀλυρα. Artemidor. i. 68. Κέγχρος δὲ καὶ ἔλνμος καὶ ζειὰ πένις καὶ ἀπορίας σημαντικά. Hesych.: Ζεῖα· κριθῇ, ἢ σίτου γένος: ubi ζεῖα postuiaret ordo, notante Albertio, et sic legitur in Cod. Ven. teste Schow.) Ζεῖα ap. Athenienses dicitur etiam ἡ Ἐκάτη, et portus quidam in Piræo, ἀπὸ τοῦ καρποῦ της ζειᾶς, teste Hes. (Ζεῖα· ἡ Ἐκάτη παρὰ Ἀθηναίους, καὶ εἰς τῶν ἐν Πειραιεὶ λιμένων, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τοῦ καρποῦ της ζειᾶς, ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς κλειστοὺς. "Tres portus habebat Piræus, *Ἀφροδίσιον, Κάνθαρον, de quo v. Hies., et Ζεῖαν. Friores duos memorat, præter alios, Schol. ad Aristoph. Pac. 144. ubi v. Florent. Tertii autem ne nomen quidem sciremus, absque uno Hesychio esset. V. Meurs. de Piræo c. 3. p. 15. Breviter Photius: Ζεῖα· λιμὴν Ἀθηνῶν." Albertius.) At Hierocles in Hippiatricis, de equi febricitantis signis, καὶ τὸ στόμα ἀφθὴς μεστον, καὶ ἡ ζεῖα, ἥτοι γραμμὴ, μετέωρος καὶ θερμὴ καὶ μαλακὴ: ubi striata pars oris significatur. Alibi itidem, καὶ πρῶτον μὲν ἀφαιρεῖν αὐτοῦ αἷμα δεῖ ἀπὸ τοῦ οὐρανίσκου, διαριθμησάμενον τὴν ζέαν τὴν τρίτην ἢ τὴν τετάρτην. Bud." H. St. Ap. Veget. i. 2. et 32. iv. 2. de Re Veterin. Gradus sunt rugæ in palato equi numero duodecim. Est etiam *Zea rosmarini species, Apul. de Herb. 79. Etym. M. p. 410, 11. Ζεῖαι· αἱ ὀλυραὶ, κατὰ δὲ ἐτέρους αὐτῇ ἡ κριθῇ, πλεονασμῷ τοῦ ζ, εἰαὶ τινες οὖσαι· εἰαὶ γὰρ αἱ τροφαὶ, οἶον, Θῶων παρδαλίων τε λύκων τ' ἥια πέλονται, ὅτι ζῶων εἰαὶ εἰσιν, ex Hom. II. N. 103. "Δατώωναι, Hes. Ζεῖαι, zea." H. St. "Ζώντειον s. Ζώντιον proparoxytonos, ὃ μύλων, παρὰ τὰς ζέας: quæ et Ζεῖαι vocantur: nimirum ὅπου αἱ Ζεῖαι ἐκόπτοντο, quasi ζεόντειον s. ζεόντιον: alii esse volunt τόπου ὄνομα ὅπου ἐκόλλαντο οἱ οἰκέται. Ita Etym. M. et Lex. meum vet. sed apud illum scriptum est ζώτειον (MS. Leidensis, teste Kæn. ad Gregor. Cor. p. 568., ubi de Dialecto Ionica, Τὸν μύλωνα· ζώτειον, habet ζώντιον.) et ζώστειον: quod posterius ap. Aristoph. in Babyloniis legi tradit ex Oro Milesio. Hesych. quoque Ζώντιον vocari tradit τὸν μύλωνα, pistrinum: veluti ζεώντειον, ὅπου τὰς ζειὰς ἐκόπτον, et Suid. (et Zonar.) Ζώντειον, κολαστήριον οἰκετῶν. Ap. J. Poll. (iii. 78. ubi tamen Falckenb. προπαροξυτόνως, ζώντεια.) properispomenos ζωντέιον scriptum est." H. St. Iterum J. Poll. vii. 19.: Ὁ δὲ πιπράσκων τὰ ἀλφита, ἀλφιτεῖον, μύλων, ζώτριον, ζητρεῖον, χόνδριον, χονδροκοπεῖον: ubi C. V. ζώστριον, C. A. ζωτρεῖον ζήτριον. "Ζατρεῖω, Suidæ (et Zonaræ)

τὸ ἐν μύλῳ βασανίζω, In pistrino torqueo. (Tittmanni Cyrillus ζατρεύω eadem explanatione.) Etym. quoque teste, Ζατρεῖω proprie est τὸ ἐν μύλῳ βασανίζω: qui etiam addit esse ἀπὸ τοῦ ζητρεῖον, quod ap. Iones significet τὸ βασανιστήριον. Lex. meum vet. esse vult παρὰ τὸ ζᾶ ἐπιτακτικόν, καὶ τὸ τρέω, quod est φοβοῦμαι. Unde τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ἡ̅ dici Ζητρεῖον, τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον: quoniam ibi ἐδεσμεύοντο οἱ δούλοι." H. St. "Ζητρεῖον Hes. τὸ τῶν δούλων κολαστήριον, Locus in quo servi puniuntur: itidemque Suidæ, afferenti ipsum ex Eupolide. Sic et J. Poll. iii. (78.) ἵνα κολλάζονται οἱ δούλοι, esse dicit μύλωνα, Ζητρεῖα, ἀλφιτεῖα, χονδροκοπεῖα, ζωντεῖα." H. St. Hesych.: Ζητρεῖον τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Cod. Ven. Ζητρ..., τ. τ. δ. κ. "Plures literas una cum scribendi compendio exscalpsit; inter literas deletas agnosco εἰο, at vocem integram legere nequeo." Schow. Hesych.: *Ζητρὸν τὸν δημόκιον. Zonaras: Ζητρεῖον ὁ κούσπος, τὸ τῶν δούλων κολαστήριον, ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δούλοι. (Jo. Tzetz. Chil. xiii. 301.: Κουσποὶ δὲ καὶ *κλοιόποδες, οὗσπερ φαμέν καὶ κλάπους. V. Du-Cang. Gloss.) Etym. M. p. 411, 33.: Ζήτρειον σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον, ἦγον τὸν μύλωνα, παρὰ Χίοις καὶ Ἀχαιοῖς· ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δούλοι. Εὐπολῖς, "Ὡςπερ γὰρ εἰς Ζήτρειον ἐμπεσάν· καὶ Θεόπομπος,—ὥς μοι δοκεῖν εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦ βασανιστήριον, τὴν δ' οἰκίαν Ζήτρειον ἢ κακὸν μέγα. Σύνθετον δὲ ἐστὶν ἐκ τοῦ ζᾶ καὶ τοῦ τρέω τὸ φοβοῦμαι, Ζάτρειον (ζάτρειον) καὶ Ζήτρειον. ἢ παρὰ τὸ δεῖν τὸ δεσμεύειν καὶ τὸ τρέω, γίνεται δήτρειον (Etym. Paris. δέτρειον, ut in edito scribendum Sylburg. putat, Bast. ad Gregor. Cor. p. 279. Sed v. Eustath. loco mox laudando.) κατὰ τροπὴν [τοῦ δ εἰς ζ α̅] τῆς ε̅· διφθόγγου εἰς τὸ ἦ, ἐν ᾧ δεῖσθαι τρέουσιν. εἴρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένον καὶ (imo leg., ut ap. Zonar. συνεσταλμένως, ὡς) παρὰ Ἡροδότῳ, Ἄγε (Ἀγ) αὐτὸν εἰς τὸ Ζήτρειον (leg. *Ζήτριον, ut vidit Tittmann. ad Zonar.) ὅστι ὁ χορίαμβον (Sylb. χωλίαμβον, iambicum claudicans: sic legitur in Zonara: sed leg. *χωλιαμβικόν, ut vidit Ruhnk.) τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ὁρος προπαροξύνει, ὡς τὸ γήτειον, ὃ δὲ Ὀριγένης προπερισπᾶ (Zonar. περισπᾶ). Χοιροβοσκός. Eust. ad II. A. p. 837. 44.: "Ἐνθα *παραπηκτέον καὶ τὸ κατὰ μὲν Ὀρον τὸν γραμμικόν, Ζήτρειον προπαροξυτόνως, κατὰ δὲ ἐτέρους, Ζητρεῖον προπερισπωμένως, ὃ δηλοῖ φασὶ δούλων δεσμωτήριον ἦγον μύλωνα· ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δούλοι· αὐτὸ γὰρ κατὰ τινος, παρὰ τὸ δεῖν ὃ ἐστὶ δεσμεύειν, καὶ τὸ τρεῖν ἦγον φοβεῖσθαι συντεθέν εἰς δήτρειον. Ζήτρειον γέγονε μεταπείσόντος τοῦ δ εἰς ζ. Id. ad Od. A. p. 1411. 32.: Δῆλον δὲ, ὅτι ταῦτόν ἐστι σιδήρεον δέσμα καὶ *σιδηροπέδην ἢ σιδηρᾶν ποδοκάκην εἶπεν, τινὲς δὲ καὶ τὸ Ζητρεῖον ποδός φασὶ δεσμόν. "ΤΙΦΗ, (ἦ.)

Frumenti genus. Hesych. Τίφαι· αἱ ὀλυραὶ: sed diversum ab olyra esse, e Plin. xviii. 8. patet: Ciliciæ et Asiæ ac Græciæ peculiares, zea, olyra, tiphe. V. et c. 10. (Tiphe et ipsa ejusdem est generis, ex qua fit in nostro orbe oryza. Apud Græcos est zea. Traduntque eam ac tiphen, quum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur; nec protinus, sed tertio anno. Cf. Theophr. H. P. ii. 5.) V. etiam Theophr. H. P. viii. 1. (et 9.) de C. P. iv. (6.) Aristot. H. A. viii. (21. de porcorum morbis, Ἐκβάλλουσι δὲ τὰς χαλάζας ταῖς τίφαις, ὃ καὶ πρὸς τὴν τροφὴν ἐστὶ χρησίμιον.) Ceterum quod de pabulo equorum loquens Hom. II. 2. (θ. 188.) scripsit, Ὑμῖν μὲν (πὰρ) προτέρῳσι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν, insignes Grammatici cum Galeno per τίφην explicant, ut v. l. annotant." II. St. "Tiphen et olyram rem alii eandem esse, alii diversam, veteres prodiderunt, referente eorum sententiās Galeno de Aliment. Fac. i. 13. T. vi. p. 319. περὶ τῶν καὶ ὀλυρῶν καὶ Ζειῶν." Harduin. ad Plin. l. c. "Secale cereale, τίφη, Theophr. H. P. viii. 1, 2, 4., tritico simile, sed semen folliculis inclusum gerit. Secale cereale a Theophrasto primum memoratum, in Armenia sponte nasci dicitur a Clavijo, Hist. del Gran Tamorlan p. 103. Madr. 1782. 4." Sprengel. H. R. H. p. 80. Hesychii lapsus notavit Bod. ad Theophr. p. 955, 6. Eodem in

1 "Nomen Herodoti falsum putat" Tittmann. Procul dubio intelligi debet poetæ nomen. Ruhnkennii conjectura Tittmanni diligentiam effugit. Herodis Iambographi "nomen," inquit D. R. Hist. Crit. Oratt. Gr. p. 172. Reisk., "abiit in notius Herodoti ap. Etym. M. p. 411, 41.: Ζήτριον διὰ τοῦ ἢ συνεσταλμένον, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ Ἀγ' αὐτὸν εἰς τὸ Ζήτριον, ἵνα κολλάζονται τὰ μέτρα. In mendoso Ἡροδότῳ hærebatur Wesseling. Diss. Herod. p. 29. Idem Etymologi locus induxisse videtur Scalig. ad Varron. de L. L. vi. p. 149., ut iamborum scriptorem Herodotum vocaret."

errore Mnesitheum fuisse, scribit Galen. l. c. Geoponica iii. 3, 12.: Σπείρειν δὲ ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις σησάμην, τῦ-
φας, ζείας, κέγχρον, καὶ * καννάβιον. Sic male edidit
Niclas. pro τίφας, ut in Bas. legitur. Trypho Alexan-
drinus ἐν τοῖς Φυτικοῖς ap. Athen. iii. p. 109. c. inter
panum genera recenset τὸν ἐξ ὀλυρων, τὸν ἐκ τιφῶν, τὸν ἐκ
μελινῶν. "Observatione dignum est nomen Teff, termi-
natione Gr. η ommissa, hodie apud Æthiopes frumenti
genus indicare: necnon ap. Homerum κῖτῃ pro κριθῇ legi,
omissa terminatione θη. Nonne hinc probabile fit frumenta
ex oriente Græciam allata?" J. Stackhous. ad Theophr.
viii. 1.

* Βρίζα, ἢ. Galen. Aliment. Fac. i. 13.: Ἰδὼν ἐν
Θράκη καὶ Μακεδονίᾳ πολλὰς ἀρούρας ὁμοίωτον ἔχουσας,
οὐ μόνον τὸν στάχυν, ἀλλὰ καὶ τὸ φυτὸν ὅλον τῇ παρ' ἡμῖν ἐν
Ἀσίᾳ, (τιφῇ) τὴν προσηγορίαν εἰρόμεν ἦν τινα ἔχει παρ' ἐκεί-
νοις τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μοι πάντες ἔφασαν, αὐτὸ τε τὸ φυτὸν
ὅλον, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ καλεῖσθαι βρίζαν, τῆς μὲν προ-
τέρας συλλαβῆς διὰ τριῶν γραμμάτων γραφομένης τοῦ β καὶ
ρ καὶ ι, τῆς δὲ ἐφέξης αὐτῇ διὰ τοῦ ζ καὶ α, κατὰ γε τὴν ὀρθὴν
πτῶσιν, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς μετὰ τοῦ ν δηλονότι. "Βρίζα
dicta planta hæc ἀπὸ τοῦ βρίζειν, quod est onerare, ag-
gravare, et quasi veterno sopire, quod hujus panis usu
evenire, scriptum reliquit Galenus," Bod. ad Theophr.
p. 955.: an recte, alii viderint. De h. v. silet Sturz in
libro, cui titulus De Dial. Maced. et Alexandr. "Zeæ
monococcæ et dicoccæ meminit Bauhin., quarum prior
Trit. Monococcum L. Briza dicta, posterior Trit. Spelta,
ambæ aristatæ," notante Stackhousio l. c.

"Ὀρυζα, Oryza, e genere τῶν σιτηρῶν, frumentace-
orum,¹ s. frugum, ut olyra. Diosc. ii. 117. (φνομένη ἐν
ἐλῳδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς.) Dicitur etiam "Ὀρυζον.
Theophr. H. P. iv. 5.: Μαλλὸν δὲ σπείρουσι τὸ καλούμε-
νον ὀρυζαν, ἐξ οὗ τὸ εἶναι τοῦτο δὲ ὁμοιον τῇ ζείᾳ, καὶ
περιπτωθὲν οἷον χόνδρος, εὔπεπτον δὲ, τὴν ὕψιν πεφυκὸς
ὁμοιον ταῖς αἰραις. Plin. xviii. 7." H. St. Vide Bod. ad
Theophr. p. 362. Linæo, et Sprengelio H. R. H. p. 88.
et 171. "Ὀρυζα est Oryza sativa. Strabo xv. p. 690.:
Ἐκ δὲ τῆς ἀναθυμιάσεως τῶν τοσούτων ποταμῶν, καὶ ἐκ τῶν
ἐτρησίων, ὡς Ἐρατοσθένους φησί, βρέχεται τοῖς θερινοῖς ὁμ-
βροῖς ἢ Ἰνδικῇ, καὶ λιμνάζει τὰ πεδία ἐν μὲν οὖν τοῦτοις
τοῖς ὁμβροῖς λῖνον σπείρεται καὶ κέγχρον, πρὸς τοῦτοις σήσα-
μον, ὀρυζα, βόσμορον. Idem p. 692.: Τὴν δ' ὀρυζάν
φησιν ὁ Ἀριστοβούλος ἐστάναι ἐν ὕδατι κλειστῷ, πρασίᾳς
δ' εἶναι τὰς ἐχούσας αὐτὴν ὕψος δὲ τοῦ φυτοῦ, τετρά-
πηχυν, * πολύσταχυν τε, καὶ πολύκαρπον, θερίζεσθαι δὲ περὶ
δύσιν Παλῆας καὶ πτίζεσθαι (πτίσεσθαι, Esc. Mosc.
recte) ὡς τὰς ζείας φέσθαι δὲ καὶ ἐν τῇ Βακτριανῇ, καὶ
Βαβυλωνίᾳ, καὶ Σουσίδι, καὶ ἡ κάτω δὲ Συρία φύει. Μεγί-
λος δὲ τὴν ὀρυζάν σπείρεσθαι μὲν πρὸ τῶν ὁμβρῶν φησὶν,
ἀρδείας δὲ καὶ φυτείας δεῖσθαι, ἀπὸ τῶν κλειστῶν ποτιζομέ-
νῃν ὕδατων. "Colendi modum eundem hodie observant
Indi, nec agricultura Sinensis differt: v. librum Gust.
Eckeberg. de agricultura Sinense Angl. versum p. 278." Falc.
Strabo xv. p. 709. e Megasthene, Πίνειν δ' ἀπ' ὀρύ-
ζης ἀντὶ κριθίνων συντιθέντας, καὶ σιτία δὲ τὸ πλεον ὀρυζάν
εἶναι ῥοφητὴν (Mss. τροφήν, Marg. Cas.). Alian. N. A.
xiii. 8., Ἐλέφαντι δὲ ἀγελαῖω μὲν, εἰθισμένῳ γε μὴν, ὕδωρ
πόμα ἐστὶ τῇ δὲ eis πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μὲν, οὐ μὴν ὁ
τῶν ἀμπέλων, ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι, τὸν δὲ
ἐκ καλάμων. "Ὀρύζα, 71 Samaritan. Exod. xvi. 31.,
notante Biel. Thes. Philolog. Ex oryza et farina medi-
corum quorundam inter Indos victus, Strabo p. 713.

* Ὀρυζίτης πλακοῦς, Chrysippus Tyaneus ἐν
Ἀποκοπικῷ, ap. Athen. xiv. 647. d. Hac voce caret
Schneideri Lex.

* Ὀρυζοροφέω, Oryzam gigno.

Strabo xv. p. 838, Ὀρυζοροφεῖ δ' ἡ γῆ διὰ τὸν αὐχμὸν.
"Hic Strabo non sibi constare videtur, nam in L. xv.
(l. c.) ait vere oryzam ἐστάναι ἐν ὕδατι κλειστῷ, et postea,
ἀπὸ τῶν κλειστῶν ποτιζομένην ὕδατων: negativum deesse
suspicio." Falc. Hinc "Ἐλειογενὲς Hesychio
ὀρυζα, Oryza, procul dubio quoniam iu palustribus locis
nascitur." H. St. "Scrib. ergo Ἐλειογ. cum spiritu
aspero." Albertius. "Oryzam Græci recentiores ἐλειογε-
νὲς vocarunt:" (de h. v. silet Du-Cang. Gloss. Gr.)
"Busbequius Epist. i.: 'Fuimus Philippopolis, vidimus
in locis palustribus et aquosis oryzam instar tritici cres-
centem.'" Bod. ad Theophr. p. 362.

* Βόσμορος s. * Βώσμορος s. * Βόσμορος, ὁ. Strabo xv.
p. 690. de India, ex Eratosthene, Ἐν μὲν οὖν τοῦτοις τοῖς
ὁμβροῖς λῖνον σπείρεται καὶ κέγχρον, πρὸς τοῦτοις σήσαμον,
ὀρυζα, βόσμορον: p. 692., Περὶ δὲ τοῦ βόσμορου, ὃν φησιν
Ὀνησίκριτος, διότι (ὅτι Par. 1. Med. 3, 4.) σεπτὸς (Λεπ-
τὸς Par. 4.: σῖτος, Epitomes Auctor) ἐστὶ μικρότερος τοῦ
πυροῦ, γεννᾶται δ' ἐν ταῖς μεσοποταμίαις φρύγεται δ' ἐπὶ
ἀλοῇ, προοιμνύτων μὴ ἀποίσειν ἄπυρον ἐκ τῆς ἄλω, τοῦ
μὴ ἐξάγεσθαι σπέρμα. Pro βόσμορον legitur in Par. 1. Mosc.
βωσμορόν. Diod. S. ii. 36.: Χωρὶς δὲ τῶν δημοτικῶν
καρπῶν φύεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευο-
μένη τῇ τῶν ποταμῶν ναμάτων δαψιλείᾳ, πολλὴ δὲ ὄσπριον
καὶ διάφορον, ἔτι δὲ ὀρυζα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον βόσ-
μορον. Iterum eod. cap. κατὰ τὴν θερινὴν τροπὴν, καθ' ἣν
σπείρεσθαι συμβαίνει τὴν ὀρυζάν καὶ τὸ βόσμορον, ἔτι δὲ
σήσαμον καὶ κέγχρον. "Strabo semel iterumque βόσμο-
ρον, et forte melius, uti visum quoque Is. Casaubono." Wesseling. "Theophr. H. P. iv. 5. de India: Φέρε δὲ
καὶ σπέρματα ἴδια, τὰ μὲν τοῖς χερσοῖς ὅμοια, τὰ δὲ τοῖς
πυροῖς, καὶ ταῖς κριθαῖς, et postea addit, est γένος ἀγρίων
κριθῶν, ἐξ ὧν καὶ ἄρτοι ἡδεῖς, καὶ χόνδρος καλὸς ταύτας οἱ
ἴπποι ἐσθίωντες τὸ πρῶτον διεφθεῖροντο κατὰ μικρὸν δὲ οὖν,
ἐθισθέντες ἐν ἀχύροις, οὐδὲν ἔπασχον. An hoc hordeum
sylvestre sit βόσμορον Strabonis, quod certe idem ac βόσ-
μορον Diodori, Bodæus [ad Theophr. p. 362.] hæret. Idem esse puto. Tostum enim hordeum alicam facit op-
timam, nec alio modo confici potuit. Igne torrefactum
esse, ne semen exportetur, haud necesse cum Onesicrito
sentiamus. Vocem σεπτὸς esse conjicit Villebrun. σηπ-
τός vel εὐσηπτός, quod ita vertit in sensu Hippocratis,
facilis digestionis, nisi mavis ὥπεττος [εὐπεπτός]. Cur
autem non πεπτὸς scilicet coctivus simpliciter legatur?" Falc. H. Steph. Thes. iii. p. 228.: "Πεπτὸς, Coctus vel
coctibilis, Plinio." Sensus Strabonis postulat σῖτος, quod
in Epitomes auctore legitur, quodque jure prætulit Xyland.
Ceterum ad linguam veterem Indicam, an ad Ægyptiacam
pertineat vox βόσμορος, aliis statuendum relinquimus.

ὈΡΙΝΔΗΣ, ου, ὁ, (ἄρτος).

"Ὀρίνδην Hesych. ap. Æthiopes esse dicit panem, et
semen sesam simile quo cocto vescantur: addit, alios
esse velle ὀρυζάν, oryzam.² J. Poll. (vi. 73.) scribit
ὀρίνδην esse ἄρτον τινα ap. Æthiopes, nimirum τὸν ἐξ ὀριν-
δίου (C. A. ὀρίνδου, C. V. ὀρινθίου) γινόμενον: esse autem
ὀρίνδιον, σπέρμα ἐπιχώριον, ὁμοιον σησάμῃ. Perperam
itaque ὀρίνδης³ scriptum est ap. Athen. iii. (p. 110. e.)
ubi itidem esse dicit ἄρτον τὸν ἐξ ὀρύζης γινόμενον, vel
τὸν ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπία γιγνομένου σπέρματος, ὁ ἐστὶν
ὁμοιον σησάμῳ: meminisse autem hujus ὀρίνδου ἄρτου
Sophoclem in Triptolemo." H. St.

* ΣΕΜΙΔΑΛΙΣ, (ἡ, εως, ἀλιδος.)

Sinila, Similago. Est farina ex tritico communi facta: ex
qua confectus panis, σεμιδαλίτης dictus est, cui secundum
inter panes bonitatis locum assignat Gal. De Al. Fac. i. (2.
Athen. iii. p. 115.) Primum enim tribuit τῷ σιλιγνίτη, h. e.

¹ "Galen. Aliment. Fac. i. 16. et 17. non inter σιτηρὰ, sed inter ὄσπρια legumina recenset, (cum contra inter frumentacea a Dioscoride referatur): "ὄσπρια καλοῦσιν ἐκείνα τῶν δημοτικῶν σπερμάτων, ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνονται, κνήμες, πιστοῖς, ἱρεβινθοῖς, φακοῖς, θέρμους, ὀρυζάν, ῥάβδους. Nobis probatur Dioscoridis sententia, non tantum, quod certum sit, ex oryza fieri panem, sed quod tota facie et habitu planta hæc frumento quam legumini sit similior. Imo cum leguminibus nullam, cum frumento summam habet similitudinem. Aspice canlem, folium, semen, reliquamque faciem ac ideam plantæ. Mendi suspicio nulla; statim enim cap. seq. 17. de oryza, ac si leguminum præcipuum esset, agit." Bod. ad Theophr. p. 362. Cf. Saraceni Scholia ad Dioscor. ii. 117.

² Hesych.: ὀρίνδην ἄρτον παρὰ Αἰθίοφι, καὶ σπέρμα, παραπλησίον σησάμῳ, ὅπερ ἐφόντες σιτοῦνται, τινὲς δὲ ὀρυζάν. In Cod. Ven., teste Schow, est, Ὁ. α.—σισάμῳ, ὁ. ἐφόντες—ὀρυζάν. Ultimam vocem pessime a Musuro in ὀρυζάν corruptam v. dd. Hesychio reddiderant, notante Schow. In J. Poll. vi. 73. (ut et ap. Hesych.) legebatnr σησάμῳ: MS., testibus Kuhn. et Jung., σισάμῳ, C. A. σησάμῳ. Formam σισάμῳ, quæ Græcis recentioribus placuisse videtur, Albertius, Kuhn., et Jung. non agnoscunt. In Glossis tamen legitur, Σίσαμων sisamum, et Sisamum in Pallad. Septembr. tit. 7. et Octobr. tit. 1., notante Forcellino. Sed et σησάμῳ, quod iidem rejecerunt, legitur in Hesychio et Galeno, teste G. J. Vossio Etym. L. L., ut in Plinio sesama. Sic in Glossis scribitur σεμιδαλὶς pro σεμιδαλίς. V. infra v. σήσαμον.

³ "Cum ὀρίνδον esset editum consentientibus MSS. A. et Ep., adnotavit Casaub. scribendum ὀρίνδου, auctoribus Hes. et J. Poll.; et quisquis Hes. et J. Poll. vi. 73. consuluerit, vix dubitaverit de veritate hujus emendationis, quam recepit etiam Brunck. in Fragm. v. e. Soph. Triptolemo." Schweigh. Ante Casaub. sic emendarat H. Steph.

siligineo: ut qui ex purissimi optimique tritici farina, quæ σιλιγνίς dicitur, conficiatur. Ex quo apparet quid discriminis sit inter similaginem et siliginem. Hoc enim nomine optimum triticum vel ejus farinam, illo autem, paulo deterius et commune veteres designabant: in quo quod purissimum est, pollen dicebatur: ut flos in siligine: quemadmodum annotavit Plin. xviii. 10. Hæc Gorr. In v. l. autem male σεμίδαλις exponitur Siligo, deinde Simila et Similago: quum Siligo sit σιλιγνίς, ut modo dictum fuit: ex qua confectus panis dicitur σιλιγνίτης a P. Ægineta i. Invenitur et σέλιγνις, itidemque σελιγνίτης: sed altera scriptura melior est." H. St. Hippocr. de Victu Acutorum p. 383. 25., Καὶ ὡς ἡμπαγέα ἐσθιέτω ὁπρὰ, καὶ σεμίδαλιν, καὶ κέγχρον: de Diæta p. 92. 47., Σεμίδαλις καὶ χόνδρος ἐφθός; ibid. v. 40., οἱ δὲ σεμίδαλιται (ἄρτοι) ἰσχυρότατοι πάντων τούτων. Athen. iii. p. 109. c. e Tryphonem Alexandr. ἐν τοῖς Φυτικοῖς, "Ἀρτων ἐκτίθεται γένη, εἴ τι κἀγὼ μέμνημαι, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμίδαλιν, χονδρίτην, συγκομιστόν. Σεμίδαλις legitur in Lev. ix. 4. Es. l. 13. Exod. xxix. 2. Lev. ii. 1. 1 Reg. i. 24. Gen. xviii. 6. Cf. Salm. de Hom. Hyl. Iatr. c. lvii. p. 72. et O. Cels. Hierobotan. t. ii. p. 101. J. Poll. i. 247., 'Ἀπὸ δὲ σίτου, χόνδρος, σεμίδαλις, ζεῖα, σήσαμα, κέγχρος: vi. 74., εἴρηται δὲ καὶ σεμίδαλις, παρὰ τε Λυκούργῳ τῷ ῥήτορι, καὶ πολλοῖς τῶν κωμωδιδιδασκάλων (κωμωδοδιδασκάλων). Στράττις δὲ καὶ τὴν γενικὴν εἴρηκε σεμίδαλιν. In Glossis scribitur σεμίδαλις pro σεμίδαλις. Eædem Glossæ, * Σεμίδαλιον Pultis, S.: qua voce caret Schneideri Lex. Zonaras: Σεμίδαλις παρὰ τὸ σμῶ τὸ καθαίρω, καὶ τὸ ἄλις, ἢ ἄλις σμωμένη. τὸ πάνυ σμῆμα, οἶονεὶ τὸ λεπτομερέστατον. Οὕτως Ὄρος ὁ Μιλήσιος. Cf. Etym. M. p. 709. 46. et Phavor. "Σεμίδαλις est a Punico Semid, ut monuit Angelus Caninius in Alphabeto Hellenismi. Sane Aruc Ν ΤΙΩΔ, pro simila habet. Simila, quæ et Similago, est a σεμίδαλις, κατ' ἀποκοπὴν ultimæ syllabæ, et δ in λ converso, quomodo ab Ὀλυσσεὺς, quod Æolicum pro Ὀδυσσεὺς, Latini dicunt Ulysses, et a δάκρυον, lacryma." G. J. Voss. Etym. L. L. * Σιλιγνίον, Siligo. Chrysippus Tyaneus ἐν Ἀρτοκοπικῷ, ap. Athen. xiv. 647. e., de Romanorum catillo ornato, Εἴτα τὸν χυλὸν ἐκπέσας, σιλιγνίον συμφύρασαν αὐτῷ: ubi σελιγνίον Edd. cum Msto. "Videtur id vocabulum pro diminutivo τοῦ σιλιγνίς vel σελιγνίς accepisse Dalecamp., aliquantum siliginis vertens; at tale diminutivum non minus ridiculum videri deberet, quam si Latine frumentulum aut triticulum diceret. Quam Romani siliginem vocabant, eam Græci inter Romanos viventes σιλιγνίον et σιλιγνίον Gr. terminatione dixerunt. Sic veteres Glossæ: Σιλιγνίον siligo. Cf. Du-Cang. Gloss. Gr. v. Σιλιγνίον. Ac sunt quidem, qui dicant eandem esse σιλιγνίον et eam quam Græci proprie σεμίδαλιδα vocant; at σεμίδαλιδα Romani similaginem dicunt, quæ siligine inferior censebatur." Schweigh.

* Σιλιγνίς, (quod vocab. ignorat Schneideri Lex.), i. q. Σιλιγνίτης. Eustath. ad Od. E. p. 1753. 3.: "Ἔστι δὲ φθοῖς, ποῖός τις πλακοῦς, οὗ τὴν κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ. Τυρὸν ἐκπέσας, τρίβε καὶ ἐμβαλὼν εἰς (ἐς) κόσκινον χάλκεον, διήθει, εἴτ' ἐπίβαλον (ἐπίβαλλε) μέλι καὶ σιλιγνίως ἡμίαν, καὶ συμμάλαξον εἰς ἑν. Ἐν τούτοις δὲ διηθεῖν μὲν τὸ διωλίσθαι, ὅπερ ἀπὸ τῆς λέγει ὁ κωμικός, ὅθεν καὶ ἡμῶς ὁ διωλίσθης (διωλίσθης). Περι δὲ σιλιγνίως, ζητητέον μὲν ὅτι ποτε εἶδος ἐστίν. Ἰστέον δὲ ὡς παράγει ἄρτον λεγόμενον Σιλιγνίτην καὶ Σιλιγνίαν, διὰ τὴν ἐκείθεν μίξιν. Ἡ δὲ ἡμίαν, ἴσως ἡμῖς ἐστὶ μέτρον τοῦ ἑν, οὗ χρῆσις

ἐν τῷ, "Ἐλαιον πλέον ἢ περ ἑν." Cf. Etym. M. p. 793. 5, Uterque respexit ad verba Chrysippi Tyanei ab Athenæo xiv. 647. d. laudata.

"Nec tamen siligo a σιλιγνί factum puto. Potius placet Græcos eam vocem a Romanis accepisse. Sane vocem esse exoticam, etiam Galenus agnoscit. Satis autem verisimile est, venire a ΣΙΛΙΓΝΙ, nix. Nam est species ea tritici, quæ nivea ac molli farina præstat: Juvenalis v. v. 70., Sed tener et niveus, mollique siligine factus Servatur domino. At Isidorus facile refellitur, cum xvii. 3. deducit a v. seligo, quia tritici species sit præcipua maximeque selecta. Nam contra quam in seligo prima correpta est, media producta, ut allatus Juvenalis versus ostendit." G. J. Voss. Etym. L. L.

"ΣΗΣΑΜΗ s. ΣΗΣΑΜΟΝ,

Sesama vel Sesamum, Frumenti Indici genus. (Sprengelio H. R. H. p. 45. et 96. est Sesamum orientale). V. Dioscor. (ii. 121. Γίνεται δὲ καὶ ἔλαιον ἐξ αὐτοῦ, ὃ οἱ Αἰγύπτιοι χρῶνται.) et Plin. (xviii. 7. et 10. qui inter æstiva frumenta numerat, Columella autem ii. 7. inter legumina. Ab Indis venit et culmum habet ferulaceum, folia sanguinea, semen vasculis inclusum, ut papaver, ut Plin. l. c. tradit. Hoc adeo gratum est in cibis, ut locum habeat in bellariis et condimentis. Plaut. Pæn. i. 2. 112. Ut mulsâ loquitur! nihil nisi laterculos, sesamum, papaveremque tritum. Petron. in Satyr. c. i. extr. Melitos verborum globulos et omnia dicta factaque, quasi papavere et sesamo sparsa. V. Forcellin. h. v. Photius: Σήσαμον μετὰ μέλιτος κεκομμένον πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νυμφίῳ τὸ παλαιὸν ἐδίδοσαν τοῖς ἀπαντῶσι περιῶντες τῶν ἐντίμων ἢ φίλων ἐπιλέγοντες, ὡς παρὰ τοῦ γαμούντος ἐστὶν ἡ τῆς γαμουμένης νῦν δὲ δειπνα ποιοῦντες κατ' οἰκίαν διανέμονται τοῖς κεκλημένοις ἐστὶ δὲ ὅτε τὴν σήσαμην θέλοντες περιφέρειν δεῦρο πολυτελεῖ ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδοσαν σήσαμην, ἐπεὶ πολυγονώτατον. Σήσαμον σήσαμην περισπασμένην καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος, ἡ δὲ χρῆσις ἐτέρως.) Hinc Σησαμοειδὲς, Herba duorum generum, una Σησαμοειδὲς μέγα, (Sprengelio H. R. H. p. 175. Reseda alba,) altera Σησαμοειδὲς μικρὸν appellatur, (Galeno Fac. Simpl. viii. 108. Sesamoides album, Sprengelio p. 184. Astragalus Sesamoides.) V. Dioscor. (iv. 152. 153. Galeno l. c. Sesamoides magnum est Ἀντικύρικον ἐλλέβορον. Dioscor. Σησαμοειδὲς τὸ μέγα ἐν Ἀντικύρῳ Ἐλλέβορον καλοῦσι, διὰ τὸ μίγνυσθαι ἐν ταῖς καθάρσεσι τῷ λευκῷ ἐλλέβορῳ εἰκεν ἢ πόα ἡριγέροντι ἢ πηγάνῳ, — σπέρμα ὁμοῖον σπέρμα, πικρὸν ἐν τῇ γεύσει. In Nothis legitur: Σησαμοειδὲς μέγα — οἱ δὲ σήσαμνις, οἱ δὲ σήσαμνις, οἱ δὲ λυκοσκυτάλιον, οἱ δὲ ἐλλέβορος λευκός, οἱ δὲ ἀντικύρικον. Hesych.: Σησαμοειδὲς ἐν Ἀντικύρῳ πόα, εἰκοῦτα ἡριγέροντι. Plin. xxv. 5., Elleborum in Anticyra insula tutissime sumitur, quoniam sesamoides admiscet. Idem xxii. 24.: Sesamoides a similitudine nomen accepit, grano amaro, folio minore. — Est etiamnum aliud sesamoides Anticyræ nascens, quod ideo aliqui Anticyricum vocant; cetera simile erigeronti herbæ, granum sesamæ. Quod illud Anticyricum Hel-leborum dicatur, Galen. l. c. aliam ac Dioscorides, et ex eo Plin. l. c., rationem reddit, nempe quoniam semen hellebori modo purget, ceterisque viribus sit helleboro simile. Ægineta: Σησαμοειδὲς τὸ μέγα, ὅπερ ἀντικύρῳ ἐλλέβορος ὠνόμασται, διὰ τὸ ὁμοίως ἐλλέβορῳ καθαίρειν αὐτοῦ τὸ σπέρμα. Diosc. sententiæ astipulatur Strab. ix. p. 418. Postquam enim duas monuit olim fuisse

¹ Etym. M. p. 793. 5.: Φθοῖς φθοῖς: εἶδος πλακοῦντος, οὗ τὴν κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ. Τυρὸν ἐκπέσας, τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει, εἴτα ἐπίβαλον μέλι καὶ σιλιγνίως ἡμίαν, καὶ συμμάλαξον εἰς ἑν. "Etymologus sua ex ipso Athenæo loco descripsisse videtur; ita accurate cum Nostro consentit, nisi quod pro ἡμίαν (quod cum editis recte tenet uterque noster cod. MS.) perperam ibi editur ἡμίσιαν." Schweigh. Imo, non ex Athenæo ipso, ut vir doctus putat, sed vel ex Eustathio, vel e grammatico, cujus scrinia compilavit Eustath., sua depromsisse Etymologum, satis patet e verbis, εἶδος πλακοῦντος οὗ τὴν κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ, quæ in Eustathio leguntur, at Athenæo desunt. In Eustathio quoque legitur ἐπίβαλον et σιλιγνίως, pro quibus in Athenæo est σιλιγνίως in ed. Ven. cum MS. A. et ἐπίβαλλε in MS. A. cum edd., ἐπίβαλλε vero in MS. Ep., teste ipso Schweigh.

² Apographum Albertii ad Hes. v. σήσαμνις habet δεικνὰ ποιοῦνται, pro quo idem reponere mavult λεικνὰ ποιοῦντες. Pro δεῦρο πολυτελεῖ idem, qui aliquid deesse putat, conjicit δῶρα π.

³ Pro ἡμίαν Apographum Albertii habet ἡμίαν. Respicitur, ut putamus, ad Aristoph. Pac. 869., Ἡ πᾶς λείονται, καὶ τὰ τῆς πηγῆς καλὰ ὁ πλακοῦς περικτεῖται, σήσαμνις συμμάλατται, ubi tamen Brunck., quem sequitur Maltbeius ad Morelli Lex. Gr. Prosod., legendum censet σήσαμνις. In A. scriptum: σήσαμνις. Schol., et ex eo Suidas, σήσαμνις h. l. procul dubio legerat, ut et Phavor., qui articulum totum exscripsit: Σησαμῆ, Inquit Schol. παρὰ τὸ ἐν τοῖς γάμοις εἶδος ἑδόντων γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σήσαμον δίδοναι, ὅς ἐστι πλακοῦς γαμικός ἀπὸ σήσαμου πεποιημένος διὰ τὸ πολυγονόν. ὡς φησὶ Μένανδρος σήσαμους δὲ καὶ σήσαμνι διαφέρει. σήσαμους μὲν εἶδος πλακοῦντος, σήσαμνι δὲ ἢ φαιεν ἡμίαν σήσαμνιδα σήσαμα δὲ, καὶ μήκωνες, καὶ σήσάμβρια (Suid. σισάμβρια) φύλλα οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφῖοι, καὶ σήσαμνι τὰ πόπανα. Pro σήσαμνι, in Phavor. et Suida, ubi idem articulus extat, legitur σήσαμνι. Phavor. et Zonaras: Σησαμνίται τὰ φαιστά, "Imo σήσαμνι, ut ap. Suid." Tittmann. Idem tamen Schol. σήσαμνι ad Acharn. 1092., scribit: "Ἄλλο σήσαμνι, καὶ ἄλλο σήσαμνι σήσαμνις μίαν εἶδος πλακοῦντος, σήσαμνι δὲ ἢ ἡμίαν καλούμενον σήσαμνιδα. Ex illo sua depromsit Phavor.

Anticyras, unam ad Cētam montem in sinu Maliaco, alteram iu Phocide, subdit statim in Maliaca quidam optimum nasci helleborum, at in Phocensi melius apparari, ideoque multos ad hanc purgandi sanitatisque causa solitos proficisci: γίνεσθαι γάρ τι σησαμοειδὲς φάρμακον ἐν τῇ Φωκικῇ μεθ' οὗ συσκευάζεσθαι τὸν Οἰταῖον ἐλλέβορον. Cf. Saraceni Schol. ad Diosc. l. c.) Σησαμοειδὲς vocatum fuit et semen hellebori nigri ap. Anticyrenses, ut scribit Diosc. (iv. 151.) Verum Theophr. ipsum helleborum ab iis sic vocatum fuisse prodidit, quod sesamum similitudinem haberet. Gorr. (Fallitur vir doctus. Respicitur ad Theophr. ix. 10., ubi de nomine σησαμοειδὲς nihil invenias: Ὁ δὲ ἐλλέβορος ἐπὶ ταῦτα, τῇ τε ῥίζῃ καὶ τῷ καρπῷ χρήσιμος, εἴπερ οἱ ἐν Ἀντικύρᾳ, καθάπερ φασί, τῷ καρπῷ καθαίρουσιν, ἔχει δὲ σησαμώδη τούτον. Erotian.: Σηταμοειδὲς Διοκλῆς οὕτω φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐν Ἀντικύρᾳ ἐλλέβορον, ἕτεροι δὲ πόαν τινὰ ἑτέραν. Vulgo legitur σκαμοειδὲς, vel σηκαμοειδὲς. Hippocr. de Rat. Vict. Morb. acut. p. 384, 10., Σησαμοειδὲς ἄνω καθαίρει, quam sententiam repetit in libello de Veratri Usu p. 534. 44.) Item Σησαμὶς vel Σησαμίτις, v. Dioscor. (in Nothis l. c. scribitur σησαμίτης), Herba, quæ et Σησαμοειδὲς. Item Σησαμοειδὴ ὀστᾶ, Ossa sesamis similia, Ossicula oblonga et plana intra manuum pedumque articulos posita, sic dicta a sesami seminis similitudine. (Galen. de U. P. ii. 12.) Σησαμώδης quoque est Sesamo similis (Σησαμώδης contr. Σησαμώδης, Theophr. ix. 10. l. c.) Σησαμίτης ἄρτος, vel Σησαμίτης, sine adjectione, Panis e sesamo factus, ap. Athen. (iii. p. 114. a. Καὶ τὸν σησαμίτην ὁ δὲ οὐχ ἑώρακε. — Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμῶς, ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ ὢν. Μνήμονεὺς δὲ πάντων τούτων Τρύφων ἐν πρώτῳ Φυτικῶν. J. Poll. vi. 72., panum species recensens, habet, ζυμίται, σησαμίται. Hesych.: Σησαμίτης ἄρτου εἶδος.) Item adj. Σησαμίμος, (ἰνῃ, ἰνον, et *Σησαμόεις, ὄεσσα, ὄεν. Hesych. e poeta quodam: Σησαμόεντ' ἄρτον οὗτος ἔκειτο ἄθλον τοῖς διαγρυνήσας, πυραμοῦς, καὶ σησάμιμος, καὶ τοιαῦτα τινά. V. Athenæi Epit. ap. Schweigh. ad L. iii. p. 114. a.) Σησάμιον ἐλαιον, E sesamo factum oleum. (Dioscor. i. 41. Strabo de Assyria xvi. p. 1054. ed. Falc., Ἐλαίῳ δὲ χρῶνται τῷ σησαμίνῳ τὸ πλεόν. Idem p. 1058. de Babyloniiis, Ἀλείφονται δ' ἐκ τοῦ σησάμου. Suid.: Σησάμιον ἐλαιον, καὶ σῦειον, ὃ ἐχρίοντο οἱ σὺν Κύρῳ στρατευσάμενοι. Respexit haud dubie ad K. A. iv. 4. 8. χρίσμα, ὃ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου, σῦειον, καὶ σησάμιον, καὶ ἀμυγδαλινον.) At substant. Σησάμιον, ον, τὸ, (quod uon agnoscit Schneideri Lex.) vel Σησαμὶς, Placenta e sesamo et melle atque oleo. Affertur ex Hippocr. et Athen. (Quod ad Hippocratem attinet, respici putamus ad Gal. Gloss. Hippocr. Σησαμὶς τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης, ubi quædam exemplaria habent σησαμίον. Phavor. et Zonaras p. 1639.: Σησάμιον, καὶ σησαμόντια τὰ ψαιστά; ubi Cod. A. habet σησάμη. Gloss. γ. iu Batrachomyomachiam v. 36.: Πολλὴν σισαμίδα σησάμιον. Quod ad Athenæum attinet, Ibycus vel Stesichorus ἐν Ἀθλοῖς ap. Athen. iv. p. 172. e. dicit, φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρα, Σησαμίδας, χόνδρον τε, καὶ ἐγκρίδας, Ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν. Athen. xiv. p. 646. f.: Σησαμίδες, ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα. Εὐπολὶς Κόλαξιν Ὅς χαρίτων μὲν ὀμειχέ * Καλλαβίδας δὲ βαίνει Σησαμίδας δὲ χέζει, Μῆλα δὲ χροῖμπεται. Ἀντιφάνης Δευκαλίων. Σησαμίδας, ἡ μελίπικτα, ἡ τοιοῦτο τι. Μνήμονεὺς αὐτῶν καὶ Ἐφίππος ἐν Κύδωνι πρόκειται τὸ μαρτύριον. Ephippi testimonium, ad quod h. l. provocat Athen., exhibitum est p. 442. f. Etym. M. p. 697. 27.: Πυραμὶς ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ὡσπερ σησαμὶς, ἡ ἐκ σησαμῶν καὶ μέλιτος.) Dicitur etiam Σησαμοῦς, οὔντος, ὁ, pro illa placenta, (contr. e Σησαμόεις. Hesych.: Σησαμόεσσα ἐκ σησάμης κατεσκευασμένη μάζα. Athen. xiv. 644. a.: *Περὶ σπαστόν δὲ λέγοντας πλακοῦς τὴν ὀνομαστικὴν συνήρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακοῦς, ὡς τυροῦς

τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς εἴρηται δὲ κατ' ἄλλων. Hesych.: Σησαμοῦς πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης. Suid. et Phot.: Σησαμοῦσι πλακοῦσι. J. Poll. vi. 77., Τῶν δὲ πλακοῦντων εἶδη, πυραμοῦς, σησαμοῦς, et 108.: Τοῖς μέντοι διαπαννυχίσασιν ἄθλα τὴν σησαμοῦς, καὶ πυραμοῦς, πέμματα διὰ μέλιτος ἐφθοῦ, τὸ μὲν ἐκ σησάμου, τὸ δὲ ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων. Schol. Aristoph. Eq. 277. Ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς πυραμοῦς δὲ εἶδος πλακοῦντος, ἐκ μέλιτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων, ὡς καὶ σησαμοῦς τὸ διὰ σησάμων ταῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἄθλα τοῖς * διαγρυννηταῖς εἰώθασιν δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἀμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυνρίας, καὶ ὁ διαγρυννήσας μέχρι τῆς ἐῷ ἐλάμβανε τὸν πυραμόντα. V. Athen. xiv. 647. c. Etym. M. p. 533. 16.: Ὁ δὲ κότταβος ἦν τοιοντον τι λεκάνιον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον τοῦ συμποσίου, ἔχον ἐπιπλέον ἕτερον σμικρὸν ὃ ἔδει καταδύσαι τὸν πέμψαντα τὸ περιττὸν τοῦ πόματος, ἦν δὲ τοῦτο σημεῖον τοῦ ἐρᾶσθαι ὑπὸ γυναικὸς ἢ παίδων, καὶ ἄθλα οἱ νικῶντες ἐλάμβανον * πλακουντίσκους, πυραμοῦντας ἢ σησαμοῦντας, ἅπερ κοττάβια ἔλεγον. Aristoph. Thesm. 570. Τὸν σησαμονῦν ὃν κατέφαγες, τούτῳ σε χεσεῖν ποιήσω: Acharn. 1092., Ἄμνλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἰτρίε. Lucian. Conviv. 27.: Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἦν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινὰ ἢ σὺδος, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμόντος, ὡς ἐμοὶ διακομίσει. 38., Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δειπνον, μία ὄρυς ἐκάστῳ, καὶ κρέας ὕος, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμόντες. Zonaras p. 1639.: Σησαμόντια τείχη. “Si verum glossema, urbis Sesami νοεῖντα int. Sed vid. an legendum sit, Σησαμόντια τείχη.” Tittmann. “Ad σησαμὶς subintelligitur μάζα, et σησαμοῦς vero, sicut ad σησάμιτης, intelligitur ἄρτος, vel πλακοῦς.” Schweigh. ad Athen. xiv. 646. f.) At σησαμὴ ab hoc (σησαμοῦς) differt, teste Schol. Aristoph. Pac. (869., et ex eo Suid.) ubi ait σησαμὴν fuisse, quam ipsi vocarent σησαμίδα.” H. St. Iterum Schol. Aristoph. ad Acharn. 1092. et ex eo Phavor.: Ἄλλο σησαμοῦς, καὶ ἄλλο σησάμη σησαμοῦς μὲν εἶδος πλακοῦντος, σησάμη δὲ, ἦν ἡμεῖς καλοῦμεν σησαμίδα. “Idem sonare videtur σησαμίς et σησαμοῦς, licet nescio quid discriminis statuat Aristophanis vetus Interpretes ad Acharn. 1091. et ex illo Suid.” Schweigh. ad Athen. xiv. p. 646. f. Falluntur et Schol., et vir doctus. Σησαμὶς et σησαμοῦς, cum de placētis agatur, dubio procul idem sonant; at, præter placētis significationem, σησαμὶς et herbam, cui nomen Σησαμοειδὲς τὸ μέγα s. Ἀντικύρικον notat, teste Appendicis ad Dioscor. auctore l. c., Οἱ δὲ σησαμίτης, οἱ δὲ σησαμὶς. Schol. Aristoph. per σησαμίδα intellexit herbam: recte ergo discrimen statuit inter σησαμοῦς, placētis genus, εἶδος πλακοῦντος, et σησάμη, i. q. σησαμὶς, herbam. Sed fallitur credens σησάμη nunquam sumi pro placenta. Imo utramque significationem agnoscit Hesych.: Σησάμη σησαμὶς, καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης. Id est, Σησάμη i. q. σησαμὶς, herba, et placenta e sesamo facta. Sic Hippocr. de int. Aff. p. 207. 36., Φαγόντες πλακοῦντος καὶ σησάμης καὶ τῶν ἄλλων μελιτωθέντων ἀπλείστως. Hinc Galenus Gloss. Hippocr.: Σησαμὶς (σησάμης) τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης. “Pro σησαμὶς legendum puto σησάμης, ut Galenus dicat σησάμη ab Hippocr. appellari, quæ vulgo σησαμὶς nominetur. At in uno vet. Cod. MS. σησαμὶς τῆς οὕτω δὴ ὀνομαζομένης, sed perperam.” H. St. Phavor.: Σησάμης ἡ οὕτω δὴ καλουμένη παρὰ τῷ Ἴπποκράτει. Imo legendum, ut ex illo vet. Cod. MS. ab H. St. laud. satis patet, Σησάμης τῆς οὕτω δὴ καλουμένης παρὰ τῷ Ἴπποκράτει. Ceterum Hesych. vel ad Hippocratis locum, ut putamus, respexit, vel ad Aristoph. Pac. 869. ubi legitur σησαμὴ ζυμπλάττεται, pro quo Brunck. edidit σησαμοῦς. Sed Schol. Suid. Phavor. et Phot. ll. cc. σησαμὴ agnoscunt. Phavor.: *Σησαμέα εἶδος φρυτοῦ. Nusquam alibi, quod sciamus, legitur hæc glossa. An Σησαμέα sit i. q. Σησαμὶς, alii viderint. Hesych. et Phavor.: *Σάλμα σησάμη. Hoc vocabulum, quo caret Schneideri Lex., nusquam alibi, quod sciamus, occurrit.

¹ “Ad vulgatam olim scripturam adnotavit Casaub. ‘Σαμίτην panem invenio nusquam; itaque lego καὶ τὸν σησαμίτην. Sed placet omnino lectio, quam subiecit nobis Epitoma Hoescheliana, in qua verba hæc, καὶ τὸν σησαμίτην isto loco non habentur, sed paulo mox, hoc modo: Ἔστι δὲ καὶ ὁ σησαμίτης καὶ ὁ πυραμοῦς διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίνῳ ὢν. In Excerptis quidem σαμίτης scriptum est, sed quis non videt, σησαμίτης esse scribendum necessario, hac admissa verborum textura?’ Vetus est menda σαμίτην pro σησαμίτην, quam et MS. A. tenet, et suo in exemplo invenerat Epitomator. Ceterum suo arbitrato, ut sape alias, sic h. l. idem Abbreviator structuram mutavit verborum, et partim etiam ipsa Athenæi verba. Similiter vero in nostro Cod. Ep. sic scribitur: Καὶ σαμίτης, καὶ πυραμοῦς, διὰ σησάμων πεττόμενος, ὁ αὐτὸς τάχα τῷ σησαμίνῳ.” Schweigh.

² “Notemus obiter, pro πυραμοῦς iii. 114. b. σησαμοῦς legendum videri, monente H. Steph. Thes. iii. 639. a.” Schweigh. ad Athen. xiv. 646. f. “Immo vero perquam probabile videri debet, suo loco ibi stare πυραμοῦς, sed per librarium oscitantiam verba nonnulla intercidisse, cum tali modo scripsisset Athenæus: Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς (ἄρτος) ἐκ (vel διὰ) μέλιτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων, καὶ ὁ σησαμοῦς ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος.” Schweigh. ad Athen. xiv. p. 647. c.

“Πλεφίς Hes. *σησαμὶς* s. *πεφρυγμένη σησαμὶς*.” H. St. Hesych. et Phavor.: *Πλεφίλερ’ ἡ πεφρυγμένη σησαμὶς. Πλεφίς· σησαμὶς. Prius illud Laconicum est, notante Albertio, qui addit: “Forte quis *πλεφίδες* conjecerit a seq. *πλεφίς*.” V. Casaub. Animadv. ad Athen. p. 387. *Σησάμον* nomine, ut scribit Bod. ad Theophr. p. 920. plures donatae sunt plantae. Heliotropium magnum *sesamon* dictum scribit Auctor Appendicis ad Dioscor.: Οἱ δὲ *σκορπιοκτόνον, οἱ δὲ *σήσαμον ἄγριον*, οἱ δὲ *σκορπίου οὐραν*. Arborem quandam illud nomen obtinuisse, e Dioscor. i. 129. colligitur: “*Ἐνιοὶ δὲ τὰ *σησάμινα ἢ ἀκάνθινα ξύλα ἐμφέρῃ ὄντα ἀντὶ ἐβένου πωλοῦσι*.” Vet. Cod., si Lacunae credimus, habet, pro *σησάμινα*, *συκάμινα* [saltem legendum esset *συκαμίνια*, Salm. in Solin. p. 727. b.], et ita merito legendum censuere Marcellus et Cornarius, quibus facile assentior: quamvis itidem non ignoro in Arriani P. M. E. mentionem fieri phalangum sesaminarum atque ebeninarum.” Saraceni Scholia p. 19. Locus est p. 162. ed. Blanc.: “*Ἀπὸ μὲν βαρυγάζων εἰς ἀμφοτέρα ταῦτα τῆς Περσίδος ἐμπόρια, πλοῖα μεγάλα χαλκού καὶ ξύλων *σαγαλίνων*” καὶ *δοκῶν καὶ κεράτων καὶ φαλάγγων σησαμίνων, καὶ ἐβενίνων*. Recte, nostra quidem sententia, se habet vox *σησαμίνων*. “*Σησάμινον ξύλον* ap. Cosmam Indicopl.” Du Cang. Gloss. Gr. “Constat,” inquit Salm. in Solin. p. 727. c., “lignum simile fuisse ebeno. Alias morum i. e. *συκάμινον* inter spissa ac durabilia ligna numerat cum Theophrasto Plinius, quam et vetustate nigrorem nitoremque contrahere dicunt. Theophr. de moro, *Καὶ ἰσχυρόν ἅμα καὶ εὐεργόν τὸ ξύλον, καὶ παλαιούμενον, μέλαν ὥσπερ λωτός*. Sed *σησάμινα* non muto contra librorum fidem. Herod. i. 193. ap. Assyrios milium et sesamum arborescere dicit, e soli bonitate. Non tamen ab eo sesamo sesamina ligna.” “Non placet correctio; ait enim Dioscor. ligna sesamina et acanthina fungosa esse, eaque nota dignosci posse a vero ebeno. Mori materies neutiquam fungosa est; durare enim non posset. Accedit alia etiam ratio, cur mutare nihil ausim, quod Oribasius et Serapio legerint *σησάμινα*, ut vulgati codices habent.” Bod. ad Theophr. p. 359. Cf. p. 1089. Dioscor. iv. 164.: *Κίκι ἢ κρότων*· οἱ δὲ *σήσαμον ἄγριον*, οἱ δὲ *σέσελι Κύπριον*, οἱ δὲ *κρότωνα*. Dioscor. Notia: *Αἰγύπτιοι σύσθαμνα*, οἱ δὲ **τρίξιν*, *Ῥωμαῖοι ῥίκινουμ*. Plin. xv. 7.: “Proximum fit et e cici arbore in Aegypto copiosa; alii *crotonem*, alii *trixim*, alii *sesamum* sylvestre appellant.” “An ab hoc sesamo ligna sesamina? At lignum ricini concavum esse tam ramis, quam caudice referunt Plin. et Dioscor. Aliud *sesamum* non novi.” Salm. in Solin. p. 727. d. Hesych. et Phavor.: **Σίσαμιν*· τὸ παρὰ τοῖς λαοῖς λεγόμενον *σέσελι*. Per *σίσαμιν* intelligi debet *σίσαμιν ἄγρια* s. *σήσαμον ἄγριον*, et in *σέσελι* subaudiendum est *Κύπριον*, ut satis patet ex alia ejusdem Hesychii glossa: *Κρότων*· οὕτω καλεῖται ὁ τινες *κίκιν* *Αἰγύπτιον*, οἱ δὲ *σησαμίδα ἄγριαν*. Vulgo legebatur *σισαμίδα*, ut et in Phavorino legitur, sed

Salmasius proposuit *σησαμίδα*, quod Albertius male recepit. In Cod. Ven., teste Schow, est: *Κρότων*· *κίκιν* καὶ *αἰγύπτιον*—*σισαμὶν* α. “*Σιλικύπρια*, Arbores in quadam Aegypti parte, e quarum fructu fit unguentum. V. Herod. p. 78. meae edit. (ii. 94.), et meminere ejus quod a Dioscor. scribitur, nimirum *κίκιν*, quod Herod. fructum esse ait, vocari a quibusdam *σέσελι Κύπριον*.” H. St.

* *Σήσαμος*, qua forma carent H. St. et Schneideri Lexica, legitur in Glossis: *Σήσαμος*· *Sesamus*. Sic Damogeron in Geopon. ix. 18., *Ποιεῖ ἔλαιον καὶ σήσαμος*, καὶ τὸ *κάρνον*, *περιαυρεθέντων τῶν κελύφων*, καὶ αὐτῶν *δηλονότι ἐκπτεζομένων*. Græci recentiores non *σήσαμον*, *σήσαμος*, *σησαμὶς*, etc. sed *σίσαμον*, *σίσαμος*, *σισαμὶς* scripsisse videntur. Glossæ: *Σίσαμον*· *Sisamum*, E. Geoponica iii. 2. *σπείρειν σησάμην*, ubi G. habet *σισάμην*. Xenophon A. i. 2. 22. in Cilicia πολὺ *σήσαμον* vi. 4. 3. prope Calpes portum fert terra *μελίνας καὶ σήσαμον*. Codd. Par. et Eton. *σήσαμα*: Edd. vett. utroque loco *σίσαμον*. V. Sturz. Lex. Xenoph. J. Poll. x. 169., ὥσπερ καὶ *σησάμων* **ἡμισάκιον*: Jung. Ms. ὥσπερ κ. *σισάμων*. Idem i. 247., *Ξεῖα, σήσαμα, κέγγρος*. “A. etiam *σίσαμα*. P. R. *σήσαμος*, sed neutrius scripturae alibi reperio exempla, tametsi Latine etiam dicatur *Sisamum*, siquidem vere *Dodonæus*: Græci *σήσαμον*, Latini quoque *sesamum* ac *sisamum*, nonnunquam foeminino genere *sesamum* nominant, Pempt. 4. l. ii. c. 22.” Seber. Fallitur vir doctus, ut exempla supra allata ostendunt. “Scribitur et *Sisamum* tum in quibusdam libris horum scriptorum, (Plin. Colum. etc.), tum ap. Pallad. in Septembr. tit. 7. et Octobr. tit. 1.,” notante Forcellino. Sic in Hesychio, ut supra notavimus, *σίσαμιν*, vel potius *σισαμὶς*, i. q. *σέσελι Κύπριον*, bis occurrit, pro *σησαμὶς*. In Batrachom. 36., quod bene notandum, non modo *σισαμὶς* scribitur, sed etiam prima syllaba corripitur, *Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σισαμίδα*. “Soli, credo, e lexicographis vocem hanc agnoscunt Constantinus et Robertsonus.” Maltbeius ad Morelli Lex. Gr. Prosod. Agnoscit quoque Schneiderus in Addendis ad Lex.

“Videntur Græci sesami vocem ab Oriente accepisse,” G. J. Voss. Etym. L.L. “*Σησάμον* nomen inditum videtur ἀπὸ τοῦ *σήθω*, quod quandoque *σειώ* denolat, concutio, impello, et *άμάω*, meto, quod subito et quasi impetu ad messem propelleretur. Columella ii. 10.: ‘Sed hoc quidem semen Ciliciæ Syriacæ regionibus ipse vidi mense Junio Julioque conseri, et per autumnum cum maturuerit tolli.’ Vel nomen *sesamum* accepit ab Aegyptiis, Syrisve, forte Indis. Plin. xviii. 10.: *Sesama* ab Indis venit. Aegyptiis sempsem dicitur.” Bod. ad Theophr. p. 920.

Adj. **Σησαμαῖος*, α, ον, legitur in Luciani Pisc. 41.: *Δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς*.

* *Σησαμόπαστος*, ὁ, ἡ, *Sesamo conspersus*. Athen. xiv. 643. c. e Cytherio Philoxeno ἐν τῷ *Δελίνῳ*, *Σασαμόπαστα πέμματα*.

¹ “De sagalinis lignis quaerendum. Frequentem per Indias arborem laudata materie liquet fuisse. Sed pnto jam invenimus. Sciunt qui vetera exemplaria scripta manu Græca versarunt, literam T sæpe effigie minoris gammae pingi solitam. Hac eadem scribendi consuetudine *σαγαλίνα* ξύλα h. l. sunt *σατάλινα*. Santalina ligna intelligit, tota India celebratissima, quorum non unum genus. De his v. Garcias ab Orta l. 7. aromatum. **Σαντάλου* mentio ap. medicos recentioris Græciæ. Jam vero e conjectura nostra certissima, etiam ap. vetustiores Græcos, ut Auctor est Periplus, qui antiquior omnibus Arabibus, hinc constat hoc nomen ab Arabibus ad Græcos non pervenisse, sed contra a Græcis ad Arabas. Nomen est vetus Indicium, quo id lignum si forte olim appellaverunt. Hodie vocant *chandama*, ut refert Garcias. Nec dubium, quidquid contra jactitet vir magnus, vocem *σάνδαλον*, qua id lignum appellaverunt Græci, mutatam esse. Aëtius in vetustissimo exemplari *σάνδωνα* vocat, non *σάνδαλα* L. 16. in confectione muschati, *Κάρβα* *Ἰνδικὰ* *πρία*, *σάνδωνων* *γράμματα* 15. *Ἀμβαρ*, et in compositione *xeromyri*, *σάνδωνα*, *γράμματα* 16. Notum est M et N invicem mutari. Lusitani autem cici pronuntiant pro si, ut Chinesenses dicunt pro Sinensibus: sic *chandama* pro *sandama*, quæ Gr. *σάνδωνα*, I. ex. Gr. Arab. *σάνδων* aut *σάνδάλ* dici adnotat: *Σαντάν* ἢ *σαντάλ* ξύλον *Ἰνδικόν*. Sic de alio genere ligni Indici albakam quidam, alii *albakal* scripserunt. Nec Græci ab Arabibus ligni hujus aromatici nomen sumere, sed contra.” Salm. in Solin. p. 726. f.

* “Romani sili etiam vocarunt Græcorum *σίσαμιν*: unde et silatum veteres dicebant *jentaculum*, quia vinum sili conditum jejuni absorbebant. Quod de seseli intelligendum. In Pliniano Indice sile scribitur: *Gingidion*. Sisere xi. Sile xii. Græcis quoque antiquis, ut Hippocr. *σίλι* et *σέσελι*: inde *σίλι κύπριον* Herodoto, quod alii *σέσελι κύπριον*.” Salm. in Solin. p. 158. “Cici peculiare Aegypti soli constituit Plin. cum aliis plerisque auctoribus: ex eo faciebant oleum ad lucernas. *Σίλι* *Κύπριον* antiquissimi Gr. vocabant, n. e. seseli Cyprium: nam sili veteribus i. q. recentioribus Græcis *σίσαμιν*. Herodotus unica voce *σιλικύπρια* vocat L. ii. *ἀλιφατὶ* δὲ *χρεωνται* *Αἰγυπτίων* οἱ περὶ τὰ *ἔλαια* οἰκόντες ἀπὸ τῶν *σιλικυπρίων* τοῦ *καρποῦ*, τὸ καλεῖται μὲν *Αἰγύπτιοι* *κίκιν*. Hippocr. *σίλι*, vel *σίλι* *ἀππατὶ*, Galeno teste, quod recentiores vocarunt *σέσελι*. Hinc *σίλι* *Κύπριον* i. q. *σέσελι* *Κύπριον*. Dioscor.: *Κίκιν*, ἢ *κρότων*· οἱ δὲ *σήσαμον ἄγριον*, οἱ δὲ *σέσελι* *Κύπριον*, οἱ δὲ *κρότωνα*, ubi tamen vetustatis venerandæ liber habet, οἱ δὲ *σέσελι*, *Κύπριον* δὲ *κρότωνα*. Plinius certe inter nomina cici Aegypti etiam sili absolute nuncupatum meminit L. xv. de oleo factitio, ubi omnino emendandum: ‘Fit et cici arbore in Aegypto copiosa, aliis *crotonem*, aliis *sili*, aliis *sesamum* agreste appellantibus.’ In libris sibi perperam scriptum pro sili. Index Ms. titulo, qui ad h. l. respondet: ‘Cici arborum, sive crnto, sive sibi, sive *sesamon*’ lege, cici arbor, sive croto, sive sili. Ita plane vocavit, xx. 6. ‘Contextemus et de sili,’ ubi vocat sili, quod aliis est seseli: nec quicquam mutandum, ut aliquando putavimus. In Indice hujus loci scripto: ‘Sisere xi. Sile xx.’ In aliis locis sponte proveniebat, in Aegypto et serebatur. Herod. Παρὰ τὰ *χέλεια* *πῶς* *ποταμῶν* καὶ τῶν *λιμνῶν* *σπιρρῶσι* τὰ *σιλικύπρια* ταῦτα· τὰ γὰρ ἐν *Ἑλλάδι* *ἀγρία* *φύεται*: et paulo post, *τοῦτον* *ἐπεὶ* *συνλεξάνται*, οἱ μὲν *κίλιν* *ἀκίποῦσι*, οἱ δὲ *φρύξαντες* *ἀπιφρῶσι*. Verte, Alii contusum expriment, alii frictum excoquant: **ἀπιποῦν* est exprimere; nam *ἰποῦν*, vel *ἰποῦν*, *πρῶτον* *σῖγμα* *κατὰ*, unde *ἰποῦν* *πρῶτον*, prælum. Plinius, ‘In Aegypto ubi abundat sine igne et aqua sale aspersum expriment,’ *ἀπιποῦσι*.” Salm. in Solin. p. 686.

* *Μελίπηκτα* *πετυγμένα* *ἄφθονα* **σασαμόφλωκτα* *τυρακίνας* *τε γάλακτι* καὶ *μέλιτι* *συκρατάφωτος* ἢ *ἄμυλος*, *πλατάνισσα* (an *πλατανίζε*). **σασαμόρυτοπαγῆ* δὲ καὶ *ῥισοεισιπαγῆ* *πλάτυντος* (an *πλάτυντο*?) *σασαμόπασστα* *πέμματα*. “Illud *ἄφθονα* *σασαμόφλωκτα* corrigere non dubitavi; licet enim, quid *φλωκτῆ* sit, aut unde derivatum, ignorem, manifesto tamen de sesamo hic agitur, et nihili vox erat *ἄφθονα*. Sæpius

* *Σησαμότυρος*, ὁ. Cibus e sesamo et caseo. Hom. Batrachom. 36.: Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σισαμίδα. "*Σησαμότυρον* i. q. *σησαμῖς* ap. Laonicum Cretensem¹ ad Batrachom., Sesamum." Du Cang. Gloss. Gr. Imo, *σησαμότυρον*. Schol. β. γ., teste M. Maillaire, πολὺ *σησαμότυρον*.

"ΣΕΣΕΛΙ, *ews*, τὸ, et ΣΕΣΕΛΙΣ, ἡ,

Herba est cujus multæ pro natali solo differentie statuuntur. Σέσελι Μασσαλιωτικὸν (Μασσαλεωτικὸν), Seseli Massiliense, folio fœniculi, umbra anethi, (Sprengelio H. R. H. p. 166. Seseli elatum. Cf. Gerard. Gallopr. 253. Seseli tortuosum, ἱππομάραθρον ἑτερον, Dioscor. iii. 82., huc trahit C. Bauhin. ad Matth. p. 550. Ipse Matthiolus vero Daucum Visnagam.) Seseli Æthiopicum, (Sprengelio p. 164. Bupleurium fruticosum. Bene describit, ut invenerit prope Massiliam, Anguillara p. 212.) Seseli Peloponnesiacum, (Sprengelio p. 164. Ligusticum Peloponnesense.) Seseli Creticum, (Sprengelio p. 164. Tordylium officinale.) V. Dioscor. (iii. 60, 61, 62, 63.) Dixit *σέσελιν* fœm. genere Aristot. H. A. ix. 5., Καὶ ὅταν τέκη. sc. ἡ ἐλαφος, ἐσθίει τὸ χορίον πρῶτον, καὶ ἐπὶ τὴν *σέσελιν*² δὲ τρέχουσι, καὶ φαγοῦσαι, οὕτως ἔρχονται πρὸς τὰ τέκνα πάλιν." H. St. Cicero de N. D. ii. 50.: "Cervæ paulo ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ seselis vocatur." Plut. de Is. et Os. c. lxxxi. p. 383. e., in compositione cypheos, meminit ἀπαλάθου καὶ *σεσέλεως*. Theophrasti ix. 18. *σέσελι* Sprengelio H. R. H. est Tordylium officinale. Alexis in Lebece, ap. Athen. iv. p. 170. b., Σφάκον, σφραϊον, *σέσελι*, πῆγανον, πράσον. Hesych. et Phavor.: *Σεσέλη· πόα τίς. Hanc formam non agnoscit Schneiderus. Toll. ap. Albertium *σέσελι* reponi vult: an recte, alii viderint: quemadmodum Græci usurpabant *στῖμι*, *στῖβι*, *στῖμη*, sic fortasse dicebant *σέσελι*, *σίλι*, *σεσέλη*. Hesych.: *Σίσαιμις* τὸ παρά τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον *σέσελι*. Intelligendum est *σέσελι* Κύπριον, ut supra ad v. *σῆσαμον* ostendimus. V. Herod. ii. 94. Dioscor. iv. 164.: *Κίκι* ἡ κρότων, οἱ δὲ *σῆσαμον* ἄγριον, οἱ δὲ *σέσελι* Κύπριον. Peregrinis nominibus in i desinentibus Eustath. ad Il. A. p. 784. 10. τὸ *σίνηπι* adjecit, et τὸ *σέσελι*. V. supra v. *Κυόνων* φρέκη. "Veteribus Græcis Σέλι s. Σίλι i. q. recentioribus deinde *σέσελι*. Herodoto ii. 94. *σιλλικύπριον* quod Dioscor. iv. 64. *σέσελι* Κύπριον. Nec Græcis modo, sed et Lat. scriptoribus. Festus: 'Silatum antiqui, pro eo quod nunc jentaculum dicimus, appellabant; quia jejuni vinum sili conditum ante meridiem absorbebant.'" Harduin. ad

Plin. xx. 18.

"*Γόρδυλον* a P. Ægin. vi. in serie τοῦ γ. vocatur id quod ab aliis *Τόρδυλον* et *Τόρδυλιον*." H. St. "*Τόρδυλιον* s. *Τόρδυλον*, Herba, quæ et Seseli Creticum (Sprengelio H. R. H. p. 164. Tordylium officinale) vocatur. Ap. P. Ægin. scribitur *Γόρδυλον*, ubi quidam legunt *Γόργυλον*. Vocatur etiam *Τόρδυλη*, sicut a Plin. (xx. 22. xxiv. 18.) Tordylium et Tordyle dicitur. V. Dioscor. (iii. 63. *Τόρδυλιον*, ἐνιοὶ δὲ *Σέσελι* Κρητικὸν καλοῦσι, φέρεται ἐν τῷ κατὰ Κιλικίαν Ἀμανῷ. Notha p. 455.: *Τόρδυλιον*, οἱ δὲ *Τόρδυλον*.)" H. St. In primo Plinii loco Harduin. sic edidit: "Adjicitur tordylium, est autem id semen ex seseli." Ejusdem nominis fuerit cum ipsa herba semen id, quod ex ea prodit, notante Harduino. In altero Plinii loco, pro tordilen, ut scribitur in Ed. Basil. 1549., Harduin. e MSS. tordylon reposuit: "Tordylon alii semen silis (seseleos Vet.) esse dixerunt; alii herbam per se, quam et *Syreon vocaverunt, neque aliud de ea proditum invenio, quam in montibus nasci," etc. Voce *Σύρεον* caret Schneideri Lex. "Σύραιον a quibusdam τὸ *σέσελι* dicitur," Gorraeus Defin. Medic. Unde suum *Σύραιον* acceperit Gorraeus, nobis ignotum est; *Σύρεον* enim, Syreon, in Plinio scribitur, nec ullam lectionis varietatem notavit Harduin. Ceterum *Τόρδυλιον* a Nicandro vocatur "Ὀρδειλον, Ther. 841. **Κίκαμά*³ τ, ὀρδειλὸν τε **περιβρυνές*. "Schol. Nicandri esse dicit *σπερμάτιον λαχανῶδες* s. herbam quandam ex olerum genere, in Ther. 841." H. St. "Par. ὀρδειλον dat. Edd. vett. aliquot ὀρδυλον." [Eutecnius, τὸ ὀριδαλλον.] "Esse i. q. *τορδυλίω* censebat Anguillara. Recte, sed scribendum *Κίκαμα*, *τόρδυλὸν* τε *περιβρυνές*. Tordylium Plinio xx. 87., sed eidem xx. [xxiv.] 117. tordylon ex alio scriptore ductum. Cum Anguillara sentiunt Saracenus et Harduin. *Τόρδυλον* *περιβρυνές* ordilum virens Gorraeus vertit." Schneider.

"ΝΑΠΥ, vos, τὸ,

i. q. *σίνηπι*, et quidem ap. Atticos, teste Phrynico (Ecl. p. 126., *Σίναπι* οὐ λεκτέον, *νάπυ* δὲ, ὅτι Ἀττικὸν καὶ δόκιμον), necnon Ulpiano ap. Athen. ix. (366. d.) ubi etiam addit, neminem Atticorum unquam dixisse *σίνηπι*, dici autem quasi *νάφν*, quoniam ἐστέρηται φύσεως. (Locus est. *Σίνηπι* δ' ὠνόμασε Νικάνδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν μὲν Θηριακοῖς, οὕτως Ἡ μὲν, καὶ σικύην χαλκήρεα, ἡ δὲ *σίναπν*.⁴ Ἐν δὲ τοῖς Γεωργικοῖς Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα *σινήπυος*. Καὶ πάλιν Κάρδαμον, ἄρρυνόν τε, μελάμφυλλον τε *σίνηπυ*. Κράτης δ' ἐν τοῖς Περὶ τῆς Ἀττικῆς Λέξεως, Ἀριστοφάνη παριστᾷ λέγοντα· Καὶ βλέπε *σί-*

autem in hac ecloga detrimentum passum est voc. *σῆσαμα*. Nam, quod statim sequebatur *σασαμοτοπάγη*, rursus capite truncata vox erat; cujus prima syllaba sive perperam adhæserat vocabulo præcedenti *πλατύνισσα*, sive a simillima syllaba, in quam illud exit, absorpta fuerat. Rursusque continuo deinde, ubi *πλάτυντος ἀσαμόπαστα* legebatur, quidquid sit quod de v. *πλάτυντος* statuas, (pro qua temere *πλάτυντος* scriptum in ed. Cas. 2. et 3.) dubitari non potest quin *σησαμόπαστα*, i. e. sesamo conspersa, scriptum oportuerit." Schweigh.

¹ "Glossæ illius Auctor quis fuerit, adhuc incertus sum. Car. Du Fresne Gloss. Gr. in Indice Gr. Auctorum ineditorum memorat 'Glossas interlineares in Batrachom. Homeri e Cod. Colb. 4343, et Reg. quas Leonardo Cretensi quidam attribunt.' Et in Ind. Auct. edit. laudat Laonicum Cretensem in Batrachom. Alb. Fabricius Bibl. Gr. ii. c. 2. 111. affert Scholia Laonici Chalcondylæ Cretensis in Batrachom. Venet. 1486. 4. Nullus mihi adhuc innouit Chalcondyles aut Chalcondyles Cretensis; Laonicus enim et Demetrius, qui nomen Chalcondylæ gesserunt, fuerunt ambo Athenienses, ille Turcicæ historiae, hic Gr. Grammaticæ auctor. V. Martini. Crus. Germanogr. p. 5. 8. In fine Editionis Batrachom. Venet. 1486. 8. leguntur hæc, Σύνθεσις ἱμοῦ Λαονίκου Κρητὸς καὶ πρωτοῦτον Χανίων. Quæ vox συνθεσις ad curam typographicam an magis referatur, quam ad scholiorum compositionem, judicet lector. Quicunque certe glossam illam scripserit, oportet Michaele Apostolo vel Apostolio non fuisse antiquiorem, si modo idem sit (ut puto) qui ejus versibus ad calcem Batrachom. politicis glossam hujusmodi interjecit. Ille Michael inter calligraphos recensetur anno 1453. circiter a R. P. Bernardo Montfaucon. Palæograph. Gr. p. 82. 103." M. Maillaire p. xiv.

² Quod ad Aristotelis locum attinet, de eo sic scribit Schneiderus:—"Τὴν *σέσελιν* ad Thomæ versionem adscripta glossa dragunteam interpretatur, Albertus draconteam vertit. Alberti loco abusus est Harduin. ad Plin. viii. 50.: 'Femina ante partum purgantur herba quadam, quæ seselis dicitur, faciliore ita utentes utero. A partu duas' ('habent herbas' addunt Edd. antiquiores), 'quæ aros et seselis appellantur, pastæ redeunt ad fœtum: illis imbui lactis primos volunt succos, quacunque de causa.' Cum enim ari et seseleos nulla h. l. mentio fiat ita, uti factam alibi legerat Plin., vv. dd. Plinium erroris accusarunt, qui verba Philosophi alienis permista confuderit. Harduinus contra ex Alberti versione demonstrare vult, ari saltem mentionem a Philosopho fuisse factam. Verum Albertus pro seseli draconteam nominavit, nec separatim seselin posuit. Quare eo argumento uti non licet. Quid? quod ipse Plin. xx. 18. de sili herba ita. 'Sunt et folia utilia, ut quæ partus adjuvent etiam quadrupum: hoc maxime pasci dicuntur cervæ pariturae. Dioscor. iii. 60. seselis Massiliensis radicem et semen ita commendat: Δίδονται δὲ καὶ α' ἔλ καὶ τοῖς λοιποῖς κτήνεσι πρὸς εὐτοκίαν ποτόν. Ἐλιν. V. H. xlii. 35.: Λέγουσιν φυσικὸν ἄνδρες τὸν ἑλαφον καθάρσεως διέμενον *σίλινα* ἐσθίειν. Permiscuit apium, umbelliferam pariter, cum seseli propter similitudinem soni." Schefferus reponit *σίσειν*. "*Σίλινα*," Kuhnio "ab ipso videtur Auctore profectum lapsu quodam memorie. Nihil enim illam magis turbat quam similitudo nominum, quæ hic est inter *σίλειον*, *σίλις*, et *σίσειλις*. Plinius de silere discessens postea subdit: 'Et quoniam plerosque similitudo nominum Græcorum confundit, contexamus et de sili.'" V. Salm. in Solin. p. 158.

³ "*Κίκαμα* P. *κίκαμῶς* τε ἐν αὐταῖς καὶ τὸ ὀριδαλλον. Hesych. [et Phavor.]: **Κίκαμα*· τῷ λαχάρῳ καυλίδι ὁμοίον τε, ubi *καυκαλίδι* corrigunt." Schneider. Scholia habent *κίκαμα*.

⁴ Locus, ad quem hic provocat Athen., est Ther. 921., sed nulla ibi sinapis facta est mentio, καὶ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα λοιγὸν πόφι προσμάζας ἰόν τε καὶ ἄθρον αἷμα κενώσεις, ἢ κράτης γλαυγίοντα χίας ὀπὸν, ἢ σιδήρον Κανστέρης θαλφθεῖσαν ὑπὸ σπέρνεσι καμίνον. Erravit ergo Athen. memorie vitio. Ther. 878. est, Στρυχὸν τ' ἡδὲ σίνηπι κακῆπελόντα σαώσαι: Alexiph. 533. ἐμπρίοντα σίνηπυν. Pro ἡ μὲν, in Athenæi loco, "quod habent editi, rectius fortasse, ἡ μὲν aut ἡ μὲν. scribetur, quod sequenti ἡ respondeat." Schweigh. "In scriptura hujus nominis, quod in editis constanter per iota in fine efferebatur, secutus sum libros nostros MSS. Hoc quidem loco uterque codex cum editis in scripturam *σίνηπι* consentiebat, quemadmodum etiam supra (lit. a., καὶ *σίναπι* εἰ τίς εἴρηκε τὸ *νάπυ*;) *σίναπι* cum editis habet MS. A. ubi in Epit. deest id vocab. Deinde vero constanter idem Codex A. *σίνηπυ* *σινήπυος*, rursusque *σινήπυ*, et mox ter deinceps *σίναπν*. Pariter Codex Epit. in istis, *σῶδεις* δ' Ἀττικῶν *σίναπν* ἔφη, et in illis, *σίναπν* δὲ ὅτι *σίνετα* etc. Desunt autem in Epit. tria Nicandri testimonia. Cf. paulo post Casanb. Animadvv. et Adnotatt. nostras ad ii. 66. f. et ad ii. 68. e." Schweigh.

ναπυ, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε.¹ καθά φησι Σέλευκος ἐν τοῖς Περι' Ἑλληνισμοῦ. "Ἔστι δ' ὁ στίχος ἐξ' Ἰππέων, καὶ ἔχει οὕτως· Κάβλεψε ναπυ. Οὐδέλς δ' Ἀττικῶν σίναπυ ἔφη. "Ἐχει δὲ ἐκάτερον λόγον· ναπυ μὲν γὰρ, οἷον νάφου, ὅτι ἐστέρηται φύσεως· ἀφύες γὰρ καὶ μικρόν, ὥσπερ καὶ ἡ ἀφύη.² Σίναπυ δὲ, ὅτι σίνεταί τοὺς ὡπας ἐν τῇ ὁδῷ, ὡς καὶ τὸ κρόμμυον, ὅτι τὰς κόρας μύομεν. Ξέναρχος δὲ ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Σκύθαις ἔφη· Τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἐπὶ κακόν. Τὸ θυγάτριόν τέ μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξένης.) Porro celebratur ναπυ Κύπρου ap. Athen. i. (p. 28. d. in versibus, qui ibi Antiphani tribuuntur, per Epitomatoris, ut videtur, errorem, cum revera ducti sint ex Eubuli Glauco, ut satis patet e J. Poll. vi. 67.) et a Theophr. (H. P. vii. 1.) ναπυ inter ἐπίσπορα numeratur, teste eod. ii. (p. 70. a.) A Nicand. Alexiph. (430.) vocatur Νάπεια, "Ἐν δέ τε νάπειαν ῥαφανόν θ' ἄλς." H. St. Pro νάπειαν, ut vulgo legebatur, Schneiderus e Med. Ricc. νάπειον reposuit. Alexis in Lebete ap. Athen. iv. p. 170. a. et J. Poll. vi. 66.: Μάραθον, ἄνηθον, νάπυ, καυλόν, σίλφιον. Genit. νάπυος legitur in Theophr. H. P. i. 19., Καρδάμου, νάπυος: dat. νάπυϊ extat in Luciani Asin. t. ii. p. 615., Νάπυϊ ἐπικεχυμένους. "Διάρρινον Hesych. (et Phavor.) dici scribit τὸ σίνηπι, Sinapi, forsitan quoniam sua acrimonia nares vellicat et mordet." H. St. Legendum est διάρρινον, ut *ἀνάρρινον. Legitur tamen in Cod. Ven., teste Schow, Διάρρινον τὸ συνάπυ. "Sic ἀνάρρινον vocabant nasturtium, quod nasum torqueret," Salmas. ap. Albert. ad Hes. Plin. xix. 8.: "Nasturtium nomen accepit a narium tormento. Et inde vigoris significatio proverbio (significatio proverbium, V.) id vocabulum usurpavit. velut torporem excitantis." Nasturtium, quasi nasitortium: o in u abit, notante G. J. Voss. Etym. L. L. Varro in Pappo aut Indigitamentis (Vopisco ap. Gesnerum Thes. L. L., per errorem,) ap. Non. Marc. i. 41.: "Nasturtium nonne vides ab eo (ideo) dici, quod nasum torqueat?" Cf. Isidor. Orig. xvii. 10. "Dicunt," inquit Voss. l. c., "τοὺς ἐσθιοντάς καρδάμον, ὁξυτέρους τὴν διάνοιαν γίνεσθαι (Geopon. xii. 27.): hinc proverbium in pigros et desides, Καρδάμον ἔσθιε, Nasturtium comedo, quo Plinius (l. c.) resexit." Voce διάρρινον, cujus exemplum nondum invenimus, caret

Schneideri Lex. Vox ἀνάρρινον proprie notat id quod per nares redit: Galenus Gloss. Hippocr., Τὸ διὰ τῶν μύων παλίσσυντον ἰόν· ἐνιοὶ δὲ διαφυοῦσιν, ἀνὰ μύον εἶναι, ἀνὰ τὸ δέρμα. Deinde significat nasturtium. Hinc explicandus est Athen. ix. p. 369. b.: Σπεύσιππος δ' ἐν δευτέρῳ Ὁμοίων, Ῥαφανίς, φησὶ, γογγυλὶς, ῥάφους, ἀνάρρινον, ὁμοία. Dalecamp., non intelligens quid sit ἀνάρρινον, male conjecit ῥάφανος ὀρεινός, raphanus montanus s. sylvestris. Casaub. vero "nihil censet mutandum; ita enim libri omnes: anarrhinum et antirrhinum esse nomina herbarum constat." Sed vir magnus plane confundit τὸ ἀνάρρινον, i. e. nasturtium, cum τῷ ἀναρρῖνῳ s. ἀντῖρρῖνῳ, i. e. herba, quam Bucranion et Lychnida agrestem vocant, (Galenus Gloss. Hippocr.: Ἀντῖρρῖνον· πῶς τις, ἢν καὶ βουκράνιον, καὶ λυχνίδα ἀγρίαν ὀνομάζουσιν.) Sprengelio H. R. H. p. 181. est Antirrhinum purpureum. "Vulgatum tenent etiam nostri Codices ambo, idque cum Casaubono defendit Bod. ad Theophr. p. 771., ista omnia nomina uni rapæ convenire censens; nec tamen, quodnam genus anarrhinon intelligi potissimum debeat, exponens. Quum ἀνάρρινον proprie dicatur id quod per nares redit, videndum ne eo nomine illud raphani genus intelligi debeat, quam armoraciam alias, vernaculo sermone raifort, vocamus." Schweigh. Imo intelligendum est, ut diximus, nasturtium. "Ἀνάρρινον, ou, τὸ, ein zweif. Wort aus Hippokr. Bey Aristot. Probl. xx. 20. wird ἀνάρρινον von Gaza nasturtium, kresse, übersetzt." Schneider. in Lex. Nicander in Georgicis ap. Athen. ix. 366. d.: Καρδάμον, *ἄρρινόν τε, μελαμφύλλον τε σίνηπυ. Cum ἄρρινόν τε esset editum, monuit Casaub.: "Fortasse scribendum ἄρρινον, naribus molestum, vel Καρδάμ' ἀνάρρινόν τε: anarrhini paulo post Speusippus meminit." "Nobis Καρδάμον ἄρρινόν τε vetus noster Codex dedit. Sitne autem substantivum nomen ἄρρινον, an adjectivum simul cum μελάμφυλλον ad σίνηπυ referendum, non confirmaverim; sed posterior sententia probabilior." Schweigh. Plin. xix. 8.: "Sinapi Athenienses Napy appellaverunt, alii Thlaspi, alii *Saurion."³ Pro thlaspi Harduin. edidit thapsi, in N. et Em. N. xxi. sic scribens. "Θάψι ob similitudinem cum ferula thapsiæ semine, de qua egimus xiii. 43. Dicit suspicabamur

¹ In Aristoph. Eq. 631. pro τὰ πρόσωπ' est τὰ μέτωπ', Κάβλεψε ναπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε, ubi tamen silet Brunck. Scholia: Καὶ ἀνέβλεψε δριμύ και δριλόν. Ἀπὸ τῆς ψευδογράφου, ἐξ ἧς εἶπαι τὸ ναπυ. Λαχάνου γὰρ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐστὶ δὲ δριμύ τὴν φύσιν. Ἄφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεταί. Ναπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται. Cf. Phavor. v. ναπυ.

² Hesych.: Νάπυ, ἡ μάπυ· τὸ σίνηπι. Albertius, cui μάπυ suspectum, bene conjecit ναφύ ex hoc Athenæi loco. Suid.: Νάπυ· σίνηπι, τὸ ὡς εἰπὶν ἀφύες, ἥτοι κακοφύες. Zonaras: Νάπυ· τὸ σίνηπι, κατὰ στίγην τοῦ ἡπίου διὰ τὴν δριμύτητα. Eustath. ad Il. II. p. 1060. 63. (et ex eo Phavor. v. νάπαι): Ἰστίον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ ἡ σπρηγτικῷ κατὰ συστολήν, καὶ ἐκ τοῦ φῶ κατὰ ἐναλλαγὴν δασέος εἰς λίλον γίνεταί νάπυ, ὡς ἀφωτιστός ἥλιω, διὰ πολυ-δάσος αὐτῆς ἡ βάθος, οὕτω γίνεταί καὶ νάπυ τὸ παρὰ Νικάνδρῳ σίνηπι, παρὰ τὴν νῆ στίγην καὶ τὸ φύω, ἵνα ἡ νάπυ τὸ ἀφύες, ἦγουν *μικροφύες. Ὡς λέγω καὶ ἡ ἀφύη παρῆται, ἡ μικροσπρηγιστάτη ἐν χυθούσι, χρῆσις δὲ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν τῷ, Κάβλεψε ναπυ, Ἀττικῇ δὲ ἡ λείξις. Τὰ μὲν τοὶ σίναπυ οὐδέλς τῶν Ἀττικῶν ἔφη ὡς ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ κείται. Οὐ μὲν οὐδὲ τὸ σίνηπι, ὃ λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ σίνεταί φησι τοὺς ὡπας ἐν τῷ ὁδῷ. Καθὰ καὶ κρομμύον, δι' οὗ τὰς κόρας μύομεν. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ σίνηπι καὶ ῥήκας ἐστὶ κωμικὸν σίναπυ, οἶον, τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξένης, ἦγουν ἐδριμύξατο, ὃ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ. "Recte Athenæi mentem Eustathius expressit; est enim illius sententia, Atticos solummodo ναπυ usurpasse, nec ap. Atticum scriptorem reperiri illud nomen syllaba σι ab initio auctum, igitur nec σίναπυ aut σίναπυ, nec σίνηπι aut σίνηπυ." Schweigh. "A nom. σίναπυ fit verbum σίναπῶ, vultum adduco, quod proprium indignantium. Reperti sunt qui juberent rescribi per ι, σεσινάπικεν." Casaub. Dalecampius conjicit σεσινάπικεν, ut legitur in Phavor. v. σίναπυ, qui tamen sua duxit ex Eustath., ap. quem scribitur σεσινάπηκεν. "In σεσινάπηκεν consentiunt libri omnes, quod verbum per ἐδριμύξατο interpretans Eustath., respexerat illud Aristophanis paulo ante citatum, Κάβλεψε ναπυ, quod valet ἀνέβλεψε δριμύ και δριλόν, ut ibi exponit Schol. Ceterum quum Atticorum poetarum nomen σίναπυ vel σίναπυ usus sit, ne verbum quidem σίναπῶ quisquam usurpaverit, at nimirum Xenarchus comicus, non Atheniensis fuit, sed Syracusius, Sophronis Mimographi filius, teste Zenobio, Proverb. Cent. v. 83." Schweigh. Fallitur vir doctus. "Quamvis σίναπυ Atticum esse negetur, tamen illius solius derivata reperiuntur, nimirum σίναπῖζω ap. medicos, i. e. cataplasma e sinapi impono, et σίναπισμός, cataplasma e sinapi." H. St. Thes. iii. 787. g. "Nobis, quum præsertim hand adpareret quo pacto verbum σεσινάπηκεν ea notione, quæ Eustathio placuit, cum genitivo διὰ τῆς ξένης construi potuerit, aborti erat suspicio, longe aliud quid significare fortasse voluisse poetam; qui scilicet comice ficto verbo, Dorica forma σίναπαῶ dixisset pro *σινωπαῶν, Sinopes, famosi scort, mores vitamque imitari, ut queratur ille pater, filiolum suam per peregrinam lenam in dissolutam vitam esse perductum." Schweigh. "Σινώπη, nomen proprium fœminæ. Hinc Σινωπίζειν, Lascivire, more Sinopes, scorti, cujus celebris erat lascivia, vel a Sinopenstium moribus est tractum." H. St. Hesych.: Σινωπίσαι· (Cod. Ven., teste Schow, Σινωπίσαι) τοῦτο πεπότηται, παρὰ τὴν ἑταιρὰν Σινωπῆν· ἐκωμωδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ ἀσχημονεῖν. Phot.: Σινωπήσαι· τοῦτο πεπότηται παρὰ τὴν ἑταιρὰν Σινωπῆν. Ἐκωμωδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονεῖν, καθάπερ Ἀλεξίς ἔφη. In Zenob. Vatic. iii. 78., (ubi v. Schott, p. 310. et 530. ad Suidæ Prov.) est Σινωπίσαι, ut et in Suida, cujus hæc sunt verba: Σινώπη· πόλις, ὃ ἀπὸ ταύτης Σινωπέως. Ἐν δὲ καὶ ἑταιρὰ Σινώπη, ἥτις καὶ Ἀβυδὸς ἐλέγετο, διὰ τὸ γράυε εἶναι. Καὶ παροιμία, Σινωπίσαι. Τοῦτο πεπότηται παρὰ τὴν ἑταιρὰν Σινωπῆν, ἐκωμωδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονεῖν, καθάπερ Ἀλεξίς ἔφη. Καὶ Σινωπήτης. Rectius tamen a v. Σινώπη formatur Σινωπαῶν quam Σινωπίζειν, ideoque Hesychii interpretes non dubitavit mutare Σινωπίσαι et Σινωπῆν in Σινωπήσαι et Σινώπην, quæ leguntur et in Harpocratiōne: Σινώπη· Δημοσθένους ὑπὲρ Κτησιφώντος [ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] Ἡρόδοτος ἐν γ' κωμωδοῦμένην φησὶν, ὅτι Σινώπη ἡ ἑταιρὰ Ἀβυδὸς ἐλέγετο διὰ τὸ γράυε εἶναι. Καὶ παροιμία Σινωπήσαι. Τοῦτο πεπότηται παρὰ τὴν ἑταιρὰν Σινωπῆν· ἐκωμωδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονεῖν, καθάπερ Ἀλεξίς ἔφη. Καὶ Σινωπήτης. Respicitur ad Athen. xiii. 586. a.: Δημοσθένους ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος Σινώπη· ἐκωμωδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονεῖν, καθάπερ Ἀλεξίς ἔφη. Pro ἡ ἑταιρὰ Κωμωδομένην Codices Harpocratiōnis habent ἡ γ' κ., quod mutari debet in ἡ γ' κ. In Phavorio tamen legitur: Σινώπη· Ἡρόδοτος (Hædorus) ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος φησὶν, ὅτι Σινώπη ἡ ἑταιρὰ (Hædorus) Ἀβυδὸς (Hædorus) ἐλέγετο, διὰ τὸ γράυε εἶναι. Cf. Phot. Sinopes meminit Demosth. Or. in Androt. p. 610. 17. et Or. in Neæram p. 1385. 1. Reisk. Quod ad nom. *Ἀβυδὸς attinet, de eo sic Casaub. "Effeta anns Sinope dicta est Abydus, postquam de summo splendore, in quo vixerat, ad parem vilitatem est redacta, tacta diobolaris. Credo causam cognominis esse, quia tunc jacebat Abydus; non autem quod Abad significet Hebræis Perit. Quamquam videtur ea urbs id nomen invenisse ab Hebr. voce, propter situm ad mare periculosum, in litore importuno. Fieri etiam potest, ut, quoniam alia quædam meretricula Sestus vulgo dicebatur, cujus nominis ratio paulo post (p. 591. d.) explicanda. Abydus ista sit dicta lascivorum amantium joco." B supra dictis, nostra quidem sententia, Xenarchi Comici locum ab Athenæo laudatum recte intellexisse Schweigh., satis patet.

³ Per duplicem errorem scripsit Forcellinus in Lex. Lat.: "Saurion appellant Athenienses semen papaveris, quia acrimonia sua mordet, velut lacerta, quæ illis σαύριον." At σαύριον non est vox Attica, sed ναπυ, et neque σαύριον, nec ναπυ usurpatur pro semine papaveris, de quo in præcedentibus verbis locutus erat Plinius.

Σαύριον, quod acrimonia sua, ceu lacerta, mordeat; est enim Græcis lacerta σαύρα. Quam ob causam et Σαυρίδιον dixere nasturtium, quod nares torquet. Verum pro Thapsi, num legi Thlaspi sit satius, considerandum; nam L. xxvii. 113., Thlaspi quidam Napy vocant. Et Hesych. [et ex eo Phavor.]: Θλασπίς πῶα, ἣν ἐνιοὶ Σαύριον. Dictum autem Thlaspi tum Sinapi fuerit, a θλάω, quod molitur frangiturque. Dubio procul Thlaspi Plinii loco restituendum est. Confudisse vero Plinium Napy s. Sinapi, proprie sic dictum, cum Thlaspi et Saurio, quæ sunt nomina Persico Sinapi ab aliquibus imposita, ejusdem Plinii testimonio comprobari potest. Scribit enim L. xxvii. 13.: "Thlaspi duorum generum est;—alterum Thlaspi aliqui Persicum Sinapi vocant." Harduin. male hic edidit napy pro sinapi. Respexit Plin. ad Dioscor. ii. 186.: Ἰστορεῖ δὲ Κρατεύας καὶ ἕτερον θλάσπι, ὃ τινες Περσικὸν σίνηπι καλοῦσι, πλατύφυλλον καὶ *μεγαλόρριζον. Notha p. 446.: Οἱ δὲ θλασπιδίον (θλασπιδίον), οἱ δὲ σίνηπι Περσικόν, οἱ δὲ σίνηπι ἄγριον. Sprengelio H. R. H. p. 127. Dioscoridis Persicum Sinapi est Lunaria annua. Ut Plinius Napy proprie sic dictum cum Persico Sinapi, quod alio nomine et Saurion et Thlaspi appellabatur, confundit, sic Schweigh. ad Athen. xv. 684. confundit Sauridion i. e. Nasturtium cum Saurio s. Thlaspi i. e. Persico Sinapi. "Σαυρίδιον, Nasturtium, sic dicitur ab Hippocr. (de Ulcer. p. 514. 15.) herba, cui nomen est Καρδαμῖς; ut testantur Erotian. (Σαυρίδιον ἦν ἐνιοὶ Κάρδαμίδα καλοῦσι, καρδάμω ἐοικυῖαν, ἔστι δὲ θερμαντικὴν τὴν δύναμιν,) et Galen. (Gloss. Hippocr., Σαυρίδιον ἡ καρδαμῖς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος, ἥ αὐτὴ καὶ κάρδαμον ὀνομάζεται.)" H. St. Phavor.: Σαυρίδιον ἡ καρδαμῖς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ σχῆμα ὁμοιότητος, ἥ τίς ἐστι καὶ κάρδαμον ὀνομαζομένη, παρὰ τῷ Ἰπποκράτει. Ergo secundum Galenum, quem sequitur Eustachius, Nasturtium a similitudine figuræ, i. e. lacertæ, appellatum est; probabilior tamen esset forsitan sententia, nomen hoc ideo adeptum esse, quod mansum acrimonia sua mordeat velut lacerta s. σαύρα. Secundum eund. Gal., Cardamis et cardamum eadem sunt herbæ; at Erotian. cardamida a cardamo ita distinguit, ut cardamis sit herba cardamo similis. Si nasturtio s. cardamo similis planta sauridium, ipsum nasturtium s. cardamum, ut Gal. censet, esse nequit, notantē Bod. ad Theophr. p. 765. Cum Erotiano σαυρίδιον potius interpretemur plantam nasturtio similem. Neophytus in Gloss. Iatr. MSS. ap. Du-Cang. in Gloss. Gr. iisdem fere cum Erotiano verbis: *Σαυρίδης βοτάνη ἡ καρδαμῖς, εἴκοι γὰρ καρδάμω, καὶ ἔχει δύναμιν (δύναμιν) θερμαντικὴν.¹ Quænam autem per σαυρίδιον planta sit intelligenda, docet idem Bodæus l. c. "Ego, salva meliori sententia, σαυρίδιον puto esse plantam, quam ἰβηρίδα et καρδαμαντικὴν vocari scribit Dioscor. (i. 188.), ac pro καρδαμαντικῇ ap. eund. καρδαμῖς scribendum reor vel καρδαμίνην, ut ap. Aëtium legitur, e sententia Cornarii, qui hunc Aëtii locum p. 111. Tetrabibli iii. Serm. iv. c. 2. citat, ubi hæc habentur. 'De herba Iberide, quæ et cardamine appellatur, ejusque sinapismo c. 2. Quod si vestigium quoddam affectionis relinquatur, herbæ iberidis, quæ et cardamine appellatur.' Ita interpretes Lat. verba Aëtii vertit. Quomodo in Gr. codice legantur, ignoro. Aëtii pars hæc nondum Græce impressa. Non tamen dissimulandum, Tetrabibli i., Serm. iii. c. 184. scriptum esse περὶ τῆς ἰβηρίδος ἥτοι καρδαμαντικῆς, ἥτις καλεῖται καὶ λεπίδιον. E quibus vulgatam lectionem Dioscoridis non tentandam judico. Hac occasione, quia in iberidis incidimus mentionem, Marcelli codicem corrigemus. Capite ergo de podagra 36. hæc scribit: 'Adpones herbam, quæ in aquæ jugis decursu nascitur, quam Lat. berulam, Gr. cardaminem vocant.' Scribo, quam Lat. hiberim vel iberim vocant. Vox iberis Latina est ab Iber, Iberis, vel Hiberis, quod in Hispania copiosa nasceretur. Simile mendum ap. Neophytum, Σέριδα, λεπίδιον, καὶ ἀγριοκάρδαμον. Corrigit βέριδα. Scribo ex Ægineta, Galeno, ceteris, ἰβηρίδα, λεπίδιον. Alibi ipse Neophytus, Κάρδαμον, οἱ δὲ κυνοκάρδαμον, οἱ δὲ ἰβηρίς. Ceterum planta hæc nasturtio facultate et facie adeo similis, ut a Galeno et aliis L. vii. ἀγριοκάρδαμον dicta sit. Galen. L. x. κατὰ τόπους vocari scripserit, βοτάνην ἰβηρίδα ἣν τινες καλοῦσι λεπίδιον, ἢ

ἀγριοκάρδαμον. Nasturtium autem ipsum σαύρην dictum existimo; uti κάρδαμον nasturtium, καρδαμίνην et καρδαμῖς planta minor, quæ nasturtium refert, sic σαύρην nasturtium, et σαυρίδιον nasturtium parvum. Ipsum nasturtium καρδαμίδα dictum fuisse Auctuarii scribit auctor, Oī δὲ κυνοκάρδαμον, οἱ δὲ ἰβηρίς, οἱ δὲ κάρδαμιν ἀκάμ. [An leg. κάρδαμιν ἄγριαν?] Interpretes legit, καρδαμίνην ἢ καρδαμαντικὴν. Scribo, καρδαμίδα, vel κάρδαμιν ἢ καρδαμαντικὴν." V. Plutarchi loc. ab H. Steph. laud. sub v. Κάρδαμον. "Lepidium latifolium, κάρδαμον, Hippocr. Morb. Mul. i. 495., et καρδαμῖς, Ulc. 876., quod, Galeno auctore, idem est ac σκυρίδιον," Sprengel. H. R. H. p. 45. Σαυρίδιον scribere debuerat. Athen. xv. p. 683—4.: Νικάνδρος δ' ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὰ ἄνθη, καὶ περὶ τῶν Ἰάδων Νυμφῶν καὶ περὶ ῥόδων τὰδε λέγει—Καὶ γεραὸν πώγωννα, καὶ εὐστραφέας κυκλαμίνους, *Σαύρην τ', ἥ χθονίου πέφαται στέφος Ἠγεσιλάου. "Σαύρην, genus herbæ, quæ et *Σαυρίγγη. Hesych. [et ex eo Phavor.]: Σαυρίγγη πῶα τις, καὶ σαύρην τὸ ζῶον. Non placet conjectura viri docti (Casaub.), qui legebat αἶρην, et de lilio accipiebat." Salm. in Solin. p. 863. f. "Dalecamp., ut ait diligentissimus Schweigh., "σαύρην Lat. nasturtium interpretatus est, non præter rationem utique. Quamvis enim σαύρην, vel σαύρα nusquam alibi, hoc Nicandri loco excepto, in plantarum numero relata reperitur, tamen σαύριον, et σαυρίδιον reperiuntur, quæ sunt ipsius illius vocabuli formæ diminutivæ. Et σαυρίδιον quidem nasturtium, aut herbam nasturtio similem (καρδαμίδα, s. κάρδαμον) interpretatur Galen. in Glossis, itemque Erot. Lex. Hippocr. Ap. Hesych. σαυρίγγη vocatur, si vera ibi scriptura; σαύριον vero ap. eund. habes in θλάσπι, ubi ait, θλάσπιν a nonnullis σαύριον vocari, (et eandem herbam thlaspin, vel thlaspi sua etiam ætate cum nasturtio conferri et quodammodo confundi solitam esse, Gorraeus ostendit, in Defin. Med. ita scribens: "Θλάσπι, ἢ θλασπιδίον, herbula est semine nasturtii, acri, quod mansum sinapis modo linguam et os vellicat—herbarii vocant nasturtium tectorum"). Quare vulgatam h. l. scripturam merito defenderunt Salmas. et Bod. ad Theophr. p. 765." Schneiderus in Lex.:—"Σαύρην, ein Kraut, nasturtium; zw. Hippocr. hat davon σαυρίδιον, τὸ, s. v. a. καρδαμῖς, Hesych. σαύριον und σαυρίγγη." Idem nuper scripsit ad Nicandri Fragmenta p. 299.: "Vulgatam σαύρην suspectum habuit Casaub., eique αἶρην substitui voluit; defendit contra Schw. præeunte Dalecampio, qui nasturtium vertit. Scilicet σαυρίδιον Gal. et Erot. interpretantur κάρδαμον aut καρδαμίδα. Hesych. herbam θλάσπιν ait ab aliis σαύριον vocatam fuisse. Verum jam olim Salm. in Solin. p. 863. ejusque simia Bod. ad Theophr. p. 765. vulgatam scripturam defenderant." "Σαύρην, nasturtium, et σαυρίδιον, nasturtium parvum. Utrum autem Hesych. σαυρίγγη an σαυρίδιον scripserit, doctioribus judicandum relinquo. Probabile fit recentiores Græcos pro σαυρίδιον σαυρίγγη dixisse. Sed quid sit σαυρίδιον ex Hesychio tandem inveni. Non est Iberis, ut dixi, nec est nasturtium, ut viri magni existimant. Thlaspi est. Hesych.: Θλασπίς (scribo, Θλάσπι) πῶα, ἣν ἐνιοὶ σαύριον." Bod. ad Theophr. p. 765. Sed hi doctissimi viri egregie falluntur. Cum Hesych. θλάσπι i. q. σαύριον facit, intelligendum esse non θλάσπι proprie dictum, i. e. secundum Sprengel. H. R. H. p. 181., e Dioscor. descriptione, Thlaspi campestre, sed θλάσπι improprie dictum, i. e. Περσικὸν σίνηπι (de quo Dioscor. supra laud., Ἰστορεῖ δὲ Κρατεύας καὶ ἕτερον θλάσπι, ὃ τινες Περσικὸν σίνηπι καλοῦσι), s., secundum eund. Sprengel. p. 127., Lunariam annuam, e Plinii loco jam adlato satis patet. Nicandri σαύρην Bod. et Schweigh. interpretantur nasturtium. Imo intelligenda est nasturtii quædam species, Ἰβηρίς dicta, i. q. Καρδαμῖς, Καρδαμίνην, Καρδαμαντικὴν, Ἀγριοκάρδαμον, et Λεπίδιον, de quibus nominibus v. Bodæi verba supra laudata. "Ἰβηρίς, Iberis, herba quædam, de qua Plin. multis in locis, Dioscor. vero i. 188.: forsitan autem sic nominata est, quod in Iberia primum reperta sit. Duplex porro est Ἰβηρία, altera Persiæ finitima, altera ad columnas Herculis, ab Ibero s. Ibero fluvio denominata, a quo et accolæ illius dicuntur Ἰβηρες s. Ἰβηροί, et ab his poss. Ἰβηρικὸς. Alio nomine Hispani dicuntur, et regio, Hispania." H. St.

¹ "Σαυρίδην, Plantæ species. Constantius a Secretis MS. L. iv., ῥῶα καὶ τοῦ σαυρίδην οἱ ὠφέλιμοι εἰς ἀρματοπονίαν καὶ ποδάγραν." Du-Cang. Gloss. Gr.

Dioscoridis Iberis Sprengelio H. R. H. p. 181. est Lepidium Iberis. Conferri jubet Damocratis descriptionem ap. Gal. Compos. Med. sec. Gen. 10, 310. Dodon. 714. Anguillaram p. 120. Nicander l. c. de floribus coronariis agens, et praesertim de iis, quæ sepulcrorum sunt ornamenta, inquit: ὅσσα τε τύμβοι Φάσγανα παρθενικαῖς νεόχον ποσὶν ἀμφιχέονται. Αὐταὶ τ' ἡίθεαι * ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι, Τηλόθεν ὀξυτέρησιν ἐφελκόμεναι χροῖσιν. Πᾶς δέ τις ἡ ἐλένειον ἢ ἀστέρα φωτίζοντα Δρέψας, εἰνοδί-οισι θεῶν παρακάββαλε σηκοῖς. Ἡ αὐτοῖς βρετᾶεσσιν, ὅτε πρώτιστον ἴδωνται. Πολλάκι τ' θέλκια καλὰ, τό τε * χρυσαυ-
θα * ἀμέργων, Λειρία τε στήλαισιν * ἐπιφθίνοντα καμών-
 των, Καὶ γεραὸν πωγῶνα³ καὶ εὐτραπέας κυκλαμένους, Σαύ-
 ρην τ', ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἑγεσιλάου. Per Ἑγεσί-
 λαον intelligendus est Pluto. Athen. iii. p. 99. b.: Αἰσχίλος τὸν Αἰδὸν (εἶπε) Ἀγεσίλαον, ubi v. Casaub. Hesych.: Ἀγεσίλαος ὁ Πλούτων, ubi v. Interpr. Ergo, secundum Nicandrum, planta σαύρη dicta, quæ eadem est, nostra quidem sententia, ac Ἰβηρις, et Plutonis corona appellabatur, optimo jure, quippe quæ herba sepulchralis maxime circa vetera monumenta florebat. “Invenit nuper et Servilius Democrates e primis meden-
 tium,” inquit Plin. xxv. 8., “quam appellavit Iberida, quamquam ficto nomine, inventioni ejus assignato carmine. Nascitur maxime circa vetera monumenta parietinasque, et inculta iterum. Floret semper folio nasturtii, caule cubitali, semine tam parvo, ut vix aspici possit. Radici odor nasturtii.” Verbis, Nascitur maxime circa vetera monumenta, Plinius ad Nicandri ver-
 sum, Σαύρην τ', ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἑγεσιλάου, respexisse videtur. “Ὀλόφυτον, οὐ, τὸ, vocari dicitur Sinapi Persicum.” H. St. Quo auctore ista tradiderit H. St., nescimus. Schneiderus hoc vocabulum in Lexicon suum recepit, sed affert ἀμαρτύρως. Uterque lexicographus Ὀλόφυτον scribit, sed reponendum est Ὀλόφυτον: respicitur enim ad Dioscoridis Notha p. 449., ubi inter cetera capparis nomina Auctor hæc habet: Οἱ δὲ Ὀλόφυτον—οἱ δὲ θάσπιν, Ῥωμαῖοι σίναπι Περσικοῦ. Ὀλόφυτον ergo rectius interpreteris nomen cappari ab aliquibus impositum. Capparis autem Dioscoridis Sprengelio H. R. H. p. 176. est Capparis spinosa. Etym. M. p. 597. 30.: Νάπυ τὸ σίνηπι κατὰ στέρησιν τοῦ ἡπίου, παρὰ τὸ δριμύτητα τὰ εἰς ὑ λήγοντα οὐδέτερα μακρὰ παρα-
 ληγόμενα, διὰ τοῦ εὐς (vūs) κλίνονται σεσημειῶται τὸ νάπυος: p. 713. 38., Σίνηπι τὸ νῆ, ἢ, διότι ἀνεφάνη τὸ α ἐν τῷ * Σινάπιον, τὸ πῖ, ἢ, διατί: τὰ εἰς ὑ λήγοντα οὐδέτερα, διὰ τοῦ ἰ γράφεται παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὄπας, ὡς ὁ ἱατρικὸς λόγος μαρτυρεῖ, βλάπτει γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ σίνος τὸ βλάβος. Cf. Athen. l. c. Imo omnia Gr. nomina neutrius generis, quæ recto casu desinunt in ι, nisi solum μέλι, adde ex Eustath. ad Il. A. p. 784. 10. καὶ τὸ τι, peregrina sunt. Athen. ii. p. 66. f.: Τοῦτο δ' ἡμᾶς τηρη-
 σαι δεῖ, ὅτι οὐδέτερον ὄνομα οὐδέν ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ὑ λήγον, εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι τὸ γὰρ πέπερι, καὶ κόμμι, καὶ κοῦφι, ξενικά. Eadem fere verba leguntur in Hermannii Fragm. Lexici Gr. p. 323., et in Matthæi Gloss. Gr. Min. V. i. p. 4., ubi hujus canonis auctor Apollodorus laudatur. Peregrinis istis nominibus, neutrius generis, in ι desinentibus Eustath. l. c. τὸ σέσελι et τὸ σίνηπι ad-
 jecit. “De plenis nominibus cape: nam τρόφι, κρέι, ἄλφι, ἔρι, et, si qua alia hoc genus inveniantur, non sunt ἀπαθῆ.” Glossæ Labbeanæ: “Σίνηπι Sinape, plurale non habet, Sinare (Sinape.). P. * Σινάπιον Sinapi, E.” Vox * Σινapidιον, qua caret Schneideri Lex., legitur in Tralliano vii. 2., teste Bod. ad Theophr. p. 796. b. Caret quoque idem Lexicon vocabulo * Σινάπινον, quod, no-

tante Wetstenio ad Matth. xiii. 31., in Galeno legitur: de Temper. Med. Simpl. vii. et de Compos. Med. per Gen. iii. σινάπινον ἔλαιον. Dioscor. i. 47. voc. * Σινάπινον usurpavit. Titulus capitis, Περὶ σινάπινου. Τὸ δὲ Σινάπινον σκενάζεται, λεινομένον τοῦ σινῆπews, καὶ βρεχομένον ὕδατι θερμῷ. ἔπειτα μίγνυμένον ἔλαιον, καὶ συνεκθλιβόμενον ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ χρόνια ἀλγῆματα μετασυνκρίνον. Diminutivum * Σινάπυξ, quo augeri possunt Lexica, nobis conservarunt Hesych., Σινάπυξ γογγυλῖς, et Phavor., Σίνηπι, παρὰ τὸ σίνειν τοὺς ὄπας, καὶ Σινάπιξ, γογγυλῖς. “Constat nomine γογγυλῖδος etiam napum intellectum Theophrasto. Hæc vox facta e νάπυ, quæ Atticis τὸ σίνηπι denotat: quidam etiam rapum sic vocarunt ex antiquis Græcis, Hesych.: Σινάπυξ γογγυλῖς.” Salm. de Hom. Hyl. Iatr. p. 34. V. Class. Journ. xxiv. p. 399. Forma νάπυ, quam Attici semper adhibebant, legitur in Hippocr. περὶ διαίτης p. 95. 7., Νάπυ θερμὸν, διαχωρη-
 κὸν δὲ, πληρὴ δυσουρέεται καὶ τοῦτο: περὶ νοῦσων γ' p. 162, 37. 164, 18., περὶ γυναικείων α. p. 238, 2. Cf. H. St. Thes. iii. 787. e. Hippocratis νάπυ Sprengelio H. R. H. p. 45. est Sinapis nigra.

“ΘΛΑΣΠΙ, εὐς, τὸ, (ΘΛΑΣΠΙΣ, ἦ,)”

Thlaspi; nomen herbulæ ex eo sic dictæ quoniam semen habet veluti ἐντεθλασμένον, teste Dioscor. ii. 186. ubi et aliud a Crateua θλάσπι commemorari ait, nonnullis dictum Περσικὸν σίνηπι, procul dubio, quoniam ejus, ut prioris, semen est δριμὺν et θερμαντικόν. Plin. quoque (xxvii. 18.) duorum generum esse thlaspi tradit: ac prius inter alia esse ait cauliculo semipedali non sine ramis, peltarum specie, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quod infringitur, unde nomen alterum thlaspi etiam ipse dicit ab aliquibus Persicum sinapi vocari. (Pro sinapi Harduin. edidit napy. Ad Dioscor. loc. respexit Plin.) Idem et θλάσπις dicitur. Paul. Ægin. vii. θλάσπις, σπέρμα ἐστὶ δριμύ. Hippocr. Γυναικ. i., θλάσπιν λείην ποιεῶν, (p. 260. 25. et de Nat. Mul. p. 221. 5., pro θαλπίην ποιεῶν, Vander Linden edidit, θλάσπιν ποιεῶν.) Idem Hippocr. θλασπόσιος dixit ἀντὶ τοῦ θλάσπews, ut est in Lex. Galeni. (Pro θλασπόσιος Ms. D., teste Franzio, habet θλάσπης. Reponi debet θλάσπιος, quæ est Ionica forma pro θλάσπews. Sic Hippocr. Γυναικ. i. p. 260. 30., θλάσπιος ὅσον πόσιν ἐν μέλιτι διδόν: p. 259. 49., Ἡ θλάσπιος ὅσον οἰζύβαφον μέλιτι παραμῖξας ὕδατι διεῖς ὅσον δύο κοτύλῃσι. de Nat. Mul. p. 222. 7., θλάσπιον ὅσον οἰζύβαφον μέλιτι παραμῖξας, ubi Vand. Lind. habet θλάσπιος. Sic de Nat. Mul. p. 222. 1. σεσέλιος σπέρμα, pro σεσελέως σ. Hesych.: θλασπίς πόα, ἢν ἐνιοὶ Σαύριον. Pro θλασπίς, cum Heinsio, repono θλάσπις. Bod. ad Theophr. p. 703. legit θλάσπι, sed forma θλάσπις occurrit in P. Ægin. l. c. De nom. Σαύριον vide nos supra ad v. νάπυ.) Alioqui sunt qui et θλασπίδιον ipsum vocent per diminutionem.” H. St. θλασπίδιον, τὸ, Schneiderus in Lexicon suum recepit, sed ἀμαρτύρως. Vox legitur in Append. ad Dioscor. p. 446.: Οἱ δὲ θλασπίδιον l. θλασπίδιον, οἱ δὲ σίνηπι Περσικόν, οἱ δὲ σίνηπι ἄγριον. Vide nos supra v. νάπυ. Teste auctore Appendicis ad Dioscor. p. 449., θλάσπιν aliqui vocant capparin, quæ Sprengelio H. R. H. p. 176. est Capparis spinosa.

“Θλασπίς, ein Kraut, Diosc. ii. 186. Plin. xxvii. 23. nach Hesych. auch σαύριον genannt; Galenus de Antidot. lobt vorz. die Art vom Berge σαυρος in Kappodocien; eine Art von Kresse oder Senf, wovon der Same wie Senf gebraucht ward.” Schneiderus in Lex. Fallitur vir doctus. Galeni verba, a Bod. ad Theophr. p. 767. laud., sunt hæc, de Antid. i. 14.: Μόνον οὖν εἰπεῖν ἐπὶ περὶ θλάσπews ἀναγκαῖον ἐστὶ, ἐπειδὴ καὶ σχεδὸν ἅπαντα (ἅπαντες) ἐμβάλλουσιν τὸ ἐκ τῆς Κρήτης φερόμενον, καὶ τὸ πανταχόθεν γεν-

¹ “τύμβοις conjecit Schw. præeunte Casaub.: τύμβω φάσγανα παρθενικαῖς * νεόδουπα * συναμφιχέονται, Jacobs Additam. p. 359. Canterus vulgatum παρθενικαῖς νεοχον ποσὶν mutatum voluit in παρθενικαῖς—ποσὶν, vocem * νεοχον interpretatus recens sepultæ, cui recens χροῖ factæ sunt. Medelam nec Casaub. nec Schw. vitii aperti reperit.” Schneider. ad Nic. Fragm. p. 299.

² “Χρυσαυθὶς chrysanthemum interpretatur Schw., non inepte.” Schneider. ibid.

³ “Quod Γεραὸν πωγῶνα, senilem barbam, (γεραὸν poetice pro γεραῖον), consentientibus membranarum scribitur, id utique videri debebat pro eo a poeta positum, quod alias * Γεροντοπωγῶνα (quod a Dalecampio in ora notatum est) a botanicis nominatur. Qua de planta in Gorraei Defin. Med. hæc traduntur. ‘Γεροντοπωγῶνα, herba est quæ inter saxa gignitur, longa barba, foliis instar capillorum prælongis, flore luteo, qui in volucres barbularum evanescit, quas pueri Barbas Dei nuncupant. Lacte manat, et radice amara est, eoque a Tragopogone differt.’ Non vacat nunc nobis inquirere, quo auctore ista tradiderit Gorraeus, et quis aut quoniam sint potissimum qui ante illum nomine isto γεροντοπωγῶνα usi sint. Illud cum Casaub. miratus sum, apud neminem e veteribus botanicis vel medicis aut omnino historiæ naturalis scriptoribus vel levissimum reperiri nominis illius vestigiū. Tragopῶνα utique a Theophr. Plin. et Dioscor. commemoratur, quorum testimonia Bod. p. 815. collegit, gerontopogonis nullam mentionem faciens: et tragopogoni quidem radix tribuitur dulcis, Plin. xxvii. 13. 117., cum gerontopogonis radix (ut Gorraeus ait) amara sit, quo ipso a tragopogone differre ait gerontopogonem. Quæ cum ita sint, speciosa quidem videri poterat Casauboni emendatio, καὶ γε τραγῶν πωγῶνα, sive cum Salm. in Solin. p. 863., καὶ τραγῶν πωγῶνα malueris; sed nos in vetere scriptura, καὶ γεραὸν πωγῶνα, nihil mutare debuimus.” Schweigh.

ἰώμενον, ὅπερ ἐστὶ τῇ χροῇ μὲν * ὠχροζάνθον, τῷ σχήματι δὲ στρογγύλον πᾶν, σμικρὸν, ὥς εἶναι κέγχρον πολλοστὸν μόριον· ἀμεινον δὲ τὸ ἀπὸ Καππαδοκίας κομιζόμενον ἐμβάλλειν, τῇ χροῇ μὲν ἐπὶ μελάντερον ἀποκεχωρηκὸς πάμπολυ, τῷ σχήματι δὲ ἀκριβὺς στρογγύλον, καὶ τῷ μεγέθει πολλῶ γε μείζον, ἢ κατὰ τὸ προειρημένον, ἔχον δὲ κατὰ τι μέρος ἑαυτοῦ καὶ οἶον * ἐνθλασμα τι μικρὸν, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη θλάσπι· γεννᾶται δὲ ὥσπερ καὶ τοῦτο, οὕτω καὶ ἕτερον ἐν Καππαδοκίᾳ πάμπολυ, ὥστε οὐκ ἀπλῶς τὸ ἀπὸ Καππαδοκίας φερόμενον ἀριστὸν ἐστίν, ἀλλὰ τὸ ἰδίως ἐν αὐτῷ γεννώμενον, ἀνόμιον δὲ τῷ Κρητικῷ τε καὶ πολλαχόθεν τῆς γῆς φυομένῳ. "Postrema corrupta esse vel Gr. linguæ parum peritū videbit. Scribe, ἀλλὰ τὸ ἰδίως ἐν Ταυρίῳ γεννώμενον. Interpres, Quod peculiariter in Sauro: verte, In Tauro Cappadociae monte." Bodæus l. c. Galeni Thlaspi Sprengelio H. R. H. est Cochlearia Draba. Quod Gal. hic de nominis etymologia tradidit, id utique iis, quæ Dioscor. et Plin. ll. cc. tradiderunt, respondet. Sed violat canona illum, a veteribus Grammaticis traditum, et a nobis supra ad v. νάπυ memoratum, nullum nomen neutrius generis recto casu desinere in ι præter μέλι. In peregrinis igitur linguis radix vocis quærenda est.

"AMMI, (s. "AMI, εως, τὸ,)

Nomen seminis cujusdam cumino minoris, de quo Diosc. iii. 7. (70., "Ἀμμι, ἔνιοι καὶ τοῦτο Αἰθιοπικόν, οἱ δὲ βασιλικὸν κύμινον καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ ἑτέρας φύσεως τὸ Αἰθιοπικόν κύμινον ἔφασαν εἶναι, καὶ ἑτέρας τὸ ἄμμι· γνώριμον δὲ σπερμάτιον, μικρότερον πολλῶ του κυμίνου καὶ ὀριγανίζον τῇ γεύσει.) et Plin. xx. 15. ("Est cumino similimum, quod Gr. vocant Ammi; quidam vero Æthiopicum cuminum id esse existimant: Hippocrates regium² appellat, videlicet quia efficacius in Ægypto judicavit. Plerique alterius naturæ in totum putant, quoniam sit exilius et candidius. Similis autem et huic usus: namque et panibus Alexandrinis subditur, et condimentis interponitur." Pro verbis, in Ægypto, Harduin. reponit Ægyptio, cui post Æthiopicum Dioscor. l. c. pariter secundas partes ac vires assignat. Sed ante Hard. sic emendarat Pint., notans præpositionem in, quæ, teste Hard., abest a Mss. R. Colb., non haberi in V. C. Cf. Bod. ad Theophr. p. 753.) Genitivo facit ἄμμεως, (Dioscoridis capiti male titulus factus est ab imperitis, περὶ ἄμμιος, quæ est Ionica forma, ut in Hippocr. gen. θλάσπιος legitur pro θλάσπεως, de qua re vide nos supra ad v. θλάσπι. Dat. ἄμμι legitur in Diosc. iii. 77. de Petroselino, Σπέρμα ἔχον εἰκὸς ἄμμι.) Ap. Plin. vero etiam Ammii, tanquam a nom. sing. Ammium." H. St. Locust est xx. 24. in compositione adversus venenata animalia, incisa lapide versibus in limine Ædis Æsculapii. Versus illos recitat Galen. de Antid. ii. 14. p. 922. ex Eudemo Medico. Cf. Scribon. Larg. Compos. 121., ubi est Ammium, notante Gesnero Thes. L. L. "Quod additur de ammi, vocari ameos, Græci quoque recentiores ita nuncuparunt, ἀμεος, et ἄμαιος, et ἄμεον. Neophytus: "Ἀμαιος, οἱ δὲ ἄμμι, Ῥωμαῖοι, ἄμμιον Ἀλεξανδρινόν. [Dioscoridis Notha p. 455.: "Ἀμμι, Ῥωμαῖοι ἄμμιον Ἀλεξανδρινόν.] In antiquissimo Codice Dioscoridis et ap. Plin. in scriptis passim scribitur ἄμμι, ami, non, ut vulgo vocant ἄμμι. Cujus prima etiam syllaba producta reperitur ap. medicos poetas, Andromachum et Damocratem, apud quos perperam ἄμμι aliquot locis scribitur pro ἄμμι. Inde ἄμμεος genitivus, qui in rectum casum transiit. Et ἄμμεον Glossæ Iatricæ: "Ἀμέον τὸ * λαγακύμινον,³ i. e. leporinum cuminum." Salm. in Solin. p. 926. Vox ἄμμι est vel Æg. vel Alexandr.

"ΣΤΙΜΜΙ, τὸ, ΣΤΙΜΜΙΣ, ἢ, (ΣΤΙΒΙ, τὸ, * ΣΤΙΒΗ, * ΣΤΙΜΗ, ἢ,)

Stibium. Lapis est metallicus, colore nonnihil similis lapidi plumbario, sed magis nitens et candidus. Accedit autem et colore et nitore ad argenti spumam. Quamobrem propter similitudinem a Plin. (xxxiii. 6.) Spumæ lapis candentis dicitur. Dividitur in marem et in fæminam. Horridior, inquit Plin., est mas, scabriorque, et minus ponderosus, minusque radians, et arenosior; fæmina contra nitet, friabilis, fissurisque, non globis, dehiscens: quod genus Dioscor. (v. 99.) manifesto scribit στίβι appellari. Est autem στίμμι tam simile plumbo, ut si paulo magis concremetur, in plumbum vertatur. Ustum autem antiquitus formabatur in pastillos: quibus quia fortasse Hippocratis tempore erat quadrata tessera-rum figura, ipse στίβι τετράγωνον appellat. Gorr. (Galen. Gloss. Hippocr.: * Τετραγώνων τινὲς μὲν ταῖς εὐρισκομέναις κατὰ τὸ στίμμι πλαξί, τινὲς δὲ αὐτὸ τὸ στίμμι. Hippocr. de Int. Aff. p. 209. 14. et 211. 2. Καὶ τὴν κεφαλὴν καθαίρειν τῷ τετραγώνῳ.) Στίμμι, Genus metalli, quo fusores utuntur ad facilius liquanda metalla, et mulieres ad denigranda supercilia. Optimum, inquit Diosc., quod splendidissimum et cicindelarum modo emicat: i. e. λαμπρίζον. Hoc et στίβι et πλατυόφθαλμον, et a Plin. vi. 33., (imo, xxxiii. 6.) Spumæ candidæ et nitentis lapis dicitur. Vulgo vocant Antimonium. v. l. Additur, dici etiam Στίμμις ab Ione poeta: in hoc ejus versu, ap. J. Poll. (v. 101.) Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμι * ὀμματογράφον: valet enim πρὸς τὰ ὑπογράμματα γυναικῶν καὶ ἐντρίμματα: quia intrito stibio mulieres ciliis superciliisque lineamenta ad-umbrata depingunt. Voc. ὑπόγραμμα usurpavit J. Poll. v. (l. c.) Et Hesych. ὑπογράμματα expr. στίμμιματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta et fucum.⁴ Observa porro hoc verbale a v. Στιμμίζομαι, quod redditur Stibio supercilia fuco, stibio utor ad pigmentum oculorum." H. St. Democriti Fragm. de Symp. et Antipath. p. 337. extr., T. v. Bibl. Gr. Fabric.: Στιμμίσει τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς. Zonaras p. 1779. et Etym. M. p. 782. 8.: "Υπόγραμμα τὸ Ἀρματίον Ὑπόμνημα, ὃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι, καὶ ὑπογεγραμμένα, ἐστιβασμένη, Ἀριστοφάνης. Pro ἐστιβασμένη reponendum ἐστιβισμένη, ut jam vidit Sylburg. Στιμμίζομαι, s. * Στιβίζομαι, Stibio me lino, fuco me. 773. Ezech. xliii. 40. Εὐθὺς ἐλούον, καὶ ἐστιμμίζον, al. ἐστιβίζον, τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, καὶ ἐκόσμου κόσμῳ. 774. Pono in stibio, 4 Reg. ix. 30. ἐστιμμίσατο, al. ἐστιβίσατο, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Suid.: Ἐστιμμίσατο τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐκαλλωπίσατο, oculos suos stibio fucavit. Vide D. W. Trilleri Obs. crit. xv. p. 404. et Biel. Thes. Philolog. 775. Aqu. Sym. Es. liv. 11. στίμμι, Lex. Cyr. Ms. Brem.: Στίμμις τὸ μέλαν χρώμα, ὃ βαλλουσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τὸ λεγόμενον * χολᾶν. De isto vocabulo χολᾶν silent Suid. Hesych. Phavor. J. Poll., Glossæ Labbeanæ, Salmasius, Cæd. Rhodig., Bekkeri Anecd. Gr., H. Steph. et Schneideri Lexica. Χολᾶν autem scribitur a Bielio et ap. Albert. ad Hes., et in Thes. Philolog. Sed vera lectio est χολᾶν. Eustath. ad Il. Θ. p. 728. 47.: Τὸ στίμμι δηλοῖ καὶ παρὰ τοῖς παλαιαῖς καὶ παρὰ τοῖς ἄρτι δὲ χολᾶν, ὃν * κόχλον ἢ γυναικεῖα γλῶσσα φιλεῖ καλεῖν. Nom. χολᾶν dubio procul per metaphoram sumtum est e χολή, fel. Στίμμι, ut vidimus, exponitur τὸ μέλαν χρώμα. "Χολή μέλαινα dicitur communi significatione omnis humor crassus et niger, sive sanguinis limus fuerit, sive sanguis ustus, sive bili supra modum torrida, sive alio quovis modo genitus." H. St. Thes. iv. p. 550. c. Χολή pro ipso humore positum, dicitur de

¹ Galen. Gloss. Hippocr.: Αἰθιοπικόν ὑπακουστικόν τὸ κύμινον. De voce Αἰθιοπικόν, pro substantivo nomine usurpata, silent H. Steph. et Schneideri Lexica.

² "Regii cumini ubi memnerit Hippocr., ignoro; locum hactenus nondum inveni." Bod. ad Theophr. p. 753. a.

³ "Λαγακύμινον [Λαγοκύμινον], Cumini species, Lagopus, ap. Interpol. Dioscor. c. 599. Glossæ Iatr. Græco-Barb. Mss., Λαγακύμινον, μάλιον [Λαγοκύμινον, ἄμαιον s. ἄμεον]. V. Petr. Bellon. Obs. i. 26. Meminit Galen. Lex. Hippocr. herbæ, quam * Λαγονάτην vocat, Hippocrates vero Λαμπρινόν." Du-Cang. Gloss. Gr. Cf. H. St. Thes. li. 547. f. qui λαγονάτης meminit, sed in Indice Thesauri sui non posuit.

⁴ "Πλατυόφθαλμον quidem vocatum a dilatandis ac porrigendis oculis; nam nigro ejus pulvere supercilia circumducebant, et in arcum formabant, et sic oculorum spatium veluti producebant ac extendebant mulieres. Tertull. de Cultu Feminarum: In illum enim delinquant, quæ cutem medicaminibus urgent, genas rubore maculant, oculos fuligine porrigunt. Ita legit liber vetus Agobardi: perperam repositum a correctoribus collinunt. Fuligo illa est stibio. De eodem nigro stibii pulvere accipienda hæc ejusdem in eodem libro: Et illum ipsum nigrum pulverem, quo oculorum exordia producentur. Hic pro eo dixit, oculos fuligine porrigi, et allusum est ad stibii appellationem alteram πλατυόφθαλμον." Salm. in Solin. p. 807. e. Plin. xxiii. 6.: Vis ejus (stibii) adstringere et refrigerare; principalis autem circa oculos; namque ideo etiam plerique Platyophthalmion id appellavere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. Hieron. ad Furiam de Vid. Serv. T. iv. Ep. 46. p. 556. extr.: Non habuit crispantes mitras, nec stridentes calceolos, nec orbes stibio fuliginatos. Ovid. Art. Am. iii. 203. Nec pudor est oculos tenni signare favilla. Juvenal. ii. 93. Ille supercilium madida fuligine tactum Obliqua producit acu. Has acus Hesych. vocat φαλίδας. Φαλίδες sunt forfices κορυβίων, J. Poll. ii. 32. x. 140. Idem iv. 181. x. 149. Ιατροῦ σκίση, σμίλη, et φαλὶς. Glossæ: Σμίλα, Scalprum; Σμιλίον, scalpellum. "Καλλιβάντες Hesychio sunt σμῖα σμιλῖς ἢ φαλίδες, ἢ αἱ τὰς ὀφθαλμοὺς κόσμουσιν αἱ γυναῖκες." H. St. V. Vales. ad Hesychii locum.

atramento sepiae a Nic. Alexiph., notante H. St. ibid. p. 551. Quod ad alterum nom. κόχλος attinet, κόχλος, cum de coloribus serino sit, proprie denotat conchylium, ostrum, purpuram, (ut in Naumachii Monitis Nuptialibus 62., Εἴματα δ' εἰναλῆς ἐρυθαίνεται αἵματι κόχλου: v. nos supra v. βύσσοις, et Sturz. ad Empedoclis Fragm. p. 704.), deinde, ut videtur, pro colore nigro, tum vero pro stibio, quod exponitur color metallicus niger, usurpatur. Zonar. et Phavor.: Στίμις, εἶδος βάμματος. Mæris p. 344.: Στίμις, (leg. Στίμις, cum Bielio Thes. Philolog.) Ἀττικῶς, στίμι, Ἕλληνας. "In MS. Στίμις, Ἀττ. στίμη, Ἑλληνικῶς." Hudson. "Στίμις et στίμι MSS. C. R. Coll. Schl. Gron. στίμις et στίμη. sic et Leid. Per duplex μ scriptum ap. J. Poll. v. 101." Pierson. Photius: Στίμην καὶ στίμιν, ὅ τινες στίβην, Ἀντιφάνης Παροιμαζομένῳ, Στίμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφάλους. Sallierius ad Mær. l. c., notante Schleusnero Animadvv. in Phot. p. 99., loco ὅ τινες στίβην pro quo in Cod. D. exstat οἵτινες στίμην, legit ὅ τινες στίμι. "Id enim sibi vult, fuisse nonnullos, qui hocce nomen neutro genere efferre maluerint, e quorum numero Dioscor. v. 99. ideo a Mæride in scriptorum parum Atticorum numero reponendus; illudque non immerito, cum Atticos in hacce voce scribenda femininum anteposuisse, ex Antiphauis fragmento manifestum sit. Nec aliter Ion Tragicus, de quo Eustath. ad Od. Ξ. p. 1761. 31. [ex Aristophane Grammatico]: Ἐτι καὶ τὸ στίμιν, περὶ οὗ ἀλλαχόθι ἐγράφη, θηλυκῶς προάγει, εἰπὼν ὅτι στίμις ἢ εἰς τὰ ὅμματα χρήσιμος, Αἰγυπτίων μὲν ἐστὶ φωνή. Κεῖται δὲ ὅμως καὶ παρὰ Ἴων τῷ ποιητῇ, ἐν τῷ, Καὶ τὴν μέλαιναν στίμιν ὁμματογράφον. E quibus illud præterea colligas, voc. στίμιν cum duabus μ pronunciari debere." Eustath. ad Il. Θ. p. 728. 51.: Ὡς *συμμηστέον καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον οὐδέτερον ὄνομα τὸ στίμι, καὶ στίμις εὐρηται λεγόμενον θηλυκῶς. Γραφεὶ γοῦν τις, οὕτω Στίμις, ἢ εἰς τὰ ὅμματα χρήσιμος, Αἰγυπτίων φωνή, φέρων δὲ καὶ χρῆσιν τὸ, Καὶ τὴν μέλαιναν στίμιν ὁμματογράφον, ἀμαρτάνειν φησὶ τοὺς λέγοντας τὸ στίμι. Id. ad Il. Ξ. p. 976. 50.: Ἀμύθητος ταῖς περιέροις γυναιξὶν ὁ κόσμος· οὐ μένος, καὶ τὸ ἐκ ψιμυθίου *περίπλασμα, καὶ ἡ νόθος τῶν παρειῶν *ἐρυθρότης, καὶ ἡ μέλαινα στίμις, ἢ οὐδετέρως τὸ στίμι, καὶ αἱ τρίχες, ἃς ὁ ἥλιος ἐπιποιῶν, οὐκέτι χρυσοκόμαν ἀλλὰ *ἡλιοκόμαν¹ ποιεῖ τινα λόγῳ λευκόπητος. Erotian.: Φαρμακοῖσι· πλατυοφθαλμοῖς. Οὕτω φησὶ καλεῖσθαι Ἑπικλῆς τὸ στίμι, καὶ Νίγρος. MS. D. στίμι. "Legitur etiam φαρμακοῖσι, sed utramque lectionem suspectam habeo, nec dubito, quin inter πλατυοφθαλμοῖς et οὕτω desiderentur aliquot verba." H. St. "Vocem φάρμακα ap. Hippocr. reperio, sed non in ea significatione, quam Erot. ei tribuit." Eustath. Forma στίβι, pro στίμι, ut vulgo editur, in vetustissimo Dioscoridis exemplari legitur, notante Salm. in Solin. p. 807. f. Sic Plin. xxix. 6. s. 37., Additis duabus sextis denarii e stibi, ut omnia æsypo illinantur, ubi silet Harduin. Genit. stibis v. ap. Scribon. Larg. Comp. 27. 34. Jerem. iv. 30., Ἐὰν ἐγχρόσῃς στίβην τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, ubi Ed. Rom. στίβι. Hesych.: Στίβη· ἀράχνη (leg. cum Bielio, ἢ πᾶχνη, e Suida), καὶ χρώμα μεταλλικὸν μέλαν. Male Toup. Emendd. in Hes. iii. p. 415. legit χρίσμα pro χρώμα. Lex. enim Cyr. MS. Brem. habet, τὸ μέλαν χρώμα. Anti-Atticista ap. Bekkeri Anecd. Gr. p. 114., Στίβη· ἢ τὰ ὅμματα αἱ γυναῖκες ὑπογράφονται. Phrynichus Σοφ. Προπαρ. ibid. p. 68., Ὑπογράμματα· οἷς ὑπογράφονται τοὺς ὀφθαλμούς· ἐστὶ δὲ τις μέλαινα σκευασία, ἣν καὶ στίβην καλοῦσιν. Formam στίβη, quæ et in Photii loco laudato occurrit, non agnoscit Schneideri Lex. Chrysostomus in Catena Ghislerii in Jer. l. c. p. 427., pro στίβη, habet στίβει, tanquam a nom. sing. *Στίβος: Τὸ δὲ εἶναι χρίσας στίβει, τὸ μέλαν λέγει, ὡς ἐπιχρῶννύειν τοὺς ὀφθαλμούς εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. Cod. Alex. Jer. l. c. exhibet στίμη:

"vitiöse," ut putat Fr. Guil. Sturz. de Dial. Mæ. et Alex. p. 112. At forma στίμη et in Mæridis MSS. et in Photii Cod. D. ll. cc. legitur. Dioscor. v. 99., Στίμι· τοῦτο οἱ μὲν στίβι, οἱ δὲ πλατυοφθαλμον, οἱ δὲ λάρβασον ἐκάλεσαν. Plin. xxxiii. 6.: Stummi—alii stibium [stibi], alii *alabastrum, alii *larbason. Pro larbason M. turbasim, V. labron. Sic in Glossis legitur: Στίμι· stibium, O. Turbasis, O. Dioscoridis Notha p. 475., Λάρβασον οἱ δὲ *γυναικεῖον, οἱ δὲ *χαλκηδόνιον. "Interdum Γυναικεῖον a quibusdam dicitur stibium s. antimonium, quod eo mulieres decoris causa cilia illinerent." Gorraeus, Glossæ: Γυναικεῖον muliebrum. MSS., teste Du-Cangio, Muliebre. γυναικίον. M. Martin. Lex. Philolog.: "Gynæceum, locus interior in ædibus, ubi mulieres versabantur: Gloss. Γυναικεῖον muliebrum. Forte muliebrum: aliter γυναικωνίτις." An per muliebrum intelligi debet stibium? De voce γυναικεῖον pro stibii nomine usurpata silet Schneiderus in Lex. Plura vero de hoc oculorum furo v. ap. Spanhem. Hist. Jobi xv. 11. Tenzel. in Dial. Menstr. A. 1689. p. 504. Conr. Mel Epist. de Lapide ἤβ ad Es. liv. 11. in Bibl. Brem. Cl. viii. p. 793. et Biel. Thes. philolog. Στίβι G. J. Vossio Etym. L. L. deductum videtur ἀπὸ τοῦ στίβειν s. στεῖβειν, quod est astringere, quia eam vim habet. At, testibus Aristophane Grammatico et Eustath. l. c., est Ægyptiaca vox. Mirum tamen de ea nihil dixisse Jablonskium.

* PIEPPA, Sol, s. Terra.

Lycophr. 1427. Κιμμερός θ' ὅπως Σκιὰ καλῆψε πέτρῳ, ἀμβλύνων σέλας. Scholia Tzetze, Συγκρύψει τὸν ἥλιον. Scholia breviora b, Τὴν γῆν κατὰ γλώσσαν: c, Τὴν γῆν, ἥλιον. "Hanc vocem, Lexicographis omnibus incognita, tam, vir orientalium linguarum peritissimus, L. Pickius Gallus, a Coptitis petium esse voluit, uti me nuper admonuit vir venerabilis, G. Wake, Decanus Exon. Illi enim solem vocant πε ρη, pe re. Nec absimile vero est, Lycophr., qui Alexandriæ cum Ptolemæo familiariter vixit, et e Pleiadum septem numero habitus est, vocabulo Coptice originis usum fuisse; cum alii quoque auctores verba quedam ex ea lingua in Græcam transtulisse comperiantur. Sic enim Sappho vinum vocavit ἔρπιν, quod Coptitæ appellant πε ηρπ, pe herp. Quæ vox ap. Lycophr. quoque nostrum occurrit v. 579. [V. supra Te wateri Auctarium h. v.] Eustath. in suo Commentario ad Hom. observat, ἦτορ, cor, a Plutarcho dici ἦθρον, quod quidem Coptitæ vocant πε ρηθ, pe reth. Denique ἀθήρα, quod ap. Platonem, Aristotelem, Plinium, S. Hieronymum, pultim significat, a Coptitis deductum est, apud quos τε θρε respondet τῇ βρώσει Græcorum." Potter. Vide Jabl. supra v. ἀθήρα. "Πέτρῳ, vocabulum nullius auctoritatis. Codicum, quotquot adhuc sunt colati, habet nullus, quod juvet in hac emendanda lectione; omnes in ea conspirant, exceptis duobus, Vat. et Vit. 3i, qui legunt πέραν, supra tamen scripto altero ρ. Meursius, et post eum Canterus, [et Matthias, Postscript to Gray's Works, V. ii. p. 623.] volunt legi πέτρον (s. πέτραν), eoque vocabulo nonnunquam solem quoque innui opinantur, laudatis locis e Callimachi Fragm. 124. (ap. Soph. Schol. ad CEd. Col., Εἰδεὸς· ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν Μεμβλωκὸς πῖλημά τι πέτρον² ἄλκαρ ἔκειτο) et Eurip. Orest. 6. (de Tantalo, Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,) cum Schol. Pindari Pyth. i. 97.,³ quæ autem, ut mihi videtur, sunt alieua. Schol. interl. explicant γῆν, unde Hermann. conjicit, forte legi posse τέρρῳ, quod voc. antiquum et incognitum deinde a Latinis sit receptum. Si vero σέλας de sole, vel omnino de luce dici, uti σέλας θυμάτων v. 1091. de sacrificiis incensis usurpatur, atque intelligi possit ἥλιον (cf. Potter.), πυρρὸν legerim pro πέρρῳ, ita ut ἀμβλύνων ornatus causa additum sit. Quum vero Potter. ostenderit, πέρρα esse

¹ "Ἡλιώσα κόμη. Candida coma. v. l. sed sine exemplo." H. Steph. Thes. Ind. Respicitur, ut putamus, ad Eustath. ad Il. Γ. p. 332. 27., ubi tamen sensus aliam postulat interpretationem: Ἐπαινος δὲ κόμης παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ εἰναθόν. Διὸ καὶ Ἡλιώδης κόμη, καὶ Ἡλιώσα ἢ τοιαύτη, καὶ χρυσαῖα δὲ, καὶ ὁ πᾶσι τῇν ἔχων χρυσοκόμας.

² "Πέτρον ἀλκαρ, munimentum adversus lapidis ictum. Viderint autem, qui hic πέτρον solem interpretantur. In Lycophronis quidem carmine, quod dedita opera tenebricosum fecit auctor, tolerari potest: sed h. l. κακόζηλον esset, et Lexiphane quam Callimacho dignius. Legerim potius, e sententia Scholiastæ, ὑποῦ ἄλκαρ." Bentl.

³ Imo Olymp. i. 91. de Tantali pœna: Ἐνιοὶ δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Τὸν γὰρ Τάνταλον φυσιολόγον γενόμενον, καὶ μύθῳ ἀποφύγαντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας υποσχέσθαι ὥστε καὶ ἐπιμνησθῆαι αὐτῷ τὸν ἥλιον, ὅς οὐ δειματοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. Περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ φυσικοὶ φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος. Καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενομένου τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν, πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον. Deinde citat locum ex Oreste supra laudatum, et nunc, qui extat v. 971.: Μόλοιμε τὰν ὄρανόν καὶ Μίσον χθονὸς τεταμέναν Αἰωρήμασι πέτραν Ἀλύσει χρυσίαις φερομένην Διὶ τοῖσι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. ἢ ἐν ὁρίοισιν ἀναβάσσομαι Γίγοντι πατρὶ Ταντάλῳ. "Quod ad βῶλον attinet, cum χρυσίαν βῶλον solem vocasse testetur Euripidem Scholiastes Anollon. R., idque e Phaethonte diserte citet Diog. Laert. ii. 10. maxima cum verisimilitudine legunt vv. ad. ap. Strab. i. p. 58. c. (33.), ἥλιος ἀνίσχων χρυσία βῶλῳ φέγει. V. Valck. Diatr. p. 30, 31." Porson.

voc. Æg. vel Copt., acquiescendum nobis omnino videtur in vulgata, *πέρραν*." Muller.

"ΘΙΒΗ, ης, ἡ.

Hesychio (et Phavor.) est *πλεκτόν τι *κιβωτοειδὲς ὡς γλωσσόκομον*, Fiscella e vimine plexa arcule in modum. Quomodo *θίβη παπύρου* affertur ex Exodi ii. (3. 5.), pro Fiscella scirpea. Ap. Athen. (iv. p. 129. e.) *Ἐλεῖν πίναν ἐν θίβῃ κατακείμενος ἀργυρᾷ*. Ubi Budæus significari ait vas, quod amplexabatur discum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis, a Plin. (xxiii. 11. xxviii. in fin.) dictum Repositorium. Possis et loculum interpretari. Ap. Suid. reperio, *Θίβης· κιβώτιον ἐκ βύβλου λεπτόν (πλεκτόν) ὡς *κοφινῶδες*. H. St. Schol. ad Exod. i. c., *Θίβη· κιβωτὸς παπύρου, ἣ ὑδρία, ἣ πλατυσμός, ἣν πίνες καλοῦσι *στίτην*.² Gloss. in Octat.: *Θίβη· πλέγμα βιβλινόν, ἐμφερὲς κοιτίδι τὸ μέγεθος, quæ verba Glossator descripsit e Josepho Ant. Jud. ii. 9. 4. Lex. Cyr. MS.: Θίβη· κιβώτιον ἐκ φυλλῶν πεπλεγμένον ὡς κοφινῶδες. Zonaras: Θίβη· κιβώτιον ἐκ φυλλῶν πεπλεγμένον καὶ κοφινῶδες. Ubi D. *θίβης: K. θίβης, ut in Suidæ et Phavorini glossis. Post φυλλῶν voc. βύβλου supplendum esse apparet ex iis, quæ supra laudavimus e Biel. Thes. Philolog. V. Schleusneri Cur. Nov. in Phot. p. 64., ap. quem legitur: *Θίβη· κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτόν, ὡς κοφινῶδες*. In Exodi loco non tantum *θίβην, θίβην*, et **θήβην* legunt, sed Complut. etiam *θήκην*, ii. 3. 5. ut com. 6. pro *θίβη* Vat. *θίβει*, Compl. *θήκη*. Huc pertinet glossa in Octateuchi Vocabulario: *Θήκην (MS. Θίκην)· γλωσσόκομον. "Θίβωνος*, etiam ut *Θίβη*, a Cypriis dicitur *κιβωτὸς*, Arca, cista, teste Hesych. (et Phavor.)" H. St. *Θίγωνος* genitiv. esse videtur: nam idem Hesych. habet: **Θίγωνος· κιβωτοῦ*. In utraque voce Is. Voss. *ω* pro *ω* ponit. *Θίσβη* Suidæ (et Zonaræ) est et nomen proprium, et *δ σωρός*. H. St. "*Σωρός e Codd. Suidæ restituit Kuster. Sed quum desit auctoritas, nihil mutandum*." Tittmann. *Θίσανα* Hesychio (et Phavor.) est *χῶμα *σωροειδὲς*, Agger s. terra egesta in acervum, quod et *θιν s. θίς*. H. St. "Fac ita cohæreant syllabæ male divulsæ, *Θίς· *ἀναχῶμα σωροειδὲς*." T. Hemst. ad *θίς* pertinere videtur illud *θίσβη*. Hesych.: *Θίβη· πόλις Βοιωτίας, καὶ κιβώτιον*. Ubi Albert. hæc notavit. "Lex. MS., *Θήβη· καφέιον ἧτοι γλωσσόκομον ἀπὸ παπύρου πλεκτόν*. Cyr. Lex. MS.: *Θήβη· πλέγμα βιβλίων [βύβλων] ἐμφερὲς, ὡς κιβωτὸς *φοινικῶδες*. Is. Voss. e Cyrillo suo hæc citat, **Θήβης· κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεκτόν ὡς φοινικῶδες*. Eadem in Lex. MS. meo, omissis verbis, *ἐκ βύβλου*." Varro scribit *Æoles* *Βεῳτίος* Tebas vocare colles. Et in Sabinis ita tum quoque vocatas, quo e Græcia Pelasgi migraverant. Item in agro Sabino clivum appellari thebas. Certe videntur *Æoles* etiam *θήβην* vel *θήβην* absque aspiratione vocasse cumulum terræ, vel colliculum ad instar arcæ eminentem." Salm. in Solin. p. 717. a. Lucian. Tim. 15., *Τοὺς τε αὐτὰρ ἀτάκτους ἐν θίβαις καὶ σκότῳ φυλάττοντας*. Lectionem *θίβαις* probat M. du S. "Patet jam olim fuisse varian hic lectionem. Brodæus enim Miscell. ix. 7. videtur legisse *θίβαις* et *θύραις*, at rejiciens utrumque,*

reponit *θήκαις*. Faber quoque ita emendat, qui non raro cum Brodæo convenit." J. Jens.

"*Ἰβήν* Hesych. (et Phavor.) esse dicit *σορόν*: afferens et "*Ἰβήνοι* pro *σοροί*, *θήκαι* *δοστράκαι*, *κιβωτοί*: addens tamen etiam *εὐθυμοί*,⁴ *νοεροί*: subjungensque præterea, "*Ἰβήνος, πλησμονή*." H. St. "*Βήνος* Hesychio (et Phavor.) *κιβωτὸς*, Cista, arca." H. St. "*Ἰβανεῖ* Hes. (et Phavor.) affert pro *ἀντλεῖ*, Haurit. Et *Ἰβάνη* pro *ἀντλητήριον*, *κάδος*, Haustrium, cadus, urceus. Necnon *Ἰβανόν* pro *κάδον*, *σταμνίον*, *χαλκίον*. At "*Ἰβήνα* Cretensibus appellari ait *τὸν οἶνον*." H. St. Hesych.: "*Ἰβήνα· τὸν οἶνον, Κρήτες*. (quod sc. e *cado* haurit, Martin. Cadm.) *Οἱ δὲ *βήλα*, pro quo Soping. reponit *Ξίλα*: de h. v. vide nos infra. G. conjicit *Ἰβηλα*. "*Ἰβη* i. q. *ἰβάνη*, urna, et translate de urna, in qua ossa et cineres colliguntur. Idem ergo quod *σορός*." Is. Voss. "*Ἰβανατρίς· σχοινίον ἱμῆτριον*, Hesych. et Phavor. "Pro *ἱμῆτριον* malim **ἱμῆτριον*, quo carent Lexica." Albert. *Ἰβανεῖ* illud, quod Hes. exponit, ut vidimus, *ἀντλεῖ*, Is. Vossio et Martin. Cadm. ab *ἱμᾶν* deductum videtur: nam *β* et *μ* promiscuæ litteræ." "*Ἰβύχη* Hesychio (et Phavor.) est *σεμνότης*, vel *σωρός κρεων*." H. St. "*Ἰβύχη* Is. Voss. Pro *σωρός* leg. *σορός κρεών*, Martin. Cadm. "*Ἰβύκχος*, *Ἰβύκχη*, vel *Ἰβύκχα* legitimam habet formam, ut *σιχχός*, ejusque generis plura. Intellige vero *σεμνότητα*, gravitatem et modestiam sacri silentii, dum res divina fit; eo nos ducunt *Ἰβύς*, *εὐφημία*, et reliqua. Si recte *σορός* conjectavit Martin., legendum præterea fuerit *νεκρών*, non *κρεών*: carnes enim *σορός* recondi, quis se legisse meminit? Conjecturæ fidem addit non tantum *Ἰβήν*, sed et certior interpretatio, quippe duabus simili potestate vocibus adjectis firmata, in *Ἰβήνοι*. Dubites an eodem sint referenda, quæ præcedunt, *Ἰβανόν*, *Ἰβάνη*: quod si verum, non alio pertinebunt *Ἰβανεῖ* et *Ἰβανατρίς· σχοινίον ἱμῆτριον*. Neque enim credibile, in his *β* poni pro *μ*. Atque adeo suspicari licet, infra in Hesych. legendum: *Ἰμονία· ἣ χρῶνται πρὸς τὰς ἀνιμήσεις τῶν ὑδάτων*. Κύπριοι δὲ **Ἰβας* (pro *Ἰμας*), *ἔχουν τὰ σχοινία τῶν ἀντλημάτων*." T. Hemsterb.

MYPPA, as, ἡ,

unde Lat. Myrrha. Monet Athen. xv. 689. b. Myrrham primo in Ægyptum, et ex Ægypto in Græciam vehi. V. Jablonsk. supra v. Βάλ. "*Μύρρα*, as, ἡ, Myrrha, s. Murrha: ap. Hippocr. Æolico idiomate pro *σμέρνα*, ut annotavit Galen. *ἐν ταῖς γλώσσαις*. [*Μύρραν* Αἰολεῦσι τὴν σμέρναν, δις τὸ ρ' γράφεται. Cf. Athen. xv. 688. c. Ap. Hipp. tamen *σμέρναν* fere semper scriptum reperias. Foes. Econ.] *Μύρρα*, et *μύρρις*, vocatur etiam herba quædam cicutæ caulibus et foliis simillima, (unde herbariis et officinis cicutaria dicitur) radicem habens modice oblongam, teneram, rotundam, odoratam, cibo non insuavem. Diosc. iv. 116. Plin. xxiv. 16. (Sprengelio H. R. H. p. 166. post Linnæum est Scandix odorata: cf. Column. Ecphras. i. 33. p. 112.) Quin et *τὸ γεράνιον* a quibusdam *μύρρις* vocatur, ut est in ejusd. Diosc. append. (p. 459. et Plin. xxvi. 68.) Item *Μυδρότης λίθος*

¹ "Nemo dubitabit verum esse *θήκη*. Mirum tamen, unde manarit edita lectio, quæ in multis etiam antiquis habetur, *θίβη*. Antiquissimi Græci eam vocem a Syris mutuati (Theba enim illis) videntur usurpasse pro snā. Hesych. certe agnoscit, et interpretatur *κιβώτιον*. Thebas inde esse nuncupatas a Cadmo Phœnice, non ignorant qui alia multa tractans illius nomina a suam originem facile revocari animadverterint." Casaub. "At tam parum felix, quam ab h. l. aliena, videtur ista viri doctissimi observatio. De originatione nominis, quod urbi a se conditæ Cadmus imposuit, nihil certi haberi, intelligitur ex his, quæ super ea questione a Bocharto in Chanaan i. 16. prolata sunt." Schweigh. Etym. M. p. 450. 41.: "**Θήβα· Συριστὶ λέγεται ἡ βούς, ὅθεν ἐκλήθησαν αἱ Θήβαι ὑπο τοῦ Κάδμου πιστεύεται· ὅτι ζήτην τὴν ἀδεληφν, χρησιμὸν ἐλαβε κατοικήσασαι οὖρον ἡ βούς ἱαντὴν καταθήσει*." Vocabuli *Θίβη* pro *κιβωτίῳ* usurpati apud neminem ex omni Gr. scriptorum numero, qui profani vulgo vocantur, vestigium ullum, quod sciam, reperitur." [Sed V. Luciani Tim. 15. et nos infra.] "Quæ in hanc partem ab Hesych. v. *θήβη* et *θίβη* aliisque grammaticis adnotata sunt, ea nunc ad Exod. ii. 3. et 5. spectant, ubi LXX. Hebr. nomen tenuerunt. (Hoc, quod de Hes. dico, ipse etiam Casaub. postmodo animadvertisse videtur. Nam in Animadv. ejus tert. Ed., post illa verba, 'interpretatur *κιβώτιον*, hæc inserta video. 'Gr. interpretes Exodi ii. *θίβη* vel *θίβην* dixerunt; quæ vox fuit B. Augustino incognita, ut ipse scribit: puto alluisse eo Hesych.' Quæ verba, cum non legantur in Ed. i., ne in Addendis quidem, fortasse ad oram exempli, quo olim usus Casaub. erat, reperta sunt ipsius manu adscripta.) Ap. Athen. h. l. a vera scriptura *θήκη* nil deflectunt nostri Codd. Cf. p. 130. d. In ed. Ven. et Bas. non *θήβη*, ut ait Casaub., sed *θίβη* scribitur, duplicato errore. *Θήβη* scriptum esse in Cod. Par. manu Hermolai Barbari exarato, e Villebrunii ad h. l. adnotatione, t. ii. p. 6., disco. Eam scripturam hæud dubie Hermolaus in alio Codice, ab imperito librario descripto, repererat. Est autem e vulgatis librorum erroribus illa litterarum *β* et *κ* imperita permutatio, cujus ratio a nobis explicata est in Notis ad Polyb. i. 37. 9. Nec rara in Athenæi codd. confusionis ejusdem exempla, quorum nonnulla a nobis indicata sunt in Animadv. ad ii. 71. a. t. i. p. 475." Schweigh.

² Hoc vocabulum ignorant Lexica. Pro *στίτην* igitur reponendum est *κίστην*, quod Hesychio est *ἀγγεῖον πλεκτόν ἐς ὃ βρῶμα ἐντίθεται καὶ ἱμάτια*.

³ "Vas, in quo exportabantur partus, *χύτρα* dicitur s. olla, item *δοστράκειον*, fiscella quoque. Aliquando e papyro ac bitumine, seu arundine et levisimo ligno, aliquando vas fictile. Instrumentum, quo Moyses expositus, Navigioli formam expressisse videtur. In vulgatis Bibliis Exod. ii. 3. Fiscella scirpea nominatur. Et Josephus atque Clemens Alexandrinus scirpos interpretantur, cum e papyro vas constructum dicant, quia iis in locis abundat. In Rabbinico opusculo, quod de Vita Moysis edidit Gaulmin., hoc vasculi contextum e juncis *יִבְרִית*, Thebah, arca nominatur." Th. Bartholinus de Pnerperio Veterum p. 87.

⁴ "Tales vinum, quod modo *ἰβήνα* vocari dixit, facit, modice sumtum." Martin. Cadm.

hinc dicitur, myrrhæ colorem habens, faciemque minimæ gemmæ, unguenti odorem, attrita etiam nardi,¹ Plin. xxxvii. 10." H. St. Priscianus in Periegesi, p. 393., Myrrhitenque, bonum nardi cum reddat odorem.

"Labuntur qui Myrrhina pocula a myrrha aromate deducunt. Si myrrhina a myrilia dicerentur Latine, Græci similiter ἀπό τῆς σμύρνης, sic enim myrrham vocant, σμύρνεα aut σμύρνια ea dicerent. Atqui *Μόρραν hunc lapidem passim vocant, etiam qui disertissime scribunt et Atticissant. Pausan. viii. 18.: "Ἄλλως² μὲν γε καὶ κρύσταλλος, καὶ³ μόρρα, καὶ ὅσα ἐστὶν ἀνθρώποις ἄλλα λίθου ποιούμενα, καὶ τῶν σκευῶν τὰ κεράμεια. Perperam legitur, καὶ *μορρία, et perperam emendant, μύρρία. Ut κρύσταλλος Pausaniæ, unde crystallina pocula, ita et Μόρρα lapis ipse, e quo pocula murrea et murrina. Lat. murræ appellant. Martial. x. 80., Maculosæ pocula murræ. Statius in Coma Earini, hic pocula magno Prima duci, murrasque graves, crystallaque portat Candidiore manu. Ita enim ubique legendum, non myrrha. Græci, ut dixi, Μόρραν et *Μόρρινα. Arriano Peripl. Mar. Erythr. λιθία μορρίνη. Quod perperam corrigunt. Sed nec minore sunt in errore, qui murrina veterum ex onychiis gemmis factitata fuisse sibi persuadent. Ut multa alia omittam, quæ opponi possunt, si murrina veterum ex onyche gemma fuerunt, cur murrina vocata sunt, aut quæ hujus appellationis ratio? cur denique murrina ab onychinis ubique distinguunt? Arrian. in Periplo (p. 169. ed. Blanc.) ὀνυχίνην λιθίαν et μύρρίνην plane distinguit: 'Ἀφ' ἧς πάντα τὰ πρὸς εὐθηνίαν τῆς χώρας εἰς Βαρυγάζα καταφέρεται, καὶ τὰ πρὸς ἐμπορίαν τὴν ἡμετέραν, ὀνυχίνην *λιθία καὶ *μούρρίνην. Nihil sane vero propius, quam antiqua murrina esse porcellanea nostra, quocumque modo hodie fiant. Quod enim luto quodam albo, et in fornacibus cocto apud Chinas porcellanea vasa hodierna fieri contendunt, hoc nihil prohibet, quin veterum murrina fuerint. Quod enim veteres quidam lapidem esse murræ scripserunt, alii humorem sub terra densatum, certe ex eo patet ignorasse illos, quid essent, aut quomodo fierent murrina. Non recte porro inde colligitur diversa esse porcellanea et murrina. Sericum omnis antiquitas passim habuit, et gestavit: quis e veteribus novit, quomodo sericum proveniret, et qua fieret arte? An non omnes arborum lanuginem depecti crediderunt? Sub Justiniano cognitum est demum vermes sericum apud Seres nere, non e foliis arborum lanuginosis de-

pecti. Meminit Arrian. Peripl. Mar. Erythr. τῆς μορρίνης, quæ in Diospoli fiebat. Cave putes intelligi de illa pretiosa murræ, quæ e Carmania et India advehebatur, sed vitrum murrinum accipiendum, quod in Diospoli Ægypti ad imitationem murrinorum fiebat. Sic enim scribit: Καὶ λιθίας ὑαλῆς πλείονα γένη καὶ ἄλλης μορρίνης τῆς γενομένης ἐν Διοσπολεὶ. Διότι ἄλλην μούρρίνην. Aliud murrinum ad distinctionem veri murrini. Sed omnino persuadeo mihi legendum esse in Arriano, Καὶ ὑαλῆς μορρίνης. Meminit Plin. hujus murrini vitri, ut et Opsidiani, (xxxvi. 26.), quod etiam imitabatur lapidem opsidianum in Æthiopia inventum, quem Græci *ὄψιανόν vocabant, quod nigerrimi esset splendoris, et imagines redderet, ut ὄψις, et oculi pupilla. Hesych.: Κορη' ὄψις.' Salm. in Solin. p. 143—4. "Omnia de murrha et murrhinis a doctis disputata accurate collegit Christius in Commentatione de Murrhinis Veterum Lips. 1743. 4. Quibus tamen addendus est Winkelmann, qui Descript. des Pierres Gr. de Mr. Stosch p. 501. murrham agathi genus pretiosum fuisse vult, et Veltheim Über die vasa Murrhina, Helmst. 1791. 8., ubi murrham steatitam Sinicum, Sinesischer Speckstein, fuisse demonstrat." Facius ad Pausan. viii. 18.

* Σμύρνα, ἢ, Myrrha. Dioscor. i. 77.: Σμύρνα δάκρυον ἐστὶ δένδρου γεννωμένου ἐν Ἀραβίᾳ, ὁμοιον⁴ τῇ Αἰγυπτιακῇ ἀκάνθῃ· οὐ ἐγκοπτομένου ἀπορρεῖ τὸ δάκρυον εἰς ὑπερνωμένας ψιάθους, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ στελέχει περιπλέσσεται. Cf. Theophr. H. P. ix. 4. et Plin. xii. 33. Dioscor. l. c.: Καὶ λέγεται αὐτῆς ἢ μὲν τις πεδιάσιμος λιπαρὰ, ἢς πιεζομένης ἢ στακτὴ λαμβάνεται. "Quæ in monte proveniunt myrrhæ arbores, sylvestres sunt, quæ in plano, sativæ. Πεδιάσιμον σμύρναν hinc appellat Dioscor., quæ sativa Plinio (l. c.), eamque a sylvestri, s. montana distinguit. 'Convehitur,' inquit, 'et ex sylvis laudata, petuntque eam etiam ad Troglodytas Sabæi transitu maris: sativa quoque provenit multum sylvestri prælata.' Perperam legitur ex insulis, quod extricarunt e veteri lectione, quæ habuit, ex iluis."⁵ Salm. in Solin. p. 361. e. Ἡ δὲ τῷ Γαβιρᾷ λιπαρωτάτη, ἐν εὐγείοις καὶ λιπαροῖς τόποις γεννωμένη, ἢ καὶ πολλὴν ἀνέλκει τὴν στακτὴν, Diosc. Gabireæ myrrhæ, quæ a regione, in qua nascebatur, forte nomen sortita est, non meminit Plin. Πρωτεύει δὲ ἡ Τρωγλοδυτικὴ⁶ καλουμένη ἀπὸ τῆς γεννώσεως αὐτὴν χώρας, ὑπὸ χλωρὸς καὶ δηκτικὴ οὖσα, διανγῆς, Diosc.: Troglodytica sylvestrium prima, Plin. Συλλέγεται δὲ τις καὶ λεπτὴ (λευκὴ)

¹ Plinii locum sic e MS., ut Salmas. in Solin. p. 498. e conjectura sua emendarat, Harduin. edidit: Myrrhites myrrhæ colorem habet, facie minima gemma; odorem attrita, etiam nardi. Illud, unguenti, additum e marginali glossa. Solinus: Myrrhiten, si visu æstimes, myrrhæ color est, nec habet quo afficiat aspectum; si penitus explore, et attitu incites ad calorem, spirat nardi suavitatem. Isidorus: Myrrhitis dicta est, quod in eo myrrhæ color est, compressus autem usque ad calorem, nardi spirat suavitatem. Salmasius addit sequentia. "Brevius et concinnius esset, ac fortasse etiam verius in Plinio legere, Myrrhites myrrhæ colorem habet, odorem attrita etiam nardi; nec aliter legit Solinus: reliqua additamenta et inquinamenta glossaria sunt." Imo e verbis, Nec habet quo afficiat aspectum, satis patet Solinum ea in Plinio legisse, quæ Salmasius in Plinio intrinse esse censet, nempe, Facie minima gemma. "Ceterum fallitur Plinius, qui Myrrhiten sic dictum asserit, quod myrrhæ colore sit. Μύρρα pro myrrha Græcum non est, sed Æolicum, unde Latinum dicitur. Græci dicunt σμύρνα. Quare Σμύρνης hic lapis Græcis dicens, καὶ τὸν αὐτὸν ὄνομα, sed Μύρνης huius lapidi nomen ab unguento. Quod Μύρνης male scribebant, ut γάρρως pro γάρως. Infra Pyrrhites pro Pyrites. Nec enim a colore fulvo dictus ille lapis, sed ab igne, quod digitis adurat, si acutius prematur. Sic Πυρρίνην et Πυρρίνην ἔπος Dionysius, qui alia Πυρρίνη et Πυρρίνην. Sic Ἀραβίης et Ἀραβία eidem. Ita in multis aliis, geminant librarii Græci, ubi simplex debet esse. Sic Μύρνης herbæ genus ita appellatæ διὰ τὸ μυρίζον τῆς ὀσμῆς, quam radice præfert. Μύρς igitur scribi debuit, non Μύρρης, quæ tamen cum duplici e scribitur. Dioscor.: Μύρρης, ὅτι δὲ μύρραν καλοῦσι. A myrrhæ odore, qui sic vocatam putant viri doctissimi profecto errant; nec enim Græcum est μύρρα, sed σμύρνα. Illud Latinum et Æolicum. Nec sane ab odore myrrhæ dictam Græci auctores illi asserunt. Dioscor., Πίσαν δὲ ἔχει ὑπομήνην, ἀπαλὴν, περιφερῆ, εὐώδη. Quod odoratam habeat radicem καὶ μυρίζουσαν, μύρς dicta est, pro quo obtinuit, ut vitiose scriberetur μύρρης. Plinius eam describit xxiv. 16.: Myrrhis, quam alii myrizan, alii myrrham vocant, simillima est cicutæ, caule, folisque et flore, cibo non insuavis. In Indice scribitur: De myride, sive myra, sive myriza. [Teste Harduino, MSS. smyrhizam. "Fortè," addit ille, "smyrhizusan, vel myrizusan, quod odore myrrham unguentumve referat."] Myriza, vel myrrhiza Græcum non est, sed myrizon, τὸ μυρίζον βοτάνιον. Plinius, ut cum herba genere conveniret, myrizam dixit, cum myrizusan debnisset, τὴν μυρίζουσαν. Alibi cum geranio eam confundit, ac de ea sic scribit xxvi. 11.: Geranion aliqui myrrhin aut myrtida appellant, similis est cicutæ minutioribus foliis, et caule breviori, rotunda, saporis et odoris jucundi. In Indice est: Geranion, sive myris, sive myrtis. Legendum putarim, sive myris, sive myrris. Μύρς ἢ μύρρης. Et loco superiore, Geranion aliqui myrin, aut myrtida appellant. [Diosc. in Noth. p. 459., ὅτι δὲ *μυρτὶς, ὅτι δὲ μύρρης, unde Pint. scribit Mertryga, non merthyra, ut edidit Harduin. Teste eodem Harduino, "in MSS. myrtidam, forte pro myrtida; nam in Indice, Geranion sive myrrhis, sive myrtis."] Ceterum confundit geranion cum myrrhida. In ea describenda e Dioscor. nihil de odore addiderat, quem geranio dat, quum Dioscor. e contra nihil de odore geranii scripserit, de quo hæc ejus verba sunt: Γεράνιον τὸ μὲν φύλλον ἔχει ὁμοιον ἀνεμῶν; ἐσχισμένον, μακρότερον, ῥίζαν δὲ στερογγύλην, γλυκύαν, ἐσθιομένην. Ita liber optimus, non ὑποστροφύλλον. Addit Plinius de geranio: Nostri sic eum tradunt. Atqui ea traditio myrrididis est, non geranii Græcorum. Subjicit deinde, quomodo Græci eam tradant, quæ descriptio est alterius geranii Dioscoridis. Quod alterum geranium μύρριδα appellari memorat, et cicutariam Romanis, auctor ille, qui e recentioribus Græcis Dioscoridem Auctuario synonymorum ampliavit. Sic has herbas miscuit Plin. Salm. l. c. "Geranion cicutæ folio supinum vocat Dodonæus, a quo denuatur p. 63. ἀνάλο ἐνδρινὸν ἐν ἡορτῇ, sed illud in odorem. Alterum μύρριδαν, folio ad myrrhidem accedente, et ibi observatum a nobis, pictum vide ap. J. Baubin. T. iii. p. 479." Harduin.

² Pro ἄλλως Facius dedit ἄλλος. "Sic pro nardem vulgato ἄλλος," innuit, "rescripsi e Cod. Marc. exhibente ἄλλος et in margine ἄλλος, Anasazi intertextuallano et Stephano Nigro, quem ἄλλος logisse testatur Kuhnus."

³ Idem Facius pro μύρρα edidit μορρία, ut vulgo editur, addit tamen, "scribendum esse μύρρα contendit Salm." Schneiderus in L. c.: μορρίνη, ἢ, bey Pausan., der Lat. Murrina vasa, Gefasse, von chinesischem Specksteine gemacht. S. μύρνην.

⁴ "Λαζαίου, ἱμνίου ὀνόρου: non enim lacrymam, sed arborem ipsam lacrymæ feracem, Ægyptiacæ spinæ similem Dioscor. fecisse videtur." Saracenus.

⁵ Harduinus edidit Ex insulis, et in nota monet se de insolis odoriferis egisse L. vi. 32.

⁶ "Τρωγλίτης Myrrha a populis Troglitis nomen habuit, eademque est cum Τρωγλοδυτικῇ. Antiquissimi enim libri Oribasii et Aetii Τρωγλίτην σμύρνην passim indigent. Sed nec aliter antiquissimus liber auctorum Hippiatricæ præfert: et Galenus quoque ubique sic nominat. Antiquiores Galeno auctores ita vocasse plane etiam constat, ut e Damocratis iambis liquet, qui apud eum leguntur in

μετὰ τὴν Τρωγλοδυτικὴν ἀριθμουμένην, *ἐνάπαλλος* οὕσα ὡς τὸ βδέλλιον, ὑπέρβρωμος τῇ ὁσμῇ, ἐν εὐηλίαις τόποις γεννωμένη, Diosc. Plin.: "Est et candida uno tantum loco, quæ in Messalum oppidum confertur." Ἡ δὲ τις Κανκαλὶς λεγομένη, ὑπέρβρωμος, μέλαινα, κάσσιος, Diosc., Præter modum exoleta, nigra, et retorrída, "forsitan ita denominata παρὰ τὸ κεκαῦθαι," H. St. Plinio Quarta Collatitia, i. e. interprete Harduino, quæ non uno genere constabat, sed e permixtis earum generibus, quarum portiones a mercatoribus diversarum regionum, sacerdotibus, scribis, custodibus, satellitibusque conferebantur. Sed, nostra quidem sententia, verum vidit Harduinus, cui, pro collatitia, caucalitia reponendum videtur. Ἡ δὲ χειρίστη ἐν ἀπάσαις Ἑργασίῃ καλεῖται, ψαφάρὰ καὶ ἀλιπῆς, δριμεῖα, κομμιζουσα τῇ ὄψει καὶ τῇ δυνάμει, Diosc. Καὶ ἡ Ἀμιννέα δὲ καλουμένη ἀποδόκιμος, Diosc. "Sic enim ibi scriptum sine diphthongo et duplici ν, pro quo Plinius habet Minæa, xii. 16.: rectius vero uno ν et cum diphthongo scribi, Hesych. docet, qui Ἀμινᾶϊον οἶνον dici ait a Peucetia dicta Aminæa." H. St. Sed scriptura vocis Ἀμινᾶϊος ab Aminæa, Campaniæ regione, ad stabiliendam scripturam vocis Ἀμιννέα, quæ est myrrhæ species, sic dictæ ab Arabiæ pago, nihil subsidii præbet. "Atqui nulla est Aminæa myrrha, sed Minæa ab Arabiæ populo Minæis," Salm. in Solin. p. 810. a. Teste tamen Saraceno, "myrrhæ Aminææ meminit etiam Crito ap. Galen. K. T. v. itemque Asclepiades. Sed Minæam eandem a loco in quo optima nascitur, nominat Gal. de Antidot. i. sc. a pago Minæorum, qui sunt Arabiæ populi, non ab Aminæa, Campaniæ regione. Plinius quoque xii. 16. Minæam myrrham post Troglodyticam probat, contra quam faciat h. l. Dioscor." Sequens Minæa, inquit Plin., in qua *Atramitica* est, et *Ausaritis Gebanitarum regno. Tertium myrrhæ genus Plinio est *Dianitis. "Ita libri omnes, forsân ab insula Dia, cuius meminit Strabo xvi. p. 777." Harduin. Teste Steph. Byz., gentile nomen est Διεύς: an ἐμύρνα Διάνιτις ab insula Dia dici possit, alii viderint. Quinta myrrhæ species Plinio est *Sembracena, (ante alias hilaris, sed viribus tenuis) a civitate regni Sabæorum mari proxima. Sexta eidem, quam *Dusaritin vocant. "Vel a Dusarenis populis," inquit Harduin., "ap. quos nascebatur, vel a Dusari Deo, cui offerebatur, id ei myrrhæ nomen factum." Steph. Byz.: *Δουσαρή, σκόπελος, καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας· εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ *Δουσαρόν, Θεὸς δὲ οὗτος, παρὰ Ἀραβί καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. Bochart. in Phaleg ita scribit. "Ut ab Alilæ Deæ cultu Alilæi, ita Dosareni dicti a cultu Dei Dosaris, vel Dusaris; quippe enim Deus Dusares in Arabia cultus est. Tertull. Apolog. c. xxiv.: 'Unicuique etiam provinciæ et civitati suus Deus est, ut Syriæ Astarte, ut Arabiæ Dusares, ut Noricis Belenus, ut Africæ Cælestis.'" V. Voss. de Theol. Gent. et Seld. de Diis Syr. et auctores ab Albertio indicatos ad Hesych., ubi legitur hæc glossa: Δουσαρήν· τὸν Διόνυσον, Ναβαταῖοι, ὡς φησιν Ἰσίδωρος. "Euseb. in Chronico n. 498., Hercules cognomento Desanaus. Scaliger nihil de h. v. sibi constare ait: nisi Δουσαρήν legendum." Soping. De hoc Desanao lege G. J. Voss. Idolol. i. 22. p. 168. Hesych.: *Δουσαρήν· ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. V. nos infra v. Δουσαρήν. Dioscor. i. 78.: Ἡ δὲ Βουιωτικὴ σμύρνα ἐστὶ δένδρον τινὸς ἐν βοιωτίᾳ γεννωμένου ῥίζης

τετμημένης· ἐκλέγου δὲ τὴν ἐμπερὴ σμυρνή κατὰ τὴν εὐωδίαν· δύναμιν δὲ ἔχει θερμαντικὴν, μαλακτικὴν, διαλυτικὴν (διαχυτικὴν Gal., Paulus, et Oribas.), μίγνυνται δὲ καὶ θυμιάμασι χρησίμως. De Bæotica myrrha silet Sprengel. Hist. R. H. "Arbor myrrhifer antiquorum in Cat. sub nomine Acaciæ Myrrhiferæ, auct. Bruceo, App. Nulla arboris hujus mentio inter Synonyma Litin. nec unquam, ut videtur, sese botanicis obtulit, etsi Gummi, Myrrha dictum, ubique vulgatissimum. Theophrastus ait, in eodem monte cum Balsamo reperiri juxta Heroum portum; Strabo juxta civitatem Arsinoen. N. B. Bruceus in regione Troglodytica, quæ a dextra navigantibus ex Heroum civitate conspicitur." J. Stackhous. ad Theophr. T. ii. p. 412. "Duplex vis vocis Στακτή. Nam et Myrrham sonat, quæ sponte manet ex arbore, et recentis myrrhæ pinguedinem, quæ per se unguentum faciat sine oleo. Priore significato a Plinio modo (xii. 35.) accipitur; posteriore, xiii. 2., et a Diosc. i. 73. et 77. Ab Athenæo quoque xv. 688. Denique a Theophr. περὶ ὁσμῶν, ubi στακτὴν myrrham omnem vocat, quæ fluit ex arbore, ut distinguatur a πλαστῇ, quæ in pastillos conformatur. Plinii sententiam de stacte, quæ ex arboribus sponte manet, sequuti sunt Mercūrial. Antiq. Lectt. v. 24. alique, quos citat et sequitur P. Servius de Odorib. p. 57., ubi eam sententiam egregie tuetur. E vetustioribus subscribit Solin. c. 33. p. 63. Sponte manans, inquit, pretiosior ex ea sudor est; eliciens corticis vulnere vilior judicatur. Ac si poetas licet in partes advocare, Ovid. Met. x. 499., ubi Myrrhæ puellam in arborem describit transformationem: Quæ quanquam amisit veteres cum corpore sensus, Flet tamen; et tepidæ manant sub arbore guttæ. Est honor et lacrymis; stillataque cortice myrrha Nomen herile tenet, nulloque tacebitur ævo." Harduin. ad Plin. xii. 35.

* Σμυρνέϊον s. * Σμύρνιον, τὸ, Hipposelinon. Dioscor. iii. 78.: Ἱπποσέλιον, οἱ μὲν γρήλον, οἱ δὲ ἀγριοσέλιον, οἱ δὲ σμύρνιον καλοῦσι, ἑτέρου τοῦ κυρίως λεγομένου σμυρνίου ὑπάρχοντος. Linnæo, Sprengelio H. R. H. p. 167., et Schneidero in Lex. est Smyrnum Olus atrum. Glossæ, Σμυρνίον· λάχανον, Olus atrum: sic recte emendavit Meursius, pro oleastrum, ut perperam legitur. Columella xi. 3.: Atrum olus, quod Græcorum quidam vocant Ἱπποσέλιον, nonnulli σμύρνιον. Plin. xix. 8.: Sed præcipue olus atrum miræ naturæ est; hipposelinum Græci vocant, alii smyrnium. Hesych. et Phavor.: Κομφεῖα· οἱ σκόλυμοι, οἱ δὲ γένος λαχάνων, ὅπερ τινὲς Ἱπποσέλιον καὶ σμυρνίον. (Σκόλυμος Hesychio est λάχανον ἀγριον ἀκανθώδες, de quo v. Bod. ad Theophr. p. 619.) Mirum est Hesychii interpretibus veram lectionem non suboluisse. Pro κομφεῖα lege κοφέα, a *Κόφειον, qua voce augeri possunt Lexica. Schol. ad Nicandri Ther. 596.: Τὸ Ἱππομάραθον εἶδος βοτάνης ἐστὶ. Θεόφραστος δὲ λέγει, τὸ Ἱπποσέλιον εἶναι ἐν τοῖς περὶ ὁδοῦ δὲ τόποις γίνεσθαι· ὁ δὲ οὕτως ὀνόμασται, διὰ τὸ μέγα εἶναι, ἢ διὰ τὴν τῶν ἵππων στραγγουρίαν· τοῦτο δὲ σμυρνέϊον καὶ κόφειον καλοῦσιν τινες, ὡς Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ῥίζοτομικῶν. Hesych. et Phavor.: Σμυρνίον· τοῦ Ἱπποσέλιου ὁ καρπὸς, καὶ αὐτὴ ἡ βοτάνη. Pro Σμυρνίον Salm. in Solin. p. 368. d. legit Σμύρνειον, sed qua auctoritate fretus sic scripserit, nescimus. Certe in Phavorino, qui Hesychium pene totum exscripsit, legitur σμυρνίον, et sic edidit Albertius. Nicandro semper scribitur σμυρνέϊον: Alex.

Antidoto Mithridatis, Σμύρνης Ἀραβικῆς Τρωγλίτιδος δράχμαι δέκα. Eo loco Τρωγλοδυτικῆς non posset hære. Vixit autem auctor ille paulo ante Plinii tempora. Hinc Troglitis myrrha pro optima in vetere hymno Regnm: Thus Deo, myrrham Troglitin humando, Bractes regi Chryseas decenti. Male scriptum est Trochleten, nec melius corrigunt Troglodytin. Infima tamen Latinitas et barbaras Trochleten, vel Trochleten scripsit pro Trogliti. Neophytus σμύρναν Τρωγλίτιν interpretatur περσοσέλιον: Σμύρνα Τρωγλίτις· τὸ περσοσέλιον. Quod non de Petroselino communi et Macedonico est intelligendum, sed de Cilicio, vel Amanico, quod Σμύρνειον vetus Græcia appellavit, media Σμύρνιον, infima * Σμυρνοβότανον ab odore myrrhæ." Salm. in Solin. p. 894. a. Theophanes Nonnus de Cur. Morb. c. 202., Προποτιζέσθωσαν σμύρνη Τρωγλίτιδα.

¹ Saracenus vertit, Bdellii modo lentescens. An pro ἐνάπαλλος, quod Lexica non agnoscunt, legendum ἐναπαλός? "Ἐναπαλός affertur pro Mollis, sed sine exemplo," H. St. Thes. Ind.

² "Diverse ab auctoribus hujus populi conceptum nomen, in causa fuit, ut non idem populus putaretur. Theophrastus inter eas regiones, quæ thus et myrrham ferebant, * Ἀτράμιττα recenset, a qua * Ἀτραμωίται. Nec quicquam tacit, quod Atramitarum caput, non Atramota, vel Atramita, sed Sabota dicit esse Plinius; sic Sabæorum regiam Mariana idem vocat, cum Σάβα videatur appellare Theophrastus. Profecto Sabæi a Saba, ut Atramotitæ ab Atramota. Strabo (p. 768.): Φόρι δὲ λιβανωτῶν μετ' ἡ Καταβατία, σμύρναν δὲ ἡ * Χατραμωίτις. Nec Atramitas ille nominat inter eos Arabiæ Felicis populos, apud quos nascebantur odores, sed Χατραμωίτις tantum. Ut vel hinc liqueat * Χατραμωίτις et * Ἀτραμωίτις eosdem esse. His adde quod myrrha Atramitica dicebatur, (Plin. xii. 16.) quam apud Chatramotas ait nasci Strabo. Ptolemæus: ἂν πρὸς ἀνατολὰς, παρὰ μὲν τοὺς * Χατραμωίτις ἢ ἐκτὸς σμυρνοφόρος. Paulo ante Χατραμωίτις appellat, pro Χατραμωίτις. Quos tamen distinguit ἀπὸ τῶν Ἀτραμωίτων. Perperam. Nam inde myrrha Atramitica, quæ et Chatramitica." Salm. in Solin. p. 348.

³ Γρίλον dictum pro γρίφον, a scripturis, quibus caulis ejus notatus est. Γρίφον (Hesychio) est ξύειν, γράφειν. Dioscor., οἷον γράμμις ἔχων. Apuleii Herbarium: Thyrso molli, cavo atque celso veluti scripturis notato, quas Græci γράμματα vocant. Folia etiam habet albis notis inscripta. [An, pro γρίφον s. γρίλον, leg. γρίφον?] Neophytus tamen scripsit ἄγρίλον. Atque ita videri queat dictum quasi ἄγριον. Nam apium agreste quidam nomiunt. Salm. in Solin. p. 895. Teste eodem, pro γρίφον, ut vulgo legitur, vetustissimus Codex literis capitalibus exaratus habet γρίλον.

405., "Ἄλλοτε δὲ σμυρνέϊον *ἐύτριβες, ἄλλοτε δ' αὐτὴν Ἰριδα, (Schol. Τὸ σμυρνέϊον παραπλήσιον ἐστὶ νάρθηκι, τὸ δὲ σπέρμα πράσσον ἔχει, ὅσμην δὲ σμύρνης. Saracenus, a Schneidero recte castigatus, ceusebat intelligi debere σμύρνην, myrrham, non plantam smyrniam, sed ecce Scribonius: Item olusatri radice aut semine ex vino dato. Deinde myrrhæ et galbani separatim meminit.) Ther. 848. Εἰ δ' ἄγε καὶ σμυρνέϊον *ἀειβρὺς ἢ σύ γε ποίης Λευκάδος ἡρὺγγον τε τάμοις *ἀθερνήδα ρίζαν. (Schol. Τὸ σμυρνέϊον ὁμοῖον ἐστὶ τῷ μεγάλῳ σελίνῳ, ὅθεν καὶ ἵπποσέλινον καλεῖται, σμυρνέϊον δὲ, ἐπειδὴ ἐμπερές ἐστὶ τῇ σμύρνη κατὰ τὴν ὁσμήν.) Id. in Georg. ii. ap. Athen. ix. 371. c.: Ἐν δέ τε καὶ μαράθῳ καυλὸς βαθὺς, ἐν δέ τε ρίζαι Πετραίου, σὺν δ' αὐτὸς *ὑπανχμήεις σταφυλίνος, Σμυρνέϊον, σόγκος τε, κυνὸγλωσσός τε, σέρις τε. Sic edidit Schneiderus ad calcem Nicandri Ther. p. 281. Vulgo σμυρνίον, et sic Schweigh. contra metrum simul et usum veterum scriptorum, qui σμυρνέϊον, non σμυρνίον dicebant. "Multa nomina herbarum, ab antiquis enuntiata παραγωγικῶς, recentiores ὑποκοριστικῶς extulerunt. Σμυρνέϊον veteribus, σμύρνιον posterioribus Græcis. Κενταύρειον priscis κενταύριον. Ita δρακόντειον ἄρον olim appellatum, i. e. draconinum arum, et absolute δρακόντειον, sequens ævum δρακόντιον dixit, unde Lat. dracunculus." Salm. in Solin. 684. b. Sic γλαύκειον veteribus quod sequentibus γλαύκιον, ibid. p. 898. Plinio in antiquissimis exemplaribus zmyrneum: sic zmyrnam veteres Latini, et zmiaragdum, notante eodem p. 368. d.: vide eund. p. 898. e. Dioscor. iii. 79.: Σμύρνιον ὅπερ ἐν Κιλικίᾳ πετροσέλινον καλοῦσι, γεννώμενον πλεῖστον ἐν τῷ λεγομένῳ Ἀμανῷ ὄρει, καὶ τοῦτο καυλὸν μὲν ἔχει ὁμοῖον σελίνῳ, παραφυάδας ἔχοντα πολλὰς φύλλα δὲ πλατύτερα πρὸς τὴν γῆν, καὶ ὑποπερικλᾶται, ὑπολίπαρα, ῥωμαλέα. Sprengelio l. c. est Smyrnum perfoliatum. De errore Galeni hipposelinum s. smyrnium confundentis cum smyrnio proprie sic dicto v. Bod. ad Theophr. p. 805.

* Σμυρναῖος, αἶα, αἶον, Myrrhinus. Arrianus P. M. E. p. 155. ed. Blanc.: Ἐξάγεται δὲ ἐξ αὐτῆς, ἐντόπια μὲν, σμύρνα ἐκλεκτὴ, καὶ στακτὴ σμυρναία, pingue myrrhæ expressum. Meleagri Epigr. i. 29. Σμυρναῖους τε κλάδους Νικαινέτου.

* Σμύρνινος, ἰνῆ, ἰνον, Myrrhinus. Schneiderus hoc vocabulum in Lex. suum recepit, sed nullum adtulit exemplum. Legitur autem in Esth. ii. 12. μυρνίνῳ ἐλαίῳ, oleo myrrhino, sed cum Rom. ed. lege σμυρνίνῳ.

* Σμυρνοειδής, ὅ, ἡ, Schneiderus quoque affert, sed ἀμαρτύρως. Hederici Lex.: "Σμυρνοειδές, herba quæ et κληματὶς dicitur." Respexit ad Dioscor. iv. 7.: Κληματὶς, οἱ δὲ δαφνοειδές, οἱ δὲ μυρσινοειδές, οἱ δὲ πολυγονοειδές καλοῦσι, ubi μυρσινοειδές legitur, non σμυρνοειδές.

* Σμυρνοφόρος, οὐ, ὅ, ἡ, Myrrhæ ferax. V. Ptolemæi loc. sub v. Σμύρνα laud. Diod. S. ii. 45., Σμυρνοφόρα δένδρα. Strabo p. 782.: Ἡ μὲν σμυρνοφόρος, ἡ δὲ λιθωνοφόρος.

* Σμυρνίζω, fut. ἴσω, Myrrha inbuo, myrrham redoleo, myrrha misceo et condio. Archilochus ap. Athen. 688. c., ἐσμυρισμένας κόμας Καὶ στήθος, ὡς ἂν καὶ γέρον ἡράσασατο, Coma ejus et pectus ita unguentis erat delibutum, ut vel senem amore incenderet. G. Wakef. Silv. crit. iv. p. 43. ἐσμυρισμένην corrigit, quod Jacobsio verum videtur. Forte leg. ἐσμυρισμένοι, ex Hesych. (qui ad Archil. respexisse videtur): Ἐσμυρρίγμεναι, (l. ἐσμυρισμένοι) μεμυρισμένοι. Salmas. reponit ἐσμυρνισμένοι. Reiskius vulgatam retinet lectionem: "Σμυρρίζειν et σμυρνίζειν, fut. —ἴσω, et —ἴξω." In Cod. Ven. est ἐσμυριχμένοι: a typ. in Ald., notante Schow, ἐσμυρρίγμεναι. Hesych.: Ἐσμυρνισμένον (Cod. Ven. ἐσμυρμένον) διασμυρνήσαντα, Cod. Ven. —σόντα. "F. l. —νίσαντα: supplendum videtur εαυτὸν," Albert. Imo recte se habet vulgata lectio διασμυρνήσαντα, a v. * διασμυρνάω, myrrham redoleo. Diosc. i. 79., Δάκρον κόμμι ἐοικὸς, σμυρνίζον. Hesych.: Ἐσμυρνισμένον χρίσματα ἔχοντα (Cod. Ven. ἔχον) σμύρνης, ἐνεστυμμένον. Salmas. legit σμύρνη ἐνεστ.: recte. Etym. M. 384. 56., Ἐσμυρνισμένον σμύρνη ἐπεστυμμένον, μύρον γὰρ παρὰ τὸ μύρα συνέψασθαι, Ῥητορικὴ. Idem articulus reperitur in Photio, ubi tamen, pro μύρα, est, τῇ μύρῃ. Scnievsnerus τῇ μύρῃ recte rescribit, ex Etym. M. 595. 29., Μύρον τινες ἀπὸ τῆς μύρρας, nescius ante se sic correxisse Sylburg. Ceterum Hesych. Phot. et Etym. M. respexerunt ad Marc. xv. 23., ἐσμυρνισμένον οἶνον.

Zonaras et Phavor.: Ἐσμύρνησεν ἤλειψεν. Jo. xix. 39. narratur Nicodemus ad examine Christi corpus condiendum præter aloen attulisse σμύρναν. V. Salm. in Solin. p. 745. Ægyptios ἀλόην adhibuisse cum myrrha in condiendis corporibus, diserte testatur Aëtius, ap. quem L. xvi. sub fin. legitur vox (qua caret Schneideri Lex.),

* Σμύρνις, Conditura, Νεκροῦ σμύρνις. Ἀλός, σμύρνης, κόμμεως ἀνὰ λίτραν α, σαρκοκύλλης λίτρας β, ἀκακίας, ὑποβαλσάμον.

Μύρον. Athen. xv. 688. c.: Τῷ δὲ τοῦ μύρου ὄνοματι πρῶτος Ἀρχιλόχος κέχρηται, λέγων· Οὐκ ἂν μύροις γρᾶς εἶναι ἤλειφετο, καὶ ἀλλαχοῦ δ' ἔφη, Ἐσμυρισμένας (Ἐσμυρισμένη, G. Wakef. Silv. Crit. iv. p. 43.) κόμας Καὶ στήθος, ὡς ἂν καὶ γέρον ἡράσασατο· μύρρα γὰρ ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσι, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκενάζετο, καὶ ἡ γε στακτὴ καλουμένη διὰ μόνης ταστής. "Vocis μύρον, quæ omne unguenti genus Græcis significat, melius originem explicat philologus, quam Grammatici vulgo faciunt, qui a Myrrha, nota e fabulis poetarum, ridicule id verbum explicant" (v. Etym. M. p. 595. 29. Eustath. ad Il. τ'. p. 1229. med. nempe ab eadem, quæ Græcis alias Σμύρνα, de qua v. Apollod. iii. 14. 4. et Hygin. Fab. lviii.), "vel παρὰ τὸ μύρεσθαι, gemere, ineptissime. Athenæi vero sententiam non sunt interpretes assecuti, quia male ista ceperunt, Μύρρα γὰρ—. Athenæus hoc voluit, μύρον dictum quasi μύρρον, ab Æolica voce μύρρα, quæ myrrham significat. Nam quia, inquit, pleraque unguenta mixta myrrha componuntur, quædam etiā sola myrrha constant, ut stacte; usus obtinuit, ut ἀπὸ τῆς μύρρας omnia unguenta μύρα nominarentur. Hæc mens auctoris; cui equidem assentior, neque dubito, μύρον vocem, Homero et primis Græcorum incognitam, tunc primum Græciæ innotuisse, quando Asiaticorum unguentorum primam notitiam habere cœperunt. Μύρον igitur est mor Hebræorum, i. e. myrrha, ut recte censet Noster." Casaub. "Abrupta vero in ipso illo initio, μύρρα γὰρ etc. atque, ut equidem vereor, defecta est Athenæi oratio. Casauboni utique interpretationi, quæ alioquin perquam probabilis nobis videtur, vix constat ratio, nisi in ipso initio, ante verba μύρρα γὰρ, intercidisse statuas verba quædam in hanc sententiam, ὠνόμασται δὲ τὸ μύρον ἀπὸ τῆς μύρρας, cum quibus cohæreant ista ἐπειδὴ τὰ πολλὰ etc., ita quidem, ut hæc (μύρρα γὰρ ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσι) in parenthesi posita intelligantur. Nunc quum desint prædicta verba, contraria plane ratione locum istum Salm. in Solin. p. 499. interpretatus est, quasi Æoleusium voc. μύρρα a Gr. μύρον derivatum Athen. statuisset. 'Hinc et μύρραν,' inquit, 'Æoles vocarunt quæ ceteris Græcis σμύρνα, quia μύρρον geminata litera canina dicebant, quod Græci μύρον. Eam literam multum amarunt Æoles. Quod igitur complura unguenta non sine myrrha fierent, et ipsa per se pretiosum esset unguentum, propterea μύρραν Æoles vocarunt, quæ ceteris Græcis σμύρνα. Athen., Μύρρα μὲν ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσι, etc.' Nobis, ut professi sumus, potior videtur Casauboni interpretatio, sed ita, ut nonnulla in eam, quam diximus, sententiam suppleantur." Schweigh. "Μύρον, αὐ, τὸ, Unguentum. Athen. i. (p. 18. e.) μύροις ἀλειφομένους. Et v. λουομένους τῷ μύρῳ. Sic ap. eund. ii. (p. 48. c.) Ephippus, λούομαι μύροις ψακαστοῖς. Et xii. (p. 548. c.) Anaxilas, ξανθοῖς τε μύροις χρώτα λιπαίνων. Idem ii. (p. 46. a.) dicit, συγχρίεσθαι τὴν κεφαλὴν μύρῳ: ut iii. (p. 101. c.) ap. eund. Archestratus jubet στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεραπεύειν. Unde alibi ap. eund. χαίτης ἀμπεχόνῃ μύρων ἔμψνοος. Idem xii. (p. 553. a.) τοὺς πόδας ἐναλείφειν μύροις. Et v. (195.) ἐκ χρυσῶν καλπίδων μύροις ραίνειν, unguentis aspergere: unde ap. eund. xii. ῥάσματα μύρων ἐπιπτεν ἐπὶ τὴν γῆν. Ap. Plut. vero (c. 22. p. 299. 12.) Artaxerxes, λαβὼν ἔνα τῶν ἀνθινῶν στεφάνων, καὶ βάψας εἰς μύρον το πολυτελέστατον, ἐπεμψε τῷ Ἀνταλκίδῃ. Et ap. Ælian. V. H. xii. (31.) Græci μύρον οἶνῳ μίγνυντες, οὕτως ἐπινον, καὶ *ὑπερναγκάζοντο τὴν τοιαύτην κράσιν, id vinum nominantes οἶνον μύρνην. Unde et Juvenal. vi. (303.) Quum perfusa mero spumant unguenta Falerno. (Μύρον, pro μυροπωλεῖον, Aristoph. Eq. 1375. ubi Schol. et ex eo Phavor.: Τὰν τῷ μύρῳ οὕτως Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν μυροπωλεῖῳ, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς τόπους καλοῦντες.) Sunt autem varia

* Sic quidem et MSS. Sed tamen prorsus assentior Eruditis, qui maluerunt *ὑπερναγκάζοντο, majorem in modum probabant, καὶ μύρνην. Sic xii. i. ὑπερναγκάζον τὴν τοιαύτην κράσιν," Perizon. "Forte scribendum *ὑπερναγκάζοντο, quod et Parenti visum fuit," Abr. Gronov.

μύρων genera: ut στακτὰ et ψακαστὰ μύρα, ap. Ephipp. et Archestr. (ll. cc.) quibus opponuntur τὰ παχέα ap. Athen. xii. (imo ii. 46. a.) et ξανθὰ μύρα, ap. Anaxilam (l. c.): a materia præcipua ex qua fiunt, dicta ἀμαράκινα, * ἐρ-πύλλινα, ἴρινα, κινάμωμινα, * κρίνινα, κρόκινα, μήλινα, γάρδινα, (quæ Galeno ad Glauc. sunt μύρα τὰ διὰ ναρδοστά-χυνος σκευαζόμενα), ρόδινα, * σισύμβρινα, (* λιβανώτινα, Athen. xv. 689. b., λευκοῖνα, xv. 689. d., τήλινα, Athen. v. 195. d. xv. 689. d. φοινίκινα, Athen. xii. 553. d. Cf. Athen. ii. p. 46. a. x. 439. b.) a loco Αἰγύπτια (Athen. ii. p. 66. d. xv. p. 689. b. Βαβυλώνια ap. eund. xv. 692. c. Πανάθηναϊκα, xv. 688. f.) Χία, ap. Athen. (xv. 688. f.) V. Dioscor. i. (52.) Inde comp. Myroβάλανος, (ῆ) Myrobalanus: glans unguentaria; alio nomine dicta βά-λανος μυρεψική, s. ἡ τῶν μυρεψῶν βάλανος. Ita enim Aet. x. 11. ἡ τῶν μυρεψῶν βάλανος, ἦν μυροβάλανον καλοῦσι. Archigenes ap. Gal. τῶν κ. T. v. Αἰγυπτίαν βάλανον no- minare dicitur. Plinius et ipse myrobalanum nominat, (xii. 21. Ex ea, inquit, fiebat unguentum quoddam odo- ratum, quo capilli ungebantur. Eodem id nomine voca- tur, et legitur in titulo Epigr. lvii. 14. Martialis. Quo- niam vero heroicū carmen ingredi non potest, sic ex- plicat Martialis: Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus Hoc ex unguento constat, et ex balano. Cels. iv. 9. Gr. literis scribit. V. Forcellini Lex. Dioscor. iv. 160., Βάλανος μυρεψική καρπὸς ἐστὶ δένδρου μυρική ἐοικὸς, ὁμοῖος τῷ λεγομένῳ Ποντικῷ καρύῳ. "Hyperanthiera Moringa, sed cum Tamarice comparat arborem, quod falsum," Sprengel. H. R. H. p. 173. Dioscor. ii. 148. Φοινὶξ ἐν Αἰγύπτῳ γίνεται, τρυγᾶται δὲ μεσοπωρούσης τῆς κατὰ τὴν ὁπώραν ἀκμῆς, παρεμφέρων τῇ Ἀρα- βικῇ μυροβάλανῳ. Infimæ ætatis Græci τὸν φοινικοβάλα-νον vocarunt βάλανον μυρεψικόν. Trallian. viii. 8., Φοι- νικοβάλανος δὲ, ὃν καὶ μυροβάλανον ὀνομάζουσι, εἰ μὴ δι' ὀξύκράτου πίνεται, αὐτὴ καὶ ἐμέτῳ ἀναβάλλεται. Sed cur sic vocarit Trallian., imaginari nequit Bod. ad Theophr. p. 97., quippe quod palmæ glandique unguentariæ fa- cultas dissimilis sit. Dioscor. tamen l. c. phœnicobala- num maturam palmam vocat, cum immaturam et adhuc viridem comparet myrobalano. Cf. Salm. in Solin. p. 930. Myrobalanum tam Græci quam Lat. auctores an- tiquiores fæminino genere proferunt, cum ἀπὸ τῆς βαλά-νον fæminini generis nomine vox hæc conflata sit; poste- riores vero et barbari, Grammaticorum præceptis non satis instructi, bonosque auctores neque observantes, neque morantes, ad hunc usque diem masculinum genus myrobalani vocabulo tribuunt, notante Bod. ad Theophr. p. 300.) Ap. Aristot. de Plant. ii. 10. μυροβάλανοι arbo- res quædam sunt, de quibus eum vide. (Non intelligit auctor hic vulgatam myrobalanum, quæ in prunorum, neutiquam glandium, aut palmulorum classem referri de- bet, sed glandem unguentariam, notante eod. Bodæo ibid p. 299. "Nicolaus Myrepsicus i. 24. μυροβάλανους ἐμπλεεῖ Phyllanthum Emblicam, cum Actuario Meth. Med. v. 8. vocat," Sprengel. H. R. H. p. 218.) ET Myro-θήκη, ῆς, ἡ, Unguentorum apotheca s. repositorium: vel etiam Unguenti conditorium: ut alabastrum, Vas un- guentarium. Etym. M. 55. 33. Ἀλάβαστρον—σκεῦος τι ἐξ ὑελοῦ ἢ μυροθήκης. AC Myροθήκιον, ου, τὸ, idem Unguen- torum apotheca. Cic. Epist. ad Att. ii. 1. Meus autem liber totum Isocratis μυροθήκιον atque omnes ejus disci- pulorum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelica pigmenta consumsit. ITEM Myροπισσόκηρος, ου, ὁ, compositi medicamenti genus (Soranus) ap. Gal. τῶν κ. T. i. τίτλο πρὸς τοὺς παρ' ἡλικίαν φалаκρονμένους, in pharmaco quo- dam symbolicis scripto. Existimat autem Gal. μυροπισ- σοκήρου dictum pro πίσσης καὶ κηροῦ τετηκόντων μύρῳ τινὶ τῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα δοκούντων ἀρμόττειν, picis et ceræ liquatorum unguento aliquo quod ad ejusmodi convenire videatur: qualia sunt, γλεῦκρινον, δάφνινον, σχίνινον, σισά- μινον, κέδρινον. (Glossæ Botanicæ Colbertæ MSS., My- ροπισσόκηρι' πίσσα μετὰ κηροῦ, Du-Cang. Gloss. Gr.) (ET Myράκοπον, de quo v. Thes. ii. 363. g.) ET My- ρόπινους, ου, ὁ, Unguentum s. unguenta spirans, (Meleager) in Epigr. v. ἡ τε μυρόπινους Πειθῶ, (lvi., Καὶ μυρόπινον χρῶτα τὸν * ὑπναπάτην.) Pro quo reperitur ETIAM Myρίπινους ap. Plut. Probl. Hellen. (xv.) ex Archyta Amphissensi, τὴν βο- τρυοστέφανον μύρίπινον μακύναν ἐρανὴν, (ἐραννήν. Sic Macedon. Epigr. 33. Pallad. 106.) NECNON Myροποιός, ου, ὁ, Qui unguenta conficit: ut μυροποιούς τεσσαράκοντα

reptos scribit Athen. xiii. (608. a., * Ποτηματοποιούς ἐπτακαίδεκά, οἰνοθητάς ἐβδομήκοντα, μυροποιούς τεσσαρά- κοντα,) inter impedimenta Darii. (Anacreon ap. J. Poll. vii. 177.) ET Myροπόλος, ου, ὁ, Qui circa unguenta versatur, Unguentarius. (Etym. M. p. 595, 31. Myροπό- λος· εἰ μὲν ὁ τὰ μύρα πωλῶν, τὸ πῶ μέγα, εἰ δὲ ὁ περὶ τὰ μύρα ἀναστρέφόμενος, μικρόν; p. 37. 50., Τὰ παρὰ τὸ πολῶ μὴ μετὰ προθέσεως συντεθέντα, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον, οἶον ὄνειροπόλος, θυηπόλος, μυροπόλος, αἰπόλος· πρόσκειται μὴ μετὰ προθέσεως, διὰ τὸ πρόσπολος, ἀμφίπολος.) ET Myροπώλης, ου, ὁ, Unguentorum venditor, Unguenta- rius. (Lysias Or. contra Æschinem ap.) Athen. xiii. (612. e. Ἐρμαίου τοῦ μυροπώλου, et,) αὐτὸν δὲ ἀντὶ καπήλου μυροπώλην ἀπέδειξεν. (Erat ergo μυροπώλον, Apothecarii, ut nos usurpamus, jam tum quoque dignitas amplior, quam καπήλου, cauponis vinarii et tabernarii, notante Reisk. Ind. Græcitat. Lysiacæ. Athen. xii. 552. f. Δεινίαν τὸν μυροπώλην. J. Poll. vii. 177. Plauto est Myropola, Cas. ii. 3. 10. Trin. ii. 4. 7., et Nævio ap. Fulgent. Plane. in Expos. Serm. antiq. Glossæ: My- ροπώλης· Pigmentarius, unguentarius, seplasiarius. Pro quo legitur ETIAM * Myροπώλος, ου, ὁ, ap. Etym. M. l. c., quod agnoscit Schneideri Lex.) Inde stem. genere My- ροπώλιδες ap. Aristoph. (Eccles. 841. Κρατήρας * ἐγκρινᾶ- σιν αἱ μυροπώλιδες, Unguentorum venditrices, Unguenta- riæ. Asclepiad. 27. νῦν δὲ πρὸς Αἰσχραντὴν μυροπώλιν ἰών.) Et VERB. Myροπωλεῖν, Unguenta vendere: Aristoph. ap. J. Poll. (vii. 177.) ET Myροπωλεῖον, sive Myροπώλιον, ου, τὸ, Locus ubi unguenta venduntur, officina unguen- taria: Myροπῶλον Plauto etiam, (Epid. ii. 2. 25. Amph. iv. 1. 3.) Prius, ap. Aristoph. legitur, posterius ap. Suid. (Demosthenes p. 786. 7. Reisk., Οὐδὲ προσφοιτᾷ πρὸς τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων ἢ μυροπάλων: p. 911. 13. Καταλαμβάνομεν πρὸς τοῖς μυροπάλωσι αὐτόν. Clem. Alex. Pædag. p. 297, 5.: Αἰδῶς μὲν ἐπανθείτω, καὶ ἀρρενωπία, ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπάλων, καὶ χρυ- σοχοίων, καὶ ἐριοπάλων † ἄλυσ, καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐργαστηρίων, ἔνθα καὶ ἐταιρικῶς κεκοσμημένοι, ὥσπερ ἐπὶ τέγους καθεζόμεναι, διημερεύουσι.) Præterea ex μύ- ρον COMPOS. Myραλοιφεῖν, Unguentis se illinere: μύροις ἀλειφῆσθαι: ap. J. Poll. (vi. 105. et vii. 177. Clem. Alex. Pædag. ii. p. 210. Διαφέρει δὲ ὅλως τὸ μυραλοιφεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες, τὸ δὲ χρίεσθαι τῷ μύρῳ, καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε. Eustath. ad Il. E. p. 974. 56. Καὶ ὅτι φασὶν οἱ αὐτοὶ τὴν μὲν Ἥραν σώφρονα εἶναι μυραλοιφουμένην τὰ καίρια. Idem tamen v. 60. scribit, Καὶ ὅτι γυναικεῖον τὸ * μυραλοιφεῖσθαι.) UNDE (ap. J. Poll. vii. 177.) Myραλοιφία, as, ἡ, Unguentorum illitus. Plut. Q. S. iv. (1.), ἀλείπτῃν ἐπαινοῦντα μυραλοιφίαν. (Reisk. et Wyttenb. μυραλοιφίαν ediderunt. Achilles Tatius ii. p. 149. ed. Salmasii, notante G. Wakefieldio in MSS., Πάσης δὲ γυναικῶν μυραλοιφίας ἥδιον ὁδῶδεν ὁ τῶν παίδων ἰδρῶς.) Ap. J. Poll. μυραλοιφή pro eodem, (vii. 177. Nicetas Annal. x. 9. μυραλοιφαῖς.) ET My- ρεψός, ου, ὁ, Unguentorum coctor, Qui unguenta coquit s. conficit, Unguentarius, μυροποιός. Athen. i. ηῦξται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀψοποιῶν περιεργία καὶ ἡ τῶν μυρεψῶν. (2 Par. xvi. 15. Cant. iii. 6. Exod. xxx. 25. 1 Par. ix. 30. fæm. unguentaria, ἡ μυρεψός, 1 Reg. viii. 13. Καὶ τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μυρεψούς, καὶ εἰς * μαγειρίσας, καὶ εἰς πεσ- σούσας. J. Poll. vii. 177. Myρεψός, Κριτίας γὰρ οὕτως ὠνό- μασε. Hesych. Myρεψός· ὁ τὰ μύρα καὶ τὰ θυμιάματα σκενάζων.) INDE (* Myρεψία, ἡ, Unguentorum coc- tio s. confectio. Schneiderus post Hedericum affert, sed ἀμαρτύρως, * Myρέψιον, Pigmentum, unguentum. Πηρ. Syn. Es. lvii. 9. Myρέψια. * Myρεψήτιον, Vas unguen- tarium. Πηρ. Aqu. Job. xli. 22. HINC) Myρεψικός, ου, ὁ, Qui est τῶν μυρεψῶν: ut μυρεψική τέχνη, Ars co- quendi conficiendique unguenta. Philo de V. M. iii. χρίσματος εὐδεστάτου λαβὼν ὁ μυρεψικὴ τέχνη κατερ- γάσθη. Item μυρεψικά φάρμακα, Medicamina unguenta- riorum. Plut. Sympos. iv. (1.) μυρεψικοῖς φαρμάκοις τρέ- πεται τὰχιστὰ τὸ ἀωδέστατον ἔλαιον: ut sunt aromata. Sic μυρεψικός κάλαμος, ap. Hippocr. [περὶ Γυναικ. p. 273. 28. Athen. xiii. 611. f., Καλὸν γε τὸ τέλος τῆς εὐ- δαιμονίας τῷ φιλοσόφῳ ἡ μυρεψικὴ τέχνη, ἀκόλουθός τε τῇ Σωκράτους φιλοσοφίᾳ, ἀνδρὸς τοῦ καὶ τὴν τοιαύτην χρῆσιν τῶν μύρων ἀποδοκιμάσαντος. Deinde addit, Cui artī Solon lege caverat ne vir quisquam præset. Eustath. ad Il. Ψ. p. 1295. 21. ed. Rom., (ex Athen. xv. 686: f., apud

* Ἀνθρωπος scriptum est iu margine Bod. Verum Reg. ἄνθρωπος in textu, ἄλυσ; autem in marg. exhibet.

quem legitur μυροπωλεῖν.) Ὅτι Σόλων ἐκώλυεν ἐν νόμοις, τοὺς ἄνδρας *μυροπολεῖν. Verb. μυροπολεῖν, pro quo in Indice Eustathii legitur μυροπωλεῖν, non agnoscunt Lexicographi. Recte tamen formatur μυροπολεῖν a v. μυροπῶλος, de quo vide nos supra. Cf. Eustath. ad II. Ε. p. 974. 58. Etym. M. 458. 30., ὅσον, ὅπερ ἐστὶν εἰς οὐκ ἔστι μυρεψικῆς. Exod. xxx. 25., Καὶ ποιήσεις αὐτὸ ἐλαίων χρῆσμα ἅγιον, μύρον μυρεψικὸν τέχνη μυρεψοῦ: 35. Καὶ ποιήσουσιν ἐν αὐτῷ θυμίαμα μυρεψικὸν ἔργον μυρεψοῦ μεμιγμένον. Cant. viii. 2., Ποτιῶ σε ἀπὸ οἴνου τοῦ μυρεψικοῦ, potabo te vino unguento condito. Græcis vinum illud alias μυρίνης οἶνος dicebatur, de quo vide nos infra.] Derivatum a μύρον ET Μυρῶος, οὐ, ὁ, Unguentarius, ut μυρῶν ἀγγη, Vasea unguentaria, Vasea recedendāis unguentis, ap. J. Poll. x. 26. (119.) ex Aristoph. Δαιταλεῦσιν. Ibidem μυρῶν λήκυθος, Lecythus seu ampulla unguentaria: ex eadem fabula, τῆς μυρῶν λήκυθου πρὶν καταχέειν: quam μυρῶν λήκυθον putat et μυροφόρον² dici posse, utpote aptam ferendis unguentis. (J. Poll. vii. 177. μυρῶν λήκυθος: vi. 105. Τὰ δὲ ἀγγεῖα τῶν μύρων, λήκυθος μύρῶν, καὶ ἀλάβαστρον. Æschylus ap. Athen. i. p. 17. 7. Χωρὶς μυρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί.) ITEM Μυρὶς pro unguentario vase, s. unguentaria ampulla, poni videtur, J. Poll. vii. (177.) synonymos ponente ἀλάβαστρον, μυρίδα, μυρῶν λήκυθον. Est inde et DIMINUT. Μυρίδιον. οὐ, τὸ, quo Aristoph. (ἐν Ταγηνισταῖς ap. J. Poll. x. 119.) ὑπεκορίσατο τὸ μύρον: quasi Unguentarium diceret. [Pro quo reperitur ET *Μυράφιον, τὸ, Arriani Ep. iv. 3. 7., Καὶ δὲ αἱ μύραι, καὶ ἀλάβαστρον, καὶ μύρον, καὶ ἐσθῆτα ἐπιδεικνύνει θέλεις στιλπνὴν, ἵνα τὰς γυναῖκας ἐπιστρέψῃς: καὶ πον μυραφίου ἐπιτύχῃς, μακάριος εἶναι δοκεῖς. Upton. conjecit μυρίδιον. Schweigh. edidit e conjectura sua μυραλεφίου, quod vocabulum ipsum nusquam quidem in Lexicis adnotatum repperat, sed analogiæ consentaneum esse putavit; exstat enim ap. Hesych. nudum nomen ἀλεΐφιον, quod exponitur ὡς χρῶνται ἀλεΐπται, sive sit diminutivum, aut nomen diversæ formæ, sed ejusdem significationis cum ἀλοιφῇ aut ἀλειφαρ, quod non solum de quoque oleo vel unguento usurpatur, sed et sigillatim de oleo vel unguento cosmetico, ἐπὶ *καλλοποιῶ χρίσματος, ut Eustath. ad Od. Σ. p. 664. 11. ed. Bas. notavit, sive sit vas unguentarium, quod per metonymiam pro oleo vel unguento dici potuit. Sed omnino proba est vulgata lectio μυράφιον.³] Præterea inde deriv. VERBUM Μυρίζω, Unguentis imbuis. s. inungo. Strato Epigr. (xcvi.) Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αἰνούς. At Aristoph. Plut. (529.) μύροις μυρίσαι στακτοῖς, ὅπταν νύμφην ἀγάγησθον: (Lysistr. 938. βούλει μυρίσω σε;) Pass. voce (Aristoph. Eccles. 1117., Ἦτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν. Sic Athen. p. 691. Vulgo μεμύρωμαι. Usitatio est altera forma, notante Brunck. V. Epigr. ad. 67.) Plut. Symp. vi. (p. 693. 14.), γυναῖκες φυκοῦμεναι καὶ μυρίζομεναι, fucantes se et unguentis illinentes. (Idem Conj. Præc. p. 142. 5., Ἡ φοβουμένη

γελᾶσαι πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ πράξει τι, ἵνα μὴ φανῇ θρασύς καὶ ἀκόλαστος, οὐδὲν διαφέρει τῆς, ἵνα μὴ δοκῇ μυρίζεσθαι τὴν κεφαλὴν, μηδ' ἀλειφομένης. E quo loco patet ἀλειφεσθαι et μυρίζεσθαι differre. V. locum Clementis Alex. supra laudatum.) Sic μεμυρισμένος ap. Athen. viii. Ὑπεκορίσας ἀδελφούς, unctus: itemque ap. Herod. (i. 195., μεμυρισμένοι πᾶν τὸ σῶμα. Athen. xv. 691. b.: Τὸ δὲ χρῆσθαι τῷ τοιοῦτῳ ἀλείμματι, μυρίσασθαι εἴρηκεν Ἀλκαῖος ἐν Παλαίστραις, διὰ τούτων Μυρίσασα συγκατέκλεισεν ἀνθ' αὐτῆς λάθρα. Alexis in Εἰσοικιζομένῳ ap. eund. p. 691. e., Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου, πράγμα τι Γινόμενον αἰεὶ. Σούρι. ἐν Στεφανικῶν ὁμιλίαις, ap. J. Poll. x. 120. Καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πύγωνά μου, καὶ τὴν ὑπὲρ τὴν μύριον. Clew. Alex. Prædag. ii. 8., Μυρίζονται οἱ νεκροί. J. Poll. vii. 177. μυρίσαι, vi. 105. μυρίσασθαι καὶ μυρίσαι.) INDE Μύρισμα, atos, τὸ, ET Μυρισμός, οὐ, ὁ, Unguentorum illitus, Μυραλοΐα. Athen. (xii. p. 547. f.) εἰς τὸν μυρισμόν καὶ τοὺς στεφάνους ἱκανὸν τὸ ἐκλεγόμενον ἀργύριον. (Judith xvi. 8., ἤλειψατο τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν μυρισμῷ.) Prius μυρίσματα, ap. J. Poll. vii. (177.) una cum μυρίσαι, μύρον χρῆσθαι, μύρον ἔχειν: et videtur potius significare Unguenta quibus ungitur, ut μυρώματα (vide infra v. μύρωμα.) Affertur ET Μυριστικός, οὐ, ὁ, pro Odorus: quum potius sonet Aptus πρὸς τὸ μυρίσαι. (Schneiderus affert, sed ἀμαρτύρως.) Est vero præter μυρίζω et aliud VERBUM, Μυρόω, videlicet, idem cum μυρίζω significans, u. e. Unguentis inungo, s. Ungo: (Athen. i. p. 3. e. ex Chrysippo, et Eustath. ad II. Ε. p. 974. 61. ex Athen., Οὐδὲ στεφανοῦνται οὐδὲ μυρισμύνονται. J. Poll. vii. 177., μυρώσασθαι. Eustath. I. c. v. 59., Καὶ ὅτι καὶ τὰ στήθη ἐμύρουν οἱ τότε, διότι αὐτόθι ἦν ἡ καρδία, ὥστε καὶ τὴν κεφαλὴν διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τίμιον—— λέγουσι δὲ καὶ ὅτι μυρίζω μὲν οὐκ ἔλεγον οἱ πάλοι, μυρῶ δὲ μυρώσω. Eustath. sic scribentem falli, patet ex Aristoph. locis supra laud. Etym. M. p. 698. 53. et Phavor.: Ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρ' Αἰολεῦσιν, οἶον, Χαῖρε καὶ * πῶ, ὅπερ λέγεται ἐν ἐτέρῳ, * σύμπωθι: τρίτης συζυγίας ἐστίν, ὡς μυρῶ, δίδω. Πῶ, ὅταν γένηται πῶθι, ἐπαύξῃσι ἐστίν, ὡς ἐξῆθι καὶ ζῶθι.) UNDE Μύρωμα, atos, τὸ, Id quo inungimur, Unguentum. Aristoph. Eccles. 1116. Ἦτις μεμύρωμαι (μεμύρωμαι) τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν. (Athen. xv. 691. locum affert sic scribens, Μυρώμασιν μέντοι, οὐ μυρίσμασιν ἔλεγεν Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλησίᾳ. Eustath. ad II. Ψ. p. 1295. 20., Καὶ ὡς μυρίσασθαι μὲν Ἀλκαῖος λέγει, τὸ δ' ὄνομα μύρωμα, καὶ οὐ μύρισμα. J. Poll. vi. 105. et vii. 177., μυρώματα.) Ab eodem verbo μεμυρωμένος, ut μεμυρισμένος, Unguentis delibutus, Unguentatus, ut Jul. Capitol. loquitur. ET Μύρωσις, εως, ἡ, Unguenti illitio, Unctio. Hippocr. Coac. Progn. κακὸν δὲ ἐπὶ ἰκτέρω μύρωσις. H. St. * Μυράλειπτρον, s. * Μυράλιπτρον, τὸ. Etym. M. p. 354. 7. v. Ἐπαυλία: Εἴθ' αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσι ἐφεξῆς φέρουσαι χρυσίου λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μυράλιπτρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν. Idem articulus re-

¹ Locus est hic: Καὶ τὸ μὲν ἐς τὰς λήκυθους καθέμενον ἐπὶ γέμῃ τοῦ μύρου σπαθίδα, καὶ σπάθην κλητέον, Ἀριστοφάνους μὲν ἐπὶ τῷ Δαιταλεῦσι, — τῆς μυρῶν λήκυθου πρὶν κατὰ τὴν σπαθίδα γέυσασθαι μύρον. Brunck. ad Aristoph. Fragm. locum sic constituit, T. μ. λ. π. κατὰ τὴν σπαθίδα τ. σ. γέυσασθαι μύρον. Sensus est, Degustare unguentum lecythi unguentariæ, priusquam spatham immiseris.

² Locus est: Καὶ μὴν ἐπὶ τούτῳ χρῆσθαι, ὅτι μὲν καὶ μυρίδιον εἴρηκε τὸ μύρον Ἀριστοφάνους ἐν Ταγηνισταῖς, ἰστίον. Εἴρηται δ' ἐπ' αὐτοῦ ἐν Δαιταλεῦσι, καὶ ἀγγη μυρῶν λέγοιτο δ' ἂν καὶ λήκυθος μυρῶν, σὺ δ' ἂν εἴποις καὶ μυροφόρον. In MS. nostro ab alia manu super r (in μυρῶν) scriptum v. Sed inepte, credo. In MS. Salmanticensi hæc lectio exstat, ut Schottus indicat, Μυροφορικά: σὺ δ' ἂν εἴποις καὶ μυροφορεῖν. Jung. Equidem ego vulgatam lectionem non temere rejiciam, sed illi tamen de loco lites movere possit ista scriptura, quam e Cod. Salmant. Schottus adnotavit: hic convenit Falckenburgii liber, qui literis expressis pro μυρῶν legit * μυροφορικά, pauloque post μυροφορεῖν pro μυροφόρον, unde facillime formes * μυροφορεῖον, quod jam Jung. vidit. An non igitur longe concinniori, et minus interrupto ordine sic in Polluce reponas? Καὶ ἀγγη μυροφορεῖν σὺ δ' ἂν εἴποις καὶ μυροφορεῖν λέγοιτο δ' ἂν καὶ λήκυθος μυρῶν. Quid alii sint judicaturi, ignoro; ego vero vulgata lectione lubentissime caream, si hanc habere liceat. Μυροφορεῖον autem rectissime, ut segm. 127. * σχηματοφορεῖον similiaque plurima. Alia tamen præterea h. l. attente volutanti venit in mentem conjectura. Segm. seq. ex eadem Aristoph. fabula, quæ hic adducitur, Δαιταλεῦσι, λήκυθος μυρῶν affert Pollux noster, quæ voces facillima loci transpositione hic etiam Aristophani possunt adseri tali modo: Εἴρηται δ' ἐπ' αὐτοῦ ἐν Δαιταλεῦσι καὶ λήκυθος μυρῶν λέγοιτο δ' ἂν καὶ ἀγγη μυρῶν, aut μυροφορικά, etc. Pluribus, credo, non displicebit hæc opinio mea. T. Hemsteih.

³ Apud seniores frequentior ejus (formæ in ἀφίον) usus esse videtur, quam apud antiquiores. Eustath. p. 1532. 63. Comment. MS. in Dionys. Thrac., e q. l. exhibet Schæf. ad Gregor. Cor. p. 29., Coray ad Isocr. t. ii. p. 100, 333. Μυράφιον in Arriani l. a Schneid. in Lex. com. bene ab hoc defenditur contra Schweigh., μυραλεφίου ibi scribentem. Χωράφιον in Schol. ad Theocr. x. 3., ad Lycophr. 156. 258. Phavor. s. v. λήγον, Hesych. s. v. ἀγρός. * Μυράφιον et * Χωράφιον Eustath. l. c., et hoc in Gloss. Steph. p. 550., illud addas Lexicis. De v. χρυσάφιον jam Schæf. l. l. monuit p. 1043. Cur Lobbeck. hisce fidem non habuerit, nescio; hæc enim dixit ad Ajac. p. 570.: Χρυσάφιον, quæ perperam pro deminutivis habentur. Schæf. autem l. l. rectissime his deminutivis patrocinium haud denegat. P. Arg. 300: Spohnii Commentatio de extrema Odysseæ Parte ævo recentiore orta quam Homericæ, p. 133. Lips. 1816. 8.

⁴ Invenitur apud Gramm. non solum præt. πίπωκα, (unde est præt. plusquam perf. ἐπιπώκει ap. Luc. in Lapithis), sed et fut. πώσω per w in priori quoque syllaba, verum nullum ejus usns exemplum affertur. At certe videmus πώμα, et πώσις, ac πώτος, ceteraque per o scribi, quæ scriptura consentanea est scripturæ isti, πώσω, non illi πώσω, necnon isti πίπωμαι, ac πιπόται, non autem πίπωμαι et πίπωται. Atque adeo scripturæ illius exempla invenio, non item hujus; nec enim ἐπώθην (quod sciam) sicut ἐπώθην legitur. Sic πίπωται, et comp. ἐπιπιπόται, etc., licet alioqui πίπωκα, uti dixi, in præt. perfecto activo scribatur: quæ etiam sequitur πώμα, quod alicubi reperitur pro πώμα, — aut certe versus alicubi hanc scripturam poscit, ut in hoc versu Euripidis, Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὕδον χόρου. Sic alibi et ap. eund. Quinetiam Anacreontis quidam loci eandem scripturam postulant, et Græcorum Epigr. Quamvis tamen his omnibus in locis o servari posse existimantur, ut prima syllaba v. liquidæ litteræ μ prodncatur, qua in opinione et Janus Lascaris fuit. H. Steph. Thes. iii. p. 301. Etym. M. p. 496. 14.: Κατεπώθη' ἔστι ῥῆμα πώ- παράγωγον, πώμαι, ὁ μέλλων, πώσω, πίπωκα, πίπωμαι, μικρὸν ἐς τὴν παθητικὰ, ὁ ἀοριστος ἐποθην. ἀντὶ τοῦ ἐβώθησθην. Idem p. 699. 3. et Phavor.: Πώω—παρά το πώ το κτώμαι, ἡ παρά το πώ-τὸ πίνω, ὅτι ποτὶ ἡδίστην καὶ εὐφραίνεται. Fallitur H. St.; proba enim est scriptura πώμα pro πώμα.

penitur in Phavorino, ubi scribitur *μυράλιπτρα*, ut et *χρυσίου*, sed reponendum est *χρυσία*; aurea vasa, e Suida, apud quem legitur *μυράλειπτρα*. "Eustath. ad Il. Ω. p. 1337. 40., qui locum e Lexico Pausaniæ se descripsisse testatur, habet, *μυρα, νίτρα*, sed lectio Suidæ magis placet. Kist.

* *Μυραπίδια, τα*, quod vocabulum in Schneideri Lex. desideratur. Diophanes in Geopon. x. 76. 11. Τα δὲ *μυραπίδια* καλῶς ἐμφυλλίζεται εἰς *μῆλα*, ὡς ἐκ τῆς *πέρας μεμάθηκα*. "Nomen ab unguenti odore habent, quem referebant suapte natura, non arte. Plin. xv. 15.: Pira nomen habent ab odore, *myrapia*, laurea, nardina, ubi Hardum. Gallice *Poires parfums* dici, ait. Sunt et mala *myrrhaphia* ap. Cels. iv. 19. forte insita *myrapiis*, ut hic *myrapia mseruntur malis*." Niclas. Ap. Colum. xii. 10. legitur *myrappia*. Qui scribunt *myrrhaphia*, a *myrrhæ* odore sic dicta volunt.

* *Μυρόλωτος*. Vide nos supra v. *Λωτός*. "Μυρόλωτος. Glossæ MSS., *Λωτός* τὸ * *γλυκुकάλαμον*, ἢ [ἡ] *βοτάνη εὐδοεστάτη* [εὐωδεστάτη], ἢ *ἐνιοι μυρόλωτον κυκλήσκουσι*. Du-Cang. Gloss. Gr. p. 987. Imò leg. *μυρόλωτον*. Teste ipso Du-Caugio p. 978., Lex. Cyr. MS. et Glossæ e Cod. Reg. 1608., *Λωτός*, τὸ *γλυκुकάλαμον*, ἢ [ἡ] *βοτάνη εὐδοεστάτη* [εὐωδεστάτη], ἢ *ἐνιοι Μυρόλωτον κυκλήσκουσι*, [κυκλήσκουσι]. Sic scribitur in Luciani Schol., Suida, Phavorino, et Zonara p. 1324., ubi Cod. A. *μυράλωτον*.

* *Μυροδόδα*. Ctesias 28.: "Ὅτι ἐστὶ δένδρα ἐν Ἰνδοῖς ὑψηλά ὥσπερ κέδρος ἢ κυπάριττος, τὰ δὲ φύλλα ὥσπερ φοίνικες, ολίγον πλατύτερα, καὶ μασχαλίδας οὐκ ἔχει· ἀνθεὶ δὲ ὥσπερ ἡ ἄρσην δάφνη, καρπὸν δ' οὐκ ἔχει· ὀνομάζεται δὲ * *Ἰνδιστὶ μὲν * Κάρπιον*, Ἑλληνιστὶ δὲ *Μυροδόδα*· ἐστὶ δὲ σπάνια· ῥέουσι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐλαίον σταγόνες, οὓς ἐρίῳ ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀποπιέζουσιν εἰς ἀλαβάστρους λιθίνους· ἐστὶ δὲ τὸ μὲν χρώμα, ἀτρέμας ὑπέρυθρον καὶ ὑπόπαχυν, ὅζει δὲ πάντων ἥδιστον.

* *Μυροστάφυλον*, τὸ, Unguentaria vitis. Paxamus in Geopon. iv. 9. περί *μυροσταφύλου*.

* *Μυροβαφής*, eos, ὁ, ἡ, Unguento delibutus. Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 235. 22. Τὸν τε *μυροβαφῇ* ἐκείνον *κροκωτόν*. Schol. in marg. Reg. et Bod.: *Μυροβαφῇ* τοῦτον λέγει, διὰ τὸ ἐκ κρόκου μολύνεσθαι, ἐστὶ δὲ λεπτόν τε καὶ ἀρεοστήμονον ὕφασμα. Pro ἀρεοστήμονον leg. * *ἀραιόστημον*.

* *Μυροβλύτης*, ὁ, Sanctus, cujus reliquiæ odoriferum unguentum miraculose exudant. Horum seriem contexit, laudatis auctorum locis, Du-Cang. Gloss. Lat. v. Manna. "Μυροβλύτης *μάτυρ*, Sanctus Demetrius, ap. Nicetam in Andronico i. 7., qui * *Μυρορόης Δημήτριος* appellatur a Jo. Stauracio Chartophylace Thessalonicensi Orat. in eund. S. Demetrium. V. Synaxaria in S. Myrope 2 Decemb. et in S. Mirace ii. ejusd. mensis, in S. Floro 18 Aug." Du-Cang. Gloss. Gr.

* *Μυροβόστρυχος*, ο, ἡ, Cirros unguento delibutus

* *Μυροβότρως*, ὁ, ἡ, ἰ habens. Meleager 105. Ὡς *ἀν ἐπὶ κροτάφοις μυροβότρως* Ἠλιοδώρας *Εὐπλόκαμον* *χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος*. "Μυροβόστρυχον Planud. *μυροβότρως* in Vat. Cod. a prima manu esse, notavit Br. Quod unde didicerit, ignoro; Salmasius enim in Plin. p. 536., ad quem lectores remittit, de *βότρως* quidem disputat, nostrum autem locum non attingit. In meo autem apographo, nulla lectionis diversitate notata, *μυροβοστρύχου* exhibetur. De *βότρως*, quod crines fastigiatos, corymbium, significat, alio loco dicemus." Jacobs.

* *Μυροβρεχής*, eos, ὁ, ἡ, Unguento madens. 3 Maccab. iv. 6. Κόνει τὴν *μυροβρεχῇ* πεφυρμένα *κόμην*.

* *Μυρορραντος*, ὁ, ἡ, Meleagri Ep. 65. Ὡς τὸ *μυρόρραντον* Τιμαρίου *πρόθυρον*. Sic Charito i. p. 3. ο., potante Jacobs, *ἐρραίνετο* δὲ τὰ *πρόθυρα* *οἶνω* καὶ *μύροις*. Ibid. p. 5. 8., *ἐστεφάνωσαν* τὰ *πρόθυρα*, *μύροις* *ερραναν*. Cf. *Ælian*. V. H. ix. 9.

* *Μυροσταγής*, ὁ, ἡ, Unguentis madens. Fragmentum ap. Suid. v. *ἀναδοῦμενος*: *Μυροσταγὲς* ἔχων *ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους*. Hoc fragmentum extat etiam ap. eund. v. *ἄβρός*, ubi, pro *μυροσταγὲς*, est *ἄβροσταγὲς*, sed illud, quod præfert Kuster., melius legitur; præceserant enim in sententiæ initio verba hæc, ὁ *τρυφερός* *ἐκεῖνος καὶ ἄβρός*.

* *Μυροφεγγής*, ὁ, ἡ, Meleagri Ep. 78., * *Συγκωμον* δὲ Πόθοισι *φέρων Κυπρίδος * μοροφεγγὲς Φανίον*. "Pro *μοροφεγγὲς* in membr. et in apogr. Lips. *μυροφεγγὲς* extat, quod recte emendatum existimo. Fax erat jam fere consumpta, *βραχὺ φανίον*. Ὡς *κύμορον* *φλόγα* Oppian. K. i. 131. vocat flammam celeriter pereuntem s. morientem. Ovid. Amor. i. 2. 11. Vidi ego jactatas mota face crescere flammæ: Et vidi nullo concutiente mori." Jacobs. Nostra quidem sententia, vulgata lectio melior est.

* *Μυροφόρος*, ὁ, ἡ, Tantum obiter notat H. St. e loco J. Pollucis, sed ibi, pro *μυροφόρον*, T. H. post Jungerm. e Salmant. et Falck. Codd., ubi extat *μυροφορεῖ*, et *μυροφορεῖν*, reposuit * *Μυροφορεῖον*, qua voce caret Schneideri Lex. "Μυροφόροι vocantur tres Mariæ, quæ coemitis aromatis ad sepulcrum Christi accesserunt, ut eum ungerent. Pentecostarium: *Μυροφόροι ἐκλήθησαν διότι τοῦ πάσχα ἐνισταμένου διὰ τὴν παρασκευὴν, οτι μεγάλη ἦν ἡ ἡμέρα τοῦ σαββάτου ἐκείνου, ἐπεὶ ἔσπευδον καὶ θάψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ κατὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθος μύροις αὐτὸ ἤλειψαν, — ὡς μαθήτριάι μύρα πολυτελεῖ ὠνησάμεναι νυκτὸς παρεγένοντο*. Ibidem sequentes recensent *μυροφόροι*, Maria Magdalena, Salome, Joanna mulier Chuzæ, Maria et Martha, Sorores Laxari, Maria Cleophæ, et aliæ plures. Cf. Luc. xxiv. 1. Chrysostomi Homil. cxv. T. v. scripta est eis τὰς *μυροφόρους γυναῖκας*. Theophanes Homil. iii. p. 15., Το *πρὸς τὴν μυροφόρον ρηθὲν*; Οὕτω γὰρ ἀναβέβηκα *πρὸς τὸν πατέρα μου*, τὴν *σωματικὴν ἐδήλου ἀνάβασιν*. Idem, Homil. xxxi. p. 232., Αἱ *μυροφόροι * εὐαγγελίστριαι καὶ κήρυκες τῆς ἐγέρσεως*. Dominica tertia post Pascha vocatur ἡ *κυριακὴ τῶν μυροφόρων*. Vocantur alias *ἀρωματοφόροι* et *ἀλαβάστροφόροι*. Ap. Theophanem Homil. xxxi. p. 230. vocantur * *Μυροκομίστριαι*, unguenta portantes: *Αὐταὶ δὲ εἰσὶν αἱ περὶ τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν μυροκομίστριαι*. Suicer. Etym. M. p. 459. 18.: *Κλίνεται δὲ ἡ θύνηος, ὡς ἡ παρθένος, καὶ αἱ θύννοι, ὡς αἱ μυροφόροι*. Quid sibi velit auctor per verba *αἱ μυροφόροι*, nescimus. An leg. *αἱ Θυννοθήραι*, Sophronis fabulæ nomen ab Etymologo ipso laudatæ p. 423. 24. et 572. 42.?

* *Μυρόχριστος*, Unguentis unctus. Eurip. Cycl. 499.

* *Μυρόχροος* legitur in corrupto Philodemi Epigr. 33. "Pro *μυρόχροε*, cujus cutis unguentis uncta est, Br. *μυρόπνοε* suspicabatur. Cod. lectionem haud facile mutaverim: *μυρόχροος* i. q. *ἡδύχροος*: nam, quodcunque suave et jucundum est, *μύρον* vocatur." Jacobs. Vir doctus, qui Philodemi opus de Musica e Voluminibus Herculanensibus edidit, in Prolegg. p. 5. 6. corrigit * *μυρόρροε*, quod probat Bast. Epist. Crit. p. 76. Neutra vox in Schneideri Lex. legitur.

* *Μυρόεις*. Hac voce augeri potest Schneideri Lex. Erycii Epigr. ii. *Μυρόεντα βόστρυχον*.

* *Φιλόμυρος*. Athen. xv. 691. d. Οὐ μόνον δὲ τὸ τῶν *Σαρδιανῶν* γένος *φιλόμυρον* ἦν, ὡς Ἀλεξὶς φησὶν ἐν * *Ἐκπωματοποιῶν*· Ἀεὶ *φιλόμυρον* πᾶν τὸ *Σαρδεῶν* γένος. Hoc quoque vocabulum ignorat Schneideri Lex.

"*Μυρίνης*, (ὁ,) *οἶνος*. J. Polluci vi. 17. ὁ *μύρῳ* *κεκραμένος*, vinum unguento mistum s. conditum: pro quo ap. *Ælian*. V. H. (xii. 31.), *Μύρῳ* γὰρ *οἶνον* *μιγνύντες* οὕτως *ἐπινον*, καὶ *υπερηγάζοντο* τὴν *τοιαύτην* *κράσιν*, καὶ *ἐκαλεῖτο* ὁ *οἶνος* *μυρινίτης*. *Μέμνηται* δὲ αὐτοῦ *Φιλιππίδης* ὁ *τῆς κωμωδίας ποιητής*. (Sed malim *μυρίτης* pro isto *μυρινίτης*, si quidem sit a *μύρον*: nam *μυρινίτης* est potius a *μυρίνη*, et significat myrto conditus.) Unde et ap. Juvenal. vi. (303.), Quum perfusa mero spumant unguenta Falerno.

¹ Hinc conjecturæ favet Snidæ et Phavorini glossa, apud quos legitur: *Μύρις*· ὀνομα *κύριον*, καὶ * *μυρίτης* οἶνος. (Voce *μυρίτης* caret Schneideri Lex.) In *Æliani* loco proculdubio legendum vel *μυρίτης*, ut H. Steph. scribendum censet, vel *μυρίνης* s. *μυρρίνης*. Sensus enim loci postulat vocabulum a *μύρον* formatum. At *μυρρίνης*, quæ est vulgata lectio, est, ut vidit H. St., a *μυρίνη*, et significat myrto conditus. Vinum *μύρῳ* *μιγνύνμενον*, unguento mistum, *μυρίνης* vel *μυρρίνης* dici, diserte tradunt Hesych. et J. Poll. Hac ipsa notione Diphilus comicus ap. Athen. iv. 132. d. *μυρίνην* correpta prima syllaba dixit: ἐφ' ᾧ *Χαρίει* πολὺ *μᾶλλον*, ἢ *μυρίνην* * *προσεγγίαις*. "MS. Ep. *μυρρίνην*. Sed eam scripturam h. l. metrum respuebat: recte *μυρίνην* simplici litera *ρ* scribunt Edd. cum MS. A. prima syllaba brevi, a v. *μύρον*, unguentum." Schweigh. Zonaras p. 1374.: *Μυρινίτης* οἶνος· ο τω *μύρῳ* *κεκραμένος*. Leg. *μυρινίτης*. Sed *μυρινίτης* illud Zonara ipsius est error, sic scribentis pro vera forma *μυρίτης*. Athen. i. p. 32. b.: *Μυρίτης* δὲ ἡ *μυρρίνης* οἶνος, καίται παρὰ *Ποσειδίπῳ* *Διφφίδης*, *αποπος*, ὁ *μυρρίνης* ὁ *τίμιος*. Schweighæusero in Indice Rerum et Personarum sub v. *Myrrha* videndum videtur, ne pro *μυρίτης* scribi debuerit *μυρρίνης*, ut ap. *Ælian*. Imo melius legeretur *μυρίτης*, quæ est legitima forma a *μύρον*. "Cum Athen. dicit, ἡ *μυρρίνης*, indicat Posidippi locum varie lectum olim. *Myrtites* vinum e Dioscor., Plin., et aliis notum. *Μυρίνην* explicat Hesych. vinum,

Addit J. Poll. l. c. esse qui *μυρίνην οἶνον* vocari dicant τὸν γλυκὺν οἶνον, vinum dulce: ut Hes. quoque *μυρίνην* non solum πόσιν ἢ ἐπεχεῖτο μύρον, sed etiam ποτὸν ἐσκευασμένον. Atque adeo videtur vinum fuisse non sua natura dulce, sed arte confectum vel vinum vel alia potio, cui aut unguenta aut alia dulcia mixta essent. Sane vinum nativum non fuisse ex Gellio patet, qui x. 23. quum dixisset mulieribus Romæ et in Latio interdictum fuisse usu vini, subjungit, ferri bibere solitas loram, passum, muriam, et quæ id genus optant potu dulcia.¹ Necnon Plaut. in Pseud. (ii. 4. 50.) dicit, Quod si opus est ut dulce promat Indidem, ecquid habet? rogas? Murinam, passum, defrutum, niellinam. Et alibi, (ap. Plin. xiv. 13.) Mittebant vinum pulchrum, murinam: quanquam is locus non usque adeo evidens est ut superiores. Præterea quum Hesych. duplici ρ *μυρρίνην* scribat, dicatque quosdam ita vocare οἶνον *μυρρίνην*, videtur et tertiam expositionem indicare, nimirum *μυρρίνην οἶνον* aut *μυρρίνην πόσιν* dici παρὰ τὴν *μύρραν*, a myrrha: ut sit vinum myrrha conditum: quod alioqui et *μυρρίτης* s. *συμυρρίτης* οἶνος nominatur. [Imo sic *μυρρίνης* dicendus esset, non *μυρρίνης*, ut ostendunt Salm. in Solin. p. 501. et G. J. Voss. Etym. L. L.] Nec vana ea conjectura, quum Plinii xiv. 13. auctoritate nitatur, qui ejus cum superiore mentionem facit: Laudatissima apud priscos vina erant myrrhæ odore condita, ut apparet in Plauti fabula, quæ Persa inscribitur, [in Persa, quæ hodie exiat, locus non reperitur,] intelligens nimirum quam Plautus Murrhinam vocabat, (sic enim proculdubio legebat, non Murinam) eam esse *μυρρίνην πόσιν*, Vinum s. potionem myrrhæ odore conditam. Sed statim subjungit et alteram expositionem, cujus auctor esset Dorsenius et approbator Scævola, Lælius, Atteius Capito. Quanquam (inquit) in ea et calamum addi jubet; ideo quidam aromatite delectatos maxime credunt: his verbis declarans, murinam alios intelligere vini aliisque potionis genus calamo saccarifero aut aliis aromatatis dulcibus conditum. Ut sit, si myrrhæ odore conditum intelligamus, cum Hesychio scribemus potius *μυρρίνην*, murrhinam, vel masculino genere accipientes pro *μυρρίνην οἶνον*, vel feminino pro *μυρρίνην πόσιν*: ut ap. Plin. quoque (xxxvii. 2. xxxiii. sub fin. proæm. Vide nos supra v. *μύρρα*.) Murrhina vasa: ap. Jauolen. in Pand. Murrhea vasa: Propert. (iii. 8. 22.) Murrheus onyx." H. St. Quod ad Propertii locum attinet, pro murrheus leg. myrrheus. Falsa est H. Stephani interpretatio. Intelligendus est enim color flavus, qui in eo lapide probatissimus est, ut

Plin. docet xxxvi. 18. Porro myrrha maxime laudatur, si eum colorem habeat, unde fulvam dixit Ovid. Met. xv. 399., et Plin. xii. 16. albicantem commendat. Cf. Broukhus. et Forcellinum in Lex.

"De murrhina veterum magna Plinii a veritate aberratio est, cum eam a murrha dictam deductamque censet. Saltem hic tamen haud sine auctore peccat. Hæc enim quorundam Grammaticorum olim fuit sententia. Festus: 'Murrina, genus potionis, quæ Græce dicitur nectar; hanc mulieres vocabant murrinam, quidam murratum vinum.' Sed hariolantur. Tam falsum est murrhinam a myrrha venire, quam aut myrrhida herbam, aut myrrhiten lapidem. Græcum est, ὁ *μυρρίνης*, inde Lat. hæc murrhina, ut ὁ *χάρτης*, hæc charta, ὁ *γαυσάπης*, hæc gausapa, [ὁ *μαργαρίτης*, margarita, ὁ *καταπέλτης*, catapulta, notante G. J. Voss. Etym. L. L.] *Μυρίνην οἶνον* dicebant Græci temperatum unguento, vel, cui superfundebatur unguentum, τὸν *μύρῳ κεκραμένον*. Idem et *μυρίτης*. Ut autem a v. *φύλλον*, ὁ *φυλλίνης*,² unde et *φυλλίνας* ἀγῶνες, quod ap. Pollucem male mutant in *φυλλίνας*, Hesych. *Φυλλίνας* ἀγῶνες, ἐν οἷς μὴ ἐτίθετο ἀργύριον, ἀλλὰ στέφανοι μόνοι; sic a *μύρον*, ὁ *μυρίνης* οἶνος. Quod et *μυρρίνης* scribebant, geminatione solenni caninæ literæ. Hesych.: *Μυρρίνην* ἔνιοι μὲν οἶνον *μυρρίνην* καλοῦσι, οἱ δὲ ποτὸν ἐσκευασμένον, οἱ δὲ πόσιν φασίν, ἢ ἐπεχεῖτο μύρον. Ita scripsisse grammaticum patet e serie literarum. [In Cod. Ven., teste Schow., diserte legitur *μυρρίνην*.] *Μυρίνης* dicitur Posidippo comico ap. Athen. (i. p. 32. b.), cujus hæc verba: *Μυρίνης* δὲ, ἢ *μυρρίνης* οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίπῳ. Διψήρως, ἀποτος, ὁ *μυρίνης* ὁ τίμιος. Absolute ὁ *μυρρίνης*, unde Lat. hæc murrhina. Perperam legitur in Athenæo, *μυρίτης* δὲ ἢ *μυρρίνης*. Qui fortasse error est abbreviatoris censentis τὸν *μυρρίνην οἶνον* ἀπὸ τῆς *μυρρίνης*, aut *μυρρίνης* dici. Sic enim myrtum appellant veteres. Sed *μυρρίνης* dicendus esset, non *μυρρίνης*. [Vide G. J. Voss. Etym. L. L.] Litem plane decidit Pollux: Ἦν δὲ τις καὶ *μυρίνης* οἶνος μύρῳ κεκραμένος, οἱ δὲ τὸν γλυκὺν οἶνον οἰνοῦνται κεκλησθαι. Inde vel maxime constare potest τὸν *μυρίνην*, vel *μυρρίνην* Græcorum esse, quæ murrhina Lat. dicebatur. Nam inter dulcia murrhinam numerant prisci comici Latini. Plautus in Pseudolo: Quod si opus siet, in dulce promat indidem, ecquid habet? Ch. rogas. Murrhinam, passum, defrutum, melinam, mel cujusmodi. Plinius, citatis his versibus Plauti, subjicit: Quibus apparet non inter vina modo murrhinam, sed inter dulcia quoque nominatam. Versus Plauti, ut habentur in Edd., citavimus. Ap. Plin. ita scribuntur in

cui unguentum iufusum. Sed videtur Posidippus nove h. l. myrteum vinum, h. e. τὸν *μυρτίτην* vel *μυρσινίτην*, appellasse *μυρρίνην*. Verum quia neque extat hodie Posidippi fabula, neque satis de lectione constat, nihil possumus affirmare." Casaub. Vir doctus τὸν *μυρτίτην* et *μυρσινίτην* οἶνον hic confundit, errore satis gravi; Dioscorides enim v. 37. et 38. myrtiten a myrsinite diversum facit. Si lectio vulgata, *μυρτίτης* ἢ *μυρρίνης* οἶνος, retinenda est, certe Athen., ut putat Casaub., "indicat Posidippi locum varie lectum olim," et "Posidippus videtur nove myrteum vinum appellasse *μυρρίνην*." Nostra tamen sententia, tam ridicula lectio, quæ et Athen. et poetam facit confundentem οἶνον τὸν *μυρτίτην* et τὸν *μυρρίνην*, rejicienda est, cum levi mutatione facta sensus loci satis perspicuus sit, nempe legendo *μυρτίτης* ἢ *μυρρίνης* οἶνος, i. e. Vinum myrtites, sive, ut alii scribunt, myrthines dictum. Casaub., "quia neque extat hodie Posidippi fabula, neque satis de lectione constat, nihil potuit affirmare." At, quanquam periit Posidippi fabula, inter omnes tamen satis de vera lectione in Athenæi loco constabit, si epitheton illud, quo Posidippus vinum suum ornavit, consideretur: *Διψήρως*, inquit, ἀποτος, ὁ *μυρίνης* ὁ τίμιος. Vinum myrto conditum, (de quo v. Dioscor. l. c. Catonem de R. R. 125. Columell. xii. 38. Pallad. in Jauuar. tit. 18. et in Febr. tit. 27. et 31. Athen. ii. 43. f., et Plin. xxiii. 9., qui negat hoc vino quenquam inebriari,) vile fuit et vulgare. At vinum *μυρτίτης* ἢ *μυρρίνης* dictum, pretiosum fuit et hominum voluptuosiorum potio. Hinc Posidippus, i. c. : Τί δὲ, οὐκ ἔστιν τοῖς Ἕλλησι τρυφῆς ἀπόδειξις; μύρῳ γὰρ οἶνον μυρτίτης οὕτως ἔπινον, καὶ διασηγάζοντο τὴν τοιαύτην ποσίν, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος *μυρίτης*. Hinc Diphilus comicus l. c. : Ἦν δὲ τις καὶ *μυρίνης* οἶνος μύρῳ κεκραμένος, οἱ δὲ τὸν γλυκὺν οἶνον οἰνοῦνται κεκλησθαι. Salmasius in Solin. p. 501. a, cuius verba Schweighæuserum præterierunt, Athenæi locum sic corrigit, *Μυρίνης* δὲ, ἢ *μυρρίνης* οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίπῳ. Διψήρως, ἀποτος, ὁ *μυρίνης* ὁ τίμιος, nec male; nostram tamen emendationem, *μυρίτης* ἢ *μυρρίνης* οἶνος, huic præferendam censemus, quoniam Athenæus vix operæ pretium duxisset geminationem caninæ literæ tantum notare, *μυρίνης* ἢ *μυρρίνης*. Ceterum egregia est Salmasii emendatio, *Διψήρως*, ἀποτος, ὁ *μυρίτης* ὁ τίμιος, pro *ἀποτος*, ut valgo legitur, et ut edidit Schweigh., cujus diligentiam effugit Salmasii locus. "Αποτος i. e. Potui instillia." Interdum ἀποτος dicitur Potui instillia, q. d. Non potabilis, quæ in signif. noue est Greg. Nazian. H. Steph. Thea. iii. 303. a. "Quod ad formam vocis *μυρίνης* a. *μυρίτης* attinet, bene scribit Salm. l. c. "Ut a φύλλος i. φυλλίνης, sic a μύρρον i. μυρρίνης, quæ est *μυρρίνη*, ἢ *μυρρίνης* οἶνος, quia Ἄεoles pro μύρρον dixere *μυρρά*, ut ex Athen. l. c. discere est." G. J. Voss. Etym. L. L. Quod ad Hesychii glossam attinet, sic vulgo legitur: *Μυρρίνην* ἔνιοι μὲν οἶνον *μυρρίνην* καλοῦσιν. Pro οἶνον *μυρρίνην* G. J. Voss. Etym. L. L., cujus emendatio Albertium præterierat, reponit οἶνον *μυρίνην*. Certe legendum est vel ο. *μυρίνην*, vel ο. *μυρίτης*, quod præferendum videtur.

¹ Pro loram, passum, alii male scribunt loream passam. "Ex his Gellii verbis dubitare quis possit, an e vino murrhina constaret, quæ, ut Gell. ibid. tradit, vino semper feminæ olim Romæ, et in Latio abstinerunt. Sed dicendum, ita temperatam fuisse, ut inebriare non posset. Varro ap. Non. c. 18. n. 13. quorundam opinionem affert, qui putarunt, murrhinam ap. Plautum idem fuisse, quod passum. [Loram dicebant in vindemia, quum expressissent acinis mustum, et folliculos in doliis coniecissent. Varro de V. L. l. 4. Antiquæ mulieres majores natu bibebant loram, aut saram, aut defrutum, aut passum, quam murrhinam Plautum quidam appellare putant.] Sed Plaut. in Pseud. ii. 4. 50. aperte a passo distinguit. Sic Varro ap. Non. ibid. n. 10. Non modo vinum dare, sed etiam, ut Plautus ait, murrhinam, passum, defrutum." Forcellinus in Lex. Festus: Murrata potione usos antiquos, indicio est, quod etiam hunc *Ἄελλας* per supplicationes Diis addunt ad pulvinaria, et quod xli. tabulis cavetur, ne mortuo indatur, ut ait Varro in Antiquitatum L. i.

² Nobis liceat obiter notare verba Fr. Aug. Guil. Spohnii in Commentatione de Extrema Odysseæ Parte inde a Rhapsodiæ ψ. v. 297. αὐτοῦ προστιθεὶς ὁμοίαν ἱστορίαν Ἱομερικοῦ, Lips. 1816. 8. p. 124. "Nona (forma deminutivorum in) ἰνῆς præsidium inveniret in Enstath. p. 1790. 45. : Καὶ ὅτ' ὁ πῖς ὁρῶς ὡς ἱνῆς ὁρῶντος, ὁποριστικῶς πῖνω καλεῖται, ἢ revera ita recte se habet (verba). Respicere videtur hic locus alium in *Διόσκ.* vii. p. 315. b., αὐτῶν οἱ τοὶ νῆας ὁρῶντες ὅτι ἱνῶν καλεῖσθαι ὁρῶντες." Sed tale deminutivum non fit ab ὁρῶς, sed ab ὁρῶς, ut vidit Casaub., cujus hæc verba: "Dorioni placet teneurum orphum ὁρῶντες dicel, quæ vox non fit ab ὁρῶς, sed ab ὁρῶς, ὁρῶντος grandiusculus, ut ap. Dioscor. νισσαῖς, vel νισσαῖς, et πλούταξ, * μύμαξ, alia." Casaub. Hesych. : ὁρῶντος ἰχθύος ποῖος.

vetustissimo Thuanæo: Quid si opus est ut dulce promat, id est et quid habitat roga Murrinam, passum, defrutum. In Rigaltii Cod., id est, quæ habeat roga. Nota nobis est veterum negligentia in adducendis poetarum et aliorum auctorum testimoniis, dum memoriter ea plerumque, nec e libro allegant. Possumus tamen ex illis vestigiis, si modo certa sint, hanc lectionem exculpere: Quod si opus ut dulce promat, id ex se ecquid dabit? rogas. Murrhinam, passum, defrutum. Quod inter dulcia nominatur murrhina, hoc contra Plinium facit, qui murrha conditum vinum interpretatur. Atqui notus est amator myrrhæ, quæ deliciosis et dulcibus potionibus nunquam admixta est. Mentio extat ap. Dioscor. vini myrrha conditi cum pipere, iride, et anetho, sed medicamentum illud potius ducendum dicendumque quam vinum. Quippe quod πρὸς κατάρρουν, βήχας, ὁμότητας, ἐμπνευστώσεις, πλάδους στομάχου, condiri solitum scribit. Nec mustum sic condebatur, sed vinum. At in aromatiten, vel μυρρίνην nihil myrrhæ addebatur, et mustum, non vinum ita condire solebant. Ideo semper dulce manebat, speciebus aromaticis τὴν γλυκύτητα ei suam servantibus. Hinc murrhinam inter dulcia, non tantum inter vina nominant comici Latini, qui palliatas scripsere. Et hæc est murrhina, qui comiciis Græcis μυρρίνης absolute, vel μυρρίνης οἶνος dictus, qui a murrha nomen non habet, sed ἀπὸ τοῦ μύρου, ut μυρρὶς herba, et μυρρίτης λίθος. De vino murrhato, vel ἐσμυρνημένῳ, quod e more Judæorum ducendis ad supplicium, vel in loco supplicii jam consistentibus propinabatur, et cujus in Evangelio mentio, jam dixere eruditi viri, et nos alio loco." Salm. in Solin. p. 501. Quod ad vinum myrrha conditum attinet, fallitur vir doctus, et qui eum sequitur, G. J. Voss. Etym. L. L. Mentio ejus occurrit in Athen. ii. 66. d.: "Ὅτι εἰς τὸ πρόπωμα (i. e. vinum, quod ante cœnam potabant) καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο· πέπερι, φυλλίς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον· Εὐβουλος, Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον, ἢ τοῦ πεπέρους, Τρίψας ὁμοῦ σμύρνη, διάπαττε τὴν ὁδόν. Aristoteles ἐν τῷ περὶ Μέθης ap. eund. xi. 464. c.: Αἱ Ῥοδιακαὶ προσαγορεύονται χυτρίδες, διὰ τε τὴν ἡδονὴν εἰς τὰς μέθας παρεισφέρονται, καὶ διὰ τὸ θερμαινόμενας τὸν οἶνον ἡττον ποιεῖν μεθύσκειν· σμύρνης γὰρ καὶ σχοίνου, καὶ τῶν τοιούτων ἐτέρων εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβληθέντων ἔφονται· καὶ παραχρόντων εἰς τὸν οἶνον, ἡττον μεθύσκουσιν. Κἂν ἄλλῳ δὲ μέρει φησὶν· Αἱ Ῥοδιακαὶ χυτρίδες γίνονται, σμύρνης, σχοίνου, ἄνθους, κρόκου, βαλσάμου, ἀμώμου, κινναμώμου, συνεψηθέντων· ἀφ' ὧν τὸ πινόμενον τῷ οἴνῳ παραχρὺν οὕτω μέθας ἴσθουσιν, ὥστε καὶ τῶν ἀφροδισίων παραλύνει, τὰ πνεύματα πέττον." "Vinum dulce et odoratum vocabatur murrhina potio. V. Festus. Quia scilicet, ut ait Plin. xiv. 13. Myrrhæ odore erat conditum. Odor enim iste in unguentis maxime eminebat, et gratissimus erat. Atque ita c. 16. ait Plin.: Aromatiten invenio factitatum tantum non unguentorum compositione, primo e myrrhæ, ut diximus, mox et nardo. Quocirca nullam video causam, quare vv. dd. (v. Salm. in Solin. p. 711. et H. Junium) reprehendant Plinium, quando dixit c. 13., Lautissima et dulcia vina apud priscos fuisse myrrhæ odore condita: aut legi istic malint Miro, vel Myri odore. Nam licet myrrha proprie fuerit amara, sapor ille extinguebatur aliis unguenti succis in illa unguentorum compositione, ita ut gratissimus tantum myrrhæ odor supereset, et vinum, per ipsum unguentum ex aliis etiam rebus confectum, satis evaderet dulce. Certe inter unguenta, quæ etiam ad potum s. computationem sint idonea, refert Athen. xv. 12.

etiam croceum, sed absque multa myrrhæ. Erat ergo myrrhæ etiam addita, sed non ita, ut sapor exstaret aut offenderet. Quin imo et stacten, quæ e sola conficiebatur myrrhæ, idoneam ait fuisse ad potum, verum, opinor, si multo vino dilueretur, aut paucillulum stactes adderetur vino." Perizon. ad Æliani V. H. l. c.

* APIMANIOS.

Suidas: "Ἀριμαῖος ὄρη καὶ Ἀριμάνιος Θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις. De hoc Deo silet Jablonskius et in Pantheo Æg. et in Glossario Vocum Æg.

" ΠΕΡΣΟΣ

Hesychio (et Phavor.) est piscis quidam in Rubro Mari proveniens, pro quo ap. Ælian. (H. A. iii. 28.) Περσεύς: dicit enim cognominem esse Perseo Jovis filio." H. St. Locus est: Γίνεται δὲ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ ἰχθύς, καὶ ὅσα γε εἶδέναι μὲν ἐμὲ, ἔθεντο Περσέα ἐπιχώριοι ὄνομα αὐτῷ. Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες αὐτὸν οὕτω, καλοῦσι δὲ καὶ Ἀραβες ὁμοίως τοῖς Ἕλλησι· Διὸς γὰρ υἱὸν καὶ ἐκεῖνοι ἄδουσι τὸν Περσέα, καὶ ἀπ' αὐτοῦ γε τὸν ἰχθύν ὕμνουσι λέγεσθαι. Μέγεθος μὲν οὖν ἐστὶ κατὰ τὸν ἀνθίαν τὸν μέγιστον· ἰδεῖν δὲ ὅμοιος λάβρακι γρύπτος γε μὴν ἡσυχῇ οὗτος, καὶ ζῶναις πεποικίλται χρυσῷ προσεικασμέναις, ἄρχονται δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπικάρσιοι αἱ ζῶναι, καὶ ἐπὶ (eis Cod. alter Gesneri) τὴν γαστέρα καταλήγουσι· πέφραται δὲ ὁδοῦσι μεγάλοις καὶ πυκνοῖς. Λέγεται δὲ ἰχθύων περιεῖναι ῥώμη τε σώματος καὶ βίᾳ· ἀλλ' οὐδὲ τῆς τόλμης οἱ ἐνδεῖ. Θήραν δὲ αὐτοῦ καὶ ἄγραν εἶπον ἀλλαχόθι. "Quod ait capturam piscis alibi a se traditam esse, hoc oblivione auctoris arguit. Nuspiam enim ejus mentio nec in Æliano, nec alibi extat. Suspicio etiam hoc caput, ut illud de physalo Maris Rubri (iii. 18.), a Leonida Byzantino esse translatum cum reliquis fere omnibus, in quibus pisces Maris Rubri enarrantur. Atque utinam hæc pretiosissima libri Ælianei pars vestigia veri magis expressa gereret! Hesych. Πέρσον Maris Rubri piscem nominans hunc nostrum intelligere videtur etiam Gesnero. Suspicio eum ad Chætodontes Linnæi pertinere, quorum magnam copiam sinus Arabicus, cum mari Indico alit, teste Forskaol." Schneider.

" ΦΑΖΑΛΗ,

Morbus quidam, qui Rubrum Mare navigantibus oritur, Hesych." H. St. Phavor. ex Hesych.: Φαζάλη· πάθος σωματικόν, ὃ γίνεται τοῖς Ἐρυθρὰν Θάλασσαν πλέουσιν. Cf. Joan. Ruell. Vet. Medic. ii. c. 122. p. 114. De hoc vocabulo silet Schneider. in Lex.

" ΚΟΣΥΜΒΗ, (ἡ,) s. ΚΟΣΥΜΒΟΣ, (ὁ,)

Hes. (et Phavor.) * ἀνάδεσμα¹ s. ἐγκόμβωμα et περίζωμα Αἰγύπτιον: et ὅπερ αἱ κρυσσαὶ (Κρήσσαι, Scal. Salm. Soping. Heins. Bruno, Guyet. Jungerm. ad J. Poll. iv. 119.) φοροῦσιν ὁμοίον ἀσπίδισκῳ (ἀσπίδισκη, Heins. in cod. Ven. teste Schow. ἀπιδίσκῳ). Suidæ quoque est ἀνάδεσμος, et χιτῶν κροσσῶτος. Pro nodo et ἀναδέσματι accipitur Ex. xxviii. (35.), οἱ κόσυμβοι τῶν χιτῶνων ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex bysso: (Es. iii. 18.) Ἀφελεί Κύριος τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν, τὰ ἐμπλόκια καὶ τοὺς κόσυμβους, torques et fibulas), pro quibus Hebraici textus versio habet, Stringes ei tunicam ex bysso. J. Poll. et pro crinibus, quum synonymus posuisset, πλοχμός, σκόλος, σειρά τριχῶν, subjungit, vocabulum κοσύμβη s. μου admittere: non enim Atticum esse, sed potius τὸν κρώβυλον.² Inde κοσυμβωτός, quod Hesych. exponit κροσσῶτος,

¹ Pro ἀνάδεσμα Albertius malit ἀναδέσμη. Biel. Thes. philolog. reponit * ἀνάδεσμος, quod legitur in Suida, Zonara, Lex. Cyr. Brem. et Bar. Neutram vocem agnoscunt lexicographi hodierni. V. Schæf. ad Gregor. Cor. p. 874. Ceterum in Hesychio extant duæ glossæ, quarum una est hæc: Κοσύμβη καὶ Κοσυμβός· ἐγκόμβωμα, καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον, καὶ τὸ ἐγκομβούσθαι. Altera vero sic legitur: Κοσύμβη, ἀνάδεσμα, ἢ ἐγκόμβωμα, καὶ ὅπερ αἱ Κρήσσαι φοροῦσιν, ὁμοίον ἀσπίδισκῳ, καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον, καὶ τὸ ἐγκομβούσθαι.

² Locum sic edidit T. Hemsterh.: Ἐπρεφον δὲ τινες ἐκ πλαγίου κόμην, ἢ κατόπιν, ἢ ὑπὲρ τὸ μετώπον, ποταμοῖς, ἢ θεοῖς, καὶ ὑπομάζοντο πλοχμός, ἢ σκόλος, ἢ σειρά τριχῶν· τὴν γὰρ κοσύμβην, οὐκ ἂν προσείμην· κοσύμβη δ' οὐκ Ἀττικόν, ἀλλὰ μάλλον ὁ κρώβυλος. Verba, τὴν γὰρ κοσύμβην οὐκ α. π. desunt in Jung. Ms. Falckenburgius pro κοσύμβην conjicit κορύμβην. Sed lectio vulgata ei præferenda videtur. Si enim, cum Falckenburgio, legimus κορύμβην, J. Poll. facimus errantem, quippe qui sic scribens Atticis voc. κορύμβη s. κορύμβος abjudicaret, cum id revera Atticis illis de coma in usu fuerit. Testis est Heraclides Ponticus ἐν τῷ περὶ Ἑδοῦς ap. Athen. xii. p. 512. h., ἐ quo hæc sua sumsisse videtur Ælian. V. H. iv. 22.: οἱ πάσαι Ἀθηναίων ἀλουγῇ μὲν ἡμπεύχοντο ἱμάτια, ποικίλους δὲ ἐνέδυνον χιτῶνας, κορύμβους δὲ ἀναδύμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, χρυσούς ἐνέροντες αὐταῖς τέττιγας. Cf. Eustath. ad Il. ii. p. 1282. 36. Testis est Schol. ad Thucyd. i. 6., (et post eum Suid. et Photius), Ἐκαλεῖτο τῶν μὲν ἀνδρῶν κρώβυλος, τῶν δὲ γυναικῶν κορύμβος, τῶν δὲ παίδων σπορτίος. Hesych.: Κορύμβος· κορύμβος γυναικεῖος. Hinc * κορύμβιον, corymbium, ornamentum muliebre capitis. Petron. in Sat. c. 110., Ancilla Gitona in partem navis inferiorem ducit, corymbioque domihæ pneri adornat caput. Vide Salm. in Solin. p. 536. g. et in Trebell. Pollionem p. 339. Sed quod de viris quoque adhibeatur κορύμβος, ex Athen. et Æliani locis satis patet. Idem observat Salm. in Solin. l. c., afferens ex Hesych.: Κρώβυλος· ὁ μαλλὸς τῶν παίδων, ἢ ὁ κορύμβος τῆς ἐμπλοκῆς, ἢ ἐστὶν ἀνηνεγμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφήν. Heins. et Vales. reponunt τῆς ἐμπλοκῆς. In Cod. Ven. legitur ἐμπλοκῆς γὰρ. A typhotheta ergo habemus ἐμπλοκῆς, notante Schow. De viro quoque dictum est illud veteris poeta ap. Suid., Κόμην τριφῶν χρυσῷ στρόφῳ μεκορυμβωμένην. Item in versu Asii ap. Athen. xii. p. 526. f., ubi sermo est de Samiorm luxu: Χρύσειαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς. Loquitur autem poeta de viris festum Junonis agentibus. "Illud uotandum, κορύμβας in fœminino genere alibi non reperiri," Schweigh. "Magis tamen invaluit de viris κρώβυλος nomen apud Atticos, quod etiam affirmat J. Poll." (ii. 30. l. c.) Perizon. ad Æl. loc. supra laud. Ceterum, quanquam in Pollucis loco, τὴν γὰρ κοσύμβην

Fimbriatus: malim Nodatus s. Nodis substrictus: ut Ex. xxviii. (4.), ποδήρην καὶ χιτῶνα κοσσυμβωτὸν, togam talarem et tunicam nodis substrictam, (tunicam fibulis ornatam. Al. Exod. xxviii. 35. κοσσυμβωτοί.) Sed notandum reperiri hæc et gemino s. scripta ap. Hesych. H. St. Zonaras: Κόσσυμβος· κροσσὸς ἢ ὁ *ἀνάδεσμος, ubi D. κόσσυμβος, ut in Hesychii glossa. Eadem verba leguntur in Lex. Cyr. Ms. Bar., teste Biel. Suid.: Κόσσυμβος καὶ κοσύμβη· ἀνάδεσμος ἢ χιτῶν κροσσωτός. Lex. Cyr. Ms. Brem., Κόσσυμβος· ἀνάδεσμος: Κοσσυμβωτοὺς χιτῶνας· κροσσωτοὺς. Gloss. in Octateuch. ap. Fabric. Bibl. Gr. L. v. c. 40. p. 64.: Κοσύμβους· κροσσωτὰ ἱμάτια. Teste Schow. ad Hesych., Cyr. Lex. Ms., Κόσσυμβος· ἀνάδεσμος, ἀνεπιληπτος. (Quid sibi velit Glossographus per voc. ἀνεπιληπτος, nescimus.) Stephani et Theod. Lex. Ms., Κοσσυμβωτοὺς χιτῶνας· κροσσωτὰ ἱμάτια. Procop. ad Exod., Κόσσυμβοι δὲ εἰσι τὰ ἔξω τῆς χρείας κόσμον χάριν ἀπρητημένα, σφαιροειδῆ *ἀπαρτήματα. Basil. ad Es. iii. 18.: Οὐ πᾶν δὲ ἡ τοῦ Κοσύμβου λέξις τῇ Ἑλληνικῇ συνθηκῇ καὶ θωμίζεται, ὅθεν οὐδὲ ὁ νους αὐτῆς πρὸς δῆλος. Mens enim ex Hebræo ibi petenda Es. iii. 18. Idem Basil.: Πλὴν ἡμεῖς ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ἱερᾶς ἐσθήτος εὐρόντες χιτῶνα Κοσσυμβωτὸν, ἔχοντα ροίσκους, καὶ κώδωνας, ἀποδέσμους τινὰς τῶν κροσσῶν, ἐνοήσαμεν, τοὺς Κοσύμβους *συναπρητημένους τοῖς κώδωσι τοῖς χρυσοῖς, καὶ τοῖς ροίσκοις ἀπὸ τῶν ἄκρων· οὓς ἐμιμῶντο κατ' ὑπερβολὴν τρυφῆς καὶ αἱ θυγατέρες Σιών ἐν τῇ περιβολῇ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐσθήτος· δι' ὧν ἐνυβρίζουσαι τοῖς ἱερατικοῖς ἰδιώμασιν, ὑακίνθινα καὶ κόκκινα ἐγκομβώματα κροσσῶν ἀπρητημένα τοῦ λώματος περιφέρουσι. Etym. M. p. 349. 51.: Ἐξωμῖς· χιτῶν ἅμα τε καὶ ἱμάτιον· ἦν γὰρ ἑτερομάσχαλος, καὶ ἀναβολὴν εἶχεν ἣν ἀνεδοῦντο κοσύμβην. Lege, cum Salmasio, ἀνέδουν τῷ κοσύμβῳ. Quam Hesych. ἐρραμμένην μασχάλην, hic auctor fibula stringi solitam et nodo alligari scribit: nam id significat κόσσυμβος i. q. κόμβος. Salmas. in Fl. Vopisc. p. 402. Dio Chrys. Or. lxxii. p. 382. Γεωργίου στολὴν ἔχοντα, ἡ ποιμένος ἐξωμίδα, ἡ διφθέραν ἐνημμένον, ἡ κοσσύμβην ὑποδεδυκότα.

“Κόμβος Hes. κόσσυμβος, τὸ ἐγκόμβωμα.” Legitur hoc vocabulum ap. Suid. quoque. Sic enim apud eum reperio in Ms. etiam Cod.: ὁ κόμβος τῶν δύο χειριδίων, ὅταν τις δῆσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον. [Glossæ: Κόμβος· nodus. Apollodori Poliorcetica in Mathem. Vett. p. 47.: Γίνονται δὲ ἐκ δύο παραλλήλων ράβδων χλωρῶν ἐν σχήματι *καπριοίων, ὅπως ἐν ἐκατέροις τοῖς

ἄκροις ἔχοντα, δι' ὧν αἱ μὲν κορυφαὶ συνάπτονται, ἐρραμμένοι ἐκατέροις τοῖς ἐκάστου ζευκτοῦ δι' ἐνὸς σχοινοῦ, κόμβους ἐκατέρωθεν ἔχοντες. Zachar. F. L. ii. Dial. c. 31. extr., Τὰ λῶρα δὲ καὶ τοὺς τῶν δεσμῶν κόμβους. Gloss. Iatr. MSS. e Cod. Reg. 1673., Ἀνθερεῶνος· ὁ τοῦ τραχήλου κόμβος. Codinus de Offic. Aulæ Constantinop. c. iii. n. 2. τὰ σεία, οἷα καὶ τὰ βασιλικά, πλὴν τοῦ κόμβου τῶν φοινίκων, ubi Cod. Reg. κόμπου καὶ τῶν præferre monet Goar. Vide Du-Cang. Gloss. Gr. Hinc Dimin. *Κομβίον, (qua voce caret Schneideri Lex.), Fibula, qua scilicet quidpiam innodatur. Zonaras p. 1566. et Lex. Gr. Reg. Cod. 1708. et 2062., Πόρπη et πορπίς· τὸ κομβίον. Eustath. ad Il. K. p. 794. 13., Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο, ὁ ἐστὶ περόνας ἦγον κομβίοις συνέδησε. Lex. Cyr. MS., *Περιορπημα· συνεχομένη περόνη, καὶ πόρπη, ὁ ἐστὶ κομβίον. Turco-Græcia Crusii, Κομβία· fibulæ. Est etiam fimbria. Jo. Diacon. ad Hesiodi Scut. p. 206., Θύσανοι οἱ κροσσωτοί, ἦγουν τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβία ἢ κυμβία. V. Du-Cang. Gloss. Gr.] Inde VERBUM Κομβώσασθαι, Hesychio στολίσασθαι, quod et ἐγκομβώσασθαι dicitur. [Glossæ: Κομβῶ· 2. Nodo, necto. Κομβῶ, pro deludo, illudo, quasi inverto, innodo, in laqueos conjicio, sumitur in Theoph. an. 16. Anast. Dicori ap. Du-Cang. Gloss. Gr. (ubi male scribitur κομβῶναι): Ὅτι θησαυρῶν εὐρον γέμοντα ταῦτα, καὶ ἡπάτησεν πολλοὺς, καὶ ἐκόμβωσεν πολλοὺς. Μοχ., Ὁ δὲ προσηγάκεν τῇ βασιλεῖ χαλινὸν ἵππου ὀλόχρυσον διὰ μαργαρίτων καὶ τοῦτο λαβὼν ὁ βασιλεὺς, λέγει αὐτῷ, Ὅντως ἐμὲ οὐ κομβῶνεις (κομβῶσεις), καὶ ἐξώρισεν αὐτόν. Hinc *Κόμβωσις, v. infra v. κόμπωσις. Et *Κομβωτής, Impostor. Scholiastes Basilic. ad lib. 60. tit. 30., Ἐπιθῆται δὲ εἰσιν οἱ λεγόμενοι κομβωταί. *Κομβολογεῖν, Sermones involvere, innodare. Martyr. S. Patric. Episc. Prus. n. 3., ὁ Ὑπατικός εἶπεν, μεγάλα τινὰ κομβολογεῖς.] Ex eo verbale Κόμβωμα, quod Hesych. exponit στόλισμα, amictus.³ Suidæ κομβώματα sunt τὰ καλλωπίσματα, ornamenta: et Hesychio rursum τὰ ἐν ταῖς ράβδοις μικρὸν τόρον ἔχοντα ὑπὸ πεταλίων. [Cod. Ven. habet χρόνον—πεταλίων, pro τόρον—πεταλίων. Salmas. reponit πετάλων. Forte leg. πεταλίων, a v. *πετάλειον, quo caret Thes. Gr. L. Vide Gatakeri Adversaria Misc. p. 229. b., infra ad v. ἐγκόμβωμα laudanda. “In sceptris torno factis sunt bullæ et nodi, et dicuntur κοινδύλωματα et κόνδυλοι, sicuti hic κομβώματα.” Soping. Cf. Du-Cang. Gloss. Gr.] Idem Hesych. κόμβους dici scribit etiam ὀδόντας γομφίους, molares dentes,

οὐκ ἂν προσέμνη· κοσύμβη δ' οὐκ Ἀπτικόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρώβυλος, lectionem, quam proponit Falckenburginus, τὴν γὰρ κορύμβην, falsam esse supra demonstravimus, in vulgata tamen lectione sequentis clausulæ, κοσύμβη δ' οὐκ Ἀπτικόν, acquiescere nobis non licet ob tautologiam ineptam. Polluci enim dicenti τὴν κοσύμβην οὐκ ἂν προσέμνη, sensus est, voc. κοσύμβη, utpote ἀναπτικόν, non approbo. At idem est sensus verborum, quæ statim subiungit, κοσύμβη δ' οὐκ Ἀπτικόν. Ergo vel verba, τὴν γὰρ κοσύμβην οὐκ ἂν προσέμνη, delenda sunt (et sane in Codice suo ea Jmgerm. non reperit), vel in iis, quæ statim sequuntur, κοσύμβη δ' οὐκ Ἀπτικόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρώβυλος, pro κοσύμβη reponendum est κορύμβη, seu potius κώρυμβος. Porro, e vulgata lectione, κοσύμβη et κρώβυλος nomina sunt synonyma. Quod et nusquam alibi legitur, et proculdubio falsum est. Semper Grammatici veteres, ut videre est in exemplis modo citatis, vel τὸν κόρυμβον τῷ κώρυβῳ opponunt, vel hoc cum illo synonymum faciunt. Sed nemo, quod sciamus, ubi sermo est de capitis ornamento, κοσύμβης meminit. Κοσύμβη enim, non est, ut H. Steph., a Pollucis loco deceptus, vult, nodus crinium, sed tautum exponitur tunica fimbriata, κροσσωτὸν ἱμάτιον, ἐγκόμβωμα, περιζώμα Αἰγύπτιον, vel fimbria, κροσσός, vel fibula. Hesych.: Κοσύμβη· δεσμός, ἀνάδεσμος, ἢ ἐγκόμβωμα. Sed Hesych. li. l. per voc. ἀνάδεσμος, sive, ut alii scribunt, ἀνάδεσμος, intellexisse non capitis redimiculum, ut Homeric illa ἀναδέσμη, sed tunica fimbrias s. nodos, et vidit ipse Steph., et e Grammaticorum veterum locis infra a nobis laudandis satis constabit.

¹ Glossa est: Κόμβος· κόσσυμβος, τὸ κῳμμα. Pro ἔκπωμα H. Steph. reposuit ἐγκόμβωμα. Sic legit Martin. Cadm., et sic Sylburg., approbante Jungerm. ad Poll. iv. 119. De H. Steph. silet Albertius ad Hesych., qui Sylburgio per errorem tribuit conjecturam ἐγκόμβωμα, cum Sylburgius ille scripserit ἐγκόμβωμα. Sed forsitan retinenda est lectio ἔκπωμα. Hesych. enim h. l. κόμβος ὁ κόσσυμβος confudit cum κύμβα, κύμβος, κυμβίον, εἶδος ποτηρίου. Hesych.: Κύμβα· εἶδος ποτηρίου. Κυμβίον· εἶδος ποτηρίου: Κύμβοι· τὰ ἱμοπόληματα. Imo leg. cum Is. Vossio, ἐκπωματα. Confudit enim Hesych. κύμβος et κόμβος. Sic idem Hesych. alibi confudit κόμη et κῳμη. Κῳμη (κῳμη)· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, καὶ χωρίον: Κῳμη· χωρίον. Eadem confusio inter κομβία et κυμβία facta est ab Jo. Diacono ad Hesiodi Scut. p. 206., Θύσανοι οἱ κροσσωτοί, ἦγουν τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβίαι ἢ κυμβία.

² Hesych.: Κομβῆται· ἀναβαλεῖν. “Κομβῆσαι potius leg. e liter. serie videatur” (non probat Suicer. Thes. v. ἐγκομβῶμαι, mox enim sequitur, Κομβῆσαι· φέρειν, σῶσαι, θρεῖν, ἀναβαλεῖν), “quanquam et legi forsitan possit, Κομβῶσαι· ἀναβαλεῖν, unde ἀναβολή, ἀμβόλη, ἀβολα.” Gatak. Advers. Misc. i. 9. p. 228. Imo e liter. serie leg. non κομβῆσαι, ut putat vir doctus, sed κομβῶσαι, ut vidit Is. Voss. Probant hoc Biel. et Albertius. Hesych.: Ἐκόμῃσιν· ἐλαβεῖν, pro quo paulo ante, Ἐκόμῃσιν· ἀνέλαβεν.

³ Glossa est: Κόμβωμα· στόλισμα, σκίρωμα. Abresch. Misc. Obs. nov. T. i. p. 83., et G. Wakefield. ad oram Hederici conjiciunt σκίρωμα: Toup. in Hesych. T. iii. p. 545. legit περιζώμα. In Cod. Ven., teste Schow, est: Κόμβωμα· σ. σκίρωμα. Passim enim ῆ, ῖ, et ε confunduntur. “Eandem habent originem σκίρως, σκίρως, et σκηρός, sed pro varia pronuntiatione et scriptione variant.” D'Arnaud. Lect. Gr. p. 121. Cf. Hesychii interpp. v. σκηρόν. Lectio σκίρωμα s. σκίρωμα non est sollicitanda. Intelligit enim Hesych. per hoc vocabulum fimbrias, cirros, vel villos, qui vestibus prætextantur. “Cirri in vestibus, villi plures in nodum coacti, et ab extremis vestis descendentes. Hæc vulgo dicimus. Inde cirtatæ vestes. Diversi cirri a fimbriis, quas nomine inde facto appellamus frangias. Recti sunt villi, ac discriminati circa extimas vestium oras, nullo nodo constricti. Vox ipsa ab origine sua, quid sit, indicat. Græcum est σκίρως, quo nomine duritiem omnem nodosam significant, aut durum tumorem. Æolicum κίρως, ut φαίριδεν pro σφαίριζιν, μάραγδος pro σμάραγδος, et similia. Latinis quoque casteria pro schasteria, capisterium pro scaphisterium et alia. Sic Latine cirros inde dixere crinium nodos, κοινδύλους τριχῶν.” Salm. in Solin. p. 536. c. Eadem post Salmasium tradit G. J. Voss. Etym. L. L. Idem tamen Salmasius statim hanc etymologiam, quæ nobis maxime placet, rejicit, et dicit Lat. cirros venire ab Æolico κάρρος pro κάρροι, capilli in vertice. “Æoles dicebant, κάρρον, ut κάρρην, pro κάρρην etiam Attici. Sic μυρρίνην, quæ μυρρίνη, et τύρρις pro τύρρις. E quo Lat. turris. Ita e κάρροι, cirri. Ut cinis e κόνις, pila, πόλος.” Sed, quanquam per σκίρωμα in Hesychii glossa (Κόμβωμα· στόλισμα, σκίρωμα), intelligi putamus villos, qui vestibus prætextantur, i. e. fimbrias, aliis tamen indicandum relinquimus, an intellexerit Hesych. πάθος πῃ περι τὸ σῳμα. Hesych.: Ἐγκυρῶσις· ἐμπαγείσις· σκίρωμα γὰρ λέγεται τὸ ἐνὶ αὐτῶν πάθος. Hinc conjecturæ favet, quod simili metaphora a vestium cirris vel fimbriis, in nodum coactis, sumta, varices κερδὸν appellarint, quia contortæ et implexæ multis nodis. “Hesych.: Κερδός· πάθος πῃ περι τὸ σῳμα, ὅπῃ τινες ἔξιν καλοῦσι, ἄλλοι κροσσόν. Sed melius legas κροσσόν. Idem alibi: Κροσσός· ἢ ἐν ταῖς δρυσὶ γυνομένη διάφυσις, ὅθεν εἰ δ' ἔξω, ἢ ἐν τοῖς ἄρβροις διάφυσις σκληρὰ καὶ ὀξὺς. Hinc videre est, quare varices ἔξιν dicantur. Glossæ: Varices. κροσσός. [Hesych.: *Κροσσός· δ' κροσσός, ἀχαιεῖς.] Ut κροσσός et κροσσός [et κισσός] idem, sic κρόσσι et κροσσός, κρόσσι et κροσσός. Hesych.: Κρόσας· κλίμακας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, τινες δὲ κεφαλίδας τῶν τριχῶν, ἢ προμαχῶνας. Idem alibi, Κρόση· κεφαλὴ, ἱπαλξίς, κλίμαξ. Inde κρόσαι, et κρόσσι, et κρόσσι, crines in verticem nodo substricti, Lat. cirri.” Salm. in Solin. p. 536. e.

qui et κόμμοι, (et κόμμοι¹). Etymologo et Lexico meo veteri κόμβος est ὁ ὑψηλὸς τόπος, locus editus s. altus: unde nonnulli τὸ κομπάζειν dictum volunt, ut est ap. eosdem." H. St. "Κομβολύτης Hes. βαλαντιοτόμος, Marsupiorum amputator." H. St. "Quia Crumena in nodum clausa compingitur," Du-Cang. Gloss. Gr. Albertius: "Proprie κομβολύτης dictus, qui crumenæ nodos et ligamenta solvit vel dissecat." "Quasi crumenisecam dixeris, lingua nostra a *Cutpurse*, quanquam κομβολύτης esset potius quem nos dicimus a *Pickpurse*; zonam autem pro crumena usurpari, quia zonæ inclusos numeros gestare ex usu erat, sermo familiaris passim prodit." Gatak. Advers. Misc. i. 9. p. 227. g. At κόμβος ap. Suidam, ad quem respexit, non est zona, sed manicarum nodus, s. vinculum, quo eæ soleant alligari. V. Suidæ loc. supra laud. Verb. *Ἀνακομβώ legitur in Vita S. Nili Junioris p. 68. ap. Du-Cang. Gloss. Gr., Εὐθέως δὲ ὁ γέρον ἀκούσας, καὶ μηδὲ πρὸς ὥραν μελλήσας, ἀνεκομβώσατο τὰς χεῖρας. Zoroastres in Geor. x. 83.: *Συζωσάμενος καὶ ἀνακομβωσάμενος, καὶ λαβὼν πέλεκυν ἡ ἀξίνη, μετὰ θυμοῦ πρόσελθε τῷ δένδρῳ, ἐκκόψαι τοῦτο βουλόμενος. "Non de crine, sed de vestibis in nodum colligendis succingendisque accipiendum putarim. Illa, crines obortos sub pileo continendi, cum strenue laborare velis, consuetudo, Europæis modo solennis est. Gentes enim orientem incolentes non alunt crines. Illæ contra se expedientes accinguntur, et vestes talares cingulo subnecunt. Et sane κομβώσασθαι cum suis derivatis vestitum sunt propria." Niclas. Eustath. ad Od. ξ. p. 531. 20.: "Ὅτι σπουδῆς δηλωτικὸν τὸ, ὡς εἰπὼν ζωστήρι θώος συνέεργε χιτῶνα, ὡς ἂν τις εἴποι ἀνεκομβοῦτο δι' ἔργον, ὥστε τὰ πρὸ τούτου ἀζωστος ἦν. Pro κόμβος, κομβίον, aliquando scribitur κόμπος, κομπίον, sed perperam. "Lex. Cyr. MS., Πόρπη τὸ κομπίον. Corona pretiosa, Κόμπος, Nodus, Κόμβος. Glossæ ad Iliad. Græcob., Περόναις, Κομπία." Du-Cang. Gloss. Gr. Sic ap. Codinum de Offic. Palat. c. iii. n. 9. et c. v. n. 10., legitur Κόμπωσις, Nodatio, nodi species, quidquid nodi figuram refert. *Ἀποκομπίων, Sacculus, in Basilic. L. xvi. tit. i. 25., Εἰ δὲ τὰ εἴκοσι νομίσματα ἅμα ἐν ἀποκομπίῳ δέδωκεν, ubi IC., Si vero viginti simul in sacculo solvit. "Ἐπικόμβια s. Ἐπικόμπια, Missilia, ὑπατεῖται, fasciculi scilicet segmentis lineis illigatam et innodatam habentes certam numerorum quantitatem, qui in populum in statis aliquot solemnitatibus ab Imperatoribus et Patriarchis in populum spargebantur. Ac ab Imperatoribus quidem numi tum aurei, tum argentei et ærei uno fasciculo innodati spargebantur: a Patriarcha vero argentei duntaxat et ærei. Nam ab Imperatoribus solummodo aurum spargebatur in populum, cum argentum tantum Consulibus, idque in minutioribus numis spargere fas esset, ex Nov. Justiniani 105. Totum hunc ritum spargendi Ἐπικόμβια s. Ἐπικόμπια, in populum a sequioris ætatis Imperatoribus, inter Coronationis ceremonias, pluribus describit Cantacuzenus Hist. i. 41. p. 125.: Τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς χρυσθεὶς ἐξεῖσι τοῦ ναοῦ, παρὰ τινος τῶν συγκλητικῶν, οὗ ἂν Βασιλεὺς ἐθέλοι, εἰς τὸν δῆμον ῥίπτονται, ἃ λέγουσιν Ἐπικόμβια δύναται δὲ τοῦτο ἀποδέσμους τινὰς ἐν

ὁθονίων τμήμασι, δεδεμένους ἔνδον ἔχοντας νομίσματα χρυσᾶ τῶν βασιλικῶν τρία, καὶ ἐξ ἀργύρου τσαῦτα, εἰ (ἡ) καὶ πλείω, καὶ ὀβόλους ἀπὸ χαλκοῦ τοσούτους κ. τ. λ. A Cantacuzeno exscripsit quæ habet Codin. de Offic. Aulæ Const. c. xvii. n. 9. 10. de coronatione Imperatoris, ubi ἐπικόμβια ejusmodi ἀποδέσμους pariter vocat: ut et Pachymeres ix. 1. et 2. S. Joannes Damascenus Orat. in Constantin. Cabalinum p. 692., Οἱ δὲ ἐπίσκοποι τῆς γενεᾶς ταύτης ἄλλο οὐδὲν μεριμνῶσιν εἰ μὴ ἵππους, καὶ βουκόλια, καὶ ἀγέλας, καὶ ἀγρούς, καὶ συνδεσμούς χρυσοῦ. Jam vero de Patriarchæ Missilibus ita idem Pachymeres Hist. iv. 18. de Patriarcha Constantinop., Καὶ τῆς τῶν βαίων ἐορτῆς ἐπιστάσης, ὅτε καὶ ἡ συνήθης ἐξ ὄρθρου ἡ λιτανεὶα τελεῖται, αὐτὸς πέμψας πλείστα ἐξ ἀργυροῦ καὶ χαλκοῦ νομίσματα πρὸς τοῦ κρατοῦντος ἐλάμβανε, καὶ ἀρπεδοῖσιν ἐνδεῖσθαι παρασκεύασας, τὰ συνήθως ἐπικόμπια καὶ αὐτὸς μέχρι καὶ τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τὴν λιτὴν κατατεῖρων, ῥίπτειν ἐκέλευε τῷ λαῷ. Ita Cod. Allatianus, ubi Vaticanus ἐπικόμπια, sed perperam. Quinetiam observat Schol. Basilicon ad L. xiii. p. 80. ejusmodi numos in vasis vitreis, in processibus publicis, projectos: Τινὲς δὲ ἐν σκεύεσιν ὑελίνους νομίσματα βάλλοντες δημοσίᾳ δηλοῦσι τὴν τότε γενομένην εἰρήνην." Du-Cang. Gloss. Gr.

"Ἐγκομβώ, ὦ, Illigo, involvo. Hesych. enim ἐγκομβωθείς (et ἐνκομβωθείς) exponit δεθείς, (Cod. Ven. δεδεῖς,) et ἐγκεκόμβωται affert pro ἐνείληται. Utitur hoc verbo 1 Petr. v. 5. dicens, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε: quod interpr. Modestia estote intus ornat. Alii, Vobis insinuate, et veluti innodate. Possis etiam reddere, Modestia vos incingite s. induite. Nam ἐγκόμβωμα vestimenti genus est. Scribit enim J. Poll. iv. 119. τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι προσκεῖσθαι καὶ ἱματίδιόν τι λευκόν, quod ἐγκόμβωμα (perperam vulg. edit. habent ἐγκόβωμα) s. ἐπίβλημα³ nominari. Atque ita et Hesych. dicit κόσσυμβον s. κοσσύμβην fuisse ἐγκόμβωμα καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον: κομβώσασθαι exponens itidem στολίσασθαι.⁴ Etym. quoque et Lex. meum vetus ἐγκόμβωμα esse dicunt τὸν δεσμὸν τῶν χειρῶν, quod ab Atheniensibus ὄχθοιβον vocari, ab aliis κοσσύμβην: dici autem παρὰ τὸν κόμβον, τὸν ὑψηλὸν τόπον, unde nonnullos derivare etiam τὸ κομπάζειν. [Pliavor. et Etym. M. p. 311. 4.: Ἐγκόμβωμα ὁ δεσμός τῶν χειρῶν, ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίους ὄχθοιβος, ὑπὸ δὲ ἄλλων κοσσύμβη. Εἴρηται παρὰ τὸν κόμβον κόμβος γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ τὸ κομπάζειν τινὲς θέλουσιν εἰρῆσθαι. Ἀπολλόδωρος, τὴν ἐπωμίδα Πύρξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβώσασθαι. Ἐπίχαρμος, Εἴγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς ἀνύκω. Εἴρηται ἄνω.⁵ Suidas: Ἐγκομβώσασθαι Ἀπολλόδωρος Καρυστίους ἀπολιποῦσι (Καρύστιος Ἀπολιποῦση, v. Gatak. Advers. Misc. i. 9.), Τὴν ἐπωμίδα πύρξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβώσασθαι. Ἐπίχαρμος, Εἴγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς. Ἀνύκω. Vox Ἀνύκω h. l., ut et in Etym. M., sede sua mota est, quæ reponi debet post Ἐπίχαρμος, ut legatur, Ἐπίχαρμος Ἀνύκω. Scripsit enim Epicharmus fabulam Amycus vocatam, cujus meminit Soph. Schol. ad Aj. et ex eo Suid. v. κυδάζεται. V. Kusterum, qui ea monuit post Gatak.⁶ Advers. Misc. I. c. Quod ad Epicharmi versum attinet, idem Gatak. p. 229. legit, Εἴ γε μὴν ὅτι καλῶς κεκόμβωται.

¹ Hesych.: Κόμμοι ὁδόντες γόμφιοι ἢ κόμμοι. Κόμμοι ὁδόντες γόμφιοι. Hinc Κόμπος usurpatur pro dentium crepitu, et deinde pro quovis strepitu. Hesych.: Κόμμοι φθοροί, κτύπος, ἤχος ὁδόντων. Unde Κομπεῖν, Streptum edere, qualis est apri acientis s. collidentis dentes. Hesych.: Κόμμοι φθορεῖ. Vide H. Steph. Thes. ii. 370. e. et Eustath. p. 854. 8. 896, 38, 61. 897, 2. 1602, 14. Ut κόμβος dicitur pro κόμπος, sic κομβεῖν pro κομπεῖν usurpatur. Hesych. et Cyr. Lex. MS.: Κόμβησαν ποιοῦν ἤχον ἀπετέλειαν. Verbum fictum est ex ipso sono.

² Sic in Etym. M. p. 311. 4. vulg. ἐγκόβωμα, sed contra etymologiam, notante Sylburgio in Indice.

³ Kuhnii illud ἡ ἐπίβλημα prior. edit. e MSS. mutavit in ἡ ἐπίρρημα. Falckenb. e MS. habet ἐσπέρημα: male. "Putarim legendum esse ἐπίρρημα [ἐπίρρημα], quod Veteri Onomastico est assumptum." Kuhn. "In vulgatis ἐπίβλημα est, quod nihil novi, credo, dicitur, et ἐπιβλήματα sua etiam aliis personis paulo ante, [s. 116., τὰ δὲ ἐπιβλήματα, vestes exteriores, εὐστῆς, βατράχιδος, χλαῖνης, χλαμύς, διάχρυσος.] Sed MS. ἐπίρρημα, ut diximus, quod recipiendum est. Sic Noster infra vii. 67., Ἐπίρρημα δὲ κωμικὸν ταινιωδὲς, nec credo ibi saltem ad thesauris trahendum. Habes itaque id vocabuli jam bis hoc significatu in Polluce. An enim iuxta emendate scribatur, dubitant in Thesauris." Jung. Nostra quidem sententia, ἐπίρρημα est vox nihili; in Græca enim lingua nulla est radix, e qua originem trahat. Si a v. ἐπιρράπτω descendat, saltem legendum est ἐπίρραμμα, quod in nullo Pollucis codice reperitur. Quoniam vero in vulgatis est ἐπίβλημα, quod vocabulum, fatente ipso Jung., cui tamen ἐπιρρημα accipiendum videtur, Polluci est familiare, in lectione ista acquiescere nobis placet. J. Poll. x. 42., Ἐπιβλήματα, περιβόλαια, ἐπασπίδες, χλαῖναι. "Ἐπίβλημα vestimentum exterius, τὸ ἐπάνω πάντων βεβλημένον, quod super omnia vestimenta sumitur, ut loquitur Marcellus in v. Læna, amiculum, quod supra inficitur, pallium, vel peplum, panniculus, assumptum." Biel. Thes. Philolog. "Omnis vestis apud Græcos," inquit Salm. ad Tertull. de Pallio p. 337., "aut ἐπίβλημα est, aut ἐνδυμα, aut amiectui, aut indutui. Tunicæ omnes ἐνδυματα sunt ac dicuntur, et indutui habentur, quæ ad corpus pressule hærent atque indutu corpus comprehendunt. Ἐπιβλήματα vero, quæ et περιβλήματα, palliorum omne genus, quod ceteris vestibus circumjecta et superjecta, vago et libero discursu eas ambiunt. Amictus, et Amicula, et vestes amictui Latini vocant. Ἐπίβλημα igitur i. q. περίβλημα, et pallium proprie significat." Cf. Salm. ad Vopisc. p. 407. H. Steph. Thes. i. 683. b. et Schleusneri Lex. in N. T.

⁴ Hesych.: Ἐνκομβώσασθαι ἐπισπείρασθαι, στολίσασθαι. Pro ἐπισπείρασθαι T. Hemsterh. corrigit ἐπιτορπώσασθαι.

⁵ "Cum Noster hic subiungit, εἴρηται ἄνω, videtur ad Ἀνύκω nos remittere, de quo supra 87, 11." Sylburgius. Locus est: Ἀνύκω ὁ νόμος πάλαι, ἀπὸ Ἀνύκου βασιλέως Βεβρόκων.

⁶ Gatakeri hæc sunt verba: "Epicharmus in Amyco—fabulæ ex Epicharmeis nomen id esse docet nos Sophoclis Schol., quod Sylburgius Portumque traiectione verborum deceptos fugerat." Sylburgius vero suspicatur "mutilatum esse locum, ac deesse testimonium e Sophoclis Amyco citatum. Amycum autem inter alias fabulas Sophocli adscribit etiam Athenæus."

Toupius vero Emendd. in Suid. i. p. 156. sic restituit, *Εὐγε μὲν, ὅτ' ἔπωμις ἐγκομβώβωται καλῶς*, Bene est, quod epomis mihi recte et tlecore constricta est. "Quid in Epicharmi versu agat istud μὲν. non video. Εὐγ' ὅτι occurrit quidem ap. Aristoph. Nub. 864. Sed εὐγε μὲν ὅτι nusquam inventum iiii suspicor. Deinde in ὅτι contra Comicorum consuetudinem eliditur. Neque placet ἔπωμις articulo destitutum. Sin autem, quæ mea tandem de h. l. sententia sit, roges, vetus illud occinam, Me quod fugiam habere, quod sequar, non habere, omnibusque fere in rebus, et maxime in criticis, citius quid non sit, quam quid sit, dicturum." Porsoni App. ad Toup. p. 444. "Recte," inquit ipse Toup., "ἐγκομβώβωται exhibet Photius Epist. 156." (e quo sua sumsit Hesych., 'Εγκομβώβωται ἐνείληται:) "cujus locum, quia eximie huc facit, et vv. dd., qui ad Suidam scripserunt, elusit omnes," hic adscribere est visum. Θαυμάζω μάλιστα, εἰ καὶ σοι γραμματικευμένῳ, καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεισχηνέοντι μελέταις, τὸ ἐγκομβώβωσθαι βαρβάρου φωνῆς, ἀλλ' οὐχ Ἑλληνικῇ λέξει, ἔδοξεν. 'Ο μὲν γὰρ μακάριος καὶ κορυφαῖος Πέτρος, οὐδὲν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων σπουδάζων, ταύτην τοῖς ἑαυτοῦ παρείληφε γράμμασιν· οὐ γὰρ ἰχώ τινα καὶ τέχνην ῥημάτων, οὐδὲ λεξιδίων ψόφον, καὶ κτύπον ῥημάτων, δι' ὧν τινες τὰ τῶν μειρακίων * ὑπογαργαλίζουσιν ὅτα, καὶ κρότον ἑαυτοῖς ἐγείρουσιν ἐκείθεν, ἀλλὰ ψυχῶν σωτηρίαν τοῖς ἀκροαταῖς ἐνθεῖναι φροντίδα ἐτίθετο. Σὲ δὲ οὖν Ἐπιχάρμου μάλιστα καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου τῶν σῶν μεμνημένον, ἔχρη περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει. 'Ο μὲν γὰρ πολλαχόν, καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέξιν, ἐχρήσατο ταύτη. 'Εγκομβώβωται γὰρ, φησὶ, καὶ ἀπαρεμφάτως, ἐγκομβώσασθαι.² 'Ο δὲ Καρυστῖος ἐν Ἀπολειποῦσῃ (εἰρήσθω γὰρ εἰς τὴν σὴν χάριν καὶ ἡ χρῆσις), Ἰὴν ἔπωμιαν (i. ἔπωμιδα), φησὶ, πτύχασα διπλὴν ἄνωθεν ἐνεκομβώσασθην. Οὗς ἔχρη ἀναλαμβάνοντα, μὴ * βραβάρωφονίας τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα αἰτιάσθαι, * ὑπερ-θαυμάζειν δὲ μᾶλλον, ὅτι καὶ τῆς τοιαυτῆς σπουδῆς ὡς παιδιᾶς ὑπερορῶν, ὅμως κατὰ τοὺς τῶν Ἑλληνικῶν κριτὰς ὀνομάτων ἐστὶν οὐ (i. ἐστὶν οὐς,³) τὰς ἑαυτοῦ ἐπιστολὰς ἐξελίσθων. Uterum hanc fabulam Ἀπολλοῦσαν, quam Apollodoro Carystio adsignant Phot. et Suid., Apollodoro Crio adscribit Athenæus. Sic solent scilicet Grammatici. De quo v. Gatak" (et Kust. ad Suid.) Quod ad Apollodori verum attinet, eodem modo ap. Suidam et Photium scriptum, Kusterus ex Etym. M. sic eum emendat, τὴν ἔπωμιδα Πτύχας διπλῶς, ἄνωθεν ἐνεκομβώσασθην, Amiculum ubi duplicaram, desuper constrixe-ram. "Πτύχασα διπλὴν, ut quæ loquitur, mulier sit. Quod si sequamur, legendum potius, Διπλὴν πτύχας· ἄνωθεν etc., quo metro consulatur." Gatak. l. c. p. 228. "Verba Apollodori, quæ male sollicitarunt vv. dd., recte representant Suid. et Phot. Comicus enim anapæstum in secundo loco facile admittunt. Quid quid versus eo pacto suavior et numerosior erit." Toup.] Sed notandum, Complut. edit. in illo loco Petri Apost. habere ἐγκομβώσασθε· ut ap. Suid. quoque ἐγκομβώσασθαι iegitur expositum στολίσασθαι." H. St. Longus ii. 60. p. 59. ed. Villosion., Πέμπει οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλους ἀπεχούσης σταδίου δέκα. 'Ο μὲν ῥέψας τὸ ἐγκομβώβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν ὡς περ νεῖρός. "Longus h. l. pastoribus in usu fuisse indicat, et vestem quidem extimam, non interulam, superariam, non subuculam. Cave tamen γυμνός, nudus aliter intelligas, quam quo modo Saul coram Samuele nudus procidisse perhibetur 1 Reg. xix. 24. quo modo Vati, nudus ambularet, injunctum est, Es. xx. 1. quo modo Ferrus γυμνός fuisse dicitur. τὸν ἐπενδύτην αὐτὸν ἐξέσωσεν, articulo non præcinctus, Jo. xxi. 7." Gatak. l. c. Hinc * Ἐγκομβώβωσις, qua voce caret Schneideri Lex. Nicetas in Isaac. Angel. iii. 8. p. 288. a. ἐγκομβώβωσις τῶν ἐργημάτων, vestimentorum implexiones. Varro autem, a Nonio laudatus, in Caton. s. de Liberis edncandis, vestem etiam puellarum et ingenuarum quidem, ne quis

servilem tantum e Polluce censeat, τὸ ἐγκομβώβωμα fuisse, nos clare docet. Ut puellæ, inquit, habeant potius in vestitu chlamydas, encombomata, ac parnacidas, quam togas. Quo loco pro parnacides, arnacides⁴ legi postulant Hadr. Junius et Auson. Popma, quod ex Aristoph. Nub. Suidas, e Platonis Symposio J. Poll. vii. 33. 4. exhibent. Ἀρνακίδα vero Suidas esse ait περιβόλαιον; amictus quoddam genus, in usu ad frigus arcendum, quod e pellibus agninis conficeretur, sic dictum. Ἀρνακίς enim, ut J. Poll. x. 9., est pellis agnina, quæ canum collaribus subsui solebat, ne affricu asperiore colla infestarentur. E Platone autem apparet ad calceamenta quoque ob molliem a delicatioribus quibusdam adhibitam eandem. Sed et istas et encombomata e vestibus puellaribus fuisse, quod impræsentiarum volumus, e Varronianis illis constat. Vestes autem puellares cultiores et varietate aliqua insignes fuisse plerumque, non est vero absimile. Talis פְּסִיתָּהּ πολύμυτος, versicolor, variegata, tunica, (quæ et חֲלָמַיִם chlamys s. palla dicitur) Tamaris illa in 2 Reg. xiii. 18. puellarum regiarum, dum ἄδμητες κόραι, virgines et innuptæ adhuc essent, solemniss. Talis et quam Josepho τηλυγέτω suo, i. e. in senectute sibi genito, unice sibi caro, Jacob con- ficiendam procuraverat; quod invidiæ ansam primam filiis reliquis adversus τὸν ἀγαπητὸν subministrasse videtur, Gen. xxvii. 3, 4. Certe κομβώματα, male κομβύματα editur, Suidæ sunt καλλωπίσματα, ornamenta. Et τὸ κομβοῦσθαι, ἀντὶ τοῦ καλλωπίζεσθαι, ornari, usurpatum Epicharmo in Amyco suggerunt Suid. et Etym. verbis illis, Εἰ γε μὲν ὅτι καλῶς κεκομβώβωται, quod sit pulcre amictus, nitidius splendidiusve vestitus et adornatus." [Imo sensus horum verborum est, Si modo recte constrictum est.] "Fortasse et βραβδωτὰ erant ἐγκομβώματα ista puellaria, qualia Gallorum sagula virgata, Maroni Æn. viii. Et, Auro virgatæ vestes, Silio Bell. Pun. iv. quæ habebant in virgarum modum deductas vias, uti Servius explicat: sive striatæ (quo modo forsitan Servius scripserat, strias, non vias) ad concharum quarundam instar, quæ et βραβδωτὰ ideo Aristoteli dictæ, H. A. iv. 4. et inde αἱ ἐν τοῖς χιτῶσι βραβδοί, limbi vestium, ap. J. Poll. vii. 13. Certe tale quiddam subindicare videtur Hesych.: Κομβώματα· τὰ ἐν ταῖς βράβδοις μικρὸν τόνον ἔχοντα ὑπὸ πεταλέων. Combomata, in sceptris lignum turbimatum habentia sub ramis. [Vide nos infra.] Verum ista cum vitii suspecta sint, vix certi quicquam inde eruas." Gatak. l. c. Ἐγκομβώματα, vincula, vel nodi, vel fibulæ manicarum, ὨΨῶ plur. redimicula, alligamenta, Theodot. Es. iii. 20. Cf. Cuperi Apotheos. Homer. p. 144. "In Hexaplis Origenianis Es. iii. 20. editum legitur, ὨΨῶν ὁ. τὰ βραχιάλια τὰ ἐγκομβώματα. At ut prius nomen haud dubie ab Aquila profectum est: hic enim etiam 2 Sam. i. 10. nomen Ἑβρ. ὨΨῶν interpretatus est verbo Gr. * βραχιάριον, quod, et * βραχιάριον, et * βραχιάριον, scribitur: v. Suidas et Cangius Gloss., h. v.: ita nomen posterius sine ulla controversia referendum est ad nom. Ἑβρ. ὨΨῶν, et eidem Aquilæ vindicandum. — De v. ἐγκομβοῦσθαι, quod Salmas. (de Hellenist. p. 87.) vocat verbum ex antiqua comœdia petiit, sed quo Petrus Apostolus 1 Epist. v. 5. usus est, et de nom. ἐγκομβώβωμα, quod inde ductum est, Th. Gatak. Advers. Misc. i. 9. et Jo. Sibranda in Bibl. Brem. Class. vii. Fasc. 6. n. 1. (add: Mollius ad Longum p. 62.) etiam Suicer. Thes. Eccles., qui tamen sua pœne omnia Gatakeri diligentia debet, in primis copiose, ac diligenter, disputarunt: sed e locis, cum ipsorum scriptorum, tum etiam grammaticorum veterum, qui ab iis laudati sunt, intelligitur, nomen κόμβωμα non nimis, quam ἐγκομβώβωμα, dictum esse, non modo de nodis, et vinculis, adstringi solerent, maximeque de genere quodam brevis pallii, quod reliquis vestibus superinjecerint, non tantum servi, sed etiam mulierculæ, et viri ingenui, et quod nomen inde traxerit, quod cervi-

¹ Ante Toupium locum illum, Croso, Gatakeri, et Kustero ignotum, laudaverat Albertius ad Hes. v. ἐγκομβώβωται et v. ἐγκομβώσασθαι, at ante Albertium Suicerus Thes. Eccles. enim notaverat, scribens, "Mirum profecto nondum observatum a viris doctissimis Epist. clvi. Photii." Ceterum fallit Albertius, e Photio Suidam sua huiusmodi putans. Imo Suidas glossam duxit ex eodem fonte, quod libavit Etymologus. In Photio enim est ἐγκομβώβωται, at in Suida et Etym. legitur ἐγκομβώσασθαι (ἐπιστολὰς ἐξελίσθων). (Zonaras p. 608., 'Εγκομβώσασθαι· στολίσασθαι.)

² Ad Epicharmi locum respexit Heuvelius: 'Εγκομβώβωται· ἐπιστολὰς ἐξελίσθων (ἐπιστολὰς ἐξελίσθων), στολίσασθαι. (Zonaras p. 608., 'Εγκομβώσασθαι· στολίσασθαι.) Albertius in GLOSS. Gr. in N. T. p. 277. hanc glossam ad 1 Petr. v. 5. referendam esse censet, et — σθι ubique reponendum e Gloss. Cod. Coislin. 26., 'Εγκομβώβωται· ἀντὶ τῆς ἐξέσωσιν, ἐξελίσθων, περιβόλαιον, ἢ ἀναστρέφασθαι.

³ Imo recte se habet vulgata lectio, ἐστὶν οὐ, i. e. alienibi, aliquando.

⁴ Sic post Gatak. emendat Toup. l. c. afferens Hesych.: Ἀρνακίς· ἀρνῶν κνίμα.

cibus circumstrictum, in fibulae morsa humeris acquie-
verit, vel quod nodis connexum, constrictumque, ex
humeris dependerit, ita, ut ii, qui hoc palliolo amicti
essent, sibi vehementer placerent, seque in primis oruatos
putarent. Hebraei, apostolorum seculo, ista palliola
nuncupasse videntur מַלְבֵּשֶׁת, quæ certe ab Esaia iii. 22.
numerantur in partibus ornatus muliebris, et a Symma-
cho ἀναβόλαια, a Latino interprete, palliola, nominantur.
Atque hoc recte colligi posse arbitrabamur ex eo, quia
Syrus interpres verbum ἐγκομβόσθαι explicavit verbo
מְלַבֵּשֶׁת. Nam et κομβόσθαι, et ἐγκομβόσθαι, dicuntur
ii, qui, vel nodo aliquid, vinculoque, connectunt, vel
induunt, ut omnino vestes, quæ nodis, et vinculis, ad-
stringantur, ita etiam palliola. Sed quemadmodum
omnia verba induendi, in linguis priscis omnibus, ele-
ganter transferuntur ad eos, qui se virtuti alicui dedunt,
qui virtutem aliquam sequuntur, qui studiosi sunt ali-
cujus virtutis, qui præditi conspiciuntur, et ornati, vir-
tute aliqua: ¹ ita etiam Petrus, qui cohortari Christianos
Asiaticos vellet, ut modestiæ studerent, ut, posita
superbiâ, humilitatem animi susciperent, verbo ἐγκο-
μβόσθαι usus est, ita, ut ponere pro eo etiam verbum
simplex κομβόσθαι potuisset, in primis quum veteres
grammatici utrumque verbum interpretati esse iisdem
verbis reperiantur. Nam ut Hesych. glossas κομβόσασ-
θαι, et ἐγκομβόσασθαι, explicavit verbo στολίσασθαι: ita
interpretes N. T. ² glossam ἐγκομβόσασθε verbis ἐνειλή-
σασθε, περιβάλεσθε, et ἀναστειλάσθε, explanarunt. Et
quum posterioris ætatis homines inveniantur scripsisse
ἐγκομπώσασθαι: ³ origo et causa scripturæ codicum, e
quibus exemplum Complutense ductum est, in quo ἐγ-
κομπώσασθε legitur, facile patet. Sed hac ipsa scriptura
decepti nonnulli, ἐγκομπώσασθε mutasse videntur in ἐγ-
κολπώσασθε: quali codice quum certissimum sit Latinum
interpretem usum fuisse: intelligi sponte ab omnibus
posse speramus, quid sit, quod verba Petri in versione
ejus legantur ita translata, Omnes autem invicem humili-
tatem insinuate. Nam ἐγκολπῶν idem est, quod ἐγκολ-
πίζειν: quod verbum etiam in Glossariis antiquis verbo
Latino insinuare explicatum extat. Syrus enim interpres
verbo ܡܠܒܫܬ addidit adverbium ܕܡܠܒܫܬ, ut doceret,
ἐγκομβόσθαι esse induere vestem, quæ nodis, et vinculis,
adstringeretur. Sed ex iis omnibus, quæ de hoc ipso
verbo a nobis dicta sunt, putamus aperte apparere, verba
Apostoli, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβόσασθε, Latine con-
verti debere, modestiam induite, quod Paul. Col. iii. 12.
ἐνδύσασθε ταπεινοφροσύνην dixit, et omisso tropo, modes-
tiam sequimini, humilitatis animi studiosi sitis, ita, ut
maximum in ea ornamentum, et decus, positum censeatis;
neque adeo composito verbo ampliorem subjectam esse
vim, quam verbo simplici: quemadmodum Homerus
ἐμβασιλεύειν, et ἐνέπειν, Il. β. 572. Od. α. 1. dixit
pro βασιλεύειν, et ἔπειν, Aristoph. Acharn. 383., et
Plato, Criton. 15., ἐσκενάζεσθαι pro σκενάζεσθαι, Ælian.
V. H. ix. 35. ἐκαλλωπίζεσθαι pro καλλωπίζεσθαι." J. F.
Fischeri Prolusio v. de Notionibus justo ampliori. Verbb.
e Præposit. compos. p. 138—141. Schleusnerus Lex.

in N. T., qui in explanatione verbi ἐγκομβόσθαι Fische-
rum sequitur, Petri sensum sic expressit, ταπεινοφροσύνην
ἐγκομβόσασθε, "modestiam induite, h. e. operam date,
ut modestia præditi et ornati conspiciamini." Gatakerus
l. c. p. 229.: "Certum est ad amiculi decentioris ali-
cujus, vel et cultioris genus, quod extimum geri, nodo-
que forsitan vel fibula adstringi consueverat, Apostolum
illic alluisse, ubi monet, ut modestia s. animi submis-
sione, quæ in vita se prodat palamque faciat, induta
spectabiles semet exhibeant." Sed, nostra quidem sen-
tentia, falluntur hi doctissimi viri cum Rosenmullero,
censentes Apostolum hoc verbum ideo adhibuisse, ut
ornatum solum, quem submissi animi studium conciliat,
indicaret. Hanc observationem Dresigio de Verb. Med.
N. T. 42. p. 252. debemus. Legitur in 3 Macc. vii. 5.,
Νόμον Σκυθῶν ἀγριωτέραν ἐμπεπορωμένοι ὡμότητα, i. e.
interprete Biel., Consuetudine Scytharum ferociorem
sibi fibula quasi adstringentes crudelitatem. Similiter
ἐγκομβόσασθαι usurpat Petrus: Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγ-
κομβόσασθε, i. e. Humilitatem nodo vel fibula quasi vobis
adstringite. Dresigius l. c. verba sic exponit. "Vos
induite submissione animi, ita induite, ut tam animis
infixa vestris sit, quam ἐγκόμβωμα indutum, nodoque
annexum atque alligatum corpori assidere consuevit.
Quemadmodum vestimenta illa, de quibus ἐγκόμβωμα
usurpatur, propterea nodo nectebantur, quo in corpore
sederent firmiora, neve forsitan amitterentur; ita Apos-
tolus quoque h. l. verbum illud posuit, ut summum
studium et accuratorem in amplectenda animi submis-
sione commendaret, cum hominibus nihil sit magis pro-
prium, quam altos sibi spiritus sumere, mentemque su-
perbia efferre." Omnia verba induendi in linguis priscis
omnibus eleganter ad eos transferri, qui sunt ornati, præ-
diti, et instructi aliqua re et virtute, ut dicunt Fischerus
et Schleusnerus, notum est. At, quanquam nomen ἐγ-
κόμβωμα a Varrone, Longo, et J. Polluce ll. cc. usurpa-
tur de vestibus, quæ nodo vel fibula stringebantur, ver-
bum tamen ἐγκομβόω non est, ut doctissimi illi viri cum
Gatakero et Dresigio putant, et, ut vulgo creditur,
"verbum induendi," sed tantum notat, ut videre est in
exemplis ex Apollodoro Carystio et Epicharmo supra
laudatis, nodo aliquid et vinculo connecto, a ν. κόμβος,
quod proprie nodum significat, quo duæ res diversæ
soleant constringi ac commodari.

"Οχθοίβος. Phav. et Etym. M. p. 311. 4.: 'Εγκόμ-
βωμα ὁ δεσμός τῶν χειρῶν, ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίοις
ὄχθοίβος, ὑπὸ δὲ ἄλλων κοσύμβη· εἰρηται παρὰ τὸν κόμβον·
κόμβος γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ὅφ' οὗ τὸ κομπάζειν τινὲς θέ-
λουσιν εἰρῆσθαι. Κόσυμβος Σuidæ est ὁ κόμβος πῶν δύο
χειρῶν, ὅταν τις δῆσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον. ('Verba
ὁ κόμβος—τράχηλον in Kusteri Ed. omissa sunt," Biel.
Thes. Philolog. v. ἐγκομβώματα. Fallitur vir doctus;
leguntur enim in Kusteri Ed. sub v. κόμβος. Sed dubio
procul legi debent sub v. κόσυμβος, ad cuius interpreta-
tionem pertinere, satis constat e Phavor. et Etym. M.
l. c.) "Οχθοίβος ergo est proprie i. q. κοσύμβη, κόσυμβος,
s. κόμβος, i. e. nodus s. vinculum manicarum, fibula,
qua inter se stringebantur manicæ circa collum. J. Poll.

¹ "Vid. Vorstius Philol. c. 5. 3. p. 156. ss. Lips.: Gatakerus d. l.: Kypkius ad Luc. xxiv. 49. Sic Hom. Il. η'. 164. ἐπιτεμνέοι ἄλλων
Il. α'. 149. ἀναιδέην ἐπιτεμνέειν."

² "Vid. Albert. Gloss. N. T. p. 217. [Cod. Coislin. 26. 'Εγκομβόσασθε· ἀντὶ τοῦ, ἐνειλήσασθε, περιβάλεσθε, ἢ ἀναστειλάσθε.] Œcumen. ad
1 Petr. v. 5. p. 165. Veron. Ἐγκομβόσασθε· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐνειλήσασθε, περιβάλεσθε."

³ "Suid.: 'Εγκομπώσασθαι· στολίσασθαι. Sic enim legitur in Mediol. Ald. Basil., non ἐγκομπώσασθαι, ut Neocorus edidit. Sed in
Phavorini Lex. rectius scriptum extat: 'Εγκομβόσασθαι· στολίσασθαι: qui tamen ipse quoque habet glossas, ἐγκομπώσασθαι· στολίσασθαι,
et ἐγκομβόσασθαι· στολίσασθαι, ex Hesych. Cf. Albert. ad Hes. et Matthiæ ad 1 Petr. v. 5."

⁴ Hæc verba, Κόμβος γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ὅφ' οὗ τὸ κομπάζειν τινὲς θέλουσιν εἰρῆσθαι, corrupta sunt, (quanquam pro sanis adhuc habuerunt
viri docti). Quis enim Grammaticorum veterum τὸ κομπάζειν παρὰ τὸν κόμβον, i. e. τὸν ὑψηλὸν τόπον, formatum esse dixit, aut dicere
potuit? Imo Etymologus vel scripsit, vel saltem scribere debuerat, Κόμβος γὰρ ἦχος ποῖος, vel ὁ ποῖος ἦχος. Emendationi huic nostræ
maxime favet Eustath. ad Il. A. p. 854. 6.: Τὸν δὲ κύππον, ὃν ὁ κόμπος ἀποτελεῖ, θήγῃν ἀδόντα, πᾶν ἐπιτυχῶς ὀνομασποιοῦσας, κόμπος εἶπεν, ἐπιτεύ-
θην δὲ κατὰ μετὰφορὰν καὶ ἐπὶ φλυαρίας ἀλαζονικῆς ὁ κόμπος καὶ τὸ κομπάζειν καὶ τὸ κομπεῖν λέγεται. Idem ad Il. M. p. 897. 1.: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι
ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτούμενου κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρέρχεται, ὃ παρὰ τοῖς ὑστερον στωμυλλίαν ὀνομαζέει καὶ *στομφασμὸν *περιαντολογικόν, καθὰ καὶ τὸ
κομπεῖν παρὰ Σοφοκλῆν ἐν τῷ, Τόσον δ' ἐκομπει μῦθον, ὡς οἷα δηλαδὴ κομπόρημα. Id. ad Od. ε. p. 1602. 12.: Καὶ ὁ κόμπος δὲ ὀνομασποιοῦται, καὶ
νῦν μὲν ἔχον ὀνομαζέειν τινὰ ὀρχηστικὴν, ἐν δὲ Ἰλιάδι κόμπος, ὁ ποῖος ἦχος τῶν σιωπῶντων ἀγρίου σὺνδ, ὅτε θυμολύμενος ἀφρίζει τε καὶ τοιοῦτον ἦχον ἀποτελεῖ,
καὶ μάλιστα ἐκείνῃ ἐπιτυχῆς ἢ τοιαύτη ὀνομασποιοῦται, ὅθεν καὶ ῥημα τὸ κομπεῖν, ὅτε πολλὰ τις εἰς κενὸν στωμυλλείται. Etymologus vero, cum dicat,
ἐγκόμβωμα ὁ δεσμός τῶν χειρῶν, ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίοις οχθοίβος, ὑπὸ δὲ ἄλλων κοσύμβη, εἰρηται παρὰ τὸν κόμβον· κόμβος γὰρ ὁ ποῖος ἦχος, ὅφ' οὗ
τὸ κομπάζειν τινὲς θέλουσιν εἰρῆσθαι, indicat verb. κομπάζειν, ut quidam credunt, derivatum esse a ν. κόμβος ὁ ποῖος ἦχος, quia κόμβος i. q.
κόμπος, de quo vide nos supra. Sed utrum legas, ut in vulgatis est, κόμβος ὁ ὑψηλὸς τόπος, vel, ut reponimus, κόμβος ὁ ποῖος ἦχος, Gram-
matici ratio videtur obscura, ἐγκόμβωμα, ὁ δεσμός τῶν χειρῶν—παρὰ τὸν κόμβον· κόμβος γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος s. ὁ ποῖος ἦχος. Si vulgata lectio
retinenda est, κόμβος ὁ ὑψηλὸς τόπος, ad nihil aliud respici potest quam ad eminentiam vinculi, s. fibulae, qua manicæ inter se jungeren-
tur, quauquam in verbis illis tam durum sensum latere nunquam nobis persuaderi potest. At enim, nostra conjectura recepta, κόμβος
ὁ ποῖος ἦχος, Grammatici ratio satis patebit, modo locum Basilii jam supra laudatum legeris: Πλὴν ἡμεῖς ἐν τῇ κατωσκεινῇ τῆς ἱερᾶς ἐσθῆτος
εὐρόντες χιτῶνα κοσυμβωτόν, ἔχοντα ῥόσκους καὶ κώδωνας, ἀποδέσμευς τινὰς τῶν κροσσῶν, ἐνδύσασμεν, τοὺς κοσυμβοὺς *συναπρηπτομένους τοῖς κώδωνι
τοῖς χροσσοῖς, καὶ τοῖς ῥόσκοις ἀπὸ τῶν ἄκρων· οὗς ἐμμοῦντο καθ' ὑπερβολὴν τρυφῆς καὶ αἱ θυγατέρες Σιδὼν ἐν τῇ περιβολῇ τῆς ἱδίας αὐτῶν ἐσθῆτος· οἱ δὲ
ἐνυβρίζουσαι τοὺς ἱερατικοὺς ἰδιώμασιν, βακινθίαι καὶ κόκκινα ἐγκομβώματα κροσσῶν ἀπρηπτομένα τοῦ λώματος περιφέρουσαι. Ad eorum illos aureos
et tintinnabula illa e manicarum finibris dependentia Etymologum respexisse putamus verbis, ἐγκόμβωμα ὁ δεσμός τῶν χειρῶν παρὰ τὸν
κόμβον· κόμβος γὰρ ὁ ποῖος ἦχος.

vii. 65. : Ὀχθαίβους (ὄχθοίβους) δὲ ὀνομάζεσθαι φασὶ τὰς ἐν τοῖς νιῶσι τῶν ῥαφῶν¹ συμβολὰς, i. e. tunicarum partes, ubi orae fibulis inter se junguntur et committuntur. “Ὀκκαβος (ὄκκαβοι) Hesychio τὰ περὶ τὸν βραχίονα ἑλλάια.” H. St. Manicarum vero orae fimbriis ornabantur : unde ὄχθοίβους, quod proprie manicarum vinculum notat, a Photio exponitur de manicarum fimbria : Ὀχθοίβους τὰ λώματα² ἐστὶ δὲ περὶ τὸ στήθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργές * πρόσραμμα.³ Manicarum oras fimbriis ornatas esse, extra controversiam est.⁴ Λώματα i. e. manicarum fimbriae. Vocem hanc h. l. vulgari sensu, quo exponitur fimbria in fine vestis muliebris, non sumi, patet e verbis, “Ἔστι δὲ περὶ τὸ στήθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργές πρόσραμμα. Sic Etym. M. 570. 53. : Λῶμα τὸ γυναικεῖον, ὃ ὑπὸ Ἀττικῶν ὄχθοίβους λέγεται. λῶμα λέγεται καὶ τὸ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου ἐπιβλημα, ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κόκκου.” Etymologus h. l. plane distinguit fimbriam, cui nomen ὄχθοίβους, a fimbria in fine vestis. Photius : Ὀχθοίβους λῶμα. Φερεκράτης Λήροις, Μίτραν ἀλουργή, στρόφιον, ὄχθοίβον, κτένα. (Pro ὄχθοίβον Albertii apographum habet ὄχθοίβους, quod ἰρσε μωτάτ in ὄχθοίβον.) Aristoph. in Thesmophoriazusi alteris, ap. J. Poll. vii. 95., Ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα. J. Poll. v. 101. de mundi muliebris nominibus, Καὶ ἄλλους δὲ τινὰς κόσμον οὐνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, λήρον, ὄχθοίβους, — ὧν οὐ ῥαδίον τὰς ιδέας συννοῆσαι, διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναι τινὰ εἰσιδεῖν, εἴτε σπουδάζοντες, εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. Chandleri Inscript. Part. ii. no. 4. 2., Ὀχθοίβους χρυσία ἔχων. “Ὀχθοίβους, (ὄ,) Limbus, Fimbria. Hesych. enim scribit solitos olim fuisse περιάπτειν τινὰ περὶ τοὺς χιτῶνας, quae ὄχθοίβους vocarent. Esse autem τὰ λεγόμενα λώματα. Lex. meum vetus et Suid. babent ὄχθοίβους, sine ι, dicentes ab Atticis ita vocari τὸ γυναικεῖον λῶμα, Fimbriam s. limbum vestis muliebris. Ap. Etym. M. (p. 645. 22. Ὀχθωβός τὸ λῶμα τὸ γυναικεῖον, ὑπὸ Ἀττικῶν ὄχθωβός λέγεται,) scriptum est Ὀχθωβός, per ω, in secunda syllaba : quod et ipsum docet esse Atticum.” H. St. Idem tamen Etymologus alibi scribit ὄχθοίβους, ut in p. 311. 5. l. c., alibi ὄχθοίβους, ut in p. 570. 53., Λῶμα τὸ γυναικεῖον, ὃ ὑπὸ Ἀττικῶν ὄχθοίβους λέγεται. λῶμα λέγεται καὶ τὸ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου ἐπιβλημα, ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κόκκου. “Ἐκθίβους Hes. τὸ λῶμα τοῦ χιτῶνος, Fimbria tunicae s. ora, sed addit quosdam scribere ἔκθροίβους.” H. St. Pro ἔκθίβους, vitioso vocabulo, alieno loco addito, Is. Voss. e litterarum serie conjecit ἔκθρομός. Pro ἔκθροίβους Kusterus putat Hesych. scrip-

sisse, vel scribere debuisse, οἱ δὲ ὄχθοίβους. “Ἐκθύμενος Hes. λῶμα, κόμβος, quod paulo ante ἐκθίβους, item ταχὺς, Velox. celer.” H. St. Pro ταχὺς Salmas. legit παχύς, Pro ἐκθύμενος idem scribit ἐκθυμός i. q. ἐκθίβους. Is. Voss. conjicit ἐκθυμβός. Sed rem acu tetigit Kust. : “Male pro ἐκθυμός, idque pro ἐκθυβός i. e. ὄχθοίβους.” Reiskius sic glossam refingit : “Ἐκθυμός λημα, κομψός.

“Λῶμα, atos, τὸ, Fimbria, Instita : ῥαφή ἢ κλωσμός. εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου, Hesych. [Λῶμα ῥαφή, κλωσμός, ἢ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου λῶμα. Cyr. Lex. Ms., Λῶμα τὸ εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἱματίου, καὶ εἰς τὸ περιδέρραιον (περιδέραιον) ἐπιβλημα ῥάκους ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κόκκινον. “Unde Hes. ita suppleddus videtur, ἢ ε. τ. κ. τ. i. μέρος λῶμα.” Schow. Imo λῶμα illud in fine mutandum est in ἐπιβλημα. Hesych. : Ἐπιβλημα λῶμα, ῥάκος. Vulgo legitur πῶμα. “Salmas. (ad Vopisc. p. 407.) corrigit λῶμα, sed quae correctio minime est necessaria ; nam ἐπιβλημα recte significare potest πῶμα, i. e. operculum, ut infra, Ἐπιθημα πῶμα.” Kust. Albertius : “Recte πῶμα, ab imponendo sc. vel injiciendo : supra, Ἐπιθεῖναι λείσαι.” Imo recte corrigit Salmas. λῶμα. Ἐπιθημα enim, uon ἐπιβλημα, est πῶμα. Ἐπιβλημα vero λῶμα, εἰ ῥάκους sunt panni e purpura, qui vestibus adsuuntur, ut ostendit Salm. l. c. Zonar. : Λῶμα τὸ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱματίου ἐπιβλημα, ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κόκκινον. “Sic etiam ap. Hes. scribe pro Λῶμα—λῶμα. Poterat e Phavor. et Etym. 570. 52. emendari.” Tittmann. Du-Cang. Gloss. Gr. p. 1280. e Lex. MS. Colb., Ποδήρης—οἱ δὲ τὸ συνῥαπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας * ἡμισυράκιον. Lege, cum Coraio ad Gregor. Cor. p. 542. ἢ βύσσου ῥάκιον, pro ἡμισυράκιον.] Quod imae vestis orae assutum vel attextum est : quod et κράσπεδον, et κροσσός. (Suid. Λῶμα τὸ κράσπεδον.) Exodi xxviii. (29. 30.) ποιήσεις ἐπὶ τὸ λῶμα τοῦ ὑποδύτου κάτωθεν, ὥστε ἐξανθούσης ῥόας ῥοίσκους ἐξ ὑακίνθου, καὶ πορφύρας, καὶ κόκκινου διανενησμένον, καὶ βύσσου κεκλωσμένης, ὑπὸ (ἐπὶ) τοῦ λώματος τοῦ ὑποδύτου κύκλῳ τὸ αὐτὸ εἶδος ῥοίσκους χρυσοῦς, καὶ κώδωνας ἀναμέσον τούτων περικύκλω. Παρὰ ῥοίσκον χρυσοῦν κώδωνα, καὶ ἄνθινον ἐπὶ τοῦ λώματος τοῦ ὑποδύτου κύκλῳ, In fimbria s. limbo. (Cf. xxxix. 31. Clem. Alex. Pædag. iii. p. 262. 33. : Εἰ γὰρ μὴ χρυσοφορεῖν καὶ αὐτοῖς ἐφέται, ἀλλ’ οὖν γε διὰ τὴν θηλυδριώδη ἐπιθυμίαν, ἱμάντας καὶ λώματα χρυσοῦ περιπύζαντες πετάλοις, ἢ τινὰ σφαιρικά τῆς αὐτῆς ὕλης ποιησάμενοι σχήματα, σφυρῶν ἀπαρτῶνται, καὶ τραχήλων ἀπαιωροῦσι.) Inde Di-

¹ “Ῥαφαὶ hic,” inquit Salm. in Vopisc. p. 403., “non sunt accipiendæ,” ut vulgo creditur, “sutura vestium filo conceptæ, sed partes et orae tunicarum, quae fibulis inter se junguntur et committuntur. Lycophron. v. 1099. De vestimento, quo Clytemnestra Agamemnonem e balneo exeuntem involvit et involutum occidit, scribit nullas habuisse ῥαφάς, i. e. nullos exitus, aut aperturas, quibus caput emitteretur aut brachia exererentur : Ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χυτῖα καὶ * δυοξόδους Ζητῶν κελύθους ἀχχισπῆρος βρόχου, Ἐν ἀμφιβλήστῳ * συντεταραγανωμένους τυφλαῖς ματεῖσαι χερσὶ κροσσώτους ῥαφάς. Ῥαφάς vocat vestis oras, quae fibulis conseruntur et committuntur. Κροσσώτους autem appellat, quod orae vestium summæ, et mediæ, quæ in lateribus vel ante pectus fibulis stringebantur, et infimæ fimbriatæ essent.”

² * Πρόσραμμα est i. q. * περίραμμα, * παράραμμα, * ραμματωδῆ. (Vocibus πρόσραμμα, περίραμμα, et ραμματωδῆ in Schneideri Lex. de-siderantur.) De æterna confusione in πειρὶ et παρὰ v. Dorvill. ad Charit. viii. 6. At lectio πρόσραμμα non est sollicitanda. Nam idem Photius eodem sensu verb. * πρόσραμμα usurpavit : Πῆξα το ἄκρον ἢ τὸ ἀπολήγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὡς ἀνὴρ λέγομεν, πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ πρὶ-βῆσθαι ὄρμα προβάτων προσῖρραπον. Hesych. : Ἀκανθός περίραμμα ὕψασμενον. Idem : Παραρήματα παραράμματα ἱματίων. In Cod. Ven. est Παραρήματα παραράμματα ἱματίων. VV. DD. legunt παραράμματα. Sed Albertius retinet παραράμματα, i. e. adsummenta. Salmas. ad Jul. Capitolin. p. 128. f. :—“Hesych. Κροσσός τὰ κάτω τῶν ἱματίων, τὰ ραμματωδῆ. Ῥάμματα ἐτ παραράμματα etiam vocabant pelles, quas orae vestium aduebant.” Hesych. : Κράσπεδα τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου κεκλωσμένα ράμματα, καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ. Balsamo ad Concil. vi. Can. 27., Ἀλλὰ τὰ πολυτιλῆ * χρυσοῦφанта ἐπιβλήματα, τὰ δημοτικῶς λεγόμενα μαργέλλια, γράμματα, καὶ * ἀντίπανα. Pro γράμ-ματα leg. ράμματα, ut vidit Salmas. ad Vopisc. p. 406. : Cædrenus : Τὸ τε γὰρ λεγόμενον στρατήγιον ἀνακαθαίρεσθαι ἐκείνῃ, καὶ τὰς τῶν πολιτῶν κεφαλὰς σκεπῆσαι, μὴ διὰ ραμμάτων ὡς νῦν, ἀλλὰ διὰ * μαργελλοράμμων ὀθονίων ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας ἐξυφασμένων. Perperam apud illum hodie vulgatur, διὰ γραμμάτων, et διὰ * μεγαλογράμμων ὀθονίων, et ἐκ βύσσου πορφύρας.” Salm. l. c. Hesych. : Κλωστήρ τὸ κλωσ-σόμενον, ράμματα. At recte se habet lectio vulgata, quam probat Du-Cang. Gloss. Gr. v. Γράμμα.

³ Quomodo talares tunicae circa extremitatem institis erant prætextæ, et fasciis versicoloribus, sic etiam circa mauum, uli manicæ, variis et picturatis limbis variegatas et fimbriatas fuisse, minime dubium est. Cæsar Julius, referente Suetonio, utebatur laticlavia tunica ad manus fimbriata.” Salm. ad Vopisc. p. 397.

⁴ “Ex Etym. M. discimus,” inquit Salm. in Vopisc. p. 397. e., “versicolorias fuisse institas, et e diversis inter se mixtis coloribus, ut plurimum textas. Diversi sane semper ab ipsa veste coloris fuere. Ἐπιτόχρα ἐπιβλήματα vocat Balsamo ad Conc. vii. Can. 16., Οὐτε τινὰ ἐπιτόχρα ἐπιβλήματα προστίθεισαν ἐν τοῖς ἄκροις τῶν ἱματίων.”

⁵ Ex hoc Clementis loco magnum aliquid expiscari licet ad emendam et explicandam corruptam illam Hesychii glossam, de qua supra egimus : Κομβώματα τὰ ἐν ταῖς ῥάβδοις μικρὸν τόνον ἔχοντα ὑπὸ πετάλειον. In Cod. Ven., teste Schow, pro τόνον legitur χρόνον. Utamur-que falsum. Reponi debet χρυσόν. In eod. Cod. Ven. pro πετάλειον ἐστὶ πετάλαιον, unde facile est emendare πετάλειον plur. a nom. πετάλειον, qua voce augeri potest H. St. Thes. Gr. L. Pro ὑπὸ leg. ἱπὶ. Nam ὑπὸ πετάλειον, sub ramis, ut Gatakerus vertit, Gr. linguæ ratio non fert. Alibi χρυσός et χρόνος in MSS. confunduntur. Hesych. Κορίαννον τὸ κόνιον καὶ γυναικεῖον κοσμάριον, χρόνος. Cod. Ven. K. τ. κ. γ. κοσμά-ριον *. “In libris scriptis monogrammate Christi duæ res pretiosæ designantur, χρόνος nempe et χρυσός. Typotheta ed. Aldinae χρόνος elegit, ego χρυσός, et ita scribo, Κοσμάριον χρυσόν. In typotheta error facile excusandus est, at Musurus hoc monogramma ipsi solvere debuerat.” Schow. Si Gatakerus Advers. Misc. i. 9. p. 229. (verba supra citavimus), qui sensum glossæ, quamquam culpa librariorum inquinatissimæ, sagaciter odorabatur, Cod. Hesychii Marc. et Clementis loco uti licuisset, nobiscum forsitan sic verba rescribere et interpretari non dubitasset : Κομβώματα τὰ ἐν ταῖς ῥάβδοις μικρὸν χρυσόν ἔχοντα ἐπὶ πετάλειον, i. e. Combomata sunt nodi s. hullæ, s. tintinnabula aurea, quæ bracteis superinductæ cum limbis vestium contexebantur. J. Poll. vii. 53., Αἱ ἐν τοῖς χιτῶσι πορφύρεαι ῥάβδοι ἀέρυφαι (ἀέρυφαι) καλοῦνται. “Ῥάβδοι Græcis pro prætextis vestium purpureis (vel auratis), et limbis, qui circa imam vestis oram currunt : idem significabant et κάλαμοι et ἀκάνθοι.” Salmas. in Vopisc. p. 513. et 405. Per πετάλεια in Hesychio, ut per πέταλα in Clementis loco, intelligi debent bracteæ. “Πέταλον, lamina bractea. Philo de V. M. i., Πέταλα γὰρ ὡς λεπταὶ πρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νύμφῃ συνυφαίνονται, i. e. Bracteæ in tennisima capillamenta sectæ liciis omnibus contexebantur. Exod. xxviii. 32. πέταλον χρυσοῦν. Dioscor. v. 91., Λεπίθων, αἷς περιεχόμενα τὰ χρυσὰ πέταλα ἐλαύνεται, E laminiis, quibus bracteæ auri conclusæ malleo ducuntur.” H. St. Thes. iii. 255. c. Ælian. V. H. v. 16., Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Ἀρτίμιδος σιφάνου πέταλον χρυσοῦν ἱκπεδὸν ἀνείλετο παιδίον. “Ita accipiendum videtur, quod Clem. Alex. Protrept. p. 34. Antiochum Cyzicenum loco aureæ statuæ fecisse ex alia materia similem, πετάλοις κεχρυσωμένην : cf. ii. 18. et viii. 1. extr.” Perizon. Glossæ : “Πέταλα Lamæ (Laminae), o. * Πιταλοργός Bractearius (Bractearius). * Πιταλοποιός Bracharius (Bractearius).” Eustath. ad Il. v. p. 228. 46. : Τὰ

min. Λωμάτιον, ου, τὸ, Fimbriola, Parvulus Limbus s. Parvula instita. Epigr. (Lucillii 114.) λωμάτια μήλινα pro Vestimenta melina: nescio quam recte." H. St. Locns est: Ἀποσφίγγας μήλινα λωμάτια, i. e. "vestes militares e colore militibus usurpato, quas russas, aut croceas, vel luteas liceat interpretari." Salm. in Vopisc. p. 400. d. "Λωισμόν Hes. λῶμα, Fimbriam, institam s. κλωσμόν." H. St. Glossa sic in Alhert. ed. editur: Λωισμόν νῶμα, ἡ κλωσμένον, pro quo H. St. legit, Λ. λῶμα ἡ κλωσμόν, Salmasius autem conjicit λῶμα, κεκλωσμένον. In Cod. Ven. legitur, Λ. χ. ἡ κλωσμόν. Κλωσμένον igitur a typ., monente Schow. Vox λωισμός, qua caret Schneideri Lex., proba est, et dicitur dialectica dialysi pro λωσμός, idque pro κλωσμός. Hesych.: * Λῶστοι: ἐρῶσμένοι, φίλοι. G. scribit, ἐρῶσμένοι φίλοι. Certe Etym. M.: Λῶστοι: βέλτιστοι, ἡγαπημένοι, πεποθημένοι. In Cod. Ven., teste Schow, est, Λ. ἐρασμένοι. "Minime hic de sutura agitur, sed de amore et amicitia: scribatur, ἐρώμενοι, φίλοι, amasii, amici. Etymologus inprimis emendationem tuetur; facillima quoque est literarum α et ω permutatio ob similem in libris scriptis ductum." Schow. At huic conjecturae obstat non modo duplex μ, quod in Cod. Ven. legitur, ἐρασμένοι, sed etiam alia Hesychii Glossa: Εὐλαστοι: εὐνφεῖς, ubi series liter. requirit * εὐλωστοι, quod vidit Kust., sed fallitur addens, "Quod corrupte hic scriptum videtur pro εὐκλωστοι." Imo, ut dicitur λῶμα pro κῶμα, idque pro κῶσμα, (v. Salmas. ad Vopisc. p. 397. a.) λωστός pro κλωστός, λωσμός s. λωισμός pro κλωσμός, sic εὐλωστοι usurpatur pro εὐκλωστοι. Probant hoc Is. Voss. et Toup. Emendd. in Hes. iv. 189. Wakefield. ad Hesychii oram reponit * εὐλωποι, α λῶπη τὸ ἱμάτιον, Apollon. R. ii. 32. Hesych.: "Ἦαι δὲ τῶν ἱματίων καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος, καὶ τὸ περιστόμιον τοῦ ἱματίου. Moschopolus: Λῶμα τὸ ἐπ' ἄκρου τινὸς ἐκτεταμένον καὶ οἰοῖναι ὀρίζον αὐτὸ, ὡς τὸ κοινῶς λεγόμενον * μαργέλλιον, ubi μαργ. est, ut ostendit Salmas. ad H. A. Scriptt. p. 406., ora vel margo vestis. At λῶμα dicitur non modo de fimbria in fine vestis muliebris, sed, ut supra diximus, de manicarum fimbria, quæ et ὄχθοιβος vocatur, teste Photio: Ὅχθοιβος τὰ λῶματα, ἐστὶ δὲ περὶ τὸ στήθος τοῦ χιτῶνος ἀλουργές * πρόσσασμα. Manicarum oræ, fimbriis ornatae, circa pectus fibulis inter se jungebantur. Hinc Παραλῶμα, ατος, τό. "Παραλῶματα Hes. (et Phavor.) τὰ ἔξωθεν τῶν μητέρων, quæ vox suspecta est, σκεπάσματα. Sonat quasi τὰ παρακείμενα τοῖς λῶμασι."

H. St. Pro μητέρων Soping. reponit ἱματίων, Toll. μῆλων τῶν, Scalig. μηρῶν. Pergerus, qui conjicit μιτρῶν, interpretatur amenta vittis s. infulis dependentia. In Cod. Ven. legitur, Παραλῶματα τ. — μῶν κεπασμάτων. "Compendium μῶν, prouti in Codice est, exhibui; typotheta illud per μητέρων reddidit, quæ vox hic incongrua est, et a tachygraphis μῆτρων exaratur. VV. DD. varie conjecerunt, sed frustra; faciem accendant alii." Schow. Putamus Hesych. vel scripsisse, vel scribere debuisse: Παραρύματα τὰ ἔξωθεν τῶν μελᾶθρων (in Cod. Ven. per compendium scriptum μῶν) σκεπάσματα, i. e. aulæa januarum. Huc maxime faciunt Photius, Cyrilli Lex. Ms., et Suidas: Παραρύματα δέρεϊς, σκεπάσματα. Exod. xxxv. 10. τὴν σκηνὴν καὶ τὰ παραρύματα. Σκέπασμα proprie dici de pellibus, patet e Platonis Politico, (unde sua sumsit J. Poll. vii. 208.) ubi p. 279. d. hæc loquitur de vestifica arte: Τῶν δ' αὖ γε προβλημάτων, τὰ μὲν, πρὸς τὸν πόλεμον ὀπλίσματα τὰ δὲ, φράγματα καὶ τῶν φραγμάτων, τὰ μὲν, παραπετάσματα τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξιτήρια τῶν δὲ ἀλεξιτήριων τὰ μὲν, στεγάσματα τὰ δὲ, σκεπάσματα καὶ τῶν σκεπασμάτων, * ὑποπετάσματα μὲν, ἄλλα, περικαλύμματα δὲ, ἕτερα τῶν περικαλύμμάτων δὲ, τὰ μὲν, * ὀλόσχιστα συνθετα δὲ, ἕτερα τῶν δὲ συνθέτων τὰ μὲν, τρητά τὰ δὲ, ἀπὸν τρήσεως ξυνδετά καὶ τῶν ἀτρήτων τὰ μὲν, νεύρινα, φυτῶν ἐκ γῆς τὰ δὲ, τρίχινα τῶν δὲ τριχίνων, τὰ μὲν ὕδασι καὶ γῇ κολλητά τὰ δὲ, αὐτὰ αὐτοῖς συνδετά (ξυνδετά)· τοῦτοισι δὲ τῶν ἐκ τῶν αὐτῶν συνδουμένοις ἐργασθεῖσιν ἀμνηστῆροις καὶ σκεπάσμασι, τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν —. Τὴν τῶν ὀλόσχιστων σκεπασμάτων θεραπείαν * δερματοurgerikὴν (ἀφωρισάμεθα). Παραρύματα ergo Hesychio sunt januarum aulæa, s. pelles aulæorum loco ante Principum januas intentæ, quæ vocabantur καταπετάσματα, παραπετάσματα, περιπετάσματα, παρακαλύμματα, περιβόλαια. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. p. 83.: Ἀυλαίαν τὸ παραπέτασμα, Ὑπερείδης κατὰ Πατροκλέους. Heraclides Cumæus ap. Athen. iv. 145. c. de cœna Regis Persarum: Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκείνους ὁρᾷ διὰ τοῦ παρακαλύμματος τοῦ ἐπὶ τῇ θύρᾳ. Nemini autem mirum sit pelles ad hanc rem usurpari; nam purpura inficiebantur. Plut. in Pompeio c. 24.: Ἦν δὲ καὶ ναύσταθμα πολυλαχθεῖ πειρατικά, καὶ φρυκτώρια τετειχισμένα, καὶ στόλοι προσέπιπτον, οὐ πλεονημάτων μόνον εὐανδρίαις, οὐδὲ τέχναις

οἱ πέταλα, ὅστις τὰ ἀναπεπταμένα καὶ πλατῆα φύλλα, ὅτι καὶ πέτλη λέγεται, ὅλον ἐστὶν οἱ γούν περὶ Δυλίαν, * πετῆλια μέγχι καὶ ἐς ἄρτι καιροῦ, τὰ τοιαῦτα φασίν. Ceterum Hesych. (Κομβώματα τὰ ἐν ταῖς ῥάβδῳ μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ἐπὶ πεταλῶν) hic loqui de aureis ornamentis illis s. tinisnabulis, quæ bracteis superimponerantur et limbis vestium contexebantur, patet non modo e Clementis verbis, Εἰ γὰρ μὴ χρυσοφορεῖν καὶ αὐτοῖς ἱφίται, ἀλλ' αὖ γε διὰ τῆς θηλυδριώδους ἐπιθύναν, ἱμάντας καὶ λῶματα χρυσοῦ περιτύξαντες πέταλοι, ἡ τινὰ σφαιρικά τῆς αὐτῆς ὕλης ποιησάμενοι σχήματα, σφύρον ἀπαρτῶνται, καὶ τραχίλων ἀπαιρουῖσι, cum quibus conferendus est Procop. ad Exodum, Κόσμησαι δὲ αἱσι, τὰ ἔξω τῆς χιτῶνος κόσμου χερσὶν ἀπαρτῶνται, σφαιροειδῆ * ἀπαρτῆματα, sed etiam e Basilio: Πλεῖς ἡμῖς ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ἱερᾶς ἐσθῆτος ἐνδύοντες χιτῶνα κοσμιώμενοι, ἔχοντα ῥόσκους, καὶ κώδωνας, ἀποδύσαντες τινὰς τῶν κοσῶν, ἐνοήσαμεν, τοὺς κοσῶντες * συναπληρῆστους τοῖς κώδωνι τοῖς χρυσοῖς, καὶ τοῖς ῥοσκῶν ἀπὸ πᾶν ἄκρου· οὗς ἐμμοῖνοντο καθ' ὑπερβολὴν τοφῆς καὶ αἱ θυγατέρες Σιών ἐν τῇ περιβολῇ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐσθῆτος· δι' ὧν ἐνυβρίζουσαι τοῖς ἱερατικοῖς ἰδύμασιν, βακίχθιναι καὶ κόκκιναι ἐκομβώματα κοσῶν ἀπαρτῆματα τοῦ λῶματος περιέφρουσι. Ceterum amneta illa, de quibus Clemens loquitur, alibi dicuntur περιάμματα. Basil. in Schol. Ms. ad Gregor. Naz. Cod. Par. 573. fol. 46., ap. Bast. ad Gregor. Cor. p. 874.: Περιάμματα κατὰ τὰς χιτῶνας καὶ τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς ἀχίνας * κλωσμάτια τινὰ βεβαμμένα, καὶ σελήνια μηνίσκων (σπλήνια μηνίσκων, splenia lunata, Schæf.) χρύσεια καὶ ἀργύρεα ἡ καὶ τῆς εὐτελεστέρης ὕλης, τὰ ὑπὸ τῶν γραδίων τοῖς βρέφει ἐπιδιδομένη, * ἐπιθυροῦσων (ἐπισυρῶντων, Schæf.) εἰς ἀποτροπιασμόν, καὶ ἅμα ταῖς γλώσσαις * ἐπιθυροῦσων τὰ μετωπία καὶ ἀποπνυουσῶν μετὰ τοῦ φουσῶν ἐκατερῶν. T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 590., post Du-Cang. in Gloss. Gr., et Lex. vet. Ms. hæc affert, Περιάμματα τὰ κατὰ τοὺς τραχηλῶν καὶ τῶν χιτῶν, καὶ τοὺς πόδας βεβαμμένα κλωσμάτια, αἵνα αἱ γυναῖκες περιάπτουσι: reponens κλωσμάτια pro Dn-Cangil κλωσμάτια. Mirum est Hemsterhusio, Du-Cangio, Bastio et Schaefero non notum fuisse, verba illa exstare in Phavorino v. περιάμματα, ubi tamen pro κλωσμάτια legitur κλώσματα. Sic editur in Zonara p. 1536., sed ibi pro κλώσματα Cod. D. exhibet κλωσμάτια. "Κλωσμάτια, fila, quæ varis coloribus infecta collo corporis partibus aliis adligari solebant. Eadem apud Medicos etiam dicuntur * περιερτῆματα, et * ἐξαρτῆματα Tatiano." T. H. Tatiani locus est p. 65. ed. Worth.: Πάθος οὐκ ἐστὶ δι' ἀντιπαθείας ἀπολλόμενον, οὐδὲ ὁ μεμνηνός * σκυτίδων ἐξαρτῆμασι θεραπεύεται. "Σκυτίδας interpretor pelliculas; his enim ant linteis amuleta quædam illigata stulti homines appendunt." Gesner. At nemo scriptorum veterum, de περιάπτωσι agens, σκυτίδων i. e. pellicularum meminit. Nobis ergo vox σκυτίς, quod nusquam alibi legitur, suspecta est, ideoque pro ea h. l. reponi vellemus σκυτάλην, a v. σκυτάλη, scutula, (unde scutulatæ vestes, quæ et virgatæ) b. e. ῥάβδος, virgæ illæ, quæ in circuitum vestis eunt, ad oram infimam currentes. De v. σκυτάλη vide Salm. ad Vopisc. p. 405. et 513. Ceterum "carent nomine περιέρτῆματα Lixica: itaque vellem Hemsterhusius unius et alterius loci auctoritate munivisset." Schæfer. De voce περιάρτῆμα eo minime periturbis dubitare liceat, quod verb. περιάρτῆμα, (quod H. Steph. Thes. Ind. affert ἀμαρτῆμα), de amuletis a Plutarcho usurpetur, in Libro de Superstitione p. 168. 36.: Ἄν δ' ἄριστα πράπτῃ, καὶ συνῇ πρῶν δεισιδαιμονία, * περιθυρόμενος οἶκοι κάθηται (καὶ) περιμαρτῶμενος· αἱ δὲ γῆραι, καθάπερ πατῶν, φασὶν ὁ Βίων, οἱ δὲ τυχόντες, αὐτῶν περιάρτῆμασι φέρουσαι καὶ περιάρτῶσι. (An pro περιθυρόμενος, quod nusquam alibi legitur, reponendum περιθυροῦμενος, seu potius περιθυροῦμαι a v. περιάρτῆμα; Plato in Cratylō 22., Δι' τοῦ ἱερατικοῦ φαρμάκου καὶ αἱ τοῖς μαγικῶν περιθυροῦσι τῇ καὶ λουστῇ τῇ ἐν ταῖς τοιαύταις.) Forte T. Hemsterh. memoriæ vitio περιάρτῆμα pro παραρτῆματα scripsit, respiciens ad Luciani Philopseud. c. 8.: Ἐγὼ δὲ, δίσθε γὰρ, ἱερῇ, ἱερῶν τισὶ τὰ τοιαῦτα καὶ σκῆψαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτῆμασι, τοῦ κακοῦ· ῥῶν διπλῆντος; Schol. ad Aristoph. Plut. 590.: Περιάρτῶ, ἐξ οὗ τὰ * γοητευτικά (sic J. Poll. iv. 51., * γοητευτικῶς, * γοητικῶς) περιάρτῶ, δηλοῖ δὲ ἀπαιρῶσιν τινὰ ἡ λείξῃ, ὅθεν καὶ τὰ ῥήνιντα περιάρτῶ, ὧν ἀπαιρουμένων τοῦ σώματος δοκοῦσιν οἱ φαῖλοι· ἢ χεῖν τοῦ ῥῆνι δι' αὐτὰ, ὡς εἶναι μᾶλλον αὐτοῦς ἀπαιρουμένους τῶν τοιοῦτων.

Charito viii. 6., Εἴχε δὲ ἐπάνω σκηνὴν συγκαλυμμένην βαθυδυνάμει περιπετάσμασιν. "Mox habemus παραπετάσματα. Æterna in his confusio, et sane περιπέτασμα et παραπέτασμα idem non sunt, in genere tamen ista vela, tapetes, παραπέτασματα dicuntur passim, et casibus singularibus fit locus περιπέτασμα, hic certe utroque loco eadem obtineat scriptura. Sic ratiocinator Eustath. ad Il. θ. p. 722. 31., ὅστις δὲ οἱ ὅθεν παρήκται τὸ καταπιτάσας λίτα, ἐκείθεν γέγονε καὶ τὸ καταπέτασμα, ὅπῃ ὁ Κωμικός παραπέτασμα λέγει· δυνάμενος ὡς εἰκος ῥῆναι καὶ περιπέτασμα, ὡς δηλοῖ ὁ ἐξηγησάμενος παρ' αὐτῶν, ὅνματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. Sic Plut. Alex. 88., ἡμαρτῶ ἀλουργοῖ καὶ ποικίλους περιβόλαιους σκιαζόμενα. Quæ Plutarchus eadem Artax. 261. et Diodor. ii. 56. παραπέτασματα. Occurrit ita παρατίθεναι et περιτίθεναι, παρατίθεναι et περιτίθεναι in hac re. vide L. 8, 4, 135. a. de aulæis januarum παρακαλύμματα, παραπέτασμα potius. Heraclides Cumæus ap. Athen. iv. 145. c. (de cœna Regis Persarum, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκείνους ὁρᾷ διὰ τοῦ παρακαλύμματος τοῦ ἐπὶ τῇ θύρᾳ. Plutarch. Alex. 70. 68. vocat αὐλαίαν παρατιτῶμενην. Alciphro 39, 188. Menander Incertus 366. Quæ Thucydidi vi. 25. vocantur περιφράγματα, Scholiastæ παραπέτασματα dicuntur. At Suidæ περιπέτασματα in πλώτη. Doctissimus Diodori interpres xvii. p. 170. præfert περιφράγματα σκολῆς, et sic bis etiam loquitur ipsi laudatus Plut. in Romulo p. 71. verum in Diodoro unus Cod. vix persuadet." Dorvill.

κυβερνητῶν, οὐδὲ τάχσει νεῶν καὶ κονφότησιν ἐξησκημένοι πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον· ἀλλὰ τοῦ φοβεροῦ μᾶλλον αὐτῶν τὸ ἐπίφθορον ἐλπίει καὶ υπερήφανον, στυλίσιν χρυσαῖς, καὶ παραπετάσμασιν ἀλουργοῖς, καὶ πλαταῖς ὑπαργύροις, ὥσπερ ἐντρύφοντων τῷ κικουργεῖν καὶ καλλωπιζομένων. Παράπετάσματα h. l., ut censet Scheffer. de Milit. Nav. ii. 5., sunt munitiones a latere navium contra vim fluctuum et telorum. Idem putat eadem vocari περιφράγματα, προκαλύμματα, παραρρύματα, παραβλήματα (v. Sturzii Lex. Xenoph.)

ΦΙΛΗΤΗΣ, ου, ὁ.

Seneca Epist. 51., "Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe: latronum more, quos philetas Ægyptii vocant, in hoc nos amplectuntur, ut strangulent." Per Ægyptios Lipsius intelligit Ægypti indigenas: nam hæc notavit. "Qui tunc Græce loquebantur, et cœperant ab imperio Macedonum; nam talis sane vox est et prisca usurpata: Hesych., Φιλήτης· κλέπτης, ληστής." Hesiod. E. κ. H. 373., "Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι. Sic vulgo cum Stobæo lxxi. p. 433. editur. At Gaisfordius¹ φιλήτησι dedit, cum, auctore Eustathio,² ab ipso laudato, optima Hesiodi exemplaria φιλήτησι haberent, in Senecæ loco Codices sine ulla scripturæ varietate, quod sciamus, philetas exhibeant, et, teste eodem viro docto, in omnibus, quæ ad ipsius manum erant, edd. Æschyli Choeph. 999. extet φιλήτης. "Suidam et Etymologum nominis ratio latuit; non enim ita κατ' ἀντίφρασιν dicti, sed quod oculis amplexuque benigno deceptos homines trucidarent. Audi Senecam Epist. 51.: "Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe, latronum more, quos philetas Ægyptii vocant: in hoc nos amplectuntur, ut strangulent." T. Hemsterh. ad J. Poll. ix. 135. Imo Senecæ locus, a Gaisfordio et viro docto male intellectus, sensu verborum postulante, sic interpungi debet: "Voluptates præcipue exturba et invisissimas habe: latronum more, quos philetas Ægyptii vocant, in hoc nos amplectuntur, ut strangulent." Suspiciamus conj. enim, in præcedenti voce latronum absorptam, e textu excidisse; nam hic est sensus: "Voluptates præcipue exturbandæ et invisissimæ habendæ; latronum enim more, quos Ægyptii ideo philetas vocant, in hoc solum nos amplectuntur, ut strangulent." "Quum dicit, amplectuntur," inquit Lipsius, "alludit ad etymon; nam φιλεῖν etiam osculari est et amplecti, quod quia latrones subinde faciunt, hinc nomen, etsi alii ab ὑφελεῖν derivent a sustollendo, quasi esset ὑφελήτης."³ Nostra quidem sententia, vox φιλήτης, una e multis, quas Alexandrini a prisca Græcis mutuati essent,⁴ formatur ab obsoleto φιλάω, φιλῶ, furor, unde, notante G. J. Vossio Etym. L. L., Romani, φ in p mutato, Æolum imitatione, verba sua pilare, compilare, suppilare, pro furari, quibus addas expilare (Glossæ, Ληστεύει· expilat,) traxerunt. Plura vide in Thesaurο h. v.

* KOKKHΣ.

"Alexandro ii. Alexandrini nomen Κόκκης et Παρείσακτος dedere; solebant enim invisos sibi scommatibus et conviciis appetere; is vero loculum aureum corpori Alexandri M. detraxerat, forte ut sic Sullæ satisfaceret, qui multum auri ex opulento regno colligere sperabat. ROR significat decorticare. Gen. xxx. 37, 8. PEUROR. decorticator RUCI est ταφή, sepulcrum, Gen. i. 3. Igitur RORUC est decorticator, spoliator sepulcri." J. R. Forster. in nota ad Strab. p. 1127. ed. Falc.⁵

* ΣΑΥΡΑ, ἡ.

Hippocr. de Artic. p. 847. ed. Vander Lind.: Ἐμβάλλουσι δὲ ἐπιεικῶς καὶ αἱ σαῦραι αἱ ἐκ τῶν φοινίκων πλεκόμεναι, ἣν κατατείνης ἐνθεν καὶ ἐνθεν τὸν δάκτυλον λαβόμενος, τῇ μὲν ἐτέρῃ τῆς σαύρης, τῇ δὲ ἐτέρῃ τοῦ καρπύου τῆς χειρὸς Coelius Rhodiginus Lectt. Antiq. xxvii. 27.: "Lacerta vasis est genus jureconsultis, ut Gr. saura, quod Hippocrates non omisit." M. Martin. Lex. Philol.: "Si recte σαῦρα scribitur, ut nostri Codices habent, et Hermolaus legit, idem significabunt istæ voces σήρα, σεῦρά, σηρά [f. l. σήρα]: Grammatici interpretantur vinculum contextum, nempe e vinibus aut corticibus arborum." Secundum Foes., σαῦραι dicuntur vimineæ quædam texturæ, e palmis intextæ, aut digitorum integumenta, s. digitalia, a laceratarum similitudine dictæ. Conr. Gesnerus L. de Quadrupedibus Oviparis:—"Ego σαύρας intelligo, non vasa, sed funiculos e palmis contextos. Hi cum resolvantur (ut quivis funiculi) aperiuntur, ut digitus immitti possit: tum in contrariam partem retorti arcius clauduntur, ut per eos digitus trahi et extendi possit; moderate scilicet. Quæ enim sic contexta sunt, facile extenduntur, nec multum remittuntur, nec duritie sua lædunt; quod convenit, cum nulla vi in his articulis extendendis opus sit. Vocat autem Hippocrates moderatam repositionem, quando opera duorum necessaria non est, ut in præcedenti illic modo, sed unius tantum sufficit." Ad hunc sensum vocis respicere videntur Glossæ: Σαῦρα· Sira, P. Sira. σαῦρα, πλεκτή, C.

De hoc memorabili Hippocratis loco nobis per amicissimum Boissonadium consultus, sic respondit vir eruditissimus, Coray:—"Pour le mot σαῦραι, une seule fois trouvé dans Hippocrate, quoiqu' il semble confirmé par les anciens Glossaires, je le regarde comme un mot suspect; il est très-possible qu'il ait usurpé la place de σεῦραι. En effet, n'est-il pas étonnant que ni Galien ni Erotien n'aient fait aucune mention d'un mot si singulier, tandis que le dernier de ces deux Glossographes explique le σεῦρῃ d'Hippocrate par ἰμάντι? Il n'est pas moins étonnant qu'on ne le trouve pas non plus dans Hesychius, ordinairement si attentif à remarquer tous les mots rares, et qui a eu le soin de recueillir toutes les formes du mot σεῦραι. Σεῦραι, πλέγματα, ἡνίαι, ἡ πλεκτοὶ ἰμάντες, dit ce Lexicographe. Σεῦρῃ, ἀναδέσμη—ἄλυσις, δεσμός.—Σεῦριδας, τὰς σεῦρας—Σηρά, δεσμός πλεκτός—Σηρά, πλεκτὸν ἰμάντων. Auxquels il faudroit peut-être ajouter le Σηραιός, σηροῖς, βραχέως, s'il étoit permis de changer ce dernier mot en βρόχος, c'est-à-dire δεσμοῖς, comme il explique ailleurs le βρόχος. Si le σαῦραι a été véritablement employé par Hippocrate, il ne peut-être qu'un mot Ægyptien, que les Grecs auront adopté avec quelque altération, de même qu'ils ont fait pour beaucoup d'autres. Le σάρι de Theophraste et le Sari de Plin (plante du Nil, qui a beaucoup d'analogie avec les feuilles du papyrus et celles du palmier) signifie en langue Copte, jonc (voy. Jablonski, Opusc. t. i. p. 266.) Je suis porté à croire qu'on a étendu la signification de ce mot non seulement sur toutes les plantes analogues, mais encore sur les ouvrages mêmes, tissus ou tressés qu'on tiroit de ces plantes, comme cordes, nattes, corbeilles etc. Une espece ou secte de moines Ægyptiens s'appelloient Sarabaitæ. Jablonski ibid. p. 264. désapprouve toutes les étymologies qu'on a données de ce nom, et finit par avouer qu'il n'en connoit point l'origine. Cependant, comme les Coptes donnent le nom de Sari au jonc, et celui de Bai aux rameaux du palmier, il me paroît plus que vraisemblable, que Sarabaitæ veut dire, des hommes

¹ "In Hesiodi loco Moschopolus φιλήτησι legit, quod parum abest, quin vulgatæ lectioni præferam, sed ea de re alibi forsitan." T. Hemsterh. ad J. Poll. ix. 135.

² Ad Il. i. p. 781 = 692, 26. Καὶ τὸ, Πέποιθ' ὄγε φιλήτησι, οὐ διὰ τοῦ ἡ ἔχει τὴν ἀρχαίαν ἐν τοῖς ἀκριβέσις ἀντιγράφοις, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰωτα, καὶ ὁμοῖοι οὐκ ἀπατεῖνα, ὡς ἀπὸ τοῦ φιλεῖν, ἀλλὰ κλέπτειν, παρὰ τὸ ὑφελεῖν.

³ Eustath. ad Il. B. p. 194 = 147, 20.: Τὸ δὲ παύσας ὑφέλκειν ἐν τῷ μέλλειν ἀποπλεῖν τὴν νῆα, ὑφαιρέσειν λέγει ὁ ποιητής. Οἱ δὲ μὲθ' Ὀμηρον, ἐπὶ τοῦ κλέπτειν τινὶσι τὴν λείαν, ὡς καὶ τὸ ὑφελίσθαι· ἀφ' οὗ καὶ τὸν φιλήτην παράγουσι· τινες τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου, ἢ καὶ φιλήτης ὁ παρ' Ἡσιόδου μὴ ἀπὸ τοῦ φιλεῖν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἀπατεῖν· αὐτὸ γὰρ τρίτης ἐστὶ συζυγίας, ὡς δηλοῖ παρὰ Λυκόφρονι τὸ, Φιλήσας πρόμον· ἀλλὰ ὁ κλέπτειν, παρὰ τὸ ὑφελεῖν, οἰοῖται ὑφελήτης διὰ διφθόγγου, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ἰ καὶ ἀπελεύσει τοῦ ἑ, φιλήτης διὰ τοῦ ἰ· ὡς ἂν τῷ σηματομενῶ τοῦ ὑφελήτου συνεξομοιωθῇ καὶ ἡ γραφή τῆς λέξεως, ὑποκλαπείσθαι τι τῆς διφθόγγου, ὡς καὶ τοῦτο δοκεῖ τοῖς παλαιαῖς. Voce ὑφελήτης augeri potest Schneideri Lex. Ex Eustathii loco in Thesaurum suum (i. 206. g.) recte recepit H. St.

⁴ "Σκῆψις γὰρ ut tunc nam Alexandrinum huc referrem, motus sum eo, quod illud non nisi ab Alexandrinis et recentioribus scriptoribus additum legerem, quales sunt Lycophren 46. et Apollon. R. ii. 576. Cf. Suid. qui etiam attulit verba Crinagoræ Mitylenæi in Brückii Anal. t. ii. p. 141. n. 7. Fortassis illud, ut multa alia, (v. quæ in v. βασίλισσα monui) desumptum fuit e lingua Hellenum antiquissima. Etiam a Romanis dicitur spelunca." Sturz. de Ling. Maced. et Alexandr. p. 194.

⁵ Notæ illæ Γεωγραφικαὶ, criticaὶ, et etymologicaὶ, quæ A. 1807. vulgatæ sunt in edit. Strabonis Oxoniensi, et pertinent ad Libri xvi. et xviii. Strabonis partem, Ægyptum imprimis describentem, plurima exhibent, e quibus Jablonskii Vocum Æg. Glossarium emendari, illustrari, et augeri possit.

ceints de cordes faites de palmier, φοινίκων βατοῖς ἐζωσμένοι, et j'appuie cette conjecture sur la description même qu'on a donnée de cette secte de moines, et dans laquelle il est dit expressément, qu'ils étoient cincti funibus palmarum, (Jablonski, ibid. p. 264.) Pour revenir à Hippocrate, ce qui me fait encore douter qu'il ait employé le mot *σαῦραι* (qui seroit une altération du mot Ægyptien Sari ou Saræ), c'est que les moines Ægyptiens, ou du moins ceux qui ont traduit leur vies, toutes les fois qu'il est question de ces ouvrages tissus ou tressés de palmier, se servent constamment du mot *σειραι*, comme de celui de θαλλοί, ou * θαλλία, pour désigner les rameaux du palmier ou le βάϊα. (Jablonsk. ib. p. 2.)

* KOYKI, τὸ, et KOIΞ, ἰκος, ὁ.

"Κοῖκες, in Æthiopia palmarum species, et τὰ πεπλεγμένα ἐκ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου σκευή, φορμοί, Hesych. Solent enim e palmæ foliis texti crates, storeæ, sportæ, et id genus alia." H. St. "Κύϊξ, Cyix, e genere bulborum, Theophr. H. P. vii. 13. At κύϊξ, e genere palmarum." H. St. "Κύκας, vocant Æthiopicum palmarum genus, de quo multa Theophr. H. P. ii. 8. (Ἄλλο δὲ τι γένος ἐστίν, ὃ φασὶ γενέσθαι πλεῖστον περὶ τὴν Αἰθιοπίαν, ὃ καλοῦσι Κύκας· οὗτοι καὶ θαμνώδεις, οὐχὶ ἐν τῷ στέλεχος ἔχοντες, ἀλλὰ πλείω, καὶ ἐνίοτε συνηρημένα μέχρι τινός εἰσι· τὰς δὲ ράβδους οὐ μακράς, ἀλλ' ὅσον πηχυαίας μὲν, ἀλλὰ λείας, ἐπὶ δὲ τῶν ἄκρων τὴν κόμην. Ἐχουσι δὲ καὶ τὸ φύλλον πλατὺ, καὶ ὥσπερ ἐκ δυοῖν συγκείμενον ἐλαχίστοι· καλοὶ δὲ καὶ τῇ ὀψει φαίνονται, τὸν δὲ καρπὸν καὶ τῷ σχήματι καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ χυλῷ διάφορον ἔχουσι. Στρογγυλότερον γὰρ μῆλον καὶ μείζον καὶ εὐστομώτερον, ἥττον δὲ γλυκύ. Πεπαίονουσι δὲ ἐν τρισὶν ἔτεσιν, ὥστε καρπὸν ἔχειν ἐπικαταλαμβάνοντος τοῦ νέου τὸν ἔνον· ποιοῦσι δὲ καὶ ἄρτους ἐξ αὐτῶν. Περὶ μὲν οὖν τούτων ἐπισκεπτέον. Pro κύκας leg. κύκας. Sprengelio H. R. H. p. 106. est Cycas circinalis.) Plin. xiii. 4." H. St. "Κοῖξ, Coix, Species τῶν καλαμοφύλλων, ut et ὁ φοινίξ, teste Theophr. H. P. i. 16., apud quem vii. 13. κύϊξ legitur inter τὰ βομβώδη s. τὰ στρογγύλα ταῖς ῥίζαις. Hesych. sine diæresi habet κοῖκες, ut supra docui, tradens esse palmæ genus in Æthiopia, et πλέγματα inde confecta. Quo modo et J. Poll. x. 46. (179.²), περὶ τῶν ἐκ πλέγματος σκευῶν tractans, scribit, posse in hoc censu collocari et κύκα, quem a Doribus κδιν vocari, velut ab Epicharmo, Ἡ θύλακον βόειον, ἢ κοῖν φέρειν, Ἡ κωρυκίδα: ab Atticis κύκα dici, ut a Pherecrate. — Ἡ κύκα, ἢ κωρύκας; manifesto autem, inquit, hoc indicat Antiphanes, dicens, ἀγγεῖον * ἀλφειτήριον, pro quo forsân scribendum * ἀλφειτήριον, ὃ κύϊξ ἐστίν." H. St. At aliud est κύϊξ, Æthiopica palma; aliud κούκι, cucu, Ægyptiaca planta palmæ similis, (quas tamen palmæ species, ut mox ostendetur, confundit Hesych., ac post eum hodierni Lexicographi Criticique, inter quos ponendus est T. Hemsterh.) et ab utroque diversum est Atticorum κύϊξ, quod Doribus ἐστὶ κοῖς, sporta vel fiscina, æro,

quo aliquid tollitur et fertur. "Κοῖξ, vel κοῖξ, Hesychio auctore, palma est Æthiopica, e cujus foliis aut ramis contexti corbes idem habuerunt cum ipsa arbore nomen: κύκος autem præter Hesych. meminit etiam Theophr. et Strabo: mirum vero mihi videtur istius originis, siquidem de ea constiterit inter Grammaticos, nullam fecisse mentionem Pollucem nostrum, cum tamen in istiusmodi rebus exponendis satis alias accuratus sit: nisi tradidisset Hesych. illam significationis rationem ab arbore κύκι derivatam, posset quis nonnulla de causa forte suspicari, vocis originem esse repetendam a κοῖα, quæ sphæram s. circulum significat, propter figuræ rotunditatem: observant autem Grammatici Antimachum usitasse vocabulum illud κοῖα, quod circulum, ut dixi, interpretantur plerique, quidam etiam lapidem: Hesych. utrumque conjunxit: Κοῖας· σφαῖρας ἢ λίθους, unde κοῖς vel κοῖξ, sed hac in re ludere animus non est." T. Hemsterh. H. St.: "Κοῖας Hes. dici scribit σφαῖρας ἢ λίθους." Vocem hancce prætermisit Schneideri Lex. Arcadius Grammaticus MS.: Κοῖα· ἢ σφαῖρα. Moschopul. p. 5., * Κοῖας· ὁ στρογγύλος λίθος, tanquam a nom. sing. * κοῖας, sed de tali vocabulo dubitare nobis liceat. Etym. M. 770. 9.: Κοῖα σημαίνει τὴν σφαῖραν· ἢ χρῆσις παρὰ Ἀντιμάχῳ, Κοῖας ἐκ χειρῶν εἰς σκόπελον * μεταριπτάζουσι. Ceterum κοῖξ s. κοῖς, vas sparteum, nostra quidem sententia, est ab antiquo verbo κόσος, cavitas, unde Lat. covum pro cælo, ut ab οἶνος Lat. vinum. "Plin. (xxxvi. 14.): 'Id consequutus est ille peronibus arena plenis, molli pulvino (clivo) super capita columnarum exaggerato paulatim exinaniens imos, ut sensum motus in colo (sensim moles in cubili) sederet.' Recte vidit Cujacius scribendum, heronibus aqua plenis. Nam ita libri nostri, eronibus. Sed erones illi vera ac veteri scriptura ærones debent esse. Sic era scribebant pro æris. Glossæ: Ἄρο· κοῖξ. Græcæ verbum hoc originis, ὁ * αἶρων. [In Schneideri Lex. desideratur.] Sporta, vel fiscina hoc nomine significatur, quo aliquid tollitur et fertur. Ἄραι φορτίον, onus tollere. Inde αἶρων, Lat. æro. Infima Græcia * προφοράρια vocavit. Donat. (ad Terent. Phorm. i. 2. 72.): 'Phormio non a formula, sed a phormione sparteo, quem eronem trivialiter dicimus et pro consuetudine. Vulgare igitur verbum æro. [Vitruv. V. c. ult., Ærones ex ulva palustri facti. Alfen. Digest. L. xix. tit. 2. Leg. 31., Quod si separatim tabulis, aut æronibus, aut in alia cupa clusum triticum fuisset. In edit. Torrentini legitur heronibus.] Græce etiam κοῖξ, fiscus sparteus. Hesych.: Κόεις· οἱ φορμοί. Male vulgo: Κορισοί· κορμοί. Hesiod., Οἶσις δ' ἐν φορμῷ. Hinc φορμοφοροὶ laturarii a φορμός dictus ἀπὸ τοῦ φέρειν, ut æro ἀπὸ τοῦ αἶρειν, quod est βαστάζειν. Hesych. interpretatur πλέγματα, τὰ πεπλεγμένα ἐκ φύλλων δένδρου σκευή, φορμούς. Sed quod idem κοῖκας quoque exponit φοινίκων εἶδος ἐν Αἰθιοπία, et propterea κύκας sportas innuit

¹ "Male reddant, Fructum figura, magnitudine, et sapore diversum quam cetera præstant. Sequitur: Στρογγυλότερον γὰρ καὶ μείζον καὶ εὐστομώτερον, ἥττον δὲ γλυκύ. Lege e Plinio: Στρογγυλότερον γὰρ μῆλον, καὶ μείζον, καὶ εὐστομώτερον, ἥττον δὲ γλυκύ. Plin., Pomum rotundo, sed majore quam mali amplitudine. Ubi εὐστομώτερον odoris est jucundioris, ut multis locis ap. Theophr. Addit Plin., tantum esse siccitatem, ut frietur, et farinæ modo spissetur in panem. Theophr. simpliciter, ποιοῦσι δὲ ἄρτους ἐξ αὐτῶν." Salm. in Solin. p. 575. d.

² Locns est hic: Εἴη δ' ἂν καὶ κύϊξ ἢ τι τῶν πλεγμάτων, ὃν οἱ μὲν Δωριεῖς κοῖν καλοῦσιν, ὡς Ἐπίχαρμος Πύθωνι, Ἡ θύλακον βόειον, ἢ κοῖν φέρειν, ἢ κωρυκίδα· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κύκα, ὡς Φερεκράτης Κορίνθιοι. Πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσται τεύχος, ἢ κύκα, ἢ κωρύκος. Σαφῶς δὲ αὐτὸ Ἀντιφάνης ἐν Βομβυλίῳ δηλοῖ εἰπών, Ἀγγεῖον ἀλφειτήριον, ὃ κύϊξ ἐστίν. "Meretricis cujusdam tunc temporis notissimæ nomen est * Κοριαννῶ, ut * Σαλαβαρχῶ, a quo titulum fabulæ et argumentum desumserit Pherecrates: ita Thais Menandri nota est et Dioclis Thalatta. Athen. xiii. inter alias fabulas, quæ titulum et argumentum habuerunt a meretricibus, hanc etiam Pherecratis Nostri Corianno emmerat. Comici ῥῆσιν e MSS. textus accepit emendatorem; vulgabatur enim ἴσατο et κωρύκος, quæ scriptura ut recto sensu carebat, sic hanc a nobis restitutam perspicuam esse et claram quivis facile videt: [Salm. in Solin. p. 575. b. habet πέπατο, paraverat, a v. πάομαι, pro vulg. ἴσατο:] sed Jungermanno tamen non penitus assentior exponenti, Quemque pro se farsisse et implese vasa, coicas, corycos: non equidem inficias eo, eam significationem attribui posse τῷ σάπτειν, sed alteram forte, qua significat, jumentis onera et clitellas imponere, hic commodiorem esse quis non sine ratione existimet: arbitrium esto penes lectorem. Κωρύκος recte MSS. * κωρύξ enim, ut quidem opinor, nemini fuit unquam lectum: κωρύκος ita per ω ut plurimum scribi solet; Suidas tamen suo loco et ordine κωρύκος habet, et e vetusto quodam auctore locum producit, ubi aurum e corycis effusum esse narratur: quin et ap. Hesych. κωρύκος extat inter illas voces, quæ incipiunt a κ, quod indicio est κωρύκος, ut et Salmas. emendavit, debere scribi. [Κωρύκος scribitur in Cod. Ven., teste Schow.] Sequitur ultima χρῆσις Antiphanis, quæ lucide declarat, quid fuerit κύϊξ. [Locum sic constituit Salm. l. c., — ἀγγεῖον ἀλφειτήριον Κύϊξ δὲ ἐστίν.] Fabulæ titulus in editis ita erat exaratus, ἐν Βομβυλίῳ, MSS. nihil aliud nisi formam pluralem immutant ἐν βομβυλίῳ, quam ego lectionem retinui et in textum induxi, quanquam illa Jungermanni conjectura sen Casauboni potius summo peregrinatur adlaniatur: quin et ipsum Meursium sine ulla dubitatione pronunciare video in Attica Bibliotheca corruptum esse hunc locum, restituendumque βομβυλίῳ. MSS. tamen non sine gravi ratione deserendos existimo: βομβυλίον, vermiculus, a βομβυξ, a qua voce cur non fabulæ titulus, et nescio quo modo lepidum argumentum enasci potuerit? Sed nt in conviviis, ita et in re critica saus enivis est sapor. [Ab Athen. iii. 125. f. laudatur Ἀντιφάνης ἐν Βομβυλίῳ. "Apud eund. iv. 161. e. rursus laudatur Antiphanes ἐν βομβυλίῳ, qua sub mendosa scriptura eadem fabula, de qua hic agitur, latere videtur. Itaque, haud improbabili sane ratione, Koppiers in Observatis Philolog. p. 29. accipiens ex hac posteriore scriptura terminationem, eamque cum priore parte ejus vocabuli quod hic legitur, conjungens, utrobique ἐν βομβυλίῳ oportuisse censuit, ut verus titulus fabulæ * βομβυλίῳ fuerit. "Quod jocosum," inquit, "forte fnerit nomen, ductum ab usitato βομβυλίῳ, quomodo, a sono liquoris erumpentis, vas angusta cervice dicebatur, de quo satis multa notantur ap. Hesych." Schweigh.] In Antiphanis loco ἀγγεῖον ἀλφειτήριον a MSS. confirmatur, nec ideo illam lectionem temere rejiciam: alias usitatus est, magisque cum analogia consentit ἀλφειτήριον; sed et supra s. 93. μελιτήριον ἄγγος MSS. habebant, ubi Codd. vulgati μελιτήριον: hic nihil existimo mutandum." T. Hemsterh. Μελιτήριος, — τήριος, — τίνος, Schneiderus in Lex. suum recepit, laudans Pollucis loc. Μελιτήριος χυλός, in H. St. i nes. ii. 869. f. Plinio succus melligenus, affertur e Theophr. H. P. iii. 8., Gaza interpr.

dictas, quod e foliis hujus palmæ Æthiopicæ texerentur, in eo certe magnopere errat. Κόιζ verbum Atticum. Dores dicebant κοῖς. Epicharmus: Ἡ θύλακον βόειον ἢ κοῖν φέρειν Ἡ κωρυκίδα. Etiam palmæ similis arbor Ægyptiaca fuit, e cujus foliis et cortice texebantur sportæ, vel phormiones, quæ dicebantur κούκι. Atque inde *Κούκινα πλέγματα Straboni. Sic enim apud eum leg. L. xvii., Καὶ τὰ κούκινα δὲ πλέγματα Αἰγυπτιακά ἐστι, φυτοῦ τινὸς ὁμοία τοῖς σχοινοῖς ἢ φοινικίνοις. Male vir eruditus (Casaub.) corrigebat κούκινα, cum scripti haberent κόκκινα. Plin. xii. 9.: 'At e diverso cucu in magno honore, palmæ similis, quando et ejus foliis utuntur ad textilia.' E Theophr. (H. P. iv. 2.) habet, ap. quem vitiose hodie editur: Τὸ δὲ καλούμενον κουκιοφόρον ἐστὶν ὁμοίον τῷ φοίνικι. Et male interpretes, Cuciofera quæ appellatur. [“Κουκιοφόρον δένδρον, Arbor cucifera, de qua multa Theophr. H. P. iv. 3. unde hæc Plin. xiii. 9. 'Cuci in magno honore, palmæ similis, quando et ejus foliis utuntur ad textilia. Differt quod in brachia ramorum spargitur. Pomo magnitudo quæ manum impleat; color fulvus, commendabilis succo ex austero dulci; lignum intus grande, firmæque duritiæ, ex quo velares detoruant annulos. In eo nucleus dulcis, dum recens est: siccatus durescit ad infinitum, ut mandi non possit, nisi pluribus diebus maceratus. Materies crispioris elegantiae, et ob id Persis gratissima.' Fertur esse quæ Nux Indica dicitur, vernacula earum lingua cocos, nascens in Persia etiam, Arabia, et Ægypto.” H. St.] Scribe in Græcis, Καὶ τὸ κοῖι διάφορον, ὁμοίον τῷ φοίνικι. Ad verbum Plin. reddidit, Cuci in magno honore. Διάφορος, pretiosus, excellens. Hesych.: Διαφορώτερον κρεῖττον, ὑψηλότερον. Hinc τὸ διάφορον etiam pretium. Dicæarchus, Μικροῦ διαφόρου τὸν ἀδικθέντα ἐξαγοράσας. Ab hoc cucu κούκινα φύλλα Auctori Peripli Maris Rubri, Γλωσσῇ δὲ Ἀραβικῇ χρῶνται, καὶ περιζώμασι φύλλων κουκίνων. Haud recte repositum velent, φύλλων κοκίνων. Legendum ap. Theophr. de hoc cucu, χρῶνται δὲ τῷ φύλλῳ καθάπερ τοῦ φοίνικος πρὸς τὰ πλέγματα. Male edunt, χρῶνται δὲ τῷ φλοιῷ καθάπερ τοῦ φοίνικος φύλλῳ. Sciendum porro est, etiam genus palmarum Æthiopicarum appellatas esse κοῖκας. Plin. xiii. 4. de palmis; 'In ipsa quidem Æthiopia friatur hæc, (palmula sc.), tanta est siccitas, et farinæ modo spissatur in pauem; gignitur autem in frutice ramis cubitalibus, folio latiore, pomo rotundo, sed majore quam mali amplitudine: cecyas vocant.' Recte in libris antiquis scriptum reperitur, coëcas, i. e. κοῖκας. Sic habet optimus Rigaltianus. [“Pliniani MSS. R. Colb. etc. rectius coëcas, vel coicas.” Harduin.] Corrigendus et in hac voce Theophr., unde Plin. hausit, capite de palmis, ii. (8.): 'Ἄλλο δὲ τι γένος ἐστὶν ὃ φασὶ γενέσθαι πλεῖστον περὶ τὴν Αἰθιοπίαν ὃ καλοῦσι κύκας. Notum est quomodo

in Græcis exemplaribus hæc invicem mutantur, οἱ et υ, ut μυρῶ, μοιρῶ, et in similibus sexcentis. Hi sunt Hesychii κοῖκες, quos esse interpretatur Æthiopicas palmas, Κοῖκες ἐν Αἰθιοπίᾳ φοινίκων εἶδος. De his etiam Theophr. i. 16., Ἐνία δὲ καὶ καλαμόφυλλα, καθάπερ ὁ φοινῖξ, καὶ ὁ κοῖζ, καὶ ὅσα τοιαυτά. At κούκι et κοῖζ diversa. Cuci Ægyptiaca planta palmæ similis. Κόιζ Æthiopicæ palmæ genus. Κόιζ autem Græce pro ærone, vel sporta textili nihil commune habet cum illo genere palmæ Æthiopicæ, nisi nominis sonum. Nec enim Græce κοῖκες dictæ spar-teæ fiscellæ, quod e coice Æthiopico texerentur. Unde enim coices illi in media Græcia? Κόος verbum antiquum Græcum, quod cavitatem significat. Inde Lat. covum pro cælo, ab illo κόος. Nomen κοῖς vas sparteum et concavum. Alii κοῖζ dixerunt. Antiqui comici passim hanc vocem de phormione vel sporta usurparunt. Phe-recr. Κοριανοῖς.—πᾶς δ' ἄνθρωπος Πέπατο τεύχος, ἢ κοῖκ' ἢ κωρύκου. Antiphanes,—ἀγγεῖον ἀλόγιστον Κόιζ ὁδ' ἐστίν. Isti κοῖκες Græcorum κοῖκι vel κοει nomen non dederunt.” Salm. in Solin. p. 574—5.

*“ΟΙΓΑ, s. *“ΟΙΚΑ, ἢ, Minerva.

Unde adj. *Ὀγκαῖος. Æschyl. S. c. T. 169., Ἐν τε μάχαις μάκαιρ' ἀνασσα' πρὸ πόλεως, Ἐπτάπυλον ἐδος *ἐπιρρύον: 492., Τέταρτος ἄλλος γέγονας πύλας ἔχων *Ὀγκας Ἀθανᾶς, ἐν βοῇ παρίσταται: 507., Ὀγκα Παλλὰς: “Minervam Phœnices Ὀγκαν vocabant, teste Æschyli Schol. Ὀγκαν vicum Thebis vicinum memorant Schol. Pindari, a Stanleio citatus, [ad Olymp. ii. 48., Ἀγαλμα γὰρ Ἀθηνᾶς ὁ Κάδμος ἰδρύσατο ἐν Ὀγκαις, κώμη τῆς Βοιωτίας. Ὀγκαῖα οὖν ἢ Ἀθηνᾶ τιμᾶται. Hesych.: Ὀγγα Ἀθηνᾶ ἐν Θήβαις ἐστὶ, χώριον ἐπώνυμον ἔχουσα, ubi in Cod. Ven., pro ἐν Θήβαις, est ἐν Ἀθήναις, errore librarii, ut videtur,] et Tzetz. in Lycophr. 1225. [Εἰσὶν Ὀγκαὶ καὶ κώμη Θηβῶν, οὗ καὶ Κάδμος Ἀθηνᾶς ἀγαλμα ἰδρύσατο.] Hesych.: Ὀγκας Ἀθηνᾶς τὰς Ὀγγυίας πύλας λέγει. Nempe Æschylus ad portas Ὀγκας Ἀθανᾶς sistit Hippomedonta, qui secundum Euripidem, Ὀγγυία εἰς πύλματα ἔστειχε. v. Pors. ad Phœniss. 1150. Brunckius citat Epigr. vet. [e Schol. ad Eur. Phœn. 1068.], Ὀγκας ναὸς ὁδ' ἐστὶν Ἀθανᾶς, ὃν ποτε Κάδμος εἰσάγει, βούν' θ' ἱέρειυσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας.” Blomf. Schol. a. ad Æschyl. S. c. T. 169.: Ὀγκα ἢ Ἀθηνᾶ παρὰ Θηβαίους ἐτιμᾶτο, ἐπεύχεται δὲ, τὴν ἐπιχώριον Ἀθηνᾶν καλῶν εἰς βοήθειαν, ὡς ὁ Θερταλὸς τὸν Δία, λέγων, Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε. Καὶ ὁ Λύκιος τὸν Ἀπόλλωνα, Κλυθὶ ἄναξ ὅς που Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ Εἰς. Καὶ ὁ Ἰδαῖος, Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων. Ὀγκαῖα τοίνυν ἢ Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Θηβαίους. Ὀγκα δὲ παρὰ Φοινίκην ἢ Ἀθηνᾶ, καὶ Ὀγκαῖα πύλαι. Μέννηται τούτου καὶ Ἀντίμαχος³ καὶ Ῥιανός. Φοινῖξ δὲ τὸ γένος ἄνωθεν ὁ Κάδμος ἐτύγχανεν ὁ τῶν Θηβαίων οἰκιστὴς, διὸ καὶ ὡς ἐκ Φοινίκων κατηγμένος, Ὀγκαν Ἀθηνᾶν παρὰ Θη-

¹ “Ἀνασσ’ Ὀγκα πρὸ πόλεως omnes præter Seld. K. M. 2. qui voces πρὸ πόλεως omittunt. Sed recte, credo, Ὀγκα delevit Burneius, prout glossam e v. 497. ortam.” Blomf. Cum tamen Schol. a. et β., ut patet ex eorum verbis ad h. l., suo in exemplari deletum illud Ὀγκα invenerint, nos amplius de hac re deliberandum censemus.

² Sequens glossa est: Ὀγκαται βῶα. In Cod. Ven. hæc duæ glossæ sunt confusæ: Ὀγκας, Ἀθηνᾶς, τὰς Ὀγγυίας ἐγκαταί, βῶα, πύλας λέγει. Bene distribuit et ordinavit Musurus. Videtur πύλας λέγει supplementum e margine, alieno loco positum: cf. VV. DD.” Schow. Nostra quidem sententia, Hesych. respexit ad Æschyl. S. c. T. 492.: ante λέγει vel excidit vox Διςχύλος, vel subintelligi debet. “Apollodoro (iii. 6.) aliæ Ogygiæ, aliæ Oncaides (Ὀγκαῖδες); Pausaniæ (ix. 12.) Ogygiæ nominatæ sunt, Oncaides non sunt: eadem igitur esse possunt. Steph. B.: Ὀγκαῖαι πύλαι Θηβῶν. Eὐφορίων Θρακί. Videtur autem hic Euphorion Æschyli filius, et ipse Tragicus.” Stanleius ad Æsch. S. c. T. 492.. “Ὀγκαῖαι πύλαι et σκαῖαι πύλαι numero plurium dicuntur, quod olim portæ civitatum duplices vel bifores essent, ne intrantes et exentes sibi invicem incursarent. Atque ita omnes Coloniarum Romanarum portæ extruebantur: imo ipsius urbis portæ tales erant; uti adhuc videre est in Portuensi porta, quamvis altera jam obstricta: et similiter porta, quæ vulgo Maggiore dicitur, duas maximas fornices s. arcus habet: atque ita sæpe civitates in antiquissimis numis depictas videmus, videlicet geminas portas inter duas turres.” L. Holsten. ad Steph. B. h. v.

³ Vel vehementer errat Schol., credens Antimachum loqui de Thebis, vel ante verba, μένηται τούτου, aliquid supplementum videtur, adeo ut locus sic constituitur, Εἰσὶν Ὀγκαὶ καὶ χωρίον Ἀρκαδίας, αὐτ' ἐστὶν Ὀγκίον καὶ γ. Α. Μέννηται τούτου καὶ Ἀντίμαχος καὶ Ῥιανός. Antimachus enim loquebatur de Arcadiæ quodam oppido in agro Thelpusio, quod traxit nomen ab Onco. Pausan. viii. 25.: Μετὰ δὲ Θελπουσίαν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν *Ὀγκίῳ.—Ὁ μὲν δὲ Ὀγκος Ἀπόλλωνος ἐστὶ κατὰ τὴν φήμην, καὶ ἐν τῇ Θελπουσίᾳ περὶ τὸ χωρίον ἐδυναστεύει τὸ Ὀγκίον. Deinde affert hos Antimachi versus: “Ἀδραστος Ταλαῷ υἱὸς Κρηθιάδαο Πρωτίστος Δαναῶν περὶ ἐπαινετὰ ἤλασεν ἱππῳ, Καίρῳ τε κραϊνόν καὶ Ἀρίονα Θελπουσαῖον. Τὸν ῥε τ' Ἀπόλλωνος σχεδὸν ἄλλοις *Ὀγκαῖοιο Αὐτῇ γαί' ἀνέδωκε σέβας θνητοῖσιν ἰδεσθαι. Steph. B.: Ὀγκίον χωρίον Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ὀγκου δυναστεύσαντος, ὡς Πανσανίας ὀδῶν ὁ δ' αὖτις, *Ὀγκίος, καὶ θηλυῶς Ὀγκεία. “Hujusmodi gentile ap. Pausan. non reperitur. Censeo locum hunc etiam Ὀγκαί fuisse dictum, unde Ὀγκαῖος, quod agnoscit Antimachus ap. Pausan. i. c. Hinc quoque ap. eund. Pausan. eodem loco aliud gentile deductum video, *Ὀγκαῖατης sc. quod etiam ab Ὀγκαῖ commodissime formatum; meminit enim templum Apollinis Oncaetæ: Ὁ δὲ Λάδων τῆς Ἐριννῶς τὸ ἱερὸν ἀπολιπών, ἐν ἀριστέρῳ παρίξεισιν, ἐν ἀριστερῷ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ὀγκαῖατου τὸν ναόν.” Abr. Berkel. “Apollo Ὀγκαῖος vel Ὀγκαῖατης, ejus ædes erat ad Oncium, qui vicus ipse forte Ὀγκα dictus.” C. A. G. Schellenberg. ad Antimachi Reliq. p. 67. Ambo hi docti, quibus addas Sylburg. ad Pausan. i. c., paulo audacius scripserunt, si Tzetzæ locum in mentem revocassent. Lycophr. 1225., Πάντας δ' ἀτάγνους χερσὶν ἐν γαῶ κτενί, Λωβαῖσιν αἰκισθέντας Ὀγκαῖον βίβρου. Scholia: Ὀγκαῖον τινὸς τῆς Δήμητρος, τοῦτ' ἐστὶν *εἰρινυδώδους, παρ' ὅσον ἐν Ὀγκίῳ, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, ἢ Δημητῆρ' Ἐριννῶς τιμᾶται, ὡς καὶ Καλλιμαχός. Τὴν μὲν οὖν ἐσπέρμηνεν Ἐριννῶς Τελφουσαῖαν εἰσὶν Ὀγκαί καὶ κώμη Θηβῶν, οὗ καὶ Κάδμος Ἀθηνᾶς ἀγαλμα ἰδρύσατο. Eustath. ad Od. p. p. 1809. 44., Ὀγκαῖος μὲν προπερίσπεται ὁ παρὰ Λυκάφρονι, Ὀγκαῖον δὲ τὸ καὶ Ὀγκίον ἐν τοῖς ἐξῆς παρ' Ὀμήρῳ, προπαροξύνεται. Etym. M. 613. 49.: Ὀγκαῖ πύλεις (πόλεις) ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ Ὀγκου τινὸς ὀνομασθεῖσαι (ὀνομασθεῖσα), “Rectius πόλεις et ὀνομασθεῖσα singulari numero: deinde hoc oppidum Pausaniæ Ὀγκίον est, Stephano Byz. Ὀγκίον, ut fortasse aliquis Ὀγκαῖον a nostro scriptum existimaverit.” Sylburg. Pro Ὀγκίον, Ὀγκίον Pausaniæ restituit Facius et Steph. Byz. Forma Ὀγκίον posterioribus placuit, pro quo antiquiores Ὀγκίον scribebant: v. nos supra v. Σμυρναῖον. Ὀγκαῖον vero ab Etymologo scriptum, pro vulg. Ὀγκαί, male existimasse Sylburg., patet e Tzetzæ schollis jam laudatis. Ceterum Rhianum in loco, ad quem Æschyli Schol. provocat, pariter ac Antimachum, non locutum esse, ut ipse censet, de Thebis et Oncais Portis, sed de Onco Apollinis filio et Arcadiæ vico, cui nomen Ὀγκίον s. Ὀγκα ab illo Rege ductum, conjicere est

βαλοῖς τιμασθαι ἐποίησε. Schol. β., "Ὅγκα Ἀθηνα Φοινίκων γλωττη. Schol. tamen ad v. 492. vocem ογκα esse Ægyptiam dicit: Ἦλθεν εἰς Θήβας, ὧλισθεν ἡ βους, καὶ ὁ Κάδμος ἐκεῖ ὠκῆσε, καὶ ἔθυσσε τὴν βοῦν Ἀθηνᾶ, καὶ τῇ Αἰγυπτία φωνῇ ταύτην ἐτίμησαν ἐκεῖ, οθεν οὕτως καὶ αἱ πύλαι ὠνομάσθησαν. At Pausan. ix. 12., notante Stanley, ex hoc ipso Deæ nomine Cadmum non Æg., sed Phœnicem fuisse probare conatus est: Τοῖς νομίζουσιν εἰς γῆν ἀφικέσθαι Κάδμον τὴν Θηβαΐδα, Αἰγύπτιον, καὶ οὐ Φοινίκα ὄντα, ἔστιν ἐναντίον τῷ λόγῳ τῆς Ἀθηνᾶς ταύτης τὸ ὄνομα, ὅτι Σίγα (Cod. Ven. Σίγγα, sed "Ὅγγα vel "Ὅγκα scribendum esse monent vv. dd.) κατὰ γλῶσσαν τὴν Φοινικῶν καλεῖται, καὶ οὐ Σάῖς κατὰ τὴν Αἰγυπτίων φωνήν. Quo argumento Pausan. re ipsa parum proficit, ut inquit Jablonsk. quem vide sup. v. Σαῖς. Schol. ad Eur. Phœn. 1068. Διὸ καὶ ἰδρύσατο ταύτην, "Ὅγκαν προσαγορεύσας τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ. Steph. Byz.: "Ὅγκα ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ Φοινίκας. Dicitur: vero non modo "Ὅγκα Ἀθηνα, verum etiam "Ὅγκαῖα Ἀθηνα, Pindari Schol. ad Olymp. ii. 48. l. c. Schol. Soph. Œd. T. 20., Δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἰδρύται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν "Ὅγκαῖας (vulgo Οἰκαίας), τὸ δὲ Ἰσμηναίης. Pausaniæ ætate tantum βωμός καὶ ἄγαλμα sub dio, eo ipso loco quo bos fessa procubuit, et Cadmum ut urbem conderet admonuit. Nonno quoque Dionys. v. est "Ὅγκαῖη. Hinc corrigendus est Plut. in Vit. Pelop. c. 12.: Ἀφαιροῦντες ἀπὸ τῶν στοῶν τα περικείμενα σκῦλα καὶ τὰ περὶ τὴν Οἰκίαν ἐργαστήρια δορυφόρων καὶ μαχαιοποιῶν ἀναρρηγνύντες. "Vitium agnoscit Schneider. ad Xenoph. Hell. v. 4. p. 306. Reiskii ἀγοράν non satisfacit. Scribendum videtur περὶ τὴν "Ὅγκαν, circa Templum Minervæ. Jacobs. Animadv. in Athen. p. 136.: "Minervæ nomen "Ὅγκα, frequentatum Laconibus, etiam "Ὅγα. Heyn. ad Apollodor. iii. 4. Ubi nom. "Ὅγκα Laconibus frequentatum dicatur, pariter atque ubi forma "Ὅγα reperiatur, nescimus. Ceterum "Ὅγκαῖαι πύλαι Apollodoro iii. 6. vocantur *Ὅγκαῖδες: Ἰππομέδων δὲ (ἔστη) παρὰ τὰς "Ὅγκαῖδας. "De Phœnicio nomine, quo Cadmus Minervam honestavit, agentium loca collegerunt J. Selden. de Diis Syr. ii. 4. et Bochart. G. S. P. ii. L. i. c. 16. et L. ii. c. 12. ille quidem male dubitans, utrum ap. Pausan. ix. 12. "Ὅγκα reponendum esset pro Σίγα, an Σίδα: correctionem "Ὅγκα dubio vacare nuper etiam statuit vir eximius, P. E. Jablonski, Panth. Æg. i. c. 3. s. 1. Centenis vicibus O et C fuerunt male permutata; Γ et I in hoc ipso nomine ap. Schol. Soph. Œd. T. 20., ubi "Ὅγκαῖας pro Οἰκαίας, præter Seldenum, correxerunt Gul. Canter. et T. Stanl. ad Æsch. S. c. T. 170. præterea V. D. in Misc. Obs. vol. ii. p. 289. Horum nullus nostrum Scholion in Phœnissas attigit, excitatum hanc in rem a Kuhnio ad Pausan. et Aug. Van Staveren in Misc. Obs. vol. x. p. 305. Latet adpellationis ratio, quam Selden. nescire se fatebatur: conjectura Bocharti parum habet verisimilitudinis. Harum rerum intelligentibus probabilius forte videbitur, nomen illud "Ὅγκα patria Cadmi lingua scriptum Ὠγγα. a v. Ὠγγ participium Ὠγγα, onca, significare potuit prominentem et excelsam, quæque Græcis Ἀκρία diceretur et *Ἐπιπυργίτις, Minerva Cadmo sic fuerit appellata "Ὅγκα. Minerva quoque Πολιάς et Πολιουχος, s. *Ρυσιπτολις eadem illa designari potuit adpellatione. Diversas, qua viget in dialectis illud verbum, excitare significationes, et in hoc genere literarum nova comminisci, conjectoribus facillimum est." Valck. ad Eur. Phœn. Schol. 1068. Cf. Spanh. ad Callim. H. in Pallad.

p. 670. et Fourmont Mem. de l'Acad. des Inscr. T. xv. p. 395. sq.

"APON. ου. τὸ

Arum, herba e dracunculi generibus ap. Theophr. H. P. vii. 11. (Καλοῦσι γὰρ τι δρακόντειον ἄρον διὰ τὸ τὸν καυλὸν ἔχειν τινὰ ποικιλίαν. Sprengelio H. R. H. p. 103. est Arum dracunculus.) Dioscor. ii. 197. ("Αρον τὸ καλούμενον παρὰ Σύροις *λούφα, φύλλα ἀνίησιν ὁμοία τοῖς του δρακοντίου, μικρότερα δὲ καὶ ἀσπιλότερα καυλὸν σπιθαμαῖον, υποπύρφυρον, υπερειοειδῆ. ἐφ' οὗ ὁ καρπὸς κροκί-ζων ρίζα λευκὴ πρὸς τὴν του δρακοντίου, ἥτις καὶ ἐσθίεται ἐφομένη, ἥττον οὐσα δριμεῖα. ταριχεύεται δὲ τὰ φύλλα εἰς βρώσιν, καὶ καθ' ἑαυτὰ ξηρανθέντα ἐψόμενα ἐσθίεται. Δύναμιν δὲ ἔχει ἡ ρίζα καὶ τὸ σπέρμα καὶ τὰ φύλλα τὴν αὐτὴν τῷ δρακοντίῳ. ποιεῖ δὲ ἡ ρίζα καταπλασσομένη συνβολίτῳ ἐπὶ ποδαγρικῶν. ἀποτίθεται δὲ ὡς ἡ τοῦ δρακοντίου. καὶ καθόλου ἐστὶ διὰ τὸ μὴ λίαν δριμὺ ἐδώδιμος. Notha p. 448.: Οἱ μὲν αλιμον, οἱ δὲ θύμον, οἱ δὲ *δρακοντίαν, ὃ οἱ Κύπριοι καὶ κολοκάσιον λέγουσι. Sprengelio l. c. p. 190. Dioscoridis Arum est Arum Italicum.) Et Plin. xxiv. 16. ["Ægyptus aron gignit, de qua inter bulbos diximus, magnæ cum dracontio litis. Quidam enim eandem esse dixerunt. Glaucias satu discrevit, dracontium sylvestrem arum pronuncians. Aliqui radicem aron appellarunt, caulem vero dracontium, in totum alium, si modo hic est, qui apud nos dracunculus vocatur. Namque aros radicem nigram in latitudinem rotundam habet, multoque majorem, et qua manus impleatur. Dracunculus subutilam, et draconis convoluti modo: unde et ei nomen." De hoc loco vide Salm. in Solin. et de Homon. Hyl. Iatr. p. 49. et nos in Thes. v. Δρακόντιον. Erotian.: Δρακόντιον βοτάνης εἶδος οὕτω δὲ καλεῖται καὶ ὁ του ἄρου καυλὸς, παρὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον ομοιότητα. Lex. Ms. Reg. Cod. 1843., "Αρον καὶ ἀρμίατον ἡ δρακονταία (δρακοντεία), teste Du-Cangio. Scholia in Librum Medicum e Cod. Aug., ap. Zonaræ editorem p. cxviii.: *Αρουρίζα τὸ μικρὸν δρακόντιον.] Unde et (Nicander in Georg. ii. ap.) Athen. ix. 371. d., Σὺν καὶ ἄρον δριμεῖα καταψήχοιο πέτῃλα. Deinde addit Athen.: Ἐπεὶ δὲ ἄρον ἐμνημόνευσεν ὁ Νικάνδρος, *προσαποδοτέον οτι καὶ Φαινίας ἐν τῷ Περὶ Φυτῶν γράφει οὕτως Δρακόντιον ὁ ἐνιοι ἄρον, ἄρωνία.³ Hesychio ἄρον est non solum βοτάνης ρίζα, sed etiam τρυβλίον μέγα." H. St. Theophr. H. P. vii. 11.: Ἐδώδιμος δὲ καὶ ἡ του ἄρου ρίζα, καὶ αὐτὴ καὶ τὰ φύλλα προσαψήθεντα ἐν οἷ, καὶ ἐστὶν ἡδεῖά τε καὶ πρὸς τὰ ρήγματα αγαθή. Sprengelio l. c. est Arum colocasia: cf. Auguillara p. 217. Hippocratis Morb. iii. 493. ἄρον μέγα εἰδμὸν Sprengelio ibid. p. 47. est Arum maculatum. Steph. Byz. v. Ἀκη: Κλαύδιος δὲ Ἰούλος (Ἰούλιος) ἐν πρώτῃ Φοινίκων φησὶν, ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλέους. χαλεπωτάτων γὰρ ὑπ' ἄρχοντος Εὐρυσθέως ἐπιταχθέντων ἄθλων, τῷ τῆς Λερναίας Ὑδρας ἰω, (καὶ) τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονείτο ἐλκεσιν. ἀνείλε δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, ἐπ' ἀνατολὰς ἰτέον, μέχρις ἂν τύχη (ἐντύχη) ποταμῷ φωνοντι πῶαν τῇ Ὑδρᾷ παραπλησίαν. ἐκείνης γὰρ καταπλασάμενον, τῶν ἐλκῶν ἀπαλλαγῆσεσθαι. εὐρε δὲ τον ποταμὸν καὶ τὴν πυθόχρηστον πῶαν, ἥς ὁ καυλὸς, ὃν τε ρίζα, πάντως ἐστὶν οφιώδης τῷ ποικίλῳ (καὶ) ταῖς κεφαλαῖς. ὁπόσας γὰρ ἂν τις ἀποκείρῃ, φύονται αὖθις ἕτεραι. Κολοσάϊον⁴ μέντοι καλοῦσι τὴν ρίζαν, τὸ δ' υπερπεφυκὸς (υποπεφυκὸς) κιβώριον, ὃφιν ἡδεῖαν, ἐδώδιμος τε τὰς φλέβας παρέχον Αἰγυπτίους περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή· ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον ἔλκη θεραπεύει δυσίατα τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ρίζης, λευκὸν ἀναδίδωσιν ὀπὸν τούτω, φησὶν, Ἡρακλῆς ἰάθη καὶ καλέσαι

e Pausan. l. c.: Αἰγεται δὲ καὶ τοιάδε Ἡρακλῆα πολεμουῦντα Ἡλείους ἀπὸ τῆς παρ' Ὀγκου του ἵππου, καὶ ἐλεῖν τὴν Ἡλιν ἐπὶ τῷ Ἀρίονι ὀχοῦμενον ἐς τὰς μάχας, δόθηα δὲ ὑπὸ Ἡρακλείους ὕπαιρον Ἀδράστῳ του ἵππου, ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τον Ἀρίονα ἐποίησεν Ἀντίμαχος. "Ὁς ῥά ποτ' Ἀδράστῳ τριτάτῳ γ' ἐδμήθη ὑπ' ἀνακτι. (Schellenb. l. c. p. 68. pro his mavult τὸτ—δεῖμηθ'. Pro τριτάτῳ Cod. Mosc. dat τιτάτω.) Scripsit enim Rhianus poema, cui titulus Ἡράκλεια, s. Ἡράκλειας, et in quo res Herculis narravit. V. Suid. et Eudoc., Etym. M. 153. 4. Casaub. et Schweigh. ad Athen. iii. 82. b. In eundem errorem, in quo est Æschyli Schol., tractus est magnus Heynius ad Apollodor. iii. 6., confundens Thebarum vicum cum Arcadiæ oppido. Verba ejus sunt hæc. "Vetus hoc Minervæ Oncae nomen occurrit ap. Æschyl. ll. cc.: cf. Pausan. ix. 12. At ἄλλος Ἀπόλλωνος Ὀγκάϊον ibid. viii. 25. in Antimachi versibus. Scilicet Ὀγκαι, κωμὴ Θηβων fuere, Schol. Lycophr. 1225. et Schol. Pindari O. ii. 47., ubi ipsius Minervæ cognomen ab illo vico dicitur."

¹ Λούφα Syriacum est pro aro, teste Neophyto, qui parvam dracontem, i. e. arum, ita a Syris nuncupari notat, οἱ δὲ Σύροις λούφαν. Inde Arabicum luf, arum. Et luf serpentis, quod Græcis antiquis ἄρον δρακόντειον." Salmas. de Homon. Hyl. Iatr. p. 50.

² Δριμεῖα πέτῃλα est nove dictum pro δριμεῖα, notante Schneidero ad Nicandri Fragm. p. 301.

³ De v. ἄρωνία non satis certum quid statui debeat, notante Schweigh. "Vox tollenda aut certe emendanda," Casaub. Sopingsins ad Hes. v. μύφωρον, quod Hes. interpretatur, πῶα η (η) καὶ ἀκόντιον, conjicit ἄκρον, vel ἀκόντιον. Albertius rescribit ἀκοντίαν, quod Hesychio est βοτάνη τις οὕτω καλούμενη τοὺς κύνες θεραπευομένη της ἀκῆς των δρεων. Bodæo quoque ad Theophr. p. 864. (qui legit ἄρον ἡ ἄρωνία,) vox ἄρωνία suspecta est. "Ἀρωνία, αἷς, ἡ, a quibusdam dicitur Mespilus arbor, Dioscor. i. 169." H. St. Ἀρωνία μέσπιλον, Gloss. Iatr. Gr. Barb. Mss. ap. Du-Cang.

⁴ "Omnes libri scribunt κολοσάϊον, non κολοκάσιον. Fortasse scripserat Claudius Julius, *κωλοσαγιον, quod idem est ac κολοκάσιον. A latitudine foliorum hoc nomen invenit, unde et Mantifolium Latinis appellata. Σάγος autem i. q. *κάσος, mantum vel sagum. Sic κωλοσάγιον et κολοκάσιον, breve mantum significat." Salm. in Solin. p. 924. e. Hesych.: *Κασσον ἱμάτιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον. Arcadius Grammaticus Ms.: Τὸ δὲ κάσος ἀπὸ τοῦ κάσος γίνεσθαι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ, ἐστὶ δὲ εἶδος τινὸς ἱματίου οὕτω καλουμένου.

τὴν πόλιν" Ἀκην. Claudius Iolaus hic commutat ari varias species cum nymphæis, notante Sprengelio, Antiqq. Botan. p. 60. Ari sylvestris meminit Plut. de Solert. Anim. p. 974. b.: 'H δὲ ἄρκτος, ὅταν ἐκ τοῦ φωλεοῦ παρέλθῃ, τὸ ἄρον ἐσθίουσα πρῶτον τὸ ἄγριον· ἡ γὰρ δριμύτης ἀνοίγει συμπεφυκὸς αὐτῆς τὸ ἐντερον. "Αρον Hesychio est τρυβλίον μέγα. Hinc *'Αριον, cymbium, patella. Nicandri Schol. ad Ther. 526.: Τὸ δὲ κύμβιον λέγεται καὶ κυμβίον καὶ ἐμβάφιον καὶ ὄξις· ἡ δὲ συνήθεια ἄριον καλεῖ. Pro ἄριον Schneiderus e Goett. edidit * γαράριον, "Αριον auctori Appendicis ad Dioscor. p. 463. est Gladiolus flos.

"Αρίς, ἴδος, ἡ, Scobina' fabri, Plin. (xi. 37.) Suidas esse dicit τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. ('Αρίδες, inquit, ἡ εὐθεῖα ἀρίς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον' Καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας, e Philippi Epigr. xv., Καὶ αὐθις· Αἱ τ' ἀρίδες ἐυστήρ τε, e Leonidæ Tarent. Epigr. iv.) Meminit et J. Poll. vii. (113. Τεκτονικὸν δὲ καὶ τὸ πακτῶσαι θύρας, ἐν "Αριστοφάνους Λυσιστράτῃ· τὰ δὲ ἐργαλεῖα τούτων, σκέπαρνον, πέλεκυς ξυλοκόπος, ὡς ἔφη Ξενοφῶν, τρύπανον, τέρετρον, * τρυπανοῦχος, ἀρίς. Id. x. 146.: Τέκτονος σκευή, σκέπαρνον, πρίων, σφύρα, τέρετρον, τρύπανον, * τρυπανοῦχος, ἀρίς, ρίνη, πέλεκυς, καὶ καθ' "Ομηρον, πέλεκυς· ἐν δὲ τῇ ἐν "Ολυμπίᾳ στήλῃ ἀναγέγραπται, τρύπανα, * τρυπάνια, † τρυπανίας ἔχοντα, ἴσως τὴν ἀρίδα.²) Hippocr. de Artic. (p. 477. 2.) ubi de humero luxato loquitur, Καὶ γὰρ ἂν ἀρίδα ἐλκύσαιεν καὶ πρίονα, καὶ πελεκῆσαιεν ἂν, καὶ σκάψαιεν ἂν, μὴ κάρτα ἄνω αἶροντες τὸν ἀγκῶνα." H. St. "Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον esse, nobis dicunt Grammatici, sed quodnam, ab iis non docemur. Stephanus scobinam interpretatur, sed perperam. 'Αρίς instrumentum est, quod fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum manubriis, et ideo Philippo (l. c.) ἀμφιδέτρον dictum." Brunck., cui assentitur Jacobs: an recte, alii viderint. In Hippocratis loco vox ἀρίς certe non ponitur pro instrumento illo *la plane* dicto, sed pro instrumento chirurgico, τρυπάνου s. terebræ parte, qua illa vertebatur, i. e. arcu cum habena. Πρίων enim, cum quo ἀρίδα jungit Hippocr. in illo loco, non est serra proprie sic dicta, sed terebra serrata, cava, et teres, qua ossa forentur. Vide Gorræum et Castelli Lex. Medic. Oribasius περὶ ῥωγμῶν ex Heliodoro p. 93.: 'Ἐπεριδέσθω τῷ κρανίῳ ἡ αἰχμὴ τοῦ τρύπανου, κατὰ τοῦ ἐτεροχροοῦντος ὀστέου τοῦ παρὰ φύσιν ἔχοντος, πλησίον τοῦ κατὰ φύσιν, ἔπειτ' ἡρέμα τῇ ἀρίδι στρεφέσθω τὸ τρύπανον, ἕως οὐ ἔγκοπέντος τοῦ ὀστέου στηριχθῇ ἡ ἀκμὴ, καὶ τότε μᾶλλον ἡ ἐνέργεια ὀξύτέρα γιγνέσθω, στρεφομένου τοῦ τρυπάνου τῇ ἀρίδι, ἕως ὅτου καταβιβασθῇ ἡ ἀκμὴ εἰς τὴν διπλόην. "Liquet ex hoc Heliodori loco ἀρίδα fuisse terebræ partem, qua illa vertebatur, arcum puto cum habena, qualis pingitur a Jo. Andrea Crucio Officinæ Chirurgicæ p. 10. Juvant hanc conjecturam tum Hippocratis allata verba, quibus motu simili agi dicuntur serra et ἀρίς, tum Philippi versus in Epigr., Καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας, Et curvas utrinque nexas aridas. Ad hanc rem facere videtur et Inscriptio Columnæ Olympicæ, cujus particulam profert J. Poll. x. 146., Τρυπάνια * τρυπανίας ἔχοντα, Parvæ terebræ terebrationis adminicula habentes, quæ ipse explicat, ἴσως τὴν ἀρίδα, fortasse aridem, i. e. arcum cum habena, ut nos conjicimus, donec doceamur meliora. Consonant quoque Celsii verba de hac re viii. 3. p. 512. v. 8.; 'Ergo tum lentius ducenda habenda, suspendendaque magis manus sinistra' (sic in Cod. Med.) 'est, ei sæpius attollenda et foraminis altitudo consideranda.'" Ant. Cocchius. 'Αρίς non esse instrumentum *la plane* dictum, ut Brunck. putat, nec scobinam fabri, ut H. Steph. interpretatur, sed terebræ partem, qua illa vertebatur, liquido patet ex Apollodori Poliorceticis, in Mathem. Vett. p. 18.: 'Ἐὰν τάχιον βαλεῖν θέλωμεν τὸ τεῖχος, πυκνοῖς τρυπάνοις διατρήσωμεν· ἔστω δὲ τὰ τρύπανα

μοχλοὶ δακτυλῖαζοι τὸ πάχος, οἷς κατ' ἄκρον λεπὶς σιδηρᾷ προσηλούσθω, τὸ πλάτος δακτύλων δώδεκα, τὸ ὕψος ὀκτώ, οὐραχὸν μέσον ἔχοντα· κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον, κύλινδρος ἐγκείσθω ξύλινος * μεσύστενος, ἵνα ἀρίδῃ (ἀρίδι) στρέφηται, ἡ ἀστερίσκοις ἡ χερσὶν· ἐχέτω δὲ καὶ ἄλλον οὐραχὸν ὑπὲρ τὸν κύλινδρον, ὃς ἀναστραφῆσεται ἐν τῇ πελίδι, προσάγοντος αὐτὴν κανόνος καὶ ἀκολουθοῦντος αἰεὶ τῷ τρυπομένῳ· ἔστω δὲ μὴ ἔλαττον τὸ μήκος τοῦ μοχλοῦ τοῦ τρύπανον ποιοῦντος, ὅλων ποδῶν πέντε· πλαγίαν δὲ δεῖ τὴν τρύπην εἶναι, ἐκ τοῦ ἔσθωθεν μέρους ὑψηλοτέραν, ἵνα καὶ ἡ παραζνομένη εὐόλισθος ἢ καὶ * συνεκφέρηται, καὶ ὁ γνώμων τοῦ τρυπάνου εὐχερῶς ἀπὸ τοῦ κανόνος ἐρείδηται, πλαγίου τῇ γῇ ἐπικείμενον ἀντεριδούση, καὶ ἡ κλίσις τῶν τρυπημάτων οὐ ποιῇ κάθισμα τοῦ τεύχους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω ὀλισθόν, καὶ ἄθρουν τὸ πῶμα. "Αρίδα ['Αρίς], Terebrum Hieronymo Germano p. 576. 'Αρίδα ['Αρίς], Poples eidem, Parte di dietro della bestia, p. 236. Hanc vocem reperio ap. Procop. de Edif. ii. 3., quo loco aggerem describit, quo sc. amnis inter duos scopulos interuentis cursus averus, vel certe prohibitus est: Τούτο τὸ ἔργον οἱ περὶ ταῦτα σοφοὶ φρακτὰ, ἡ ἀρίδα καλοῦσιν, ἡ ὅτι ποτε ἄλλο ἐθέλουσιν." Du-Cang. Gloss. Gr. "Galenus vero (Gloss. Hippocr.) annotat, non modo esse instrumenti nomen, sed et herbam quandam ita vocari. Ap. Plin. quoque xxiv. 16. nomen est herbæ, tribuentem ei quæ Dioscor. (ii. 198.) arisaro. v. l. ('Aris in Ægypto nascitur, inquit Plin., similis aro, minor tantum minoribusque foliis, et utique radice, quæ tamen olivæ grandis magnitudinem implet: alba geminum caulem, altera unum tantum emittens.) Vide ἀρίσαρον, quod proxime sequitur. Hesych.: "Αρίς ('Αρίς)· εἶδος βοτάνης." H. St.

"Αρίσαρον, herba pusilla, ejusdem fere cum aro generis, radice acri, bulbosa, et olivæ magnitudine. Verum ut aro acrior est, sic eo minor est: ut non ab re dubitaverit Barbarus in Plinianis Castigatt. num herba hæc ἀρίς Hippocrati dicta sit diminut. forma, quasi aron parvum. Gorr." H. St. Dioscor. ii. 198.: 'Αρίσαρόν ἐστι μικρὸν βοτάνιον, ῥίζαν ἔχον ὡς ἐλαίας· ἔστι δὲ δριμυτέρα τοῦ ἄρου. "In Ægypto nasci scribit Plin. l. c. Hoc nec Dioscor., nec veterum quispiam tradidit: fictitium esse puto. Nihil de aride hoc Alpinus, nihil Bellonius, cæteri que, qui Ægyptum perlustrarunt. Grandis olivæ magnitudinem implere ait, cum ceteri auctores olivæ magnitudine describant arisarum." Bod. ad Theophr. p. 862. Alibi idem Plin. xxvii. 8. calsam s. calicem vocat. "Calsā duorum generum est. Una similis aro. Nascitur in arationibus. Colligitur antequam inarescat, usque eosdem habet, quos arum. Alterum genus ejus quidam anchusam vocant, alii rhinochisiam." Pro rhinochisiam R. 1. rhinoclinosiam, R. 2. rhinodiam: rectius legas e Dioscor. ii. 23., ονοcleam, "Αγχουσα, ἣν ἐνιοὶ κάλυκα, οἱ δὲ ὀνοκλείαν καλοῦσι. Pro arum, Mss. omnes, arsa: f. l., aris, yel, arisarum. Calsā vero Mss. omnes, notante Harduino, tum hoc loco, tum in Indice, non calla, ut vulgo editi. "Lego, Calix duorum generum est. Calica Plinius alicubi legerat arin, s. arisaron vocari; et quoniam anchusa quoque calix dicitur, calicis duo genera Plinius statuit. Calicem arisaron vocatum fuisse arbitror, quod ejus fructus calice convolvatur membranoso." Dalecamp. Ceterum Sprengelio H. R. H. p. 190. ἀρίσαρον est Arum arisarum. "Similem aro plantam in Ægypto nasci, quæ aris dicitur, Plinius scribit. Aris illa est, quod vulgo arisarum vocant, atque ita etiam Græcis appellatur in vulgatis exemplaribus, ap. Dioscor. et P. Æginetam, ἀρίσαρον. Atqui verum nomen ejus ἀρίς per diminutionem faciūm, quod omnia minora habeat quam ἀρόν, folia, caulem, radicem. Hesych.: 'Αρίς· βοτάνης εἶδος. Hippocrati sic vocatur.³ Cur igitur alii ἀρίσαρον dixere? 'Αρίς Græcis etiam aliud significat

¹ " * 'Αρίσιον, Scobina, arena. Snidas in Etymologico: 'Ριγῇ, ὀξύτῳ μὲν λέγεται τὸ ἐν συνήθειᾳ ἀρίσιον." Du-Cang. Gloss. Gr.

² " In Columna Olympicæ est perscriptio ἄμετρος fabrilium instrumentorum quæ pertinebant ad fabricam Templi Olympici, ideoque non scribi debet versus in morem ἴσως τὴν ἀρίδα: verba sunt Auctoris, qui explicat quid forte sint τρυπανίας ἔχοντα, quæ pertinent ad terebrationem: forte, inquit Auctor, intelligit τὴν ἀρίδα. Salm. legendum conjicit, τρυπανίας ἔχοντα ἴσως." Kuhn. "De columuarum usu alibi dixi: si quod publicum extrueretur ædificium, sæpius instrumenta ab ipsa Rep. solebant emi, nnde et in columna Olympicæ hæc fuerunt perscripta: male me tamen morantur deprentæ ex hac columna voces, quas Jungerm. oppido non tetigit. Τρύπανα et τρυπάνια satis capio: posterius deminutum nomen est e priori: in ceteris quæ Kuhn. commentatur, etsi meliora non sint ad manus, displicent: videbunt eruditiores. Dicitur et τρυπάνη. Hesych.: Τρυπάνη· ἐργαλεῖον τεκτονικόν." T. Hemsterh. Antonius Cocchius, Chirurg. Vett. p. 93. sic interpretatur: Τρυπάνια τρυπανίας ἔχοντα, Parvæ terebræ terebrationis adminicula habentes, quas ipse Pollux explicat, ἴσως τὴν ἀρίδα, i. e. arcum cum habena. An leg., Τρυπάνια τρυπανοῦχον ἔχοντα, ταυτίσιν τὴν ἀρίδα; 'Αρίς enim, ut infra docebimus, est terebræ pars, qua vertebatur, i. e. τρυπανοῦχος, terebræ manubrium. Τρυπάνια alia, ut videtur, manubriata erant, alia sine manubriis. Phot. et Etym. M. 752. 43.: Τέρετρον· τρυπάνιον. In Suida, Zonara, ac Schol. Hom. Od. E. 246. τρύπανον legitur, notante Schleusnero.

³ In Hippocratis tamen operibus, quæ extant, vox ἀρίς, quod sciamus, pro herbæ nomine nusquam legitur. Phavor.: 'Αρίς· οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλούμενη παρὰ τῇ Ἱπποκράτει. At Galenus, quem Phavorinus totum exscripsit, hæc solum habet:

quam herbari, et inter alia instrumentum fabrilē: ut videtur ea herba distingueretur ab illo ἄρις, videtur quibusdam dicta ἄρις ἄρον, vel ἄρις ἄρον, ut intelligatur ea ἄρις, quæ a ἄρον deducitur. Inde factum postea ἄρισσον unica voce." Salm. in Solin. 655. b. "Plin. (xii. 20.): 'His addere mangones, quam daphnitin vocant, isocinnamon cognominatum.' A similitudine cinnamomi sic cognominata, ἰσοκίνναμον. [H. Stephano Thes. Ind. est ἰσοκιννάμων.] Sic ἰσόπυρον, herba a similitudine tritici: ἰσόθεος, vir divinus: ἴσαρον, herba aro similis. Aliqui δρακόντιον, alii ἄριδα sic vocarunt. Unde in libris Dioscoridis ἄρις ἢ ἴσαρον, pro quo ἄρισσον perperam inolevit. Sic ἰσόσπριος, multipeda, quem Græci ἴουλον, et κατοικίδιον ὄνον vocant, quia tactus in orbem pilulæ, vel piso simillimum sese convolvit. Clausiportam [Cloporte], vulgo appellamus. Sed male ita pronuntiamus pro clausiporca. Nam porcæ sunt clusiles. Græci * σκρόφας et * σκρούφας vocant. Et duorum sunt generum, quæ ad tactum sese claudunt et comprimunt, et quæ id non faciunt. Neophytus: "Ὀνοι κατοικιδιοί, οὗς κοινῶς κουβάριδας, καὶ σκρούφας καλοῦσι. Sic porta pro porca in Glossis. Porta. τὸ μεταξὺ τῶν αὐλάκων ὕψος. Porcelliones vocantur Cælio Aureliano de tardis Passionibus i. 4. Hesych.: "Ὀνος ἰσόσπριος, ἐστὶ δὲ ζῶον πολὺ ποὺν ὁσπρίῳ ὅμοιον, ὃν καὶ ἴουλον τινὲς φασί. Respexit ad hunc versum Sophoclis e Κωφοῖς Σατύροις tragædia: Κυλισθεὶς ὡς τις ὄνος ἰσόσπριος. Ita igitur et casia ἰσοκίνναμον, cinnamo similis." Salm. in Solin. p. 919. "Ἰσόσπριος, affertur pro legumini similis." H. St. Schol. Apollon. R. i. 972.: Λέγεται δὲ

ἴουλος καὶ ζῶον τι, θηρίδιον πολὺ ποὺν· ἐκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς κατὰ Σωφρόκλει ἐν Κωφοῖς Σατύροις· Κυλισθεὶς ὡς τις ὄνος ἰσόσπριος. Photius: "Ὀνος κόσπριος· ζῶον πολὺ ποὺν σκωληκῶδες, ὃ συνεληθὲν ὅμοιον κνᾶμω φαίνεται. Cod. D. omittit ὃ συνεληθὲν, et, teste Hermanno, pro κοσπριος, habet ἰσώτριος. Sed, notante Schleusnero, vir doctus, oculorum lapsu, ἰσώτριος dedit pro ἰσώτριος, quod in Albertii apographo legitur. Idem apographum, pro ὃ συνεληθὲν ὅμοιον κνᾶμω φαίνεται, habet, ὅς . . . ὅμοιον κνᾶμω φαίνεται. Lege, cum Albertio et Schleusnero, ὁσπρίῳ ὅμοιον ἢ κνᾶμω φαίνεται. Exemplis a Salmasio l. c. laudatis addi potest * ἰσόβρυον, (Sprengelio H. R. H. p. 179. Marum Teucrium), qua voce caret Schneideri Lex. Dioscor. iii. 49.: Μάρον ἢ ὑσόβρυον, πῶα γνῶριμος, φρυγανώδης, ὁμοία τῷ ἄνθει ὀριγάνω. "In quibusdam codicibus hoc caput desideratur, ac Ruellius quoque Dioscoridis historiæ accrevisse suspicatur. V. οἱ δὲ ἰσόβρυον, οἱ δὲ * ὀριγάνιδα." Saracenus. "Ἰσόβρυον Græce dictum, quod multis ac minutis foliis tanquam βρύον amictum esset. Dioscor., Μάρον ἢ ἰσόβρυον. Sic legendum. Recentiores Græci ὀριγανίδα nuncupant. Neophytus: Μάρον, οἱ δὲ ὀριγανίδα, πῶα φρυγανώδης. Calamintham etiam quidam ὀριγανίδα dixere, cui calaminthæ simile sampsuchum tradit Dioscor., saltem τῇ λεπτοφύλλῳ." Salmas. de Hom. Hyl. Iatr. p. 12. Vox ὀριγάνις in Schneideri Lex. desideratur.

Ἄρις δὲ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις οὕτως ὀνομάζεται. De sno igitur addidit Phavor., Παρὰ τῷ Ἰπποκράτει. Galenus, ut putamus, nil amplius sibi vult dicere, quam quod vox ἄρις, quæ Hippocrati (p. 477. 2.) est instrumenti chirurgici nomen, apud alios auctores pro herbæ nomine occurrat.

1 "Κουβαρίδες ap. Dioscor. ii. 37. in titulo dicuntur, quæ in textu ὄνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας, aselli, qui sub aquariis vasis stabulantur, Cariones [Cutiones] Marcello Empirico." H. St. Locus est: "Ὀνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας, ζῶα εἰσι πολὺ ποὺα, σφαιρούμενοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν. "Σκρόφα, asellus. Neophytus in Glossis Iatr. MSS., "Ὀνίσκος κατοικιδίος καὶ ὑδρῆρος—ὃ παρὰ τοῖς πολλοῖς σκρόφα καὶ κουβαρίδες λέγεται. Lex. MS. Cod. Reg. 1843., "Ὀνίσκος· αἱ κουβαρίδες, αἱ λεγόμεναι σκρόφα. Lex. MS. Nicomedis Iatrosophistæ: * Ἀκατίδες· κουβαρίδες. Glossæ aliæ MSS. e Cod. Reg. 1047.: Κουτιλιδὸν· κουβαρίδες. Anonymus in Cod. Reg. 957., "Ὀνίσκος τοῖς καὶ κουβαρίδας λεγομένοις λαβὼν, φρύξας αὐτοὺς εἰς ὁστρακὸν. Demetrius Constantinop. Hieracosophii i. 134. p. 123., "Ἐπωζούσης ὀριθὸς τὰς λεκίδας τρίψας, καὶ ἀκατίδας, ἡγῶν κουβαρίδας, φρίξας καὶ τρίψας." Du-Cang. Gloss. Gr. Quod vero ad voc. σκρόφα attinet, id proprie suum notat, ut Lat. scrofa. "Σκρόφα, sus, vs, scropha, in Fabulis Æsopi Græcobarb. p. 84. Glossæ MSS. e Cod. Reg. 1673., Γροφίς· ὅς, ἡ παλαιὰ σκρόφα. Glossæ Græcobarb., Ἀμαράσαι· αἱ χοίροι, αἱ σκρόφες." Du-Cang. Glossæ Labbeanæ: Σκρωφία· Scrofina, E. Vulcanius reponit σκρωφίον κρέας: Meursius in Glossar. p. 512., σκρωφία. Imo leg: Σκρόφεια plur. ab adjectivo * σκρόφειος, porcinus: vel, * Σκρόφεια· scrofula, ut in Gloss. Gr. Lat. ap. Du-Cang. l. c. legitur, Σκρωφία· porcina. "Γρομφάς s. γρομφίς; Porca vetula, scrofa. Hesych. (Γρομφάς· ὅς παλαιὰ, σκρόφα, ὁμοίως καὶ ἡ γρομφίς.) Apud Snid. vero scriptum, Γρομφάς (in Kusteri edit. legitur Γρομφίς) ὅς, ἡ παλαιὰ σκρόφα. At γρομφίς, Hesychio rursum teste, dicuntur οἱ ζωγράφοι, qui et γραφεῖς." H. St. (Γρομφίς corrupte pro γραφεῖς, ut censet Albert. J. Vossius reponit γρομφίς.) "Lex. Reg. MS.: Γρόμφις· ἡ γρομφίς· ἡ παλαιὰ σκρόφα, ubi f. i. γρομφίς vel γρομφάς, ἡ γρομφίς. [Zonaras p. 454.: Γρόμφις ἡ γρομφίς· ἡ παλαιὰ σκρόφα. Phavor.: Γρόμφις ἡ γρομφίς· ὅς, ἡ παλαιὰ σκρόφα, τὰς vs δε πληθυντικῶς.] Cyr. Lex. MS. Voss., Γρομφίς· vs. παλαιὰ σκρόφα. Male * γρομφίς in MS. Fabric. Albertius. Γρόμφις in Tittmanni Cyrillo legitur, pro quo γόμφις corrupte exhibet Zonaras p. 447.: Γόμφις· ὁ χοῖρος. "Γόμφις addatur Lexicis, si vera est lectio: Cyrillus, Γρόμφις vs· ἡτοι ἡ παλαιὰ σκρόφα." Tittmann. Vocabulo hocce Hipponax usus est, teste Eust. ad Od. E. p. 1752. 8.: "Ἴσως ἡ καθ' ἡλικίαν ἡ διαφορὰ τοῖς χοίροις καὶ τοῖς σιάλοις, ἡ κατὰ τὸ, ζατρεφίας μὲν εἶναι τοὺς σιάλους, οἱ καὶ καλοῦνται οὕτω διὰ τὸ σιτεῖσθαι ἄλγες, * ὀλιγοτρεφεῖς δὲ τοὺς χοίρους, ὅποια καὶ τὰ παρὰ τοῖς ρητορσι μετὰ χοῖρα, τὰ τῶν ὕων ὀλίγονά φασι καὶ * λειπογάλακτα. Δοκοῦσι δὲ ἐξ ὀρθοῦ, δειφανεῖς οἱ Ὀυηρικοί· ἐνταῦθα εἶναι χοῖροι· οὗς δὲ δειφανεῖς, Ἀριστοφάνης μὲν ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ἡλικιῶν, τοὺς νέους χοίρους λέγει, μᾶλλον δὲ τοὺς νεωτάτους, γράφας· οὕτω. Τῶν συνῶν οἱ μὲν τελεῖοι καὶ ἐνόρχει, κάπροι, οἱ δὲ πόνες αὐτῶν σιάλοι, ἡ δὲ θηλεία σὺς μόνον. Ἰππῶναξ δὲ γρόμφιν λέγει. Εἴτε καθόλου πᾶσαν ὑν δειλὴν, εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ. Pro γρόμφιν Albertius ad Hes. l. c., calami errore, scripsit γρόμφον, unde Schneiderus in Lexicon suum vocabulum illud, γρόμφος, quod nusquam legitur, male recepit. Glossæ Labbeanæ: * Γρόμφινα· ὅς ἡ θηλείᾳ, scrofa. Γρόμφινα· scrofa, P. Idem legitur in Glossis MSS. ap. Salmas. in Solin. p. 661. b. Ceterum σκρόφα, proprie sus, metaphorice dicitur de multipeda. "Bestiolæ hæc varias tum ap. Græcos, tum ap. Latinos appellationes sortiuntur. Quas enim κουβαρίδας s. ὄνους nominat Diosc., alii ὀνίσκους s. ὄνους πολὺ ποὺας dicunt: Galenus etiam apud suos κνᾶμους dictas fuisse commemorat, sc. a simili fabæ potius colore quam figura. Plinio multipedæ, centipedæ, atque etiam millepedæ dicuntur. Marcellus Empiricus cutionēs, a cute dura et solida. Cæli. Anrelianus porcelliones nominat. Galen. κ. τ. iii., "Ὀνίσκος κατοικίδιος ζῶον ἐστὶ πολὺ ποὺον ἐν τοῖς * ὑδρῆροις ἀγγείοις καὶ ἐν ταῖς κοπρίαις γινώμενον· κατὰ δὲ τὰς τῶν δακτύλων ἐπερίσεις σφαιρούμενον, Ἀsellus domesticus animal est multipes in aquariis vasis et sterquiliniis nascens; quod si digitis apprimatur, sese in orbem contrahit. Itemque Simpl. Med. ii., "Ἔστι δὲ ζῶα σφαιρούμενα κατὰ τὴν εἰς εαυτὸν σύνδοσιν, ἅπερ ὀνομάζουσι τινες τῶν παρ' ἡμῖν κνᾶμους, ἐπεὶ παραπλήσιοι τοῖς ἐδαδίοις κνᾶμοις εἰσίν, ὅταν εαυτοὺς σφαιρωσῶσι, φαιοὶ κατὰ τὴν χροάν ὄντες· ἐπὶ δὲ τῆς ἀγροικίας ἐστὶν ἰδεῖν πλείστον τοῦτους γεννώμενους ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις, αἷς ἀπὸ τῶν κρητῶν κομιζούσιν ὕδωρ οἱ ἀγροικοί. "Sunt vero animalia, quæ dum sese contrahunt, pilæ in modum conglobantur: hæc nonnulli e nostratibus cyamos, i. e. fabas, nominant, quandoquidem esculentis fabis sunt persimilia, cum sese in orbem complicuerint, quippe quæ colore sint fusco. Porro ejusmodi plurima videre est in rusticorum habitationibus sub situlis, quibus e fontibus aquam suam comportant. At non tantum sub vasis aquariis reperiuntur, sed et alias in locis humectis, aquis, et sordidis. Ceterum pro eo, quod tum Gal., tum Dioscor. σφαιρούσθαι dixere, Theophr. συσπείρασθαι, Hesych. συστρέφασθαι, (Ὀνος· τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολὺ ποὺον ζῶον, καὶ συστρέφόμενον, ὡς κνᾶμος.) Plinius de iisdem animalculis, tactu sese contrahunt: Scribonius Largus, conduplicant sese in orbem pilulæ rotundissimæ similem. Marcellus Emp., tactu complicant sese in orbem pilulæ rotundissimæ; alio loco, contactæ in globulos complicantur; alias, pilulam de se faciunt; alias denique, contactæ contrahuntur et rotundantur: quæ quidem omnia eodem plane redeunt." Saracenus ad Dioscor. l. c.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

ΖΥΘΟΣ.

ZOSIMI Panopolitani Fragmentum de Zythorum Confectione, cujus Apographum, e Cod. MS. in Bibliotheca Ducali Gothana servato a Car. Schlegero receptum, Jablonskius primus in lucem dedit, nuper prodiit cura D. Chr. Gottofridi Gruneri,¹ qui nescius erat ante se id Jablonskium edidisse. Dabimus ergo isthoc fragmentum, prout in Gruneri Editione exhibetur, cum Latina Versione, Editoris ipsius notis, Reinesii conjecturis in Codicis margine adscriptis, (quas pro suis, ut videtur, Car. Schlæ-

gerus Jablonskio venditaverat,) ac Succovii et Eichstaedtii observationibus:

ΠΕΡΙ ΖΥΘΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΣ.

Λαβὼν κριθὴν καθάριαν² καλὴν βρέξον σῆ³ καὶ ἀνάσπασον⁴ ἢ καὶ κοίτασον ἐν ἀνημέμῳ⁵ τόπῳ, ἕως πρὶν καὶ πάλιν βρέξον ὥρας ἑ. Ἐπίβαλε εἰς *βραχιόνιον⁶ ἀγγεῖον ἡθμοειδές, (ἡθμοειδὲς) καὶ βρέχε, *προαναζήραινε,⁷ ἕως οὗ γένηται, ὡς τίλη,⁸ καὶ ὅτε γένηται, ψήξον⁹ ἐν ἡλίῳ, ἕως οὗ πέσῃ τὸ μαλίον¹⁰ γὰρ πικρόν.

Λοιπὸν ἄλεσον,¹¹ καὶ ποίησον ἄρτους προσβάλλον ζύμην,¹² ὥσπερ ἄρτου,¹³ καὶ ὅπτα ὠμότερον,¹⁴ καὶ ὅταν ἐπανθῶσι,¹⁵

¹ Titulus libelli est hic: Zosimi Panopolitani de Zythorum Confectione Fragmentum nunc primum Græce ac Latine editum. Accedit Historia Zythorum s. Cerevisiarum, quarum apud veteres mentio fit. Scripsit D. Chr. Gottofridus Gruner. Solisbaci. 1814. 8. pp. 118.

² Voc. καθάριος pro καθάρως leg. ap. Du Fresne Gloss. Lat. p. 533.

³ i. e. ἡμέραν μίαν. Reines. In fragm. Isidis legitur, ἀπόθου σο λῆ. ὡς σαπῆ, ἔασον σο ἱε. Ἐν σκιᾷ σαπῆν, apud Eugenium, λείψον ὄζει σο, tritura cum aceto dies septem in sole. De v. ση vide T. H. ad Aristoph. Plut. p. 146.

⁴ Hoc sensu apud Græcos veteres et lexicographos non legitur. Apud cl. Weigel. (Neugriech. deutsch. ital. Wörterbuch Leipz. 1796. p. 8.) est, ἀνάσπῳ, ich ziehe, reisse heraus, ἀνάσπῳ τὰ γένεια, ich raufe den Bart aus, neque differt Alessio da Somavera, Tesoro della Lingua Greca. Volgare ed. Italiana, Parigi 1704. Ego vero vertendum putavi, disperse, quia coctores cerevisiæ hordeum aqua perfusum et maceratum aëri exponere, ac hinc inde agitare solent, ne incalescat et corrumpatur.

⁵ Ἀνημέμω Reines. et ipse Zosimus alio loco habet, ὅτω δὲ τόπος, ὅπου δ' ἂν τὰ ἐργαλεῖα κείνται, ἀνημέμος, ἔχων τὰ φῶτα ἀνατολικά ἢ νότια. Forte legi posset ἀνεμῆνω, loco ventis permeabili, idque aptius visum est b. Succovio ita scribenti. "Die erste Periode zeigt den modum Luftmalz zu verfertigen, und gefällt es mir sehr wohl, dass durch eine wiederholte Maceration auf eine langsamere, und nicht gewaltsame Art die ölicht—salinischen Theile der Gerste aufgeschlossen werden, dadurch ein Saponaceum entsteht, welches sich leicht im Wasser auflösen, und mit den seinsten mehligten Theilen des Getraides verbinden lässt, als welches der wesentliche Zweck der Malzung ist."

⁶ Voc. βραχιόνιον sine dubio depravatum est, corrigendum pnto βραχύωτον: Athenæus Deipnos. xi. 10. p. 483. ex Heniocl. Gorgon. attulit κυκλοτερὴ βραχύωτον κωθῶνα. Eichst. An novum verbum analogice formatum, ut ab τελαμῶν τελαμώνιος, ita ab βραχίων βραχμῶνιος, ferri et defendi possit, equidem non definio: tunc vero mihi reddendum videtur, Henkelgefäss. Jam vero leg. apud Du Fresne l. c. p. 225. βραχιόνιον ἀγγεῖον, φέλλια βραχιόνια, φέρημα περιβραχιόνιον, ergo est vel vas, quod brachio gestatur, vel quod ansas habet. Ap. Cælius Aurel. Morb. Chron. ii. 1. p. 360. ed. Amman. est sella tonsoria, quæ sit obliquis anconibus fabricata.

⁷ Προαναζήραινε, Reines. [In Schlægeri Apographo legitur προαναζήραινε, et sic in Cod. MS. legi patet e Reinesii nota, monentis leg. προαναζήραινε. EDD.] Non satis commodum est hac quidem orationis serie προαναζήραινε. Sensus est "hordeum conjice in vas, et postquam antea siccati, irriga, donec fiat, ceu globus," tum apte sequitur, "hordeum sic irrigatum esse in sole siccandum, ἕως οὗ πέσῃ, donec tumor ille subsidat." Nempe εἶλε ab ἔλλειν vel ἵλειν, unde multa cognata verba volvendi s. conglobandi vim habentia, est proprie globus. Pro inepto προαναζήραινε reponi potest πρὶν ἀναζήραινε, postero mane sicca. Id etiam contextus orationis flagitat. Eichst.

⁸ Vox τίλη nihil est, mutandum arbitror in τίλην, tomentum, floccus, quod voc. ap. Phrynium p. 72. ed. Pauw. legitur. Eichst. Ap. Reines. Var. Lect. iii. 6. p. 462. est τυλάριον, τυλάς, τυλή, culcita, quam tomento, pilis ciliciis, glumis spicarum sen acere et lana stipabant, qua, ceu corpore laxo, impetus arietum et balistarum mollietur. Τίλαι, ni fallor, apud Plutarch. leg. pro leichte, spreuartige, herumfliegende Körper, a voc. τίλλειν, pflücken, zupfen, hinc τίλμα, pulvillus, Scharpie. Ap. Steph. Thes. Ling. Gr. t. iii. p. 1541. similis est explicatio.

⁹ An legendum, ψύξον, sicca? [Sic legitur in Schlægeri Apographo. EDD.] Tunc vero scribit b. Succovius, "ich fürchte, dass, wenn dieses zu schnell erfolgte, gar viele flüchtige Theile, die zum spirituoso erforderlich sind, weggetrieben werden dürften."

¹⁰ Quid sit μαλίον, extricare non possum, corrigendum suspicor *μαλλίον deminut. voc. μαλλός. Nec absurde dixisset noster μαλλίον de flocculento illo vel floccorum genere, in quod glumæ maceratæ dissolvuntur et abeunt. Eichst. In Lexic. Schneider. expl. τὸ μάλιον ex Hesychii auctoritate per Zotte, Flechte von Wolle, Locke, Haar, apud Demetrium (Hieracosoph. ii. c. 42.) leg. ἀπὸ μαλίου ἀπολύτου, et ap. Du Fresne l. c. p. 857. est μάλιον, lana, ἱριον, μαλλία, capilli, τρίχες, hinc apud Meursium (Glossar. Græco-Barbar. p. 323.) τὰ μάλια τῆς κεφαλῆς. Forte convenit explicandæ rei mutata interpunctio, ἕως οὗ πέσῃ τὸ μάλιον (μαλλίον) ἔσπῃ γὰρ πικρόν, donec cadant glumæ: sunt enim amaræ.

¹¹ Leg. ἄλεσον.

¹² Ap. Du Fresne est *ζύμαριον, ζύμαριν, fermentum, ζύμη, ap. Weigel, l. c. p. 431. expl. τὸ ζύμαρι, ζύμη, der Teig, la pasta, cf. Perill. Heynii Opusc. Acad. V. i. S. i. et ii. Origin. Panificii frugumque invent. initia, p. 330. seq. et de fermento S. iii. p. 373. de variis panum generibus Seneca Ep. 90. p. 360. Opp. T. ii. et Plin. xviii. 14. et 27. Delle Specie diverse di frumento e di panesiccome della panizzazione Memoria del Dott. Sav. Manetti, in Firenze 1765. Art. 2. p. 44. seq. de coctione panis sine fermento vid. Geopon. ii. p. 68. ed. Bas.

¹³ Succov. de verbis, quod ubi factum—tenue, ita sensit. "Das, was den Zusatz des Ferments zur Gährung schildert, ist ziemlich undeutlich, wird aber durch die letztere Anzeige, alii torrefaciunt, einigermassen erläutert und erleichtert, und würde, meinem Ermessen nach, alles, was zum Weissbier-Brauen erforderlich ist, sagen, wenn zugleich der gänzlichen Gährung erwähnt, und die dabey erforderliche nothige Aufsicht bemerkt wäre, um dem Wein das Spirituosum zu verschaffen, davon Tacitus sagt, 'die Teutschen machen einen Wein aus verdorbener Gerste,' wo er die Malz; als eine verdorbene Gerste, ansah."

¹⁴ i. e. sævius, vehementius, igne vehementiori.

¹⁵ [In Schlægeri Apographo est, "Ὅτ' ἂν ἐπανθῶσι. EDD.] Suadet cl. Eichstaedt hanc emendationem, πεπανθῶσιν, h. e. si excocti fuerint illi ἄρτοι et ad maturitatem perducti, et quidem rectissime, si de pane sumatur, tunc vero, quæ sequuntur, διάλυε ὕδωρ, πῶν ἵατις apta et perspicua sunt, ne his quidem verbis superadditis, "excidit participium ἐπιχίας vel aliquid simile, quod hunc sensum efficiat, resolve affusa dulci aqua." Dicitur etiam ἐπανθῆναι et τὸ ἐπανθίσμα de eo, quod corpori supernatat, vel in cute quasi efflorescit, sed hoc pani coquendo non satis convenire videtur, magis cerevisiæ coctæ. Est etiam ἐπανθισμός, spuma, ex contextu est, fervere, bullire, hoc quidem sensu, si efferbuit, tunc emitatur aqua dulcis, et coletur. Id quidem coctores cerevisiæ post cocturam facere solent, deinde post refrigerationem addunt fecem, ut fiat fermentatio.

Dubiam explicationem faciunt voc. ἄρτους, ὥσπερ ἄρτου. Quid enim pani cum cerevisia coquenda est?

Occurrit quidem apud Zosimum fragmento Mariæ idem nomen, ἄρτους, idque ipse ita explicat, Μαρία βούλεται εἶναι τοῦτο τὸ σῶμα τῆς μαγνησίας, ejus in Glossis chemic. (v. ad calc. Pallad. de Febr. p. 153. ed. Bein.) ea est explicatio, 'magnesia s. magnes, saturnus albus, item pyrites s. ignivomus lapis, item acetum intemperatum atque sublimatum, item fribium feminei sexus, idque chalcidionum,' et ap. P. I. Fabrum (Manuscript. res alchym. obscur. extraord. perspicuit. explanat. Norimb. 1690. c. iv. p. 12.) dic. 'lapis philosophorum magnesia, quod attrahat et alliciat metalla, præcipue solem et lunam, propter eorum perfectionem,' sed ista significatio h. l. aliena est. Forte huc aliquid facit Christianus, unus ex chemicis, qui, dum hydrargyri præparationem adfert, et additionem tetra ejusdam jubet, hæc habet, καὶ τοῦ λεπτοῦ προσμίξας καὶ ποιήσας φύμαμα ἀναμίγνυε, εἰς λεκάνην οὐστρακινήν, ἄχρις ἂν κολλήθῃ β'. ἐπιμελῶς, καὶ γένηται ὡς φύμαμα ἄρτου, εἴσα ἀναλαβὼν καὶ πλάσας ἄρτι-σκους (pastillos, qui et dic. ἄρτοι προχοειδῆς) καὶ στοιβάσας ἐπιμελῶς ἐπὶ σπινθὶς ψύξον εἰς θ. ἄχρις οὗ ξηρανθῇ. Audio ad silvam Thuringicam et in Guestphalia rusticos coquere potus genus ex pane, eoque uti pro cerevisia. Quid? si hac in formula lateat similis zythi parandi descriptio? Commune est apud Rossos potus genus, quas, quod conficitur ex farie et aqua per fermentationem, vel ex pane non fermentato et aqua affusa, ita quidem, ut leni calore et fermentatione potio subacida oriatur. Vid. J. G. Gmelin Sibir. Reise, in Samml. Neuer Reisebeschreib. B. 4. S. 57. et Lepechin Tagebuch 1. Th. 5. 3. not. et J. Fr. Grahl Diss. de quibusdam medicamentis Rossor. domesticis, Jen. 1790. p. 14. 15—17. Reinesius (Var. Lect. iii. 9. p. 483.) hæc verba refert, et omnem dubitationem fere tollit: "Zythum, quod in quibusdam provinciis ex tritico, vel ex hordeo, vel ex pane conficitur, vini appellatione non continetur," item ex Ebn Sina varios zythi parandi modos brevibus adfert, "unum, quod fit de pane cocto, aliud, quod fit de massa azyma, aliud, quod fit ex hordeo, aliud quod fit ex pane albatari, i. e. simile, et focam expl. per posteam." Cuius in Syria coquenda rationem Bellonius (ib.) his verbis describit:—"Favina hordei vel tritici in massam coacta in capaci aleno coquitur, e qua deinde sunt orbiculi, (i. e. panes Zos.) quibus in aquam demissis, ea illico sponte ebullit et calefit absque ignis adminiculo, et in densam sorbitionem coit. Ejus spuma alba et levis est."—Hic locus multum facit ad intelligendum voc. ἄρτος et ad inveniendam zythi conficiendi speciem, quæ differt omnino a priori. Quin ipse Reinesius hunc implicitum locum ita vertit:—"Eadem docet anonymus græcus—e molito hordeo, addito fermento, fieri panes, eos εἰς κλουβον conjectos, adfusa aqua, parum coqui, sine tamen ebullitione, tum colari liquorem, bene contextum incalescere, et, separata feculentia, fieri potabilem. Eam rationem coquenda cerevisiæ in Ægypto, cujus incolis zythi potus genus fuit, familiarem fuisse putamus, quod isti chemici plerique

διάλυε ὕδωρ γλυκὺ, καὶ *ἡθμιζε διὰ ἡθμοῦ¹ ἢ κοσκίνου² λεπτοῦ.

*Ἄλλοι δὲ ὀπτόντες³ ἄρτους βάλλουσιν εἰς *κλουβὸν⁴ μετὰ ὕδατος, καὶ ἐψοῦσι μικρὸν, ἵνα μὴ *κοχλάσῃ,⁵ μήτε ἢ χλιαρὸν, καὶ ἀνασπῶσι, καὶ *ἡθμιζουσιν, καὶ περισκευάσαντες⁶ θερμαίνουσιν, καὶ ἀνακρίνουσιν.⁷

*Recipe hordeum purum bonum, et (aquā) macera diem unam, et disperse, et colloca in loco ventis exposito usque ad posterum diem, et iterum irriga horas quinque, conjice in vas ansatum cribriforme, et irriga, postquam ante siccasti, donec fiat, ut tomentum. Quod ubi factum fuerit, sicca in sole, donec detumescat: floccus enim amarus est.

*Jam mole, et fac massam instar panis adjiciendo fermentum (fecem), sicut in pane conficiendo, et torrefac vehementius. Quæ si (satis) efferbuit, separa aquam dulcem, et cola per qualum vel cribrum tenue.

*Alii vero torrefactos panes conjiciunt in ahenum aqua plenum, et coquunt paulum, cum eo tamen, ne ebulliat (aqua), neque sit fervida, deinde tollunt (ab igne), colant in alia vasa transfundunt, (iterum) calefaciunt et seponunt.⁸

*Διζυθος. "Quæ hactenus ex veterum auctorum fide proposni, ad zythum forma et materia simplicem fere pertinent; erat vero etiam in usu quidam dizythus, i. e., cerevisia duplex,⁹ apud Germanos dicta Doppelbier, apud Simon. Sethum⁹ phucas compositus, isque viribus potentior, ægris salubrior. Huc sine dubio spectat Palladæ¹⁰ epigramma: Non absurde in dizythis potionem quandam divinam Esse dixi. Heri igitur dizythum in diuturna Fehre laboranti quartana applicavi, Et factus est celeriter sanus. Subdubitatur H. Meibomius¹¹ de verbis, ἐν διζύθοις, propter additionem hanc, περιηψα, et legendum sub auctore Jo. Bodæo putet διζυθον, sed non satis vere. Quidni et dizythus grammaticè ferri ac defendi possit? Quidni et illa cerevisia duplex potuit sub cataplasmati forma superhaberi ad pellendam febrem epialam? Constat inter omnes, herbas amaras et ex aqua decoctas haud raro tollere febrem intermittentem pertinacissimam.

"Iste dizythus duplex, s. compositus, quem Sethus nominat, additione bunæ, an herbis medicatis factus fuerit, non satis liquet. Simplex enim phucas (cerevisia) dicitur frigidus, i. e., tenuis, aquosus, debilis; contra compositus qualitate siccus et calidus, i. e., potens. Hoc quidem augmento hordei vel tritici et longiori coctura effici poterat. Differunt etiam de viribus veteres et recentiores medici. Illi phucam noxium, capiti adversum, hi sanitati proficuum esse contendunt; litem omnem naturæ rei et rationi repugnantem peraccommodate componit ipse Sethus (l. c. p. 199. ed. Gyr.) his verbis:—'Revera quidem,' inquit, 'prodest iis, qui calidiore sunt temperamento et inprimis ventriculo: qui vero per excessum calidi sunt, quique æstiosa afficiuntur siti, et magis, quando duplex est, h. e. compositus. Sedat enim sitim, et ap-

petentiam suscitatur, et ventrem ciet, et quando lotium: iis autem, qui stomacho udo sunt, et qui temperaturas frigidiore habent, valde nocet.' Hæc quidem dizytho sive cerevisia duplici fere conveniunt. Est enim ea crassa, potens, inebrians.

"Ingeniosa hominum industria esse solet, si de gulæ illecebris ac incitamentis quæritur, sed, quomodo ille dizythus coctus et factus fuerit, non satis perspicuum est. Fieri vero debuit is vel mistione hordei atque tritici, ut cerevisia esset quasi media inter utramque, colore ac sapore diversa, vel additione rerum, quibus ejus vires augeri posse credebantur, i. e., majori herbarum amararum, bunæ vel lupuli copia. Hinc enim fuit et ad excitandum fortior, et ad caput tentandum aptior; hinc, quantum conjectura licet adsequi, cum fieret sine humulo, ab mumma Brunovicensi duplici (Brückm. l. c. p. 21.) haud adeo abfuit." Gruner l. c. p. 59—61.

Palladæ Epigr. 109. in Jacobsii Anthol. Gr. sic exhibetur: Οὐκ ἀλόγως ἐν ζωύθοις δύναμιν τινα θεῖαν εἶναι ἔφη· χθὲς γοῦν ζωύφι ἐν χρονίῳ Ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περιηψα, καὶ γέγονεν ταχέως, οἷα κρότων, ὑγίης. "Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 86. W. In hoc carmine constitutum secutus est editor emendationes J. Toupium in Em. ad Suid. t. i. p. 366. nam vulgo v. 1. ἐν διζύθοις, et v. 2. διζυθον ἐν χρ. legitur. "Huic corruptelæ primus succurrere conatus est Bapt. Pius in Annot. Poster. Syll. iii. 37. (Lamp. Crit. t. i. p. 442.) qui ἐν *διζύθοις corrigit, eique emendationi calculum adjecit Bod. a Stapeln ad Theophr. p. 329., et cujus haud paulo major auctoritas, J. Scaliger, qui sic etiam in marg. exemplaris sui emendavit. Sed zizyphon arborem, de qua v. Salmas. ad Solin. p. 730., vim arcanam habere ad febrem curandam, nemo veterum, quod sciam, prodidit. Non autem de emplastro agi, cujus usu Palladas sanitatem receperit, ut Pius censebat, sed de amuleto, e v. περιηψα abunde prodit. Quod si, cum Toupio, comparaveris Dioscor. de Mat. Med. iii. 13., Οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κύστιδα ἐνδεόμενοι καὶ περιπαττομένοι τραχίλῳ ἢ βραχίονι, ἰστροῦνται τεταρταίους θεραπεύειν, cum Suidæ verbis in Κρότωνος ὑγίεστερος, Κρότων δὲ ἐστὶ ζωύθιον τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον, vix facere poteris, quin Toupium emendationem, a Brunckio receptam, aut veram, aut verisimillimam judices." Jacobs.¹² Toupianæ emendationi, ἐν ζωύθοις, pro ἐν διζύθοις, maxime obstant verba, Καὶ γέγονα ταχέως, οἷα κρότων, ὑγίης, (Anglice vertit Toup., 'As sound as a tick.') Palladas enim vix dicere potuit id quod Toup., quem Brunck. et Jacobs. sequuntur, eum dicentem facit, nempe: Heri animalcula i. e. pediculus caninus s. κρότων, meo, febre laborantis quartana, collo appendi, et factus sum celeriter sanus tanquam animalculum, pediculus caninus s. κρότων.

MAGI, PROPHETÆ.

Per Prophetas, a Pseudo-Dioscoride sæpenumero in collectione sua synonymorum laudatos, Jablonskius¹³ cum

omnes ibidem vixerint, et artem exerceuerint. Hæc satis defendunt editam lectionem, Pane, quæ absurda visa est immerito iis, quibus substituere placuit, Farre.—Nondum enim inventi sunt, quos e farre sive ζύθος, sive birram, olim coxisse scire potuerit Ulpianus.—Sin, quod de zytho e pane diximus, etiamnum displicet, emendetur sane locus, Paneco (i. e. panico) e quo panes coxere, fortasse etiam potum." Sed de his infra pluribus.

¹ Leg. δι' ἡθμοῦ. Memorat Theophrast. De C. P. vi. 24. p. 380. ed. Heins. *διηθμοῦς οἶνος, vina colata, per tubos sparteos transmissa, idque etiam observatum est in paranda cerevisia, ut glumæ et crassiores partes separarentur.

² Intell. κοσκινόν *κριθοποιόν Pollux., vel κοσκινὸν αἰρόπινον Hesych. i. e. cribrum hordeo vel tritico purgando aptum. ³ ὀπτόντες Reines.

⁴ Κλουβὸς hic ahenum vel simile aliud vas est. Reines. Vocabulum hoc sensu fere ignotum legitur apud Meursium (l. cit. p. 249.) ἀπὸ κλουβίου κρέας σὺν λαίπῃ, quod Reines. Var. Lect. l. c. vertit, ex aheno carnem cum pinguedine, et apud Tzetzem est τῷ αὐτῷ κλουβίῳ *συνεμβιβάζων, apud Du Fresne l. cit. p. 669. expl. per caldutera.

⁵ Anonymus chemie. περὶ τοῦ ὕδατος καὶ λευκώσεως, jtingit ἀράγμους, καύσεις, *κοχλάσμοις, Stephanus Alex. habet κάχλασμον.

⁶ Voc. *περισκευάσαντες verti, in alia vasa transfundunt, quia ipsa res et contextus id exigunt. [In Schlægeri Apographo est περισκευάσαντες. Monet Grunerus p. 9. "Codici Gothani scripturam omnino vitiosam esse, hinc inde scribæ incuria et negligentia valde implicitam." EDD.]

⁷ Pro ἀνακρίνουσιν, quod sensum non habet, melius leg. ἀνακλίνουσιν. Ceterum b. Succov. de hac textus parte ita indicat: "Die letzte Proposition verstehe ich nicht. Denn auch bey der geringsten Kochung wird das Gekochte warm, und nach der Gährung muss die Masse erkalten, wenn nicht das Bier saner werden soll."

⁸ Est etiam in Mensa philosophica, Colon. 1508. Tr. 1. fol. 4. inscriptio, de cervisia duplici, sed sine descriptione modi, quo fieri debeat. Brudos (de Rat. Vict. in Febr. Ven. 1558. L. ii. 12. p. 80. a.) ita scribit, "apud Anglos triplex paratur potus, nempe aquosus, quem simplicem cervisiam dicunt; medius, quem trihapeninam; potens, quem duplam cervisiam nuncupant. Simplex eosdem effectus præstat, quos vinum aquosum,—potens cervisia, quam duplicem dicunt, potenter calefacit, et quid habet vehementiæ, ut potens vinum; trihapenina mediæ naturæ est, manifeste calfacit, in nullo tamen vehemens est. Molliores Anglorum utuntur alla."

⁹ L. cit. etiam in Erasmi adagiis est dizythium, idque refert Brückmann. l. cit. p. 41.

¹⁰ Antholog. Græc. i. c. 39. n. 9. p. 126. hinc Polydor. Vergil. (Proverb. Argent. 1510. n. 122. fol. 36.) et Erasmus (Adag. Epit. Antw. 1564. p. 407.) in proverbii posuerunt, Crotone salubrius.

¹¹ L. cit. c. 4. etiam ex cerevisia Servestana, amara, (v. Rosenbaum Diss. Vit. 1800.) admistis furfuribus triticels, cataplasma ad mammas lacte turgidas et duratas conficitur.

¹² Addit idem vir doctus:—"V. 4. Vat. Cod. καὶ γέγονα. Interpolatum videtur a librariis hoc Epigr., in cuius v. 3. ἡπιάλῳ κάμνον — περιηψα olim lectum fuisse probabile est. Addita cetera ad supplendam lacunam. Epiala enim febris species est a quartana diversa; et illud γέγονα indicio est, Palladam de se ipso febris sic sanato loqui. Br. Dioscoridis tamen locus lectioni τεταρταίῳ patrociniatur; nec incredibile est, Palladam ἡπιάλῳ pro febris simpliciter posuisse, aut, artis medicæ ignorantia, febrium genera non recte distinxisse. Ceterum γέγονα legitur in contextu, in margine Cod. καὶ γέγονεν."

¹³ P. 323.: "Favet huic conjectura, quod scriptor Appendicis ad Dioscor. p. 473. adjungat, Helleborum album a Prophetis s. Magis vocari γόνος Ἡράκλειος, genitram Herculeam s. Herculis." (In nota Tewaterus monet, "Idem observatum a De Schmidt in Opusculis Ægypt. p. 109.") P. 331:—"Forte nomen istud, quod in Appendice Dioscoridis affertur, fuit mysticum, prophetisque et

plurimis scriptoribus Sacerdotes intellexisse videtur, cum intelligi debeant Philosophi Chymici, Ægyptii, ut satis patet ex iis, quæ Du-Cang. in Præf. ad Gloss. Gr. p. xv. scripsit.¹

ΙΣΙΣ.

Ἰσιακὸς legitur in Dioscor. iii. 27.: Ἀψίνθιον θαλάσσιον, τινὲς δὲ καὶ Σεριφίον καλοῦσι, ὅπερ πλείστον ἐν τῷ περὶ Καπαδοκίαν Ταύρῳ ὄρει γεννᾶται, καὶ ἐν Ταφουσίρει τῆς Αἰγύπτου· ὃ ἀντὶ θαλλοῦ οἱ Ἰσιακοὶ χρῶνται. V. Plut. de Is. et Os. p. 352. b, c. Ἰσειον vero occurrit in Plut. l. c.: Τοῦ δ' ἱεροῦ τοῦνομα καὶ σαφῶς ἐπαγγέλλεται καὶ γινώσκιν καὶ εἰδῆσιν τοῦ ὄντος· ὀνομάζεται γὰρ Ἰσειον ὡς εἰσομένων τὸ ὄν, ἂν μετὰ λόγου καὶ ὁσίως εἰς τὰ ἱερὰ παρέλθωμεν τῆς θεοῦ. Hermann. de Emend. Rat. Gr. Gr. p. 308.: “Ἰσίδειον rectius formatum, quam Ἰσειον.” “Mihi,” inquit Schæf. ad Gregor. Cor. p. 650., “utraque forma proba videtur; illa derivanda ab Ἰσις, Ἰσιδος, hæc ab Ἰσις, Ἰσιος, idemque sentio de similibus.” Fallitur vir doctus: Ἰσειον ab Ἰσις, Ἰσιος, non formari potest, sed Ἰσειον contracte pro Ἰσειον ponitur, et sic statuendum censemus de similibus. Fallitur quoque Herodianus ap. Hermann. l. c. scribens: Ἐπὶ ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπίον, ὡς Ἀσκληπίον· οὗ γὰρ ἐστὶν ὁμοιον, ὅθεν Ἀσκληπίον μὲν ἐροῦμεν, Σεραπίον δὲ οὐ, ἀλλὰ Σεραπίδειον. Imo recte scribitur Σεραπίον, contractum e Σεραπίειον: Σέραπις, Σεράπιδος, Σεραπίδειον, at Σέραπις, Σεράπιος, Σεραπίειον, unde Σεραπίειον, ut Ἀσκληπίος, Ἀσκληπίου, *Ἀσκληπίειον, Ἀσκληπίειον. Errat ergo Suidas scribens, Ἀσκληπίειον φάρμακον, Ἀσκληπίειον δὲ ἱερὸν, se ipso iudice; nam alibi de Eugenio Grammatico, Ἐγραψε, inquit, περὶ τῶν *τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται, οἷον *Διονύσειον, Ἀσκληπίειον, i. e., Scripsit de nominibus templorum, et quomodo ea proferri debeant: v. Schæf. l. c. p. 651.² Crocodili Cæsareæ in Iseo dicati meminit Plin. v. 9. “Fuit et Iseum Romæ, et Serapeum, Urbis regione nona, apud P. Victorem, in descriptione Romæ.” Harduin.

ΛΩΤΟΣ.

Apud Plut. de Vita et Poesi Homeri p. 1079. ed. Wytténb. verb. *Λωτεύω reperitur: Πεδία λωτεύοντα, ἀντὶ τοῦ λωτεύοντα. Λωτὸν, τὸ, pro λωτὸς, ὁ, legitur in Strabone p. 1178. ed. Falc.: Πολὺ γὰρ ἐστὶ τὸ δένδρον ἐν αὐτῇ τῷ καλούμενον λωτὸν, ἔχον ἥδιστον καρπὸν.

ΜΕΜΦΙΣ.

Hinc *Μεμφίτης, Memphites, Lapis. Dioscor. v. 158.: Λίθος Μεμφίτης εὐρίσκεται ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ Μέμφιν, ἔχων ψηφίδων μέγεθος, λιπαρὸς καὶ ποικίλος. Plin. xxxvi. 7.: “Vocatur et Memphites a loco, gemmantis naturæ.” Cf. Isidor. Orig. xvi. 4. Eustath. ad Dionys. 255., *Σινωπίτης Ζεὺς, ὁ Μεμφίτης, *Σινώπιον γὰρ ὄρος Μέμφιδος. Vide Jablonskii Pantheon Æg. iv. 3. p. 233.

ΜΥΡΟΝ.

Voc. *Ἀμύριστος, Unguentis carens, legitur in Plut.

de Pythiæ Oraculis p. 397. b., Σίβυλλα δὲ μαινομένη στόματι, καθ' Ἡράκλειτον, ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμύριστα φθεγγόμενη, χιλίων ἐτῶν ἐξικνεῖται τῇ φωνῇ διὰ τὸν Θεόν, i. e. gratiarum et amicitiarum expertia.

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ.

Nom. *Ψευδοσμάραγδος legitur in Plin. xxxvii. 19.: “Theophrasto autem” (περὶ λίθων p. 6.) “scribente, esse in Tyro Herculis templo stantem pilam e smaragdo, nisi potius pseudosmaragdus sit; nam et hoc genus reperiri, et in Cypro inventum ex dimidia parte smaragdum, ex dimidia jaspidem, nondum humore in totum transfigurato.” In Theophrasto l. c. est, εἰ μὴ ἄρα ψευδὴς σμάραγδος.

ΣΤΙΑΒΩΝ.

Mirum est Tewateri diligentiam effugisse Jablonskii verba in Pantheo Æg. iii. 6. 5. p. 135. “Quia in Planetis diversus observatur color, diversusque fulgor oculis nostris percellit, Ægyptii ab hac coloris diversitate, diversa quoque ipsis nomina imposuere. Docet hoc inter alios Julius Firmicus Matheseos ii. 2., ubi de quinque Planetis hæc scribit:—“Has stellas non eodem nomine, quo nos, aut Græci, Ægyptii nominant. Nam qui a nobis Saturnus dicitur, ab Ægyptiis φαίνων vocatur. Quem nos Jovem vocamus, Ægyptii φαέθοντα vocant: qui a nobis Mars, ab illis πυρόεις dicitur: quæ a nobis Venus, ab illis φωσφόρος vocatur. Quem nos Mercurium dicimus, illi στίλβοντα vocant.” Quæ hic vides appellari nomina Ægyptiaca, sunt re ipsa Græca, etsi ab aliis quoque pro Ægyptiacis venditentur. Ipse Achilles Tatius s. 2., ad testimonium vocatus, scribit, Ægyptios et Græcos Saturni stellam, quamvis sit obscurior, vocare tamen φαίνοντα, i. e. lucidam. Ergo, teste hoc scriptore, certe non contemnendo, non Græci modo, verum et Ægyptii, Planetam Saturni vocarunt φαίνοντα. Ita et vetus auctor (ap. Salmas. de Annis Climact. p. 595. 6.) de dierum ad numerum et nomina Planetarum institutis appellationibus: Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν Αἰγύπτιοι ἀνέθεντο πυρόεντι, Ἄρης δὲ οὗτος παρ' Ἑλλήσι. Et tamen nomina hæc, quæ Ægyptiis tribuuntur, re ipsa pura putaque Græca sunt, et a Græcis quoque passim adhibentur, ut genti suæ propria. Dicere posses, nomina hæc vocari Ægyptiaca, cum tamen sint Græca, eo quod Alexandrinis, quorum urbs sita erat in Ægypto, sed qui lingua, moribus, et studiis vere erant Græci, deberentur, iisque quodammodo propria essent. Verum obstat, quod nominibus his usus jam fuisse deprehendatur Aristoteles in libro de Mundo, tanquam usu communi receptis, quæ igitur Græcis ante philosophi hujus ætatem, ideoque ante Alexandriam conditam, familiaria fuisse oportet. Jure ergo colligere nobis integrum erit, nomina illa vocari Ægyptiaca, cum tamen re ipsa sint Græca, quoniam rem ab Ægyptiis acceperunt Græci, eamque vocabulis Græcis, sed quæ Ægyptiacis responderent, plane expresserint.”

sacerdotibus inprimis usitatum; præcedunt enim illic hæc verba, Προφῆται αἵμα Ἀρείως, Ὁσθάνης αὔρα κροκοδείλου, quæ verti solent, Magi Martis sanguinem (vocant), Osthanes auram crocodili. Videntur ea ad Ægyptios pertinere, propter mentionem crocodili.” P. 349.: —“Neque dubium est, quin nomen Magi apud Ægyptios valde fuerit honestum, uti apud Persas, eo appellantes Sacerdotes et Philosophos. In Ægypto artes magicæ a sacerdotibus colebantur, ut vel e libro Mosis secundo satis patet. Ad illarum cognitionem non admittebantur alii præter sacerdotes ac viros honoratior, ipsosque reges. Cujusmodi artes magicæ efficiebant, ut earum periti haberent rerum mirabilium auctores, et populum in sui admirationem raperent.”

“Vocabula Artis, si Diis placet, divinæ, quæ sc. circa metallorum transmutationem versatur, quamque Chymiam appellant, eo sunt obscuriora, quo illius repertores, quæ in usu sunt communi, aliis insolentibus mutari debere existimarunt, ne mystica illa, quæ passim obtrudunt, tam facile quibusvis paterent. Affectata enim ubique in scriptis suis peculiari quadam loquendi ratione, novis suo arbitratu confictis et aliunde petitis, verbis, ac phrasibus semper utuntur, ut forte legentium animos miserabiliter torqueant, vel saltem ut vanitate ac pompa quadam mixtæ orationis fallant, magnarumque rerum spe pascant: dum chimerica quævis et fabulosa intermiscent, veluti mysteria quædam incognita, ac dictionibus ambiguis miserum mortale genus, viam potius obstruendo rebus inveniendis quam aperiendo, ludificant. Prophetarum instar denique perplexo et involuto loquuntur sermone, ita ut non injuria Ægyptii, apud quos divina ars ista inventa tum primum dicitur, illius Professores hac appellatione donaverint, cum ejusce argumenti arcana vocabulis ad libitum confictis, vel aliunde mutuatis, Prophetarum more, contempna esse existimarent. Duplicem enim in philosophorum libris esse solere obscuritatem ait Michaël Toxites, et ipse Philosophus Chymicus, in Præf. ad Onomasticum Medicum, unam rerum, alteram verborum. ‘Res,’ inquit, ‘quia magnæ sunt et divinæ, sub involucribus docentur: ut nisi quis a Deo mentem illustratam habeat, eruere sensum nullo modo possit. Summa enim totius mundi arcana, secreta et mysteria sapientia Doctores posteris tradiderunt, populumque rudem, imperitum, ingratumque, uti æquum erat, magnalia Dei, ne vilescerent, ænigmatibus celaverant. Non enim conveniebat tanta mysteria communia fieri, quæ sapientia tantum filiis destinata erant. Quamobrem lingua etiam propria, vocibusque singularibus usi sunt, unde altera, verborum sc., orta est difficultas.’ Neque aliis rationibus receptam hanc apud Chymicos scribendi methodum tueri firmatque Pelagius, Philosophus perinde Chymicus, in libro MS. de Sacra Arte: ‘Ἡμεῖς μὲν γράφοντες εὐμεν ὑμῖν τοῖς ἐντυχάνουσι τῷ παρόντι βιβλίῳ ἐπιμόνωις σχολάσαι, καὶ ἀνευρεῖν τοῦ μυστηρίου τὴν ὑπόθεσιν’ φησὶν γὰρ ὁ φιλόσοφος, ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι γεγράφασι, δαίμονες δὲ φθονοῦσιν, καὶ ἐκώστωι, ἵπτε βασιλείας οὐρανῶν οἱ πλείονες ἐντυχάνοντες ἡζήθησαν. Ita nungantur isti tenebriones: Ab Ægyptiis igitur, ut voluit, ad Græcos profudit ars chymica, quorum scripta, ejusmodi complura leguntur in Bibliotheca Regiæ Codicibus MSS., similibus triciis et vocibus impleta sunt ac intricata. A Græcis deinde, vel forte etiam ab ipsis Ægyptiis, ars chymica ad Latinos promanavit, qui simili nō scribendi ratione, vocibus a communi usu remotis scripta sua innodarunt.” Du-Cangias.

“Ædem Jovis Olympii Dio (lxi. 16.) vocat Ὀλύμπιον, τὸ τε Ὀλύμπιον τὸ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ὄρυται, ἐξέποιετο. Perperam vir magnus Ὀλυμπίον legit in illo Dionis loco. Nam Ὀλύμπιον pro Ὀλυμπίειον est Jovis Olympii templum. Sic Ἰσίον pro Ἰσειον, et Ἀσκληπίον pro Ἀσκληπίειον. Philostr. (de Vit. Soph. i. 25. 3. p. 533.): Το δὲ Ἀθήνησιν Ὀλύμπιον, δι' ἐξήκοντα καὶ πεντακοσίω ἐτῶν ἀποτέλεισθαι, καθιερώσας ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς χρόνον μίγα ἀγώνισμα, ἐκέλευσε καὶ τὸν Πολέμωνα ἐρυμῆσαι τῇ θυσίᾳ.” Salmas. in Æl. Spartian. p. 35. e. “Τὸ Ἀρτεμῖδιον, ut vel pueri sciunt Cercoëtiani, templum est Dianæ, ut Ἀσκληπίειον, Ἐσκληπίου, Ἰσείον, Ἰσίδος templum.” Idem in Solin. p. 48. c. Idem tamen ibid. p. 406. e. Ἰσίον pro Ἰσειον scripsit:—“Simulacrum Panis, τὸ Πάνειον, ut Ἰσειον, Ἀσκληπίειον, Ὀλυμπίειον. Alii etiam scripsere Πάνιον, ut Ὀλύμπιον. Hinc spelunca Panis Stephano et aliis Πάνιον. Et Πανίαι βίβσαι Æschylo. Et Πάνιος δαίμων ap. Hesych. Certe δ Πάνιος et Πάνιος dicebatur. Inde et τὰ Πάνια Æueas Græcus Auctor dixit, quæ alii τὰ Πανικά.”